

MÈO CHIẾN BINH

CON ĐƯỜNG HIỂM NGUY

E R I N H U N T E R

77 NHÀ XUẤT BẢN
HỒ CHÍ MINH

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

CON ĐƯỜNG HIỂM NGUY

(Thuộc bộ tiểu thuyết dài tập "Những chiến binh" – Tập 5)

Tác giả: Erin Hunter

Dịch giả: Hương Lan

MỤC LỤC

[Phần mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

Cư dân của những bộ tộc

Bộ tộc Sấm:

Tộc trưởng:

-Sao Xanh: bà mèo lông xám xanh có những viền bạc quanh mõm.

Thủ lĩnh trợ tá:

-Tim Lửa: anh mèo đẹp trai màu vàng cao. Lính nhỏ của anh: chân Mây.

Mèo lang y:

-Da Xỉ Than: cô mèo xám đậm.

Những chiến binh: (mèo đực và mèo cái không có con)

-Bão trắng: ông mèo to lớn có màu trắng. Lính nhỏ của ông: chân Sáng.

-Vằn đen: ông mèo mướp màu xám đen, bóng mượt. Lính nhỏ của ông: chân Dương Xỉ.

-Lông Tuyết: bà mèo lông trắng đẹp tuyệt, mắt xanh da trời

-Mặt Vện: chị mèo mướp rất đẹp.

-Đuôi Dài: anh mèo mướp nhạt, có những vằn đen sậm. Lính nhỏ của anh: chân Lẹ

-Lông Chuột: cô mèo nhỏ nhắn màu nâu xỉn. Lính nhỏ của cô: chân Gai.

-Lông Điều Hâu: chú mèo mướp màu vàng nâu rục rỡ.

-Da Bụi: anh mèo mướp màu nâu đậm. Lính nhỏ của anh: chân Tần Bì.

-Bão Cát: cô mèo màu cam nhạt.

Những lính nhỏ: (mèo hơn sáu mùa trắng, đang được huấn luyện để trở thành chiến binh)

-Chân Lẹ: chú mèo trắng đen.

-Chân Mây: chú mèo lông trắng, dài.

-Chân Sáng: cô mèo trắng có những mảng đốm vàng.

-Chân Gai: chú mèo mướp màu vàng nâu.

-Chân Dương Xỉ: cô mèo màu xám nhạt, với những đốm sậm màu, mắt màu xanh lá cây nhạt.

-Chân Tần Bì: chú mèo xám nhạt, với những đốm sậm màu hơn, mắt màu xanh da trời đậm.

-Những nữ miu: (mèo cái đang mang thai hoặc đang chăm sóc mèo con)

-Hoa Vàng: bào mèo lông vàng nhạt.

-Đuôi Chấm: mèo mướp nhạt, bà nữ miu lớn tuổi nhất bộ tộc Sấm.

-Da Cây Liễu: chị mèo xám thật nhạt có đôi mắt xanh da trời, xanh một cách khác thường.

Những mèo già: (cựu chiến binh hoặc cựu nữ miu, giờ đã nghỉ hưu)

-Độc Nhãn: bà mèo xám nhạt, mèo già nhất của bộ tộc Sấm. Gần như bị điếc và mù.

-Tai Nhỏ: ông mèo mướp xám có đôi tai rất nhỏ. Mèo già nhất của bộ tộc Sấm.

- Đuôi Đốm Xám: một thời từng là mèo nhị thể xinh đẹp, với những cái đốm rất quyến rũ.

Bộ tộc Bóng Tối:

Tộc trưởng:

-Sao Cọp: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, có móng vuốt chân trước dài khác thường, trước kia thuộc bộ tộc Sấm.

Thủ lĩnh trợ tá:

-Bàn Chân Đen: ông mèo to lớn màu trắng, với những bàn chân đen tuyền.

Mèo lang y:

-Mũi Ướt: anh mèo nhỏ nhắn màu xám trắng

Những chiến binh:

-Lông Cây Sồi: anh mèo nhỏ của con màu nâu.

-Mây Còi: anh mèo mướp rất nhỏ con.

-Hoa Đêm: chị mèo đen.

-Đá Tảng: ông mèo mướp màu bạc, trước đây là mèo phản loạn.

-Lông Táo Nâu: bà mèo màu vàng đậm, trước đây là mèo phản loạn. Lính nhỏ của bà: chân Tuyết Tùng.

-Răng Cưa: ông mèo mướp to lớn, trước đây là mèo phản loạn. Lính nhỏ của ông: chân Hương Trà.

Những nữ miu:

-Hoa Anh Túc: bà mèo mướp nâu nhạt, có cẳng dài.

Bộ tộc Gió

Tộc trưởng:

-Sao Cao: ông mèo trắng đen, có cái đuôi cực dài.

Thủ lĩnh trợ tá:

-Bàn Chân Liệt: ông mèo đen có một chân bị vẹo.

Mèo lang_y:

-Mặt Vỏ Cây: ông mèo nâu, vằn đen.

-Bàn Chân Nhện: anh mèo xám đen.

-Tai Rách: anh mèo mướp.

-Lông Hung: cô mèo mướp vàng hung.

-Ria Độc Nhất: một anh mèo mướp nâu. Lính nhỏ của anh: chân Kim Tước.

-Suối Chảy: cô mèo màu nâu nhạt.

Những nữ miu:

-Bàn Chân Tro: bà mèo xám.

-Hoa Sớm: chị mèo nhị thể.

-Đuôi Trắng: chị mèo trắng nhỏ xinh.

Bộ tộc Sông:

Tộc trưởng:

-Sao Xoắn: ông mèo khổng lồ màu nhạt, có quai hàm méo xoắn lại.

Thủ lĩnh trợ tá:

-Lông Báo Đốm: bà mèo mướp màu vàng kim, có những đốm đặc biệt.

Mèo lang_y:

-Lông Bùn: ông mèo nâu nhạt, lông dài rậm.

Những chiến binh:

-Vuốt Đen: ông mèo đen như bồ hóng.

-Bước Mạnh: ông mèo đốm mập. Lính nhỏ của

ông: chân Rạng Đông.

-Lông Đá Quý: anh mèo màu xám, trên mình chỉ chít sọc chiến trường.

-Bàn Chân Sương: cô mèo màu nâu với đôi mắt xanh thẳm.

-Da Tối: cô mèo lông xám đậm.

-Bụng Phệ: anh mèo lông nâu sậm.

-Vằn Xám: anh mèo lông xám dày và dài, trước kia thuộc bộ tộc Sấm.

Những nữ miu:

-Da Rêu: cô mèo nhị thể.

Những mèo già:

-Hồ Xám: bà mèo nâu sậm.

Những con mèo ngoài bộ tộc

-Lúa Mạch: anh mèo trắng đen sống trong một nông trại gần khu rừng.

-Chân Quạ: chú mèo đen tuyền, sống ở nông trại cùng với Lúa Mạch.

-Công Nương: cô mèo đen óng mượt, có đốm đuôi màu trắng, là mèo kiểng.

-Vết Ố: chú mèo con tròn trịa, trắng đen, thân thiện, sống trong ngôi nhà ngoài bìa rừng.

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỎI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Phần mở đầu

Bên trong cũi chó di động, tất cả mọi thứ đều tối đen tối mù. Gã đầu đàn có thể nghe tiếng móng cào sột soạt và cảm thấy mớ lông mượt của con chó bên cạnh mình, nhưng hắn không thể nhìn thấy gì. Mùi chó tràn ngập lỗ mũi hắn, và ngoài kia là mùi rừng cháy khét lẹt. Gã đầu đàn ngồi chơi vơi trên mặt sàn lắc lư, cho đến khi cái chuồng di động đột ngột nảy xóc một cái và dừng lại. Bên ngoài có giọng Người lao xao. Hắn có thể hiểu lồm bồm được vài từ. “Lửa... coi chừng... bảo vệ đàn chó”.

Gã đầu đàn đánh hơi thấy mùi sợ hãi của đám Người, song song với mùi ngọt đắng của cây bị đốt. Hắn nhớ mình đã đến đây hôm trước, và đêm trước nữa, hơn bốn đêm rã rời cho các cặp chân của hắn – cùng đồng bọn trong bầu đi vơ vẩn, cày nát khoảnh đất bên trong hàng rào, dò tìm mùi của kẻ đột nhập, sẵn sàng quét đuổi chúng.

Gã chó găm gù trong họng, môi bành ra sau, nhe đôi hàm răng sắc nhọn. Bầu chó thật sung sức. Chúng có thể săn đuổi và giết chóc. Chúng thèm khát máu nóng và mê cái mùi kinh hoàng của con mồi trước khi chết. Nhưng thay vì thế, chúng lại bị nhốt kín, phải ăn thức ăn mà con Người ném cho, và phải phục tùng mệnh lệnh của con Người.

Gã chó đứng dậy trên đôi chân mạnh mẽ của mình, rồi húc hắn cái đầu đen vàng bành kẹ vào cánh cửa đôi, khiến chúng rung lên càn cạch. Hắn cao giọng sủa vang dội không gian tứ tung. “Thả ra! Thả bầu ra! Thả ra!”

Lập tức những con còn lại trong bầu phụ họa. “Thả ra! Thả cho bầu đi!”

Như thể trả lời chúng, cánh cửa cũ chới di động mở tung. Trong ánh sáng nhập nhoạng, gã đầu đàn thấy con Người đang đứng đó, sửa ra một mệnh lệnh.

Gã đầu đàn nhảy xuống trước tiên, gấn một đồng gỗ được chắt ở giữa khoảnh đất bị rào. Cẳng chân hấn sục tung những bụi tro và bồ hóng. Cả bầy còn lại tuôn ra như một dòng suối đen và nây. “Theo bầy! Theo bầy!” Chúng sửa vang. Gã đầu đàn không những bước xà quần dọc theo hàng rào ngăn cách chúng với khu rừng. Phía bên kia hàng rào, những thân cây cháy nghiêng tựa vào nhau, hoặc đổ chổng kình dưới mặt đất. Xa hơn nữa là một rặng cây chưa bị tàn phá kêu xào xạc trong gió.

Biết bao mùi vị vô cùng quyến rũ ùa vào từ những mảng tối dày đặc lá đặng kia. Cơ bắp của gã chới căng lên. Ngoài kia, rừng đầy ắp con mồi, đàn chó có thể thả sức chạy. Sẽ không có Người xiềng xích hay ra lệnh cho chúng. Chúng sẽ ăn bất cứ lúc nào chúng muốn, bởi vì chúng sẽ là con thú săn mồi mạnh nhất và hung dữ nhất trong rừng.

“Tự do!” gã đầu đàn rống vang. “Bầy tự do! Tự do rồi!”

Hấn đến sát hàng rào, ấn mũi vào mối nối, hút mùi vị của khu rừng vào sâu trong buồng phổi. Có nhiều mùi mà hấn chưa từng ngửi thấy bao giờ, nhưng có một mùi mà hấn biết rất rõ – mạnh hơn những mùi khác – mũi của kẻ thù và cũng là con mồi của hấn.

Mèo!

Màn đêm buông xuống; cành cây trụi lá trên những thân cây cháy đen in rõ trên nền một vầng trăng tròn. Giữa trời khuya, bầy chó dàn hàng đi đi lại lại, những cái bóng đen thui trong đêm. Bước chân chúng nện êm ru xuống tro và mặt cưa. Từng cuộn cơ bắp nổi gồ ghề dưới lớp lông loang loáng. Mặt chúng long lên sòng

sọc. Quai hàm bạnh ra, phô những cái răng lồm chồm, lưỡi thè lè.

Gã đầu đàn hít hít dọc theo chân hàng rào, sục sạo tìm địa điểm đặc biệt ở phía rào đối diện với nơi con Người nghỉ đêm. Ba đêm trước gã đã phát hiện ra một cái hố hẹp dẫn ra ngoài hàng rào. Ngay lập tức hắn biết đây sẽ là tuyến đường dẫn đến tự do cho bầy đàn.

“Hố. Cái hố đâu?” hắn gầm gừ.

Thế rồi hắn dò ra nơi mà nền đất trong hàng rào đổ xuống thành một cái hố. Giậm một bàn chân to xụ xuống mảng lồm ấy, gã ngóc đầu lên và sửa với bầy đàn của mình. “Đây rồi. Hố, cái hố. Ở đây”.

Hắn có thể cảm nhận niềm háo hức của bầy trong chính tâm can mình – nó sắc tựa như gai, nóng bỏng như xác thối. Cả bọn xông phập đến vây quanh gã đầu đàn, đáp lại tiếng sửa của hắn. “Hố. Cái hố”.

“To hơn, hố to hơn”, gã đầu đàn hứa hẹn. “Nhanh thôi”.

Hắn lại bắt đầu cào đất bằng tất cả sức mạnh trong tấm thân rắn chắc, mạnh mẽ của hắn. Đất bắn tung tóe khi cái hố bên dưới hàng rào xích ngày càng rộng hơn và sâu hơn. Lũ chó còn lại lồm lộn xung quanh, hít lấy hít để bầu không khí ban đêm quyện theo những mùi từ khu rừng. Chúng rỏ nước dãi trước ý nghĩ hàm răng của mình cắm sâu vào thân thể ấm nóng của con mồi sống.

Gã đầu đàn ngừng cào, đôi tai vểnh lên vì có tiếng Người đến kiểm tra chúng. Nhưng chẳng thấy bóng dáng của ông ta đâu, và mùi của ông ta nhạt dần đi.

Chó đầu đàn nằm bẹp xuống đất và ép mình vào hố. Chân cọc hàng rào cạ vào da lưng hắn. Gã chó ấn mạnh hai chân sau, đẩy mình tới trước cho đến khi hắn có thể dướn bò lên và đứng ở khu rừng bên ngoài hàng rào.

“Tự do rồi”, hắn sửa lên. “Qua đi! Mau!”

Cái hố bị khoét sâu hơn khi từng con chó thót

mình trườn qua, đứng cạnh đầu lĩnh của chúng giữa những thân cây cháy dở. Chúng chạy vòng quanh, sục mõm vào những cái hốc rễ cây, xỉa những đôi mắt sắc lạnh, trợn trừng trừng vào đêm tối.

Khi tên chó cuối cùng chui qua hàng rào, gã đầu đàn ngẩng cao đầu và sủa lên một tràng đắc thảng. “Chạy. Bầy tự do rồi. Nhanh”.

Hướng thẳng về phía rừng cây, hấn phóng đi vun vút, những thớ thịt khỏe mạnh chuyển động nhịp nhàng. Cả bầy ùn ùn theo sau hấn, những khối đen lấp loáng xuyên qua đêm rừng. *Bầy, bầy*, chúng nghĩ. *Nhanh lên.*

Toàn bộ khu rừng là của chúng, và trong đầu chúng, chỉ đọc có một bản năng. “*Giết! Giết!*”

Chương 1

Lông Tim Lửa dựng đứng lên, không tin nổi và giận dữ khi anh ngược nhìn tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối đang đứng trên Tầng Đá Lớn. Anh nhìn ông mèo nguầy cái đầu to tướng qua bên này bên kia. Từng thớ thịt của ông ta rung dờn dợn bên dưới bộ lông sáng loáng và đôi mắt màu hổ phách của ông ta bùng lên ngạo nghễ.

“Vuốt Cọp!” Tim Lửa phụt ra. Kẻ thù cũ của anh – kẻ đã từng nhiều lần cố giết anh – bây giờ là một trong những mèo quyền lực nhất khu rừng.

Trăng tròn lên cao tít trên đỉnh Bốn Cây, tỏa ánh sáng lạnh lẽo xuống những mèo của bốn bộ tộc, đang tụ tập tại đó cho cuộc Tụ Họp. Hết thảy mọi mèo đều bị sốc khi nghe tin về cái chết của Sao Đêm, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Nhưng không mèo nào trong rừng ngờ được rằng tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối lại là Vuốt Cọp, cựu thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm.

Bên cạnh Tim Lửa, Vằn Đen cứng đờ người vì phấn khích, đôi mắt quắc lên. Tim Lửa tự hỏi không biết những ý nghĩ nào đang chạy trong tâm trí của ông mèo đen cùng tộc với mình. Khi Vuốt Cọp bị đuổi khỏi bộ tộc Sấm, hắn đã dụ mèo bạn cũ của hắn đi cùng, nhưng Vằn Đen từ chối. Lẽ nào bây giờ ông ta đang hối tiếc về quyết định đó?

Tim Lửa bắt gặp ánh nhìn của Bão Cát khi cô đang luồn lách đi tới chỗ anh. “Cái quái gì đang diễn ra?” cô mèo lông cam nhạt rít khe cô đến trong tầm nghe của anh. “Vuốt Cọp không thể dẫn dắt bộ tộc Bóng Tối. Hắn là đồ phản bội!”

Tim Lửa tần ngần hết vài nhịp tim đập. Không lâu sau khi gia nhập bộ tộc Sấm, Tim Lửa đã phát hiện Vuốt Cọp giết chết Đuôi Đỏ, thủ lĩnh trợ tá bây giờ.

Đến khi trở thành thủ lĩnh trợ tá, hắn lại dẫn bọn mèo phản loạn về tấn công trại bộ tộc Sấm, hòng hạ thủ Sao Xanh, tộc trưởng của họ, để hắn có thể chiếm vị trí của bà. Hắn bị trục xuất khỏi bộ tộc và khu rừng. Khó mà coi đó là một quá khứ đáng tự hào cho bất cứ tộc trưởng nào.

“Nhưng bộ tộc Bóng Tối không hay biết chuyện đó”, Tim Lửa nhắc Bảo Cát, hạ thấp giọng. “Không bộ tộc nào biết cả”.

“Vậy thì anh nên nói cho họ biết!”

Tim Lửa ngược nhìn Sao Cao rồi Sao Xoắn, tộc trưởng bộ tộc Gió và bộ tộc Sông, đang đứng bên cạnh Sao Cọp trên Tầng Đá Lớn. Liệu họ có sẵn sàng lắng nghe những gì anh biết? Bộ tộc Bóng Tối đã phải lao đao vì sự lãnh đạo khát máu của Đuôi Gãy, tiếp đến là bệnh dịch tàn phá, đến nỗi mà họ không quan tâm tộc trưởng của họ đã làm gì, miễn sao ông ta có thể đưa họ trở lại thành một bộ tộc hùng mạnh.

Bên cạnh đó, Tim lửa không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm một cách tội lỗi rằng Sao Cọp đã thỏa mãn cơn thèm khát quyền lực của hắn trong một bộ tộc khác. Có lẽ bây giờ bộ tộc Sấm không còn nơm nớp sợ hắn tấn công nữa, và Tim Lửa có thể bước ung dung trong rừng mà không phải luôn dáo dác đề phòng xung quanh.

Thế nhưng, trong lúc đấu tranh với những cảm xúc mâu thuẫn, anh biết mình sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu anh để cho Vuốt Cọp đạt được quyền lực mà không gặp sự phản kháng nào.

“Tim Lửa!” anh quay lại thấy chân Mây, cậu lính nhỏ lông trắng dài của mình, đang tắt tưởi đi tới, cùng với cô chiến binh dẻo dai Lông Cuột ở phía sau. “Tim Lửa, cậu định cứ đứng đó và mặc cho đồng phân cáo kia nhờn nhờn sao?”

“Yên nào, chân Mây”, Tim Lửa ra lệnh. “Tôi biết rồi. Để tôi...”

Anh ngừng bắt khi Sao Cọp tiến lên trước Tầng Đá Lớn.

“Ta sung sướng vô cùng khi được ở đây, tại cuộc Tụ Hạp tối nay, cùng với các vị”. Ông mèo mướp lực lưỡng nói bằng vẻ lặng lẽ đầy uy quyền. “Ta đứng đây trước các vị với tư cách là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Sao Đêm đã chết vì căn bệnh mà đã cướp đi rất nhiều mèo trong bộ tộc của ta, và bộ tộc Sao đã vinh danh ra là mèo kế vị ngài ấy”.

Sao Cao, tộc trưởng đen trắng của bộ tộc Gió, quay qua hẳn. “Chào mừng ngài, Sao Cọp”, ông meo, rồi gật đầu trịnh trọng. “Bộ tộc Sao sẽ bước đi cùng ngài”.

Sao Xoắn meo chấp nhận khi tân tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối nghiêng đầu chào ông.

“Ta cảm ơn về sự đón nhận của ngài”, Sao Cọp đáp lễ. “Thật vinh dự khi được đứng đây cùng với ngài, mặc dù ta ước gì tình hình khác đi”.

“Đợi chút”, Sao Cao ngắt lời hẳn. “Đáng lẽ phải có bốn chúng ta ở đây mới đúng”. Ông ngó xuống đám đông mèo bên dưới. “Tộc trưởng bộ tộc Sấm đâu?”

“Tiến lên”, Tim Lửa cảm thấy một mèo hích nhe vào mình, bèn liếc quanh thì thấy Bão Trắng vừa hòa vào nhóm chiến binh bộ tộc Sấm. “Anh đang đảm nhiệm vai trò của Sao Xanh, nhớ không?”

Tim Lửa gật đầu đồng ý với ông, đột nhiên không thể nói được. Anh gồng cơ bắp lại và phóng tới trước. Một nhịp tim đập sau, anh lồm cồm leo lên đỉnh Tầng Đá Lớn để đứng bên cạnh ba vị tộc trưởng. Trong khoảnh khắc, những tia nhìn ác cảm khiến anh ngạt thở. Dường như anh đang ở chót vót phía trên thung lũng, nhìn những mảng sáng và tối biến động chỗ bầy mèo bên dưới bởi ánh trăng xuyên qua tán lá của bốn cây sồi khổng lồ. Tim Lửa rùng mình khi đụng phải ánh sáng phản chiếu từ vô số cặp mắt đang dõi lên.

“Tim Lửa?” Anh ngược lên khi Sao Cao cất lời. “Tại sao anh ở đây? Có gì xảy ra với Sao Xanh chẳng?”

Tim Lửa tôn kính nghiêng đầu. “Tộc trưởng của chúng tôi đã hít phải khói trong vụ cháy rừng, và bà chưa đủ khỏe để đi xa. Nhưng bà ấy sẽ bình phục”, anh vội nói thêm. “Không có gì nghiêm trọng cả”.

Sao Cao gật đầu, và Sao Xoắn bực bội gắt. “Chúng ta có bắt đầu không? Chúng ta lãng phí ánh trăng quá rồi”.

Không đợi được trả lời, tộc trưởng mèo mướp nhặt của bộ tộc Sông ngao lên hiệu lệnh khai mạc cuộc họp. Đợi cho tiếng ồn ào từ đám mèo bên dưới tắt hẳn, ông meo. “Hỡi mèo của tất cả các bộ tộc, chào mừng đến với cuộc Tụ Họp. Tối nay chúng ta có một tộc trưởng mới”, Sao Cọp ra mắt. Ông ra hiệu cho gã chiến binh to lớn bằng một cái quật đuôi. “Sao Cọp, ngài đã sẵn sàng nói gì chưa?”

Cảm ơn tộc trưởng bộ tộc Sông bằng một cái gật đầu nhã nhặn, Sao Cọp bước tới trước để nói với bầy mèo. “Ta đứng đây trước các vị theo ý nguyện của bộ tộc Sao. Sao Đêm là một chiến binh cao quý, nhưng ngài ấy già rồi, và ngài không có đủ sức mạnh để chiến đấu với bệnh dịch khi nó ập đến. Trợ thủ của ngài, Long Xỉ Than, cũng đã qua đời”.

Nghe vậy Tim Lửa cảm thấy lòng mình dựng lên bất an. Mọi tộc trưởng đều nhận được chín mạng khi họ đến chia lữ với bộ tộc Sao ở hang Miệng Mẹ, và Sao Đêm chỉ mới trở thành tộc trưởng cách đây vài mùa trăng. Chuyện gì xảy ra với chín mạng của ông ta thế? Bệnh dịch ở bộ tộc Bóng Tối khủng khiếp đến mức nó đã cướp hết đi tất cả rồi sao?

Nhìn xuống, Tim Lửa bắt gặp ngay hình dáng của Mũi Ước, mèo lang y bộ tộc Bóng Tối, đang ngồi cúi đầu. Tim Lửa không thể nhìn thấy gương mặt ông ta, nhưng bộ dạng thất thế kia chứng tỏ ông ta đang chìm trong tuyệt vọng. Thật khó cho ông ta thừa nhận, Tim Lửa nghĩ, rằng

tất cả khả năng của mình đều không đủ để cứu sống tộc trưởng bộ tộc mình.

“Bộ tộc Sao đã mang ta đến bộ tộc Bóng Tối đúng lúc họ cần kíp nhất”, Sao Cọp tiếp tục từ trên đỉnh Tầng Đá Lớn: “Không đủ mềo sống sót qua cơn dịch để săn mồi cho những nữ miu và mềo già, hoặc để bảo vệ bộ tộc, và không chiến binh nào sẵn sàng đảm nhận cương vị tộc trưởng. Sau đó bộ tộc Sao gửi điềm báo đến Mũi Ướt rằng một tộc trưởng vĩ đại khác sẽ xuất hiện. Ta thể trước những tổ tiên chiến binh của chúng tôi rằng ta sẽ trở thành vị tộc trưởng đó”.

Qua khóe mắt, Tim Lửa nhận thấy Mũi Ướt đang nhấp nhòe không yên. Không hiểu sao ông ta buồn thảm khi nghe nhắc đến điềm báo.

Tim Lửa bất giác nhận ra nhiệm vụ của mình đã trở nên khó khăn gấp bội. Nếu có một điềm báo thật, thì chính bộ tộc Sao đã chọn Sao Cọp làm tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối. Rõ ràng không có chỗ cho Tim Lửa hay bất kỳ mềo nào khác chất vấn quyết định đó. Anh có thể nói được điều gì mà không có vẻ chống lại ý nguyện của những tổ tiên chiến binh của họ?”

“Tạ ơn bộ tộc Sao”, Sao Cọp tiếp, “ta có những mềo đi cùng, những mềo đã chứng tỏ sự sẵn lòng sẵn mồi và chiến đấu cho bộ tộc mới của mình”.

Tim Lửa biết đích xác Sao Cọp ám chỉ đến những mềo nào – đó là bọn phiến loạn đã tấn công trại bộ tộc Sấm! Anh có thể nhìn thấy một trong số chúng bên dưới Tầng Đá Lớn, một tên mềo vàng to lừng lững, đang ngồi với cái đuôi quăn gợn quanh chân. Lần cuối cùng Tim Lửa thấy hấn là khi hấn đang vật lộn với Mặt Vện, hòng xông vào nhà trẻ của bộ tộc Sấm. Mỉa mai thay, vài tên trong đám phản loạn này từng lớn lên ở bộ tộc Bóng Tối và đã ủng hộ gã tộc trưởng tàn bạo Đuôi Gãy. Chúng đã bị quét đi cùng với tộc trưởng của chúng khi bộ tộc Sấm đến trợ giúp bộ tộc bị đàn áp.

Sao Cao bước lên phía trước, với vẻ hoài nghi hiện

lên trong mắt. “Đồng bọn của Đuôi Gãy là những kẻ tàn ác và khát máu, giống như hắc vậy. Có khôn ngoan không khi để bọn chúng trở lại bộ tộc?”

Tim Lửa có thể hiểu được tâm trạng của Sao Cao, bởi vì chính bọn mèo này đã đuổi bộ tộc Gió ra khỏi lãnh thổ của họ và suýt dẫn họ đến chỗ diệt vong. Anh tự hỏi có bao nhiêu chiến binh bộ tộc Bóng Tối cùng mang suy nghĩ với mình. Suy cho cùng, bộ tộc của Đuôi Gãy đã phải điều đứng khố sở không kém gì bộ tộc Gió dưới ách thống trị của gã tộc trưởng ác tâm. Anh ngạc nhiên vô cùng nếu họ chấp nhận cho bọn vô đạo trở về.

“Những chiến binh của Đuôi Gãy chỉ tuân lệnh hắc mà thôi”, Sao Cọp bình thản đáp lại. “Ai trong số các vị không làm điều tương tự trước tộc trưởng của mình? Luật chiến binh dạy rằng lời của tộc trưởng là luật”. Hắc quệt lưỡi quanh mõm trước khi tiếp tục. “Những mèo này đã trung thành với Đuôi Gãy. Bây giờ họ sẽ trung thành với ta. Bàn Chân Đen, cựu trợ thủ của Đuôi Gãy, giờ là trợ thủ của ta”.

Sao Cao trông vẫn đầy vẻ ngờ vực, nhưng Sao Cọp nhìn thẳng thừng vào ông. “Sao Cao, ngài đúng khi căm ghét Đuôi Gãy. Hắc đã gây nhiều tổn thất cho bộ tộc ngài. Nhưng để ta nhắc cho ngài nhớ rằng việc nhận hắc vào bộ tộc Sấm và chăm sóc hắc không phải là quyết định của ta. Ta đã phản đối điều này ngay từ đầu, nhưng khi Sao Xanh cương quyết chứa chấp hắc, lòng trung thành với tộc trưởng của ta đồng nghĩa với việc ta phải ủng hộ bà ấy”.

Tộc trưởng bộ tộc Gió hơi ngần ngừ và sau đó khẽ gật đầu. “Đúng vậy”, ông meo.

“Thế thì tất cả những gì ta yêu cầu là ngài hãy tin cậy ta, và hãy cho các chiến binh của ta cơ hội chứng minh rằng họ tôn thờ luật chiến binh, và chứng tỏ lòng trung thành với bộ tộc Bóng Tối một lần nữa. Với sự giúp đỡ của bộ tộc Sao, nhiệm vụ đầu tiên của ta là xây dựng lại bộ tộc Bóng Tối phần thịnh và hùng mạnh trở lại”, Sao

Cọp long trọng tuyên bố.

Rất có thể, Tim Lửa thầm hy vọng, vì Sao Cọp đã đạt được tham vọng của mình nên ông ta sẽ trở thành một tộc trưởng vĩ đại thực sự. Ông ta nói rằng lũ vô đạo đáng được hưởng một cơ hội nữa; có lẽ chính ông ta cũng đáng được như thế. Tuy nhiên, từng sợi lông của Tim Lửa vẫn cứ xù lên. Anh vẫn muốn tỏ rõ cho Sáp Cọp biết rằng bộ tộc Sấm không phải để cho hắn ta chiếm lấy.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ đến nỗi anh không nhận ra Sao Cọp đã kết thúc bài diễn thuyết trước các bộ tộc.

“Tim Lửa!” Sao Cao meo. “Anh có muốn nói gì không?”

Tim Lửa nuốt chửng cục lo sợ đi và bước lên phía trước, tảng đá mát lạnh và lóng o dưới chân anh. Bên dưới, anh có thể thấy Bão Cát và những mèo khác của bộ tộc Sấm đang ngược nhìn mình chờ đợi; cô mèo cam nhạt đang nhìn anh với sự khâm phục lóe sáng trong đôi mắt.

Cảm thấy được khích lệ, Tim Lửa bắt đầu nói. Anh sẽ không giả bộ rằng trại bộ tộc Sấm không hề bị tổn thất vì vụ cháy gần đây, nhưng anh cũng không muốn tạo ấn tượng rằng bộ tộc đã suy yếu. Lông Báo Đốm, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông, đang chăm chú lắng nghe. Khi Tim Lửa liếc nhìn, bà ta nheo mắt lại như thể sẵn sàng do lường từng lời của anh thật cẩn thận. Bộ tộc Sông đã giúp bộ tộc Sấm qua cơn hỏa hoạn và không mèo nào biết rõ hơn Lông Báo Đốm về việc họ đang điều đứng đến mức nào.

“Cách đây vài buổi bình minh”, Tim Lửa thuật lại, “lửa bùng lên từ bãi Cây Bị Đốn và lan qua trại của chúng tôi. Đuôi Cọp và Da Vá đã chết, và bộ tộc vinh danh họ. Và chúng tôi đặc biệt vinh danh Nanh Vàng. Bà đã quay lại trại đang cháy để cứu Đuôi Cọp”. Anh cúi đầu, những hồi ức về bà mèo lang y già tràn về, chế ngự anh. “Tôi tìm thấy bà trong hang của bà, và tôi đã ở bên bà cho đến khi bà chết”.

Tiếng khóc tiếc thương bỗng òa lên trong số đám

mèo đang lắng nghe. Không chỉ bộ tộc Sấm mới có lý do để đau buồn trước cái chết của Nanh Vàng. Tim Lửa nhận thấy Mũi Ướt ngồi thẳng lên, ngược nhìn đăm đăm, đôi mắt nhòa đi vì đau xót. Ông đã từng là học trò của Nanh Vàng khi bà còn là mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối, trước khi Đuôi Gãy đuổi bà đi.

“Mèo lang y mới của chúng tôi sẽ là Da Xỉ Than”, Tim Lửa tiếp tục. “Sao Xanh ngã bệnh vì hít phải khói, nhưng bà đang hồi phục. Không mèo con nào của chúng tôi bị thương. Chúng tôi đang tái thiết lại trại của mình”. Anh không nhắc đến tình trạng trại vẫn còn trống hoác, dễ bị tấn công, mặc dù cả bộ tộc đang nỗ lực hết sức hầu xây dựng lại những bức tường rào. “Chúng tôi vô cùng cảm ơn bộ tộc Sông”, anh thêm, đồng thời hướng về Sao Xoắn một cái nhìn đầy biết ơn. “Họ đã cho chúng tôi trú ẩn trong trại của họ trong suốt vụ cháy. Nếu không có sự giúp đỡ đó, hẳn là nhiều mèo của chúng tôi đã chết”.

Khi Sao Xoắn công nhận lời của anh bằng một cái gật đầu, Tim Lửa không thể không liếc Long Báo Đốm một lần nữa, bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông vẫn chưa rời đôi mắt hổ phách của bà ta khỏi anh.

Tạm dừng để lấy hơi, Tim Lửa quay về phía Sao Cọp. “Bộ tộc Sấm chấp nhận việc bộ tộc Sao phê chuẩn vai trò tộc trưởng của ngài”, anh meo. “Là mèo phản loạn, những thuộc hạ lang thanh trong rừng, vì vậy thật tốt khi họ lại có bộ tộc của riêng mình. Chúng tôi tin rằng họ sẽ bị trói buộc bởi luật chiến binh và sẽ chỉ ở trong lãnh địa của họ”. Anh nghĩ là mình thấy sự ngạc nhiên nhóe lên trong mắt Sao Cọp, và tiếp tục một cách kiên quyết, “Nhưng chúng tôi sẽ không dung thứ cho bất kỳ cuộc xâm lăng nào vào lãnh thổ bộ tộc Sấm. Dầu bị cháy rừng, chúng tôi vẫn đủ mạnh để quét sạch mọi mèo đặt chân vào vùng đất của mình. Chúng tôi không hề sợ bộ tộc Bóng Tối”.

Một tiếng ngao đồng tình vang lên từ những chiến binh của anh bên dưới. Sao Cọp khẽ nghiêng đầu, và lẩm

rầm không vượt quá tầm nghe của những mèo trên đỉnh Tầng Đá Lớn. “Nói can đảm lắm, Tim Lửa. Anh không có gì phải sợ bộ tộc Bóng Tối”.

Tim Lửa ước gì mình có thể tin hẳn. Gật đầu tỏ ý đã nghe, anh bước lùi trở lại, xẹp lông xuống nhẹ nhõm vì lượt nói chuyện của mình kết thúc, và lắng nghe trong khi Sao Cao và Sao Xoắn thông báo tin tức mới về bộ tộc của họ – về những lính nhỏ và chiến binh mới, cùng lời cảnh báo về sự gia tăng của Hai Chân bên bờ sông.

Khi phần chính của buổi họp kết thúc, Tim Lửa nhảy xuống chỗ nhóm chiến binh bộ tộc Sấm dưới chân tảng đá.

“Anh nói hay lắm”, Bão Trắng meo. Đôi mắt Bão Cát long lanh khi cô nhìn Tim Lửa, và cô khẽ ấn mõm vào cổ anh.

Tim Lửa liếm nhanh một cái vào má cô. “Đến lúc đi rồi”, anh meo. “Hãy nói lời tạm biệt đi, nếu có mèo nào hỏi, hãy bảo họ là bộ tộc Sấm đang ổn thỏa”.

Khắp trắng trống, những nhóm mèo rục rịch giải tán khi bốn bộ tộc chuẩn bị ra về. Tim Lửa bắt đầu đảo mắt nhìn quanh các chiến binh của mình. Chợt anh bắt gặp một khối màu xanh xám quen thuộc, anh liền băng qua thung lũng tới chỗ cô.

“Chào, Bàn Chân Sương”, anh meo. “Cô khỏe không? Vẫn Xám thế nào rồi? Tối nay tôi không thấy anh ấy”.

Vẫn Xám là mèo bạn đầu tiên của Tim Lửa trong bộ tộc Sấm; họ đã huấn luyện cùng với nhau hồi còn là lính nhỏ. Nhưng sau này Vẫn Xám yêu Suối Bạc, cô chiến binh trẻ của bộ tộc Sông, và cô ấy đã chết trong khi sinh con cho anh. Vẫn Xám đã rời bộ tộc của mình để nhập vào bộ tộc Sông, và cho dù nhiều mùa đã trôi qua, Tim Lửa vẫn nhớ anh ấy.

“Vẫn Xám không đi”, nữ miu bộ tộc Sông ngồi xuống và cuộn đuôi quanh chân mình. “Lông Báo Đốm không cho cậu ấy đến đây. Bà tức giận về cách cư xử của

cậu ấy khi ở trong đám cháy. Bà cho rằng trong sâu thẳm trái tim, cậu ấy vẫn trung thành với bộ tộc Sấm”.

Tim Lửa phải thừa nhận là Long Báo Đốm đúng. Vần Xám đã từng cầu xin Sao Xanh cho anh trở về bộ tộc Sấm, nhưng bà từ chối. “Vậy anh ấy thế nào rồi?” Tim Lửa lặp lại câu hỏi.

“Cậu ấy vẫn khỏe”, Bàn Chân Sương meo. “Bọn trẻ cũng khỏe. Anh ấy nhờ tôi hỏi thăm tình hình của anh sau đám cháy. Anh nói bệnh của Sao Xanh không nghiêm trọng phải không?”

“Bà sẽ sớm khởi thôi”, Tim Lửa cố tỏ ra tự tin. Đúng là Sao Xanh đang hồi phục khỏi ảnh hưởng của đám cháy, nhưng suốt những mùa trăng qua, trí óc của tộc trưởng bộ tộc Sấm như bị mây bao phủ. Bà bắt đầu nghi ngờ cả lòng trung thành của các chiến binh. Việc khám phá ra sự phản bội của Sao Cọp đã khuấy động đến tận tâm khảm của bà. Và Tim Lửa không khỏi lo lắng về phản ứng của bà trước thôn gtn mới rằng ông trợ thủ bị bà trục xuất bây giờ lại trở thành tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối.

“Tôi rất vui khi biết bà đang hồi phục”. Tiếng meo của Bàn Chân Sương cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Tim Lửa giật giật tai. “Sao Xoắn khỏe chứ?” anh hỏi, thay đổi đề tài. Tộc trưởng bộ tộc Sông đã có vẻ hom hem khi ông cho phép bộ tộc Sấm cư trú trong trại của mình, và tối nay, bên cạnh Sao Cọp, trông ông già sòm hơn Tim Lửa nhớ. Nhưng điều đó có lẽ cũng không có gì lạ. Tộc trưởng bộ tộc Sông phải đương đầu với trận lũ lụt quét mào của ông ra khỏi trại và với sự cạn kiệt mỗi do rác thải của Hai Chân làm ô nhiễm dòng sông. Trên hết thảy, Suối Bạc yêu dấu của Vần Xám chính là con gái của Sao Xoắn, và cái chết của cô mang đến cho ông quá nhiều phiền muộn.

“Ngài vẫn ổn”. Bàn Chân Sương meo. “Gần đây ngài đã vượt qua nhiều sóng gió. Tôi thì tôi lo lắng cho Hồ Xám hơn”, cô tiếp, nhắc tên bà mèo đã nuôi mình từ tấm bé. “bây giờ bà già lắm rồi. Tôi e bà sẽ sớm về với bộ tộc

Sao”.

Tim Lửa rất muốn trao cho nữ miu trẻ này một cái liếm kích lệ, nhưng anh không chắc cô mèo bộ tộc Sông sẽ đón nhận thiện ý đó từ một mèo khác bộ tộc như thế nào. Ngoài trừ Hồ Xám, Tim Lửa là mèo duy nhất biết bà mèo già của bộ tộc Sông, anh trai của cô. Che của họ. Tim Cây Sồi, đã mang họ về bộ tộc Sông từ khi họ còn bé xíu, và Hồ Xám đã đồng ý chăm sóc họ. Mẹ ruột của họ là Sao Xanh.

Khi thì thầm đầy thông cảm và tạm biệt Bàn Chân Sương, Tim Lửa không khỏi cảm thấy rắc rối vẫn còn tồn tại giữa hai bộ tộc vì bí mật của Sao Xanh

Chương 2

Bầu trời nhạt dần cũng với dải sáng đầu của buổi bình minh khi Tim Lửa và các chiến binh của mình trở về trại bộ tộc Sấm. Mặc dù biết cái gì sẽ trải ra trước mắt, nhưng Tim Lửa vẫn bị sốc khi lên tới đỉnh khe núi và ngó xuống khung cảnh hoang tàn. Tất cả những lùm cây kim tước và dương xỉ phòng vệ đã bị ngọn lửa nuốt gọn. Nền đất trại bày trơ ra, bao quanh là những gì còn sót lại cháy đen của bức tường cây gai, được những mèo trong bộ tộc che tạm bằng cành cây trong quá trình sửa chữa.

“Liệu có bao giờ được như xưa?” Bão Cát meo khẽ khi cô đến đứng bên cạnh Tim Lửa.

Cơn chán nản bỗng dội ào xuống Tim Lửa khi anh nghĩ đến số thời gian và sức lực phải bỏ ra để trại được xây dựng lại hoàn toàn. “Một ngày nào đó”, anh hứa, “Chúng ta đã vượt qua nhiều giai đoạn khó khăn rồi, và lần này chúng ta cũng sẽ qua khỏi”. Anh dụi mõm vào hông Bão Cát, đón nhận sự động viên từ tiếng rừ rừ tàn thành của cô, đoạn đi xuống khe núi.

Bụi cây nơi các chiến binh ngủ vẫn còn đó, nhưng mái vòm cành cây dày đặc đã cháy rụi. Chỉ còn sót lại vài khúc cây cháy lam nham, những lỗ trống giữa chúng đã được đan lại bằng cành khô. Lông Điều Hâu nằm khum người bên ngoài, trong khi Đuôi Dài ngồi canh gác gần lối vào nhà trẻ, còn Da Bụi thì đang đi tới đi lui phía trước hang mèo già.

Lông Điều Hâu đứng phất dậy khi Tim Lửa và những mèo khác xuất hiện, chỉ thả lỏng người ra sau đó. “Là ông!” cậu chàng meo, với giọng nhẹ nhõm thấy rõ. “Chúng tôi đã đề phòng Vuốt Cọp suốt đêm”.

“À, cậu có thể ngừng lo lắng được rồi”, Tim Lửa meo. “Hắn đang bận tối mũi nên không gây hấn với chúng ta đâu. Sao Cọp là tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối”.

Lông Điều Hâu tròn mắt kinh ngạc. “Lạy bộ tộc Sao!” Cậu há hộc miệng. “Tôi không tin!”

“Anh vừa nói gì vậy?” Tim Lửa quay lại nhìn Đuôi Dài đang phóng qua trắng trống. “Tôi không nghe nhầm đấy chứ?”

“Không đâu”. Tim Lửa thấy vẻ sững sốt trên nét mặt anh chiến binh mèo mướp nhạt. “Sao Cọp thống trị bộ tộc Bóng Tối”.

“Và họ chấp nhận hấn ta?” Đuôi Dài meo. “Họ điên rồi hả?”

“Không điên chút nào”, Bão Trắng cất tiếng, từ phía sau bước đến bên Tim Lửa. Ông chiến binh già cào cào lớp đất khô rồi ngồi xổm xuống cùng với một tiếng thở dài hắt ra mệt mỏi. Bộ lông trắng dày của ông dính bết bõ hóng sau cuộc hành trình băng rừng. “Bệnh dịch đã gần như hủy diệt bộ tộc Bóng Tối. Họ ráo riết cần một tộc trưởng mạnh mẽ. Sao Cọp chắc hẳn là một món quà từ bộ tộc Sao”.

“xem ra đúng là như vậy”, Tim Lửa nặng nề đồng ý. “Hình như bộ tộc Sao đã gửi điềm báo đến Mũi Ướt để nói với bộ tộc Bóng Tối rằng một tộc trưởng vĩ đại sẽ xuất hiện”.

“Nhưng Sao Cọp là kẻ phản bội!” Lông Điều Hâu phản đối.

“Bộ tộc Bóng Tối không biết điều đó”, Tim Lửa chỉ ra.

Đến đây thì những mèo khác ùa ra. Chân Sáng và chân Lẹ từ hàng lính nhỏ chạy đến; Da Bụi đi cùng với lính nhỏ của Vằn Đen, chân Dương Xỉ, Đuôi Chấm tò mò dòm ra từ nhà trẻ. Khi họ trút tới tấp vào Tim Lửa những câu hỏi, anh phải cao giọng lên tiếng để tiếng mình được nghe thấy.

“Nghe đây, mọi mèo”, anh meo. “Có điều các bạn

cần phải nghe”. Và tôi phải báo cho Sao Xanh biết, anh thậm meo thêm, cứng người lại trước nhiệm vụ này. “Bão Trắng sẽ thuật lại cho chúng ta những gì diễn ra ở cuộc Tụ Hạp”, anh tiếp, “sau đó tôi muốn có một đội tuần tra bình minh”. Tim Lửa lần chần nhìn quanh những mèo có mặt. Tất cả đều mệt mỏi – những mèo không đến cuộc Tụ Hạp đều phải thức canh gác trại.

Trước khi Tim Lửa chỉ định ai, Da Bụi lên tiếng. “Chân Tần Bì và tôi sẽ đi”.

Tim Lửa nghiêng đầu cảm ơn. Cậu chiến binh nâu này chưa bao giờ thân thiện với anh, nhưng cậu ta là một mèo trung thành với bộ tộc Sấm, và dường như đã chấp nhận vai trò thủ lĩnh trợ tá của Tim Lửa.

“Tôi cũng đi”, Long Chuột đề nghị.

“Cả tôi nữa”, chân Mây meo.

Tim Lửa phụt ra một tiếng rừ tán dương lính nhỏ của mình. Anh hài lòng vì thằng con của chị Công Nương làm việc chăm chỉ hơn và tận tụy hơn với bộ tộc, sau biến cố khủng khiếp bị Hai Chân bắt đi và được giải cứu. “Được, Da Bụi, Long Chuột, chân Mây và chân Tần Bì”, anh meo. “Còn lại hãy nghỉ ngơi một chút. Chúng ta sẽ cần đội đi săn sau”.

“Còn anh thì sao?” Vằn Đen hỏi.

Tim Lửa hít một hơi thật sâu. “Tôi sẽ đi nói chuyện với Sao Xanh.

Bức màn địa y đã cháy trại khỏi hang của Sao Xanh ở chân Bục Đá. Tim Lửa đi tới vừa lúc Da Xỉ Than, mèo lang y của bộ tộc Sấm, từ trong hang vọt ra trắng trống và dừng lại, duỗi mình. Bộ lông xám đậm rối tung, trông cô có vẻ đuối sức với cố gắng chăm sóc bộ tộc sau vụ cháy, nhưng sức mạnh tâm linh vẫn sáng lấp lánh trong mắt cô. Tim Lửa nhớ về thời cô còn là lính hăng hái của mình, đến khi bị nhử đến quá gần đường Sấm Rền, rồi rơi vào cái bẫy mà Vuốt Cọp giăng ra cho Sao Xanh. Chân của cô mèo trẻ bị tật vĩnh viễn, cho nên cô không thể trở thành chiến binh, nhưng cô luôn dành trọn bầu nhiệt

huyết của mình để phục vụ bộ tộc.

Tim Lửa bước đến bên cô, “Hôm nay Sao Xanh thế nào?” anh hỏi nhỏ.

Da Xỉ Than ngó trở vào hang. “Bà không ngủ cả đêm qua”, cô đáp. “Em đã cho bà quả bách xù (một loại quả mọng) để xoa dịu bà, nhưng em không biết chúng có tác dụng hay không”.

“Tôi cần báo cho bà biết diễn biến của cuộc Tụ Họp”, Tim Lửa meo. “Và bà sẽ không thích nó đâu”.

Mắt Fa Xỉ Than nheo lại. “Tại sao vậy?”

Nhanh hết sức có thể, Tim Lửa thuật lại sự việc.

Da Xỉ Than lắng nghe, bàng hoàng đến lặng người đi, đôi mắt xanh da trời mở to ngạc nhiên. “Thầy dự tính sẽ làm gì?” cô hỏi khi Tim Lửa kể xong.

“Tôi không thể làm gì nhiều vào lúc này. Cả chẳng, đó có thể là tin tốt lành đối với bộ tộc Sấm. Bây giờ Sao Cọp đã có điều ông ta muốn, và nếu may mắn thì ông ta sẽ bận rộn xây dựng bộ tộc mới của mình đến nỗi sẽ không quấy rầy chúng ta nữa”. Thấy Da Xỉ Than nhìn đầy hoài nghi, anh vội tiếp, “Chọn ai làm tộc trưởng là việc của bộ tộc Bóng Tối. Chúng ta cần phải canh gác bên giới của chúng ta, nhưng tôi không cho rằng Sao Cọp là một hiểm họa lớn, ít nhất là trong một thời gian. Điều tôi lo lắng hơn là Sao Xanh sẽ tiếp nhận tin này như thế nào”.

“Nó sẽ làm bà trầm trọng hơn”, Da Xỉ Than lo lắng meo. “Em chỉ hy vọng mình tìm được đúng loại thuốc mà bà cần. Ước gì Nanh Vàng có ở đây”.

“Tôi biết”. Tim Lửa tựa mình vào Da Xỉ Than để khích lệ. “Nhưng cô sẽ làm tốt mà. Cô là một mèo lang y tuyệt vời”.

“Không chỉ thế”, giọng Da Xỉ Than lạc đi, đau khổ. “Em nhớ bà ấy, Tim Lửa! Em vẫn chờ bà ấy la rầy em không có cảm giác với mèo con mới sinh – ít nhất khi bà khen em thì em biết là bà khen thực sự. Em muốn có bà ở đây, Tim Lửa. Em nhớ mùi của bà, bộ lông và giọng nói của bà”.

“Tôi biết”, Tim Lửa lẩm thầm. Lòng dạ anh trống rỗng khi hình ảnh của bà mèo già hiện về. Anh vốn rất gần gũi Nanh Vàng kể từ lúc anh phát hiện bà sống lén lút trong lãnh địa bộ tộc Sấm. “Nhưng bây giờ bà đang sẵn mối với bộ tộc Sao”.

Có lẽ cuối cùng và đã tìm thấy sự yên bình, Tim Lửa trầm tư, nhớ lại nỗi đau quằn quại trong giọng nói của Nanh Vàng khi chết mà vẫn nghĩ về con trai mình, Đuôi Gãy. Nỗi đau của Nanh Vàng đã kết thúc, nhưng Tim Lửa biết mình sẽ không bao giờ thôi nhớ đến bà.

“Cô sắp đi đến Dãy Núi để gặp những mèo lang y khác phải không?” anh nhắc Da Xỉ Than. “Lúc đó tôi chắc là cô sẽ cảm thấy Nanh Vàng ở rất gần”.

“Thầy nói đúng”, Da Xỉ Than đi khỏi. “Giờ thì em có thể nghe được tiếng Nanh Vàng đây này”, cô meo. “Tại sao cứ đứng đây than vãn trong khi còn bao nhiêu việc phải làm? Thầy vào gặp Sao Xanh đi. Chút nữa em sẽ lại tới thăm bà”.

“Cô chắc chắn mình ổn chứ?” Tim Lửa meo.

“Em ổn mà”, Da Xỉ Than liếm nhẹ vào tai anh. “Hãy mạng mẽ thay bà, Tim Lửa”, cô khẩn thiết. “bà cần anh hơn ai hết”.

Tim Lửa nhìn cô mèo lang y khập khiễng đi mau, rồi quay về phía hang của Sao Xanh. Lấy hơi thật sâu, anh cất lời chào rồi tiến qua lỗ hổng trước kia địa y che phủ.

Sao Xanh đang nằm chóc góc trên cái ổ ở cuối hang, hai chân trước đút vào dưới ngực. Đầu bà ngẩng cao, nhưng bà không nhìn Tim Lửa. Thay vào đó, đôi mắt xanh thăm thẳm của bà ngó mông lung vào một cái gì đó mà chỉ có bà mới nhìn thấy. Lông bà xơ xác và không được chải, và bà gầy đến nỗi Tim Lửa có thể thấy từng cái xương sườn. Tim anh thất vọng với nỗi thương cảm và lo sợ cho bộ tộc. Tộc trưởng của họ đang co ro trong hình hài một mèo già yếu bệnh, tuyệt vọng vì đau khổ và vô phương tự vệ, bỏ mặc bộ tộc.

“Sao Xanh?” Tim Lửa ngập ngừng meo.

Mới đầu anh nghĩ Sao Xanh không nghe thấy, nhưng khi anh bước sâu vào trong hang thì bà quay đầu lại. Đôi mắt xanh u ám dán thẳng vào anh, và trong một nhịp tim đập, trông bà bối rối, như thể bà không nhận ra anh.

Sau đó đôi tai bà động lên, và vẻ tinh anh lại ùa về trong mắt bà. “Tim Lửa đó à? Anh muốn gì?”

Tim Lửa kính cẩn nghiêng đầu. “Tôi vừa trở về từ cuộc Tụ Họp, thưa Sao Xanh. Tôi e rằng có một tin xấu”, anh ngừng lại.

“Vậy ư?” Sao Xanh cúi kính meo. “Tin gì thế?”

“Bộ tộc Bóng Tối có tộc trưởng mới”, Tim Lửa meo. Anh đi thẳng vào sự việc. “Đó là Vuốt Cọp – giờ là Sao Cọp”.

Ngay tức khắc Sao Xanh bật dậy. Đôi mắt phùng phục tia nhìn sắc cạnh, và Tim Lửa sững người trước vẻ đáng sợ mà bà chưa từng biểu lộ bao giờ. “Không thể được!” bà rít lên.

“Đó là sự thật. Tôi đã tận mắt chứng kiến. Hắn đã tuyên bố trên Tầng Đá Lớn, có cả các tộc trưởng khác nữa”.

Trong một thoáng, Sao Xanh không trả lời. Bà bước qua bước lại theo chiều ngang của hang, đuôi quất lia lịa. Tim Lửa lùi về phía cửa hang, không dám chắc là Sao Xanh sẽ không tấn công mình vì “tội” mang đến một tin khủng khiếp như vậy.

“Bộ Tộc Bóng Tối dám làm điều đó ư?” cuối cùng bà gầm lên. “Cớ gì họ dám chĩa một mào đã cố giết ta? Lại còn tôn hắn làm tộc trưởng!”

“Sao Xanh, họ không biết...” Tim Lửa mở lời, nhưng tộc trưởng bộ tộc Sấm không lắng nghe anh.

“Còn những tộc trưởng khác đâu?” bà cất vấn. “Họ nghĩ gì? Sao họ lại để điều này xảy ra?”

“Không mào nào biết việc Sao Cọp đã làm ở bộ tộc Sấm”. Tim Lửa chật chịt giải thích lý lẽ cho Sao Xanh. “Sao Xoắn không nói nhiều, mặc dù lúc đầu Sao Cao khôn vui

vì Sao Cọp đã thu nạp bọn thuộc hạ cũ của Đuôi Gãy vào bộ tộc”.

“Sao Cao!” Sao Xanh quát. “Đáng lẽ chúng ta nên biết là không thể tin tưởng hắn. Rốt cuộc, không phải mất nhiều thời gian để hắn quên những gì chúng ta đã làm cho bộ tộc của hắn, sau khi anh và Văn Xam liều mạng đi tìm họ rồi đưa họ về nhà”.

Tim Lửa định phản bác, nhưng Sao Xanh phớt lờ anh. “Bộ tộc Sao đã bỏ rơi ra!” bà tiếp, trong khi vẫn buwóc đi giận dữ. “Họ nói với ta rằng lửa sẽ cứu bộ tộc, nhưng lửa đã suýt tiêu diệt chúng ta – nhất là vào lúc này? Họ đã ban chín mạng của tộc trưởng cho một tên phản bội. Họ không thèm quan tâm đến ta hay đến bộ tộc Sấm!”

Tim Lửa bức bối. “Sao Xanh, hãy nghe tôi...”

“Không, Tim Lửa, anh phải nghe mới đúng”. Sao Xanh bước về phía anh. Lòng bà dựng đứng và răng bạnh ra cuồng nộ. “Bộ tộc Sấm đã bị nguyên rủa. Sao Cọp sẽ dẫn dắt bộ tộc Bóng Tối tiêu diệt chúng ta – và chúng ta chẳng thể mỉnh đời vào sự giúp đỡ của bộ tộc Sam”.

“Sao Cọp không tỏ ra thù địch”. Tim Lửa tuyệt vọng cố thuyết phục tộc trưởng của mình. “Khi phát biểu, hắn dường như chỉ tập trung vào việc lãnh đạo bộ tộc mới của hắn thôi”.

Sao Xanh vuột ra một giọng cười gằn. “Nếu anh tin điều đó, Tim Lửa, thì anh là một thằng ngu. Sao Cọp sẽ ở đây trước mùa lá rơi. Hãy ghi nhớ lời của ta. Nhưng hắn sẽ thấy chúng ta đang đời hắn. Nếu phải chết, chúng ta sẽ lôi các chiến binh của bộ tộc Bóng Tối theo cùng”.

Bà lại bắt đầu đi gấp gấp hơn, trong khi Tim Lửa khiếp sợ nhìn theo.

“Tăng cường canh phòng gấp đôi”, bà ra lệnh. “Đặt một trạm gác trong trại. Điều thêm mèo canh gác vùng biên giới giáp với bộ tộc Bóng Tối”.

“Chúng ta không đủ chiến binh cho tất cả những việc đó”, Tim Lửa phản đối. “Mọi mèo đều kiệt sức với việc

xây dựng trại. Tất cả những gì chúng ta có thể làm là duy trì canh phòng như thường lệ”.

“Anh đang cãi lại quyết định của ta à?” Sao Xanh quay ngoắt lại nhìn sát vào mặt anh, miệng bành ramột tiếng gừ. Mắt bà híp lại, hoài nghi. “Hay là anh cũng định phản bội ta?”

“Không, thưa Sao Xanh. Không đời nào! Bà có thể tin tôi”. Tim Lửa căng cơ lên, có ý sẵn sàng né cú tát nẩy lửa của Sao Xanh.

Đột nhiên bà tộc trưởng già thõng người xuống. “Ta biết, Tim Lửa. Anh luôn trung thành, không giống như những kẻ khác”. Như thế kiệt quệ vì cơn giận dữ, bà quay trở lại ổ.

“Hãy lập đội tuần tra”, bà ra lệnh, nắm phạch xuống tấm thảm rêu và thạch lam. “Làm ngay đi, trước khi bộ tộc Bóng Tối biến cả chúng ta thành thịt quạ”.

“Vâng, thưa Sao Xanh”. Tim Lửa nhận thấy tranh luận lúc này là vô ích. Anh cúi đầu và lùì ra khỏi hang. Ánh mắt của Sao Xanh một lần nữa lại hướng vào một vật vô hình nào đó. Tim Lửa tự hỏi phải chăng bà đang nhìn vào tương lai và nhìn thấy sự hủy diệt của bộ tộc?

Chương 3

Tim Lửa mở mắt ra, liền nheo lại trước ánh mặt trời chói lóa. Anh vẫn chưa quen nổi với việc mặt trời chiếu thẳng vào hang chiến binh, bởi vì mái vòm cành cây dày đặc không còn nữa. Ngáp dài, anh duỗi mình và rũ cho những mảnh rêu dính trên lông văng đi.

Sát bên anh, Bão Cát vẫn đang ngủ; Da Bụi và Văn Đên nằm cuộn tròn ở đằng xa. Tim Lửa bước ra trắng trống. Đã ba ngày trôi qua kể từ sau cuộc Tụ Hạp và sự kiện Sao Cọp là tộc trưởng mới, vẫn chưa thấy dấu hiệu của chuộc tấn công mà Sao Xanh lo sợ. Bộ tộc Sấm tranh thủ thời gian để xây lại trại. Cho dù còn bao nhiêu việc ngớ ngẩn ngang ở phía trước, nhưng Tim Lửa vẫn hài lòng khi nhìn bức tường dương xỉ râm mát bắt đầu mọc lên quanh trại, và những bụi mâm xôi với cành khô đan chặt vào để che chắn cho những nữ miu và lũ mèo con.

Khi bước về phía đồng mỗi tươi, Tim Lửa thấy đội tuần tra bình minh trở về, có Bão Trắng dẫn đầu. Anh dừng lại chờ ông chiến binh lông trắng bước đến.

“Có dấu hiệu bộ tộc Bóng Tối không?”

Bão Trắng lắc đầu. “Không”, ông meo. “Chỉ có mùi đánh dấu lãnh thổ của họ như thường lệ thôi. Tuy vậy, có một điều...”

Tại Tim Lửa vểnh lên. “Điều gì?”

“Không xa bãi đá Hang Rắn, chúng tôi tìm thấy một bụi cay thấp bị đập nát, và lông chim cu vương vãi khắp nơi”.

“Lông chim cu?” Tim Lửa nói to. “Đã lâu tôi không nhìn thấy chim cu. Chẳng lẽ có bộ tộc khác săn mỗi trên lãnh địa của chúng ta?”

“Tôi không nghĩ vậy. Khắp nơi sặc mùi chó”. Bão Trắng nhăn mũi lộ vẻ kinh tởm. “Ở đó còn có cả phân chó nữa”.

“Ra là chó”. Tim Lửa hơi dạt tai ra sau. “Ai mà chẳng biết Hai Chân luôn mang chó vào rừng. Chúng chạy lung tung, rượt đuổi sóc, sau đó Hai Chân lại đưa chúng về nhà”. Anh phọt ra một tiếng rừ thích thú. “Điều duy nhất bất thường ở đây là con này đã bắt được mồi thật”.

Nhưng anh thật ngạc nhiên, Bão Trắng vẫn rất nghiêm túc. “Dầu sao đi nữa, tôi nghĩ anh dặn đội tuần tra phải cảnh giác hơn”, ông meo.

“Được rồi”. Tim Lửa rất kính trọng vị chiến binh già này, vì thế anh không thể làm ngơ lời khuyên của ông, nhưng trong thâm tâm anh nghĩ con chó đó bây giờ chắc là đang ở rất xa trại, ở đâu đó trong Khu nhà của Hai Chân rồi. Chó là cái thứ ẩm ỉ đáng ghét, nhưng anh có nhiều điều quan trọng hơn để lo nghĩ.

Anh chợt nhớ đến mối lo về nguồn thức ăn khi theo Bão Trắng đến đóng mồi tươi. Chân Sáng, lính nhỏ của Bão Trắng, và chân Mây, thuộc đội tuần tra, đều ở đó.

“Nhìn này!” Chân Mây kêu lên khi Tim Lửa đến. Nó thò tay lật một con chuột nước lên. “Cái này chả được một miếng!”

“Mồi đang khan hiếm”, Tim Lửa nhắc nhở nó, để ý thấy chỉ còn vài con mồi trong đống. “Mọi sinh vật sống sót sau vụ cháy đều không tìm được nhiều thức ăn”.

“Chúng ta cần đi săn tiếp”, chân Mây meo. Nó ngoạm con chuột nước và nhai ngấu nghiến. “Ăn xong con này cháu sẽ đi ngay”.

“Trò có thể đi cùng tôi”, Tim Lửa meo, chọn một con chim ác là cho mình, “khi tôi đi tuần tra trở về”.

“Cháu không thể đợi nổi nữa, “chân Mây meo với cái miệng đầy mồi. “Cháu đói đến mức có thể ăn cả cậu luôn. Chân Sáng, bồ muốn đi với tớ không?”

Chân Sáng, đang quặp gọn một con chuột, nhìn mèo bảo trợ của mình, xin phép. Khi Bão Trắng gật đầu,

cô bé nhảy bật lên. “Sẵn sàng”, cô meo.

“Ừ được”, Tim Lửa meo. Anh hơi phật lòng vì chân Mây chưa xin phép mình như chân Sáng, nhưng bộ tộc cần mỗi tươi, và hai lính nhỏ này là những thợ săn có hạng. “Đừng đi quá xa trại”, anh dặn dò.

“Nhưng tất cả mỗi tốt nhất đều ở xa, nơi lửa không tới”, chân Mây phản đối. “Tụi con ổn mà, Tim Lửa”, nó hứa. “Tụi con sẽ săn mỗi cho mèo già trước đã”.

Nuốt chửng miếng chuột cuối cùng, nó phóng về phía cổng trại, chân Sáng lao theo sau.

“Nhớ tránh xa Khu nhà của Hai Chân!” Tim Lửa nhắc với theo, nhớ lại sự việc chân Mây đã bị dụ đi vào ổ của Hai Chân. Tên lính nhỏ này đã phải trả giá đắt khi bị bắt đưa đi tới tận phía bên kia lãnh thổ của bộ tộc Gió. Mùa lá xanh sắp qua, với viễn cảnh mùa là trại đói kém sẽ tới, Tim Lửa hy vọng lính nhỏ của mình không lặp lại sai lầm cũ.

“Ôi lính nhỏ!” Bão Trắng rừ rừ khi nhìn đôi mèo trẻ phóng đi. “Vừa tuần tra bình minh xong, giờ lại đi săn. Tôi ước gì mình có sức lực của chúng”. Ông gạt một con chim két ra khỏi đồng mỗi tươi, và ngồi xuống ăn.

Vừa ăn xong con chim ác là, Tim Lửa thấy Bão Cát bước ngang qua hang chiến binh. Ánh mặt trời chiếu vào bộ lông cam nhạt của cô, và Tim Lửa trầm trồ ngắm những gợn sóng lay động khi cô di chuyển. “Cô có muốn đi săn cùng với tôi không?” anh hỏi khi cô đến gần.

“Coi bộ đó là điều chúng ta cần làm”, Bão Cát đáp, trong khi khảo sát đám mỗi thăm hại còn sót lại. “Chúng ta hãy đi thôi. Tôi sẽ ăn sau khi chúng ta kiếm được thứ gì đó”.

Tim Lửa nhìn quanh tìm kiếm thêm mèo đi cùng thì phát hiện Đuôi Dài đang đi về phía hang lính nhỏ để gọi chân Lẹ. “Này! Đuôi Dài!” anh meo gọi khi hai mèo bước qua trắng trống. “Lại đây cùng chúng tôi đi săn nào”.

Đuôi Dài do dự, như thể không chắc đó có phải là

mệnh lệnh từ thủ lĩnh trợ tá hay không. “Chúng tôi định ra hôm tập luyện”, anh giải thích. “Chân Lẹ cần luyện thêm vài tư thế phòng thủ”.

“Cái đó để sau”. Lần này Tim Lửa khẳng định rõ là anh đang đưa ra một mệnh lệnh.

Đuôi Dài giật đuôi vẻ khó chịu nhưng không nói gì. Chân Lẹ có vẻ hăm hở hẳn lên, mắt nó sáng rỡ. Cậu mèo trắng đen trẻ tuổi này đã to gần bằng mèo bảo trợ của mình, Tim Lửa để ý thấy – nó là lính nhỏ lớn nhất, và có lẽ nó đang mong sớm trở thành chiến binh.

Mình phải báo cho Sao Xanh về lễ phong danh cho cậu ta, Tim Lửa nghĩ. Và cả chân Mây, chân Sáng, chân Gai nữa. Bộ tộc cần thêm nhiều chiến binh.

Để Bảo Trắng nghỉ ngơi hoàn toàn xứng đáng, Tim Lửa dẫn đội đi săn rời khỏi trại và lên khe núi. Tới đỉnh, anh hướng thẳng về phía gò đá Thái Dương. Cố gắng hết sức thực hiện mệnh lệnh của Sao Xanh về việc tăng cường tuần tra, anh chỉ thị cho tất cả các đội săn kiếm luôn việc tuần tra biên giới, cảnh giác mùi của các bộ tộc khác hoặc bất cứ dấu hiệu nào của kẻ thù. Anh đặc biệt nhắc nhở họ rà soát kỹ phần biên giới bộ tộc Bóng Tối, nhưng cá nhân anh cho rằng không thể xem nhẹ bộ tộc Sông.

Anh có cảm giác thấp thỏm về mối quan hệ của họ với bộ tộc Sấm. Với việc Sao Xoắn ngày càng già, trợ chủ của ông, Long Báo Đốm, nắm nhiều quyền lực hơn, và Tim Lửa vẫn phụng phỡn chờ bà ta ra yêu sách gì đó hầu đòi lại sự giúp đỡ của bộ tộc Sông vào đêm cháy rừng.

Trên đường đến bờ sông, Tim Lửa nhận thấy chồi xanh đã nhú lên khỏi nền đất rừng cháy đen. Từng cụm dương xỉ mới mọc và dây leo bò lan bao phủ mặt đất. Khu rừng đang bắt đầu phục hồi, nhưng đến mùa lá rơi, sự tăng trưởng sẽ chậm lại. Tim Lửa lo ngay ngáy bộ tộc mình sẽ phải đương đầu với cái lạnh và cái thiếu thốn của mùa lá rụng.

Khi họ đến gò đá Thái Dương. Đuôi Dài dặt chân

Lẹ vào một khe đá. “Trò ó thể tập phân biệt tiếng chuột nước và tiếng chuột đồng”, anh nói với lính nhỏ của mình. “Để xem trò có bắt được gì trước các mèo còn lại hay không”.

Tim Lửa nhìn họ kết hợp thuận thực. Anh chiến binh mèo mướp này là một mèo bảo trợ tận tâm và đã tạo được một mối thâm tình với chân Lẹ.

Tim Lửa đi men theo gò đá bên phía đối diện với dòng sông, chỗ nhiều cỏ và cây thân thảo còn sống sót. Không lâu sau anh phát hiện một con chuột lịch xịch trong đám cỏ khô. Nó đng ngồi, nhẩn một hạt dẻ quặp nơi chấn trước thì Tim Lửa vồ tới và diệt gọn.

“Không tệ”, Bão Cát thì thầm khi bước về phía anh.

“Cô xơi nó chứ?” Tim Lửa hỏi, một chân trước đẩy con mồi về phía cô. “Cô chưa ăn gì mà”.

“Không, cảm ơn”, Bão Cát bướng bỉnh meo. “Tôi có thể tự bắt cho mình”.

Cô phóng về phía bóng cây dẻ. Tim Lửa nhìn theo, tự hỏi không biết mình có xúc phạm cô hay không, sau đó bắt đầu cào đất lấp con mồi lại để chút nữa mang về.

“Cậu cần coi chừng cô ấy đấy”, một giọng meo lên đằng sau anh. “Cô nàng sẽ xé rách tai cậu nếu cậu không cẩn thận”.

Tim Lửa vội quay lại. Cậu bạn Vằn Xám đang đứng ngay trên lằn ranh với bộ tộc Sông. Xa dưới con dốc dẫn xuống sông. Nước lấp loáng trên bộ lông xám dày của anh ấy.

“Vằn Xám!” Tim Lửa hét lên. “Cậu làm tớ giật cả mình!”

Vằn Xám rử mình một cái, bắn tung tóe những giọt nước lấp lánh vào không trung. “Mình thấy cậu từ bờ bên kia”, anh meo. “Không ngờ mình lại thấy cậu bắt mồi cho Bão Cát. Cô ấy đặc biệt với cậu lắm phải không?”

“Mình chả hiệu cậu đang nói gì”, Tim Lửa phản bác. Tự nhiên anh thấy lông mình nóng rục, cứ dựng lên như bị hàng trăm con kiến đốt. “Bão Cát chỉ là bạn thôi”.

Văn Xám rừ rừ thích thú. “Ừ thì bạn, nếu cậu nói vậy”. Anh loạng choạng leo lên đầu dốc và trùi mển húc đầu vào vai Tim Lửa. “Cậu thật may mắn, Tim Lửa. Cô ấy quả là một cô mèo ẩn tượng đó”.

Tim Lửa há hốc mồm và sau đó đành ngậm lại. Văn Xám sẽ không bị thuyết phục cho dù anh có nói gì đi nữa - vả lại, hình như cậu ta nói đúng. Có lẽ Bão Cát còn hơn cả một mèo bạn. “Thôi đừng nhắc chuyện đó nữa”, anh meo, cố gắng thay đổi đề tài. “Cho mình biết coi, cậu thế nào rồi. Có tin gì mới về bộ tộc Sông không?”

Vẻ đùa cợt biết mất khỏi đôi mắt vàng của Văn Xám. “Không nhiều. Mọi mèo đều bàn tán về Sao Cọp”. Khi Văn Xám còn là chiến binh bộ tộc Sấm, anh và Tim Lửa là hai mèo duy nhất biết về tham vọng điên cuồng của Sao Cọp và về việc hắn đã giết Đuôi Đỏ, thủ lĩnh trợ tá tiền nhiệm của bộ tộc Sấm.

“Tớ chẳng biết làm gì với việc đó”, Tim Lửa thú nhận. “Sao Cọp có lẽ đã khác, bây giờ hắn đã đạt được điều hắn muốn. Không mèo nào có thể phủ nhận hắn sẽ là một tộc trưởng giỏi - hắn mạnh mẽ, chiến đấu và sẵn mỗi tài, và thuộc nắm lòng luật chiến binh”.

“Nhưng không mèo nào dám tin hắn”, Văn Xám ngao. “Biết rõ luật chiến binh thì ích gì khi mà tất cả những gì ta làm lại trái ngược hoàn toàn?”

“Giờ tụi mình có tin hắn hay không thì không thành vấn đề”, Tim Lửa chỉ ra. “Hắn đã có bộ tộc mới, và Mũi Ướt đã ghi nhận điểm báo rằng bộ tộc Sao gửi cho họ một tộc trưởng vĩ đại mới. Bộ tộc Sao chắc chắn biết bộ tộc Bóng Tối đang cần một chiến binh hùng cường hầu giúp họ khôi phục sau cơn bệnh dịch”.

Văn Xám có vẻ không thông suốt cho lắm. “Bộ tộc Sao phái hắn đến?” Anh khịt mũi khinh bỉ. “Mình sẽ tin điều đó nếu con nhím biết bay”.

Quả tình Tim Lửa rất đồng ý với Văn Xám rằng thật khó mà tin tưởng Sao Cọp. Việc khôi phục lại bộ tộc mới của hắn có lẽ sẽ mất một hoặc hai mùa trắng, nhưng

sau đó thì... Ý nghĩ về một chiến binh hung bạo đứng đầu một bộ tộc lớn mạnh không khỏi khiến Tim Lửa rùng mình. Anh không tin Sao Cọp sẽ chịu sống một cuộc sống hòa bình trong rừng, công nhận quyền lợi của ba bộ tộc khác. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ muốn bành trướng lãnh thổ, và mục tiêu đầu tiên của hắn chắc chắn là bộ tộc Sấm.

“Nếu mình là cậu”, tiếng meo của Vằn Xám nói lên suy nghĩ của Tim Lửa, “Mình sẽ canh phòng thật cẩn mật vùng biên giới”.

“Ừ, mình....” Tim Lửa bắt đầu, nhưng chợt nín thinh khi thấy Bão Cát tiến hướng về phía họ, một con thỏ choai treo lủng lẳng dưới miệng cô. BĂNG qua bãi đá cuội, cô thả con mồi xuống dưới chân Tim Lửa. Xem ra cô đã thôi căng thẳng, đã vượt qua cơn giận tức thời, khi cô gặt đầu với anh chiến binh bộ tộc Sông.

“Chào, Vằn Xám”, cô meo. “Các con anh khỏe chứ?”

“Chúng khỏe, cảm ơn cô”, Vằn Xám đáp lại. Đôi mắt anh rục lên vẻ tự hào. “Chúng sắp trở thành linh nhỏ rồi”.

“Cậu sẽ bảo trợ một đứa trong chúng chứ hả?” Tim Lửa hỏi.

Ngạc nhiên quá đỗi, Vằn Xám lộ vẻ bất an. “Mình không biết”, anh ta meo. “Nếu đó là quyết định của Sao Xoắn thì có lẽ... Nhưng gần đây ngài không làm gì nhiều, ngoài việc ngủ. Bây giờ Long Báo Đốm tổ chức mọi thứ, và bà ta không bao giờ tha thứ cho mình về cái chết của Vuốt Trắng. Tớ nghĩ chắc chắn bà ta sẽ giao bọn trẻ cho những chiến binh khác dạy dỗ”.

“Thật độc ác”, Tim Lửa meo, tựa hẳn mình vào hông Vằn Xám để động viên anh ta.

“Nhưng các anh cũng nên đặt mình vào địa vị của bà ta”, Bão Cát từ tốn chỉ ra. “Long Báo Đốm muốn lũ trẻ được nuôi dạy để trung thành tuyệt đối với bộ tộc Sông”.

Vằn Xám ngoắt đầu nhìn thẳng vào mặt cô, lông

dựng lên. “Đó chính là điều tôi muốn làm! Tôi không muốn bọn trẻ lớn lên trong cảm giác bị giằng xé giữa hai bộ tộc”. Đôi mắt anh buồn bã. “Tôi biết điều đó như thế nào mà”.

Nỗi buồn của bạn lan sang Tim Lửa. Sau vụ cháy, Văn Xám đã bộc lộ nỗi đau khổ khi sống trong bộ tộc mới của mình, và rõ ràng, bây giờ điều đó cũng chẳng khác hơn bao nhiêu. Tim Lửa muốn nói, “Hãy về nhà đi”, nhưng anh biết mình không có quyền nhận lại Văn Xám vào bộ tộc một khi Sao Xanh đã từ chối.

“Hãy nói chuyện với Sao Xoắn đi”, anh đề nghị. “Yêu cầu ông ta về đám con của cậu”.

“Và cố gắng chiếm cảm tình của Long Báo Đốm”, Bão Cát thêm. “Đừng để bà ấy bắt gặp anh vượt qua biên giới bộ tộc Sấm”.

Văn Xám nhăn mặt. “Có lẽ cô đúng. Tốt hơn hết là tôi nên về thôi. Tạm biệt, Bão Cát, Tim Lửa”.

“Ráng tới dự cuộc Tụ Hạp tới nhé”, Tim Lửa tha thiết.

Văn Xám vẫy đuôi đồng ý và bước xuống con dốc. Được nửa đường tới sông, anh quay lại, meo, “Đợi chút!” và phóng xuống mép nước. Trong vài nhịp tim đập, anh ngồi bất động trên một phiến đá phẳng, nhìn chăm chăm xuống chỗ nước cạn.

“Anh ta định làm gì thế nhỉ?” Bão Cát thì thào.

Trước khi Tim Lửa kịp trả lời, chân trước của Văn Xám quạt mạnh. Một con cá màu bạc bắn khỏi dòng nước và rơi xuống bờ sỏi. Văn Xám kết liễu nó bằng một cú đập gọn hơ rồi kéo nó lên dốc đến chỗ Tim Lửa và Bão Cát đang đứng nhìn.

“Đây”, anh chàng meo khi thả con cá xuống. “Mình biết mồi rất khan hiếm sau vụ cháy. Cái này có lẽ sẽ giúp được đôi chút”.

“Cảm ơn”, Tim Lửa meo, rồi thêm, đầy thán phục. “Đập tuyệt chiêu”.

Văn Xám rừ một tiếng mãn nguyện. “Bàn Chân

Sương dạy mình đó”.

“Xin hoan nghênh!” Bão Cát nói với anh ta. “Nhưng nếu Long Báo Đốm biết anh săn mồi cho bộ tộc khác thì bà ta sẽ không hài lòng đâu”.

“Long Báo Đốm sẽ đuổi theo cái đuôi của chính mình”, Văn Xám ngao. “Nếu bà ta mà hoạnh hợ, tôi sẽ nhắc cho bà ta nhớ tôi và Tim Lửa đã săn mồi cho bộ tộc Sông suốt mùa lũ trước như thế nào”.

Anh quay đầu và dầm mình xuống sông. Tim của Tim Lửa quật đầu khi nhìn bạn hụp xuống và bắt đầu bơi thật dũng mãnh sang bờ bên kia. Anh có thể đánh đổi mọi thứ để Văn Xám trở về bộ tộc Sấm, nhưng anh cũng phải thừa nhận rằng chàng chiến binh xám này sẽ không bao giờ được chấp nhận ở đây nữa.

Tim Lửa chật vật mang con cá trơn nhẩy cùng đội săn trở về trại, miệng anh tứa nước vì cái mùi lạ lẫm trám đầy lỗ mũi mình. Khi vào trại, anh thấy đồng mồi tươi đã đầy hơn. Chân Mây và chân Sáng đã trở về, và lại sắp đi tiếp với Long Chuột và chân Gai.

“Tụi con đã mang mồi tươi cho các mèo già rồi, thưa Tim Lửa!” Chân Mây gọi ngoái vai khi nó chạy bươn bả lên khe núi.

“Còn Da Xỉ Than?” Tim Lửa hỏi lại.

“Chưa!”

Tim Lửa nhìn thẳng cháu mình đi khuất dạng rồi quay về đồng mồi tươi. Có lẽ con cá của Văn Xám sẽ hấp dẫn Da Xỉ Than, anh nghĩ. Anh e là cô mèo lang y không ăn uống đầy đủ phần vì nỗi đau mất Nanh Vàng, phần vì cô quá bận chăm sóc Sao Xanh và những mèo bị nhiễm khói.

“Anh đói không, Tim Lửa?” Bão Cát hỏi, bỏ nốt con mồi cuối cùng của mình bắt được vào đồng mồi tươi. Cuối cùng cô đã đợi đến tận khi họ mang mồi tươi về trại, và cô đang nhìn đồng mồi tươi với vẻ thèm thuồng. “Chúng ta có thể ăn cùng, nếu anh thích”.

“Được”, Con chim ác là Tim Lửa ăn buổi sáng

dường như đã tiêu sạch. “Để tôi mang cái này cho Da Xỉ Than đã”.

“Đừng quá lâu đấy!” Bão Cát meo.

Tim Lửa cắt chặt con cá trong hàm, bước về phía hang của Da Xỉ Than. Trước vụng cháy, một con đường dương xỉ tươi tốt đã ngăn cách hang với trại. Bây giờ chỉ còn vài gốc cây cháy đen lú khỏi mặt đất, và khe nứt trên đá, cũng là lối vào hang, có thể được nhìn thấy thông thống.

Anh dừng ở bên ngoài, thả mồi xuống và gọi to. “Da Xỉ Than!”

Chớp mắt sau, cô mèo lang y trẻ ló đầu ra khỏi hang. “Gì vậy? Ô, là thầy à, Tim Lửa”.

Cô bước ra khỏi hang gặp anh. Lông rối bù, mắt không lóng lánh như mọi khi. Thay vào đó là sự lo âu và phiền muộn. Tim Lửa đoán là cô đang nhớ Nanh Vàng.

“Thầy đến em rất mừng”, cô meo. “Có điều này em muốn kể cho thầy nghe”.

“Hãy ăn trước đã”, Tim Lửa giục cô. “Xem này, Vằn Xám bắt cho chúng ta một con cá”.

“Cảm ơn, Tim Lửa”, Da Xỉ Than meo. “Nhưng điều này rất khẩn cấp. Đêm qua bộ tộc Sao đã báo mộng cho em”.

Có gì đó trong cách nói của cô khiến Tim Lửa bức bối. Anh vẫn chưa quen với việc cô lính nhỏ cũ của mình đang trở thành một mèo lang y thực thụ, sống mà không có bầu bạn cùng hang hay con cái, phải tụ họp bí mật với những mèo lang y khác, liên kết với họ thông qua giao ước giữa họ với tâm linh của những chiến binh bộ tộc Sao.

“Giấc mơ nói gì?” anh hỏi. Anh vốn hay trải nghiệm những giấc mơ loại này – cảnh báo anh về những điều sắp xảy ra. Điều đó giúp anh tưởng tượng ra cảm giác sợ hãi, rồi bời mà Da Xỉ Than đang cảm thấy lúc này.

“Em không chắc”. Da Xỉ Than chớp mắt bối rối. “Em nghĩ là mình đang đứng trong rừng, và nghe thấy

tiếng rầm rập vang động rừng cây, nhưng em không thể nghe thấy nó là cái gì. Rồi em nghe thấy những tiếng gọi – chói tai, bằng ngôn ngữ không phải là của meo. Nhưng em có thể hiểu chúng nói gì...”

Giọng cô trượt đi. Cô đứng nhìn đăm đăm vào khoảng xa, mắt u ám, trong khi chân trước cào cào mặt đất.

“Họ nói gì?” Tim Lửa thúc giục.

Da Xỉ Than run rẩy. “Nghe rất lạ. Họ gào rú ‘Bầy, bầy’ và ‘Giết, giết’”.

Tim Lửa không khỏi cảm thấy thất vọng. Anh những tưởng đó là thông điệp từ bộ tộc Sao gợi ý cho họ cách giải quyết tất cả những vấn đề của anh – sự xuất hiện của Sao Cọp, bệnh của Sao Xanh, và hậu quả sau vụ cháy. “Cô có hiểu nó có nghĩa gì không?” anh hỏi.

Da Xỉ Than lắc đầu, vẻ sợ hãi nấn ná trong mắt, tựa như cô phải đối mặt với một hiểm họa to lớn mà Tim Lửa không thể thấy. “Không chắc lắm. Có lẽ bộ tộc Sao sẽ chỉ dẫn rõ hơn khi em đến Dây Nói. Nhưng nó là điều gì đó rất tệ, Tim Lửa. Em chắc chắn thế”.

“Làm như chúng ta chưa có đủ việc để lo lắng vậy”, Tim Lửa càu nhàu. Với Da Xỉ Than, anh meo, “Tôi không biết phải làm gì nếu chúng ta không có thêm manh mối. Tôi cần những thông tin đầy đủ. Cô có chắc đó là tất cả giấc mơ không?”

Đôi mắt Da Xỉ Than vẫn mở to thảng thốt, Da Xỉ Than gật đầu. Tim Lửa liếm vào tai cô trấn an. “Đừng quá lo lắng, Da Xỉ Than. Nếu đó là lời cảnh báo về bộ tộc Bóng Tối thì chúng ta đã đề phòng họ rồi. Hãy báo với tôi ngay khi cô nhớ chi tiết hơn nhé”.

Tim Lửa giật mình khi một tiếng ngao nóng nảy vang lên đằng sau. “Tim Lửa, anh định ở đó luôn đấy à?”

Nhìn quanh, anh thấy Bảo Cát đang đợi anh ở lối vào đường hầm dương xỉ đen đúa. “Tôi đi đây”, anh nói với Da Xỉ Than.

“Nhưng...”

“Tôi sẽ để ý đến điều đó, được chứ?” Tim Lửa ngắt lời cô, dạ dày anh giục giã anh đi ăn cùng Bão Cát. “Hãy báo cho tôi biết nếu cô có bất kỳ giấc mơ nào nữa”.

Da Xỉ Than cụp tai bực bội. “Đây là thông điệp từ bộ tộc sao, Tim Lửa, không phải là một cái rễ cây đâm vào lòng hay một miếng mỡ tươi mắc cổ họng. Nó có thể ảnh hưởng đến cả bộ tộc. Chúng ta cần tìm ra ý nghĩa của nó”.

“À, cô giỏi điều đó hơn tôi mà”, Tim Lửa vừa nói vừa rời khỏi hang của Da Xỉ Than.

Băng qua trắng trống đến chỗ Bão Cát, anh thoáng tự hỏi giấc mơ đó có ý nghĩa gì. Nó không có vẻ là cuộc tấn công từ một bộ tộc khác, và anh không thể nghĩ ra bất kỳ mối đe dọa nào khác. Khi xơi con mỡ mà Bão Cát để dành cho, anh cố gạt giấc mơ của Da Xỉ Than ra khỏi tâm trí.

Chương 4

Hai be sườn Tim Lửa giật mạnh khi ráng sức thở, má anh bồng rạt nơi những móng vuốt cào qua. Khi anh lao đảo đứng dậy, chân Sáng lùi trở lại hai bước.

“Cháu không làm ông đau chứ?” cô lính nhỏ trắng vàng hốt hoảng hỏi.

“Tôi không sao”, anh thở gắt. “Bão Trắng dạy trò cú chuyển động đó đấy ah?” Tôi chẳng kịp thấy nó bay tới gì cả. Giỏi lắm”.

Cố không khập khiễng, anh bước qua hõm huấn luyện tới nơi chân Lệ, chân Gai và chân Mây đang theo dõi. Anh đang kiểm tra sát hạch kỹ năng của bọn lính nhỏ, và tất cả chúng đều tự mình đấu tay đôi với anh. Chúng có những phẩm chất của những chiến binh đáng gờm.

“Tôi rất vui vì các bạn ở về phe của tôi. Tôi không muốn phải gặp các bạn trên chiến trường đâu”, anh meo. “Tôi đã nói chuyện với mèo bảo trợ của các bạn, và họ đều nghĩ các bạn đã sẵn sàng, vì vậy tôi sẽ hỏi Sao Xanh xem các bạn có thể trở thành chiến binh hay không”.

Chân Sáng, chân Gai và chân Lệ trao cho nhau ánh mắt phấn khởi. Chân Mây cố tỏ ra vẻ lãnh đạo, nhưng vẫn không giấu nổi tia hăm hở trong mắt.

“Nào”, Tim Lửa tiếp. “Hãy sẵn mỗi trên đường trở về trại, rồi đem mỗi đến cho những mèo già và nữ miu. Sau đó các bạn có thể ăn”.

“Nếu còn lại gì”, chân Lệ nói hót.

Tim Lửa liếc nó một cái. Chân Lệ thỉnh thoảng vẫn học thói rì rầm chống đối từ mèo bảo trợ của mình, Đuôi Dài, kể có thời là đồng minh thân cận của Vuốt Cọp,

nhưng trong tình huống này, có vẻ như nó bông đùa thật. Cả bốn mèo trẻ bật dậy và lao ra khỏi hõm huấn luyện. Tim Lửa nghe chân Sáng ngao với chân Mây. “Tớ cá là sẽ bắt được nhiều mèo hơn bồ”.

Cái thời anh vô tư lự như bọn chúng đã qua lâu lắm rồi. Tim Lửa ngẫm nghĩ khi đứng đỉnh theo sau. Dưới gánh nặng trách nhiệm của cương vị thủ lĩnh trở tá, đôi khi anh thấy mình còn già hơn cả những mèo già. Bộ tộc đang sống, đang ráo riết tìm thức ăn và xây dựng lại trại bị tàn phá, nhưng tất cả chiến binh đều đã kiệt sức. Tim Lửa luôn phải tất bật từ lúc bình minh đến khi hoàng hôn, hằng đêm anh đều vào hang với nhiệm vụ chưa hoàn thành. Chúng ta sẽ cầm cự được bao lâu? Anh tự hỏi. Rồi sẽ càng khó khăn hơn, chứ không dễ hơn, khi mùa lá trụi tới. Vài khóm lá mà ngọn lửa còn bỏ sót lại trên cây đang dần ngả sang màu đỏ và vàng. Khi Tim Lửa dừng lại trên miệng hõm cát, anh cảm thấy một luồng gió lạnh thổi tung lông mình, mặc dù mặt trời đang chiếu rực rỡ.

Anh lảng lạng đi vào trại, đứng tần ngần một hồi ở gần lối vào, nhìn quanh. Vằn Đen, mèo phụ trách việc tái thiết trại, đã bắt đầu vá những lỗ hổng còn lại trong đám cành cây của hang chiến binh. Da Bụi và hai lính nhỏ, chân Dương Xỉ và chân Tần Bì, đang cùng làm việc với ông ta.

Phía đầu đằng kia trại, Tim Lửa thấy Da Xỉ Than đang hướng tới hang mèo già, cùng một ít thảo dược ngâm trong quai hàm.

Ngay chính giữa trảng trống, hai đứa con của Hoa Vàng đang nghịch ngợm với thằng con của Đuôi Chấm, trong khi những nữ miu ngồi xem ở gần lối vào nhà trẻ. Da Cây Liễu cũng có ở đó, đang cẩn thận canh chừng lũ con của mình – chúng nhỏ hơn nhiều, không kham nổi trò chơi mạnh bạo của lũ mèo lớn hơn.

Ánh mắt Tim Lửa dừng lại ở bé Mâm Xôi, thằng bé bự con hơn của Hoa Vàng. Thần hình cơ bắp chắc nịch và bộ lông nâu đậm của nó trông quen thuộc một cách đáng

lo; không mèo nào nhìn thẳng bé mà lại không quả quyết rằng Vuốt Cọp là cha nó. Ý nghĩ ấy luôn khiến Tim Lửa bất an, dẫu anh cố gạt nó qua bên. Xét về lý lẽ, anh biết mình cũng phải nghi ngờ y vậy đối với con chị của nó, bé Hung, nhưng mặc dù cô bé có cùng cha, những lại không mang những đặc điểm giống cha y đúc. Tim Lửa hiểu thật bất công khi buộc tội bé Mâm Xôi vì tội ác của cha nó.

Nhưng Tim Lửa không sao gột bỏ được ký ức về thằng mèo con đeo bám trên cành của một cái cây đang cháy, gào thét hoảng loạn trong khi Tim Lửa cố tiến tới chỗ nó. Và anh không thể quên rằng lúc cứu bé Mâm Xôi, ngọn lửa đã bít lối thoát Nanh Vàng trong hang của bà. Xem ra anh đã hy sinh Nanh Vàng để cứu con trai Vuốt Cọp thì phải?

Thình lình, một tiếng ré sồn óc cất lên từ đám mèo con. Bé Mâm Xôi vừa đâm bé BĂNG và đang dùng chân ghì thẳng này xuống đất. Tiếng ré phát ra từ thằng nhỏ lông trắng cứng cáp, đũa đường như không cố tự vệ gì.

Tim Lửa phóng tới, xông vào bé Mâm Xôi và hất nó ra khỏi nạn nhân. “Ồ! Ông làm gì vậy?” nó gầm gừ.

Thằng mèo nâu sậm tự đứng dậy, đôi mắt màu hổ phách của nó trợn lên kinh ngạc và phẫn nộ.

“Gì vậy?” Tim Lửa hỏi nó.

Bé Mâm Xôi giũ đất cát ra khỏi lông. “Không có gì, thưa ông Tim Lửa. Chỉ là tụi cháu đang chơi với nhau”.

“Chơi thôi hả? Thế thì tại sao thằng con của Đuôi Chấm lại kêu thét lên như thế?”

Ánh sáng tắt lịm khỏi đôi mắt hổ phách của bé Mâm Xôi và nó nhún vai. “Làm sao cháu biết? Nó chơi không ra chơi gì hết!”

“Bé Mâm Xôi!” Hoa Vàng cất tiếng, cô đã đứng bên con trai mình. “Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần rồi? Nếu ai đó thét lên thì con phải buông họ ra. Và không được vô lễ với Tim Lửa. Nên nhớ, ông ấy là thủ lĩnh trợ tá”.

Đôi mắt của bé Mâm Xôi nháng qua Tim Lửa rồi

quay đi. “Cháu xin lỗi”, nó lầu bầu.

“Ừ, nhớ lần sau không được tái diễn nữa”, Tim Lửa nạt.

Bé Mâm Xôi bước qua anh tới chỗ bé BĂNG vẫn còn nằm thụp dưới đất. Đuôi Chấm liếm một cái mạnh vào bộ lông trắng của nó. “Dậy nào”, bà thúc ép. “Con không đau đâu”.

“Ừ, dậy đi, bé BĂNG”, bé Mâm Xôi meo, lia lưỡi vào tai của tên mèo con. “Em không cố ý mà. Dậy chơi tiếp đi. Lần này anh có thể là tộc trưởng bộ tộc”.

Chị của Mâm Xôi, bé HUNG đang ngồi cách đó hai cái đuôi, đuôi của cô bé quấn quanh chân. “Chơi với anh ấy chẳng vui gì hết. Anh ấy chẳng bao giờ chơi cho ra trò”.

“Bé HUNG!” Hoa Vàng bạt tai cô bé một cái nhẹ. “Không được thô lỗ như vậy. Mẹ không biết hôm nay hai con làm sao thế”.

Bé BĂNG vẫn nằm ẹp đuôi dưới đất, chỉ đứng dậy khi mẹ nó đỡ nó.

“Có lẽ bà nên để Da Xỉ Than khám nó”, Tim Lửa khuyên bà mèo mướp nhạt. “Để bảo đảm nó không bị thương”.

Đuôi Chấm liền quay ngoắt lại, nhìn trừng trừng vào thủ lĩnh trợ tá của mình. “Con tôi không làm sao cả!” bà ngao. “Anh đang bảo là tôi không chăm sóc nó đàng hoàng chứ gì?” Quay đầu khỏi Tim Lửa, bà dìu bé BĂNG trở vào nhà trẻ.

“Bà ấy bảo vệ con rất kĩ”, Hoa Vàng giải thích. “Anh nghĩ coi, tại vì bà có mỗi một đứa thôi mà”. Cô chớp mắt sung sướng với hai đứa con mình, giờ đang vật nhau dưới đất.

Tim Lửa tới ngồi bên cạnh cô, cảm thấy áy náy vì cái cách mình vừa nói với bé Mâm Xôi. “Cô có cho chúng biết cha chúng giờ là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối chưa?” anh khẽ hỏi.

Hoa Vàng liếc anh một cái, “Ồ, chưa”, cô thừa nhận. “Nếu nói ra thì chỉ tổ khiến chúng khoe khoang khoác lác mà thôi, rồi sau đó một mèo nào đó sẽ kể nốt cho chúng phần còn lại của câu chuyện”.

“Sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ biết thôi”, Tim Lửa meo.

Cô nữ miu lông vàng hấp tấp chải lông ngực của mình một hồi. “Tôi đã trông thấy cái cách anh nhìn chúng”, cuối cùng cô meo. “Nhất là nhìn bé Mâm Xôi. Nó giống Vuốt Cọp đâu phải lỗi tại nó. Nhưng những mèo khác cũng nhìn nó như thế”. Cô liếm chân rồi đưa lên tai một cách trầm ngâm. “Tôi muốn các con tôi lớn lên trong hạnh phúc, không bị mặc cảm tội lỗi vì chuyện xảy ra trước khi chúng ra đời. Có lẽ bây giờ sẽ có thêm hy vọng nếu Sao Cọp trở thành một tộc trưởng vĩ đại. Có thể cuối cùng chúng sẽ tự hào về cha chúng”.

Tim Lửa bứt rứt vặn tai, không thể nào chia sẻ niềm lạc quan với cô được.

“Cả hai chúng nó đều tôn kính anh, anh thấy đấy”, Hoa Vàng nói tiếp. “Nhất là từ khi anh cứu bé Mâm Xôi khỏi đám cháy”.

Trong khoảnh khắc, Tim Lửa không biết phải nói gì. Anh cảm thấy có lỗi hơn nữa về sự ác cảm của mình đối với bé Mâm Xôi, tuy vậy, anh không tài nào không nhìn thấy mèo cha giết chóc trong con mèo con này.

“Tôi nghĩ chính *anh* nên nói cho chúng biết về Sao Cọp”, Hoa Vàng meo. “Dù gì anh cũng là thủ lĩnh trợ tá. Chúng sẽ đón nhận điều đó từ anh - và tôi biết anh sẽ nói với chúng sự thật”.

“Cô... cô nghĩ tôi nên nói cho chúng biết?” Tim Lửa lắp bắp. Cái cách Hoa Vàng nói giống như một sự phản kháng.

“Không, không phải bây giờ”, Hoa Vàng bình thản đáp. “Hãy để đến khi chúng sẵn sàng. Và khi anh cho là *chúng* đã sẵn sàng”, cô thêm. “Nhưng mà đừng quá lâu”.

Tim Lửa nghiêng đầu. “Tôi sẽ nói, Hoa Vàng”, anh

hứa. “Và tôi sẽ cố hết sức để làm sao dễ chịu nhất cho chúng”.

Trước khi Hoa Vàng trả lời, bé Mâm Xôi đâm bổ vào mẹ nó, với bé Hung ở đằng sau. “Cho tụi con đi gặp những mèo già nhé?” nó hỏi, mắt sáng rực lên. “Độc Nhãn đã hứa sẽ kể chuyện thật ly kỳ!”

Hoa Vàng rừ một tiếng vẻ nuông chiều con. “Tất nhiên là được”, cô meo. “Nhớ đem món gì đó từ đồng mỗi tươi cho bà đấy – đó là hành vi tốt. Và nhớ trở về đây trước khi mặt trời lặn”.

“Dạ!” bé Hung meo. Cô bé lao bắn qua trắng trống, và nói ngoái qua vai. “Chị sẽ mang cho cụ Độc Nhãn một con chuột!”.

“Không được, để em!” bé Mâm Xôi ngao to, chạy thục mạng theo chị.

“Chà”, Hoa vàng meo, quay trở lại Tim Lửa, “nếu anh thấy có gì sai ở bọn trẻ đó thì hãy nói cho tôi biết, bởi vì tôi chẳng tìm ra cái gì cả”.

Cô đứng lên, rõ ràng là không cần câu trả lời, và rũ từng cẳng chân trước khi chui vào nhà trẻ. Tim Lửa nhìn cô đi. Chẳng hiểu thế nào mà anh cứ tự mình xa cách với cả Đuôi Chấm lẫn Hoa Vàng – mặc dù Hoa Vàng rất tin cậy anh, nhưng rõ ràng cô cảm thấy khó mà tha thứ cho cái cảm đối đầu với bé Mâm Xôi của anh; và bản thân anh hầu như cũng không phủ nhận điều đó.

Thở dài, anh đứng lên, nhận thấy đã tới giờ phá đội tuần tra buổi tối đi rồi. Vừa quay khỏi nhà trẻ, anh liền bắt gặp Long Điều Hâu đang lượn lờ quanh đấy, hình như có ý muốn nói chuyện với anh.

“Có vấn đề gì hả?” anh hỏi cậu chiến binh trẻ.

“À không”, Long Điều Hâu đáp. “Chỉ là tôi nhìn thấy việc vừa xảy ra, với thằng con của Đuôi Chấm, và...”

“Anh không định bảo là tôi qua khất khe với bé Mâm Xôi đấy chứ?”

“Không, thưa Tim Lửa, dĩ nhiên là không. Nhưng mà .. tôi nghĩ có gì đó không ổn với bé Băng”.

Tim Lửa biết cậu mèo vàng nâu này vốn không xói chuyện vu vơ. “Nói tiếp đi”, anh giục.

“Tôi đã để ý nó”, Long Điều Hâu giải thích. Cậu đi đi hai chân trước xuống đất, vớ về bối rối hiện rõ trên mặt. “Tôi... tôi hy vọng Sao Xanh sẽ chọn tôi làm mèo bảo trợ cho nó, và tôi muốn tìm hiểu nó kỹ hơn. Tôi nghĩ có vấn đề gì đó với nó. Nó không chơi đùa như những đứa khác. Hình như nó không hưởng ứng khi bất cứ mèo nào nói chuyện với nó. Tôi biết là con nít hay... dí mũi vào tất cả mọi thứ.... Tim Lửa, nhưng bé Băng hầy như không thích thế. Tôi nghĩ Da Xỉ Than nên để mắt tới nó”.

“Tôi đã đề nghị Đuôi Chấm việc đó rồi, và tôi đã nhận được cái tai bị cào”.

Long Điều Hâu nhún vai. “Có lẽ Đuôi Chấm sẽ không thừa nhận là có gì đó với con mình”.

Tim Lửa nghĩ ngợi một thoáng. Bé Băng đúng là có chậm hơn và thụ động hơn so với những đứa trẻ khác. Nó thuộc lứa lớn hơn cả lũ con của Hoa Vàng, nhưng xem ra nó chẳng phát triển gì cả. “Để nó đó cho tôi”, anh meo. “Tôi sẽ nói chuyện với Da Xỉ Than. Cô ấy sẽ tìm cách chăm sóc bé Băng mà không làm phật ý Đuôi Chấm”.

“Cảm ơn, Tim Lửa”. Long Điều Hâu có vẻ nhẹ người đi.

“Nhân tiện”, Tim Lửa meo, “cậu dẫn dắt đội tuần tra buổi tối nhé. Gọi Long Chuột và Mặt Vện đi cùng cậu”.

Long Điều Hâu ưỡn thẳng người lên. “Vâng, thưa Tim Lửa”, cậu đáp. “Tôi sẽ đi tìm họ ngay đây”.

Cậu chàng băng qua trại với cái đuôi vểnh cao. Khi cậu đi được chừng vào con cáo, Tim Lửa gọi cậu trở lại. “À này, Long Điều Hâu”, anh meo, hài lòng vì lần này truyền đạt tin tốt lành, “khi nào bé Băng sẵn sàng, tôi sẽ đề nghị Sao xanh để cậu làm mèo bảo trợ cho nó”.

Trước khi đi tìm Da Xỉ Than. Tim Lửa vào thăm Sao Xanh để báo cáo với bà tình hình sát hạch lính nhỏ. Tộc trưởng đang ngồi ngoài hang của bà, trong một mảng

mắng, và Tim Lửa hy vọng bà đang tìm lại cảm giác xưa cũ của mình. Nhưng đôi mắt xanh da trời của bà trông mỗi một khi bà chớp mắt nhìn anh, và con môi tươi nằm bên cạnh bà chỉ mới hết có một nửa.

“Tim Lửa đấy à?” bà hỏi khi anh tới. “Ta có thể giúp gì cho anh?”

“Tôi có tin tốt lành đây, thưa Sao Xanh”. Tim Lửa cố làm ra vẻ hớn hở. “Hôm nay tôi đã kiểm tra bốn lính nhỏ cũ. Chúng làm rất tốt. Tôi nghĩ đã đến lúc phong chúng là chiến binh được rồi”.

“Lính nhỏ cũ” mắt của Sao Xanh sầm lại, lúng túng. “Đó là chân Điều Hâu và... và chân Xỉ Than?”

Trái tim của Tim Lửa rơi tởm xuống. Sao Xanh thậm chí không nhớ mèo nào là lính nhỏ nữa! “Không, thưa Sao Xanh”, anh kiên nhẫn meo. “Chân Mây, chân Sáng, chân Lẹ, và chân Gai”.

Sao Xanh xê dịch một chút. “Ý ta muốn nói đến họ đó”, bà quát. “Anh muốn họ là chiến binh hả? Hãy nhắc... nhắc ta coi ai là những mèo bảo trợ của họ nào”.

“Tôi là mèo bảo trợ của chân Mây”, Tim Lửa bắt đầu, cố che giấu sự kinh hãi trong giọng nói. “Những mèo bảo trợ khác là Đuôi Dài...”

“Đuôi Dài”, Sao Xanh ngắt ngang. “À, đúng... một trong những bạn của Vuốt Cọp. Tại sao chúng ta lại cho hẳn làm mèo bảo trợ trong khi chúng ta không thể tin hẳn?”

“Đôi Dài đã chọn ở lại bộ tộc Sấm khi Vuốt Cọp bỏ đi”, Tim Lửa nhắc nhở cho bà nhớ.

Sao Xanh nạt nộ. “Điều đó không có nghĩa là chúng ta có thể tin cậy hẳn”, bà lặp lại. “Chúng ta không thể tin bất cứ ai trong số chúng. Chúng là kẻ phản trắc. Rồi chúng sẽ huấn luyện thêm bọn phản trắc. Ta sẽ không chấp thuận cho lính nhỏ của bất cứ ai trong chúng là chiến binh!” Bà ngừng lại khi Tim Lửa trở mắt nhìn, chết đống người, rồi thêm. “Chỉ lính nhỏ của anh thôi, Tim Lửa. Cheri mình anh trung thành với ta. Chân Mây có thể là

chiến binh, còn những đứa khác thì không”.

Tim Lửa không biết phải nói gì. Mặc dầu bộ tộc vui mừng đón nhận chân Mây trở về sau vụ bị Hai Chân bắt, nhưng Tim Lửa thấy trước những rầy rà nếu lính nhỏ của anh được phong chiến binh trong khi những lính nhỏ khác thì không. Ngoài ra, chân Mây chẳng xuất sắc gì hơn bọn kia để mà một mình được nhận vinh dự trong khi những đứa khác cũng xứng đáng không kém gì nó.

Tim Lửa cố cưỡng lại nỗi khiếp đảm khi nhận ra rằng điều đó có nghĩa là không đứa nào trở thành chiến binh cả. Cho dù bộ tộc đang cấp thiết cần chúng, anh biết chẳng có phải trái gì với Sao Xanh trong tâm trạng này được.

“È... cảm ơn, Sao Xanh”, cuối cùng anh meo, bắt đầu lùi ra. “Có lẽ chúng tôi sẽ đợi thêm. Một chút huấn luyện nữa cũng không hại gì”.

Anh vội vã lĩnh đi, để lại Sao Xanh với vẻ bối rối y như cũ trong đôi mắt bà.

Chương 5

Mặt trời xuống dần, rải những mảng tối dài khắp trắng trống vào lúc Tim Lửa đến tìm Da Xỉ Than. Anh gặp cô mèo lang y đang kiểm tra kho thảo dược ở trong hang, lúc ngồi bên ngoài lối vào để nói chuyện với cô.

“Con của Đuôi Chấm?” Cô meo khi Tim Lửa nói với cô về mối nghi ngại của Long Điều Hâu. Cô nheo mắt lại, vẻ tư lự. “Vâng, em hiểu ý cậu ấy. Em sẽ xem xét”.

“Cô cần phải cẩn thận với Đuôi Chấm”, anh cảnh báo cô. “Khi tôi đề nghị bà nên để cô khám cho bé Băng, bà đã đập vào mũi tôi”.

“Em chẳng thấy có gì lạ”, Da Xỉ Than nhận xét. “Không nữ miu nào lại muốn tin rằng con mình không hoàn hảo. Thầy cứ để em lo liệu, Tim Lửa – thầy đừng lo. Nhưng không phải ngay bây giờ”, cô thêm, khẽ dồn kho quả bách xù thành một đống gọn gàng hơn. “Tối nay đã quá trễ để làm phiền họ rồi, còn ngày mai em sẽ đi tới Dãy Núi”.

“Nhanh vậy à?” Tim Lửa ngạc nhiên. Anh vẫn chưa nhận ra ngày trôi qua chóng vánh đến thế nào.

“Đêm mai là mùa trăng mới. Tất cả những mèo lang y khác cũng sẽ ở đó. Bộ tộc Sao sẽ trao cho em toàn quyền năng của em”. Da Xỉ Than ngập ngừng một chút rồi thêm, “Đáng ra Nanh Vàng phải đi cùng với em, để trình diện em như một lang y đã được đào tạo hoàn tất. Bây giờ em sẽ phải tham dự nghi thức mà không có bà”. Mắt cô mở to và ngó xa xăm trong khi nói. Tim Lửa cảm thấy cô đang trôi xa khỏi mình, vào vùng đất của bóng tối và những giấc mơ, nơi mà anh không thể đi theo cô.

“Cô cần có một chiến binh đi hộ tống”, anh meo.

“Lần trước Sao Xanh đi tới Dãy Núi, bộ tộc Gió đã không cho bà qua lãnh địa của họ”.

Cô điềm tĩnh nhìn anh. “Em muốn thấy một đội tuần tra dám ngăn chặn mèo lang y. Bộ tộc Sao sẽ không bao giờ tha thứ cho họ về điều đó”. Vẻ mặt cô thay đổi và đôi mắt ánh lên nét láu lỉnh. “Thầy có thể đi cùng em tới điểm Bốn Cây nếu thầy thấy muốn. À, nếu thầy có thể bớt chút thời gian của Bão Cát”.

Tim Lửa lúng túng. “Tôi không biết cô ngụ ý gì?” anh làm bầm. Nhưng rồi nhớ lại việc mình vội đi ăn với Bão Cát khi Xa Dĩ Than đang kể cho anh nghe về giấc mơ của cô, anh đoán là cô mèo lang y đã cảm thấy bị bỏ rơi một cách bất công. “Bão Cát có thể dẫn dắt đội tuần tra bình minh mà không có tôi”, anh meo lớn. “Tôi sẽ đi với cô đến điểm Bốn Cây”.

Tờ mờ sáng hôm sau, trời ướt đẫm sương. Từng cuộn sương mù xoắn xuýt ôm lấy thân cây khi Tim Lửa và Da Xỉ Than trên đường tới điểm Bốn Cây. Những đám mây trắng đeo bám dai dẳng, thấm ướt tiếng những bước chân họ và rỏ lấm tẩm xuống lông họ những giọt nước li ti. Trong bầu không khí tĩnh mịch, Tim Lửa bỗng giật thót mình trước một tiếng chim báo động phía trên đầu. Anh hơi sờ sợ là họ đã lạc đường trong khu rừng trông lạ lẫm đến quái dị này.

Nhưng đến lúc họ băng qua con suối và bắt đầu leo dốc tới điểm Bốn Cây thì sương mù bắt đầu tan, và đỉnh thung lũng hiện ra dưới ánh mặt trời rục rỡ. Bốn cây sồi đứng sừng sững ở phía trước, là sồi đang ngã sang màu đỏ vàng, báo hiệu sắp đến mùa lá rơi.

Da Xỉ Than buột một tiếng thờ thật to, rũ ảm khỏi lông “Hồi hộp làm sao! EM bắt đầu nghĩ đến cảnh mình phải tự dò đường đến Dãy Núi rồi đấy. Mà em chỉ mới tới đó có một lần cùng Nanh Vàng”.

Tim Lửa cũng khoan khoái cảm nhận ánh nắng vươn trên lông mình. Anh duỗi thân thật thoải mái và ngoác hàm ra thật to để nếm vị không khí, hy vọng sẽ dò

được mùi con mèo.

Thay vào đó, mùi của những mèo khác dội ào ạt vào anh. *Bộ tộc Bóng Tối!* anh nghĩ, cơ bắp căng ra và đôi mắt đảo đảo bên này bên kia. Một thoáng sau, anh thả lỏng người khi phát hiện ra Mũi Ướt, mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối, đang tiến vào thung lũng từ lãnh địa bộ tộc Bóng Tối cùng với một mèo nữa đồng hành với ông ta. Đây không phải là những chiến binh thù địch, Bộ tộc Sao tton vinh mèo lang y - họ đứng trên một hiềm khích giữa các bộ tộc.

“Xem ra cô không phải đi một mình đâu”, anh meo với Da Xỉ Than.

Họ chờ cho những mèo bộ tộc Bóng Tối đến. Khi họ tới gần hơn, Tim Lửa nhận ra con mèo kia. Đó là Mây Còi, anh mèo mướp nhỏ thó, tưởng đã chết vì đợt dịch bệnh trong bộ tộc của anh ta vừa rồi. Anh ta với một chiến binh khácm Cổ Trắng, đã xin được tị nạn trong bộ tộc Sấm. Sao Xanh từ chối tiếp nhận họ, nhưng Da Xỉ Than đã lén cho họ chỗ trốn và chăm sóc họ cho đến khi họ đủ khỏe để trở về lãnh địa của mình.

Cổ Trắng chết ngay sau đó, khi Sao Cọp và bọn mèo phiến loạn tấn công đội tuần tra bộ tộc Sấm. Một con quái vật đã đâm vào Cổ Trắng trên đường Sấm Rền khi gã cố sức chạy trốn khỏi cuộc chiến. Trấn tĩnh lại khỏi cơn sốc, Tim Lửa vui mừng khi thấy ít ra thì Mây Còi trông đã khỏe mạnh trở lại.

“Xin chào!” Mũi Ướt hân hoan chào nhữn mèo bộ tộc Sấm. “Mừng gặp cô, Da Xỉ Than. Một ngày đẹp trời cho việc đi đường”.

Mây Còi gật đầu kính cẩn với Tim Lửa và đến chạm mũi với Da Xỉ Than.

“Rất vui lại thấy anh đứng được trên chân mình”, cô meo.

“Tất cả là nhờ ơn cô đấy”, Mây Còi đáp. Rồi, với vẻ kiêu hãnh, anh ta thêm. “Bây giờ tôi là học trò của Mũi Ướt”.

“Chúc mừng!” Da Xỉ Than rừ rừ.

“Và dó cũng là nhờ cô luôn”, Mây Còi hồ hởi tiếp. “Khi chúng tôi bị bệnh, cô đã biết phải làm gì. Và khi cô đưa thảo dược cho chúng tôi mang về bộ tộc, thì chúng có công hiệu! Tôi rất muốn làm thêm những việc như thế nữa”.

“Cậu ấy sáng dạ lắm”. Mũi Ướt meo. “Và phải dũng cảm lắm mới dám mang thảo dược quay lại với chúng tôi. Thật tiếc là Cổ Trắng không quay lại cùng với cậu ta”.

“Vậy sao?” Tim Lửa hỏi, chớp lấy cơ hội để tìm hiểu xem những mèo bộ tộc biết được bao nhiêu về số phận của anh chiến binh trẻ kia.

Mây Còi rầu rĩ lắc đầu. “Anh ấy không trở lại trại cùng với tôi, vì sợ nhiễm bệnh trở lại, mặc dù chúng tôi đã mang thảo dược về cùng”. Cậu chớp mắt như thể ký ức đó khiến cậu đau lòng. “Mấy ngày sau đó, chúng tôi tìm thấy xác anh ấy trên đường Sấm Rền”.

“Xin lỗi”, Tim Lửa meo. Anh phân vân không biết có nên cho họ biết sự thật về cái chết của Cổ Trắng chẳng, nhưng quyết định là sẽ rất tai hại khi tiết lộ về việc tộc trưởng mới của Mây Còi chịu một phần trách nhiệm trong cái chết của bạn anh ta. Rõ ràng Vổ Trắng đã gia nhập quân phiến loạn trong một thời gian ngắn và gã đã phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Da Xỉ Than dũi mõm vào sườn Mây Còi để xoa dịu cậu ta. Ngồi xuống mẳng cổ ấm, cô vẫy đuôi ra hiệu cho cậu học trò đến ngồi bên cạnh mình, rồi cô bắt đầu hỏi thăm tình hình học hành của cậu ta.

“Mọi việc bây giờ tốt đẹp hơn rồi phải không?” Tim Lửa hỏi Mũi Ướt. Ất hẳn là anh sẽ cảnh báo ông mèo lang y về Sao Cọp, nhưng sẽ rất khó cho anh nói mà không tiết lộ biến cố đã xảy ra ở bộ tộc Sấm..

“Có vẻ như vậy”. Mũi Ướt meo, tỏ ra cảnh giác không kém. “Lần đầu tiên trong nhiều mùa trắng những lính nhỏ đã được huấn luyện bài bản, và bụng của chúng tôi luôn luôn được no”.

“Thật là tin tốt lành”, Tim Lửa meo, gồng mình nói thêm. “Thế còn mèo phiến loạn?”

Mũi Ướt nhíu mày. “Không phải mọi mèo đều vui vẻ trước việc họ vào bộ tộc của chúng tôi”, ông thừa nhận. “Tôi cũng không tán thành bọn họ. Nhưng họ chẳng gây phiền hà gì – vả lại, họ là những chiến binh khỏe mạnh; không mèo nào phủ nhận việc đó”.

“Vậy thì Sao Cọp là tộc trưởng vĩ đại đúng như điềm báo”, Tim Lửa meo.

Ông mèo lang y nhìn sâu vào tận mắt Tim Lửa. “Thật lạ là bộ tộc Sấm lại từ chối một mèo mạnh mẽ như thế”.

Tim Lửa hít một hơi thật sâu. Có lẽ anh nên nhân cơ hội này để cho Mũi Ướt biết sự thật về Sao Cọp. “Đó là một câu chuyện dài”, anh bắt đầu.

“Không đâu, Tim Lửa”, Mũi Ướt cắt lời. “Tôi không phải là mèo bắt anh phản bội những bí mật của bộ tộc anh”. Ông nhích lại gần Tim Lửa, lấy chân cào mặt đất rồi ngồi thụp bên cạnh anh. “Bất kể điều gì xảy ra ở bộ tộc Sấm, tôi chắc chắn một điều”, ông meo khẽ, “rằng bộ tộc Sao đã gọi Sao Cọp đến cho chúng tôi”.

“Ông muốn nói đến điềm báo?”

“Thật ra còn điều khác nữa”, Mũi Ướt liếc ngang qua Tim Lửa. “Tộc trưởng vừa qua đời của chúng tôi không bao giờ được bộ tộc Sao chấp nhận”, ông thú nhận. “Khi Sao Đêm trở thành tộc trưởng, bộ tộc Sao đã không ban cho ngài ấy chín mạng”.

“Bộ tộc Sao không giải thích cho tôi”, Mũi Ướt meo. “Tôi tự hỏi liệu đó có phải là do Đuôi Gãy vẫn còn sống hay không, và bộ tộc Sao vẫn nhận ông ta là tộc trưởng bộ tộc. Cho đến khi chúng tôi biết là Đuôi Gãy chết, thì Sao Đêm đã quá yếu đến nỗi không thể thực hiện chuyến đi đến tảng đá Mặt Trăng để nhận chín mạng của mình được nữa. Và vì Sao Cọp đến, cho nên, tôi nghĩ rằng ngài được bộ tộc Sao chọn làm tộc trưởng của chúng tôi”.

ngay từ đầu. Sao Đêm không phải là mèo thích hợp”.

“Nhưng bộ tộc ông vẫn nhận Sao Đêm là tộc trưởng mà?” Tim Lửa hỏi.

“Bộ tộc không bao giờ biết ngài ấy không được ban chín mạng”, Mũi Ướt thú nhận. “Sao đêm là một mèo cao quý và trung thành với bộ tộc của mình. Chúng tôi quyết định giữ bí mật và sự về sự khước từ của bộ tộc Sao. Chúng tôi còn có thể làm gì được nữa? Không mèo nào khác đủ tư cách làm tộc trưởng. Nếu chúng tôi nói ra sự thật, ắt hẳn bộ tộc sẽ rơi vào hoảng loạn”.

Có gì đó như sự giải tỏa trong giọng nói của Mũi Ướt khi ông kể xong câu chuyện. Tim Lửa đoán ông mèo lang y cảm thấy nhẹ nhõm biết chừng nào khi cuối cùng đã có thể chia sẻ bí mật đó.

“Những mèo trong bộ tộc nghĩ rằng bệnh tình khủng khiếp đến nỗi nó đã lấy đi chính mạng của Sao Đêm liền một lúc”, Mũi Ướt tiếp. “Họ rất sợ... sợ khiếp đảm. Chưa bao giờ họ ở trong tình trạng cần một tộc trưởng mạnh mẽ như vậy”.

Thế là họ chấp nhận Sao Cọp luôn, không thắc mắc. Tim Lửa thầm nghĩ điều mà ông mèo lang y chưa nói Nhưng Mũi Ướt cũng không cần nói ra mối nghi ngờ của mình đối với tân tộc trưởng. “Sao Cọp có dự định tấn công bộ tộc Sấm không?” Tim Lửa ngần ngừ hỏi.

Mũi Ướt rù lên khoái chí. “Anh thật ình trông chờ tôi trả lời câu hỏi đó à? Nếu ngày ấy đang có kế hoạch gì thì tôi sẽ phản bội lại bộ tộc mình nếu tôi nói cho anh biết. Theo như tôi biết thì anh chẳng có gì phải lo lắng cả, nhưng anh có tin tôi hay không là tùy anh”.

Tim Lửa thấy rằng mình tin ông – chút ít anh tin rằng Mũi Ướt chẳng biết gì về những mưu đồ mà Sao Cọp đang nung nấu. Còn ông mèo lang y có đúng hay không lại là vấn đề khác.

“Tim Lửa!” Đó là tiếng Da Xỉ Than gọi. Cô đã đứng lên và nhìn qua thung lũng với bùng đồng hoang gồ lên ở phía bên kia. Đó là lãnh địa của bộ tộc Gió mà những mèo

lang y phải đi qua để đến Dãy Núi làm lễ. “Thầy với Mũi Ướt định ngồi đó tán dóc gần như suốt ngày như những mèo già hay sao vậy?”

Chân cô nôn nóng búng vạt cỏ. Mây Còi đang đứng cạnh cô, đầu ngẩng cao và ánh mắt sáng lên háo hức.

“Được rồi”, Mũi Ướt meo, đứng lên và ra nhập vào đám họ. “Chúng ta có cả ngày mà. Dãy Núi đâu có chạy đi đâu đâu mà sợ”.

Bốn con mèo đi lên đỉnh thung lũng cho tới khi họ đến rìa đồng hoang gió lồng lộng. Da Xỉ Than ngừng lại và chạm mũi với Tim Lửa. “Em sẽ ổn từ đây”, cô meo. “Cảm ơn thầy đã tiễn em tới đây. Em sẽ trở về vào đêm mai”.

“Bảo trọng nhé”, Tim Lửa dặn dò.

Trước kia anh đã từng ở chỗ này và chào tạm biệt Da Xỉ Than khi lần đầu tiên cô đi diện kiến sự huyền bí của tảng đá Mặt Trăng. Bất giác, cơn rừng mình chạy khắp sống lưng của anh khi anh nghĩ đến cảnh cô lao phăm phăm xuống đường hầm dưới lòng đất, tới tảng đá pha lê để lặn lẽ đoàn tụ với bộ tộc Sao. Anh không nói gì nữa, chỉ trao cho cô mèo một cú liếm nhanh vào tai, rồi đứng nhìn cô khập khiễng băng qua đồng vắng cùng với hai mèo bộ tộc Bóng Tối.

Chương 6

Khu rừng tối om. Không một chút ánh trăng tỏa xuống trong đêm, và khi Tim Lửa ngược lên, anh chẳng thấy gì ngoài một khối cây cành mờ mờ tựa vào bầu trời. Cây cối có vẻ cao hơn anh nhớ, vây bủa chung quanh anh. Mâm xôi và đầy leo quấn chặt lấy chân anh.

“Lá Đốm!” anh meo. “Lá Đốm, cô ở đâu?”

Không có lời đáp lại tiếng kêu gào của anh, chỉ có tiếng nước sùng sục ở đâu đó đằng trước. Hoảng vía, anh bước tới trước và chỉ thấy tuyệt một khoảng không đen xì dưới chân mình khi dòng nước hung dữ cứ chực lôi giằng anh xuống cùng với nó.

Đâu đó trong tâm trí, Tim Lửa biết mình đang mơ. Anh đã nằm trong hang chiến binh với hy vọng sẽ gặp Lá Đốm trong giấc ngủ. Khi Tim Lửa mới vào bộ tộc Sấm, Lá Đốm là mèo lang ỳ, nhưng cô đã bị một trong những thuộc hạ dã man của Đuôi Gấu giết hại. Bây giờ cô hay gặp Tim Lửa trong những giấc mơ, vậy là một lần nữa, anh có thể tìm thấy những câu trả lời cho những vấn đề rắc rối của mình trong vẻ thông thái dịu dàng của cô.

Nhưng bây giờ, dẫu đã ráo riết sục sạo khắp khu rừng tối thui, anh vẫn không thể tìm thấy cô. “Lá Đốm!” anh kêu lên lần nữa. Đây không phải là lần đầu tiên trong những giấc mơ gầy đây mà cô vô hình đối với anh. Lần vừa qua, anh chỉ nghe được tiếng cô, và anh phải chống chọi với nỗi sợ kinh hồn rằng cô đã rời xa anh. “Lá Đốm, đừng bỏ rơi tôi!” anh nài nỉ.

Một khối nặng đáp xuống người anh từ phía sau. Tim Lửa giãy giụa dưới nền đất rừng, cố thoát ra. Thế rồi, mùi của một mèo khác tràn ngập mũi anh, anh liền mở chòng mắt ra, thấy mình đang lăn lộn trong ổ rêu của

mình, với Da Bụi đập tới tấp vào vào anh.

“Có gì với anh vậy?” Da Bụi ngao. “Không mèò nào chộp mắt được với tiếng anh gào thét như thế”.

“Để anh ấy yên”. Bão Cát ngóc đầu lên khỏi ổ của cô, cố gạt cơn ngái ngủ đi. “Đó chỉ là giấc mơ thôi. Không phải lỗi của anh ấy”.

“Thế à”, Da Bụi cười khẩy. Anh ta quay lưng lại họ và len lỏi qua đám cành cây lĩa chĩa.

Tim Lửa ngồi dậy và bắt đầu chải cho râu rớt ra khỏi lông. Qua vòm cây cháy thui ở trên đầu, anh có thể thấy mặt trời đã lên. Chắc hẳn Bão Trắng đã rời đi cùng với đội tuần tra bình minh – không còn chiến binh nào khác còn ngủ trong hang.

Màn đen trong giấc mơ của anh phai dần, nhưng anh không tài nào quên được nó. Tại sao khu rừng lại tối tăm và hãỉ hùng đến vậy? Tại sao Lá Đốm không đến gần anh, thậm chí không có cả mùi, không có cả tiếng nói?

“Anh ổn chứ?” Bão cát hỏi, vẻ lo lắng hiện trogn đôi mắt xanh lá cây của cô.

Tim Lửa lắc mình. “Tôi không sao”, anh meo. “Chúng ta hãy cùng đi săn đi”.

Bầu trời tươi sáng, mặc dù không khí phảng phất cái lạnh lẽo của mùa lá rơi. Tim Lửa nhẹ cả người trước khung cảnh cỏ và dương xỉ mọc dày kín trở lại – khu rừng đã phục hồi. Phải chi thời tiết tốt sẽ kéo dài mãi! Như vậy sự phát triển sẽ tiếp nối và con mồi sẽ trở lại.

Anh đi lên đỉnh khe núi, băng qua rừng về phía Rừng Thông. Kể từ sau vụ cháy, hầy hết mèò đều tránh phần lãnh địa gần sát với bãi Cây Bị Đốn, nơi bị tàn phá khủng khiếp nhất. Lửa đã bùng lên từ đó, cả một khoảng rừng bỗng chốc hoang tàn, chỉ còn trơ lại lớp tro xám xịt, đềm vài gốc cây cụt. Tim Lửa tự hỏi liệu có cơ may sống sót àno cho con mồi ở đó, nhưng khi anh và Bão Cát tiến tới rìa Rừng Thông, anh đoán là mình sẽ thất vọng thôi.

Những cây thông cháy đen chỉ sót lại tấm thân nhọn hoắt, nghiêng ngả thành một đống lộn xộn, cây ngã

tựa vào thân cây còn đứng nguyên. Vài cành cây khô lay động quật queo trong gió. Mặt đất đen xì, không một tiếng chim ca.

“Ở đây vô ích”, Bão Cát meo. “Chúng ta hãy đi...”

Cô im bật khi một mèo khác hiện ra qua rừng cây – một hình thù mèo mướp pha trắng nhỏ nhắn sợ sệt bước đi trên tàn tích của vụ hỏa hoạn. Vọt ra một tiếng kêu sừng sốt, Tim Lửa nhận ra chị của mình, Công Nương.

Chị cũng nhận ra anh cùng lúc và lao bổ tới chỗ anh, rối rít kêu. “Tim Lửa! Tim Lửa!”

“Ai đó?” Bão Cát rít lên. “Chị ta làm khiếp hãi bọn moi từ đây đến tận điểm Bốn Cây”.

Trước khi Tim Lửa đảo lời, chị của anh đã đến bên anh. Chị rù rừ mãi như thể không ngừng được, chị dụi mặt mình vào mặt anh, và phủ khắp người anh bằng những cú liếm. “Tim Lửa, em còn sống!” chị meo. “Chị sợ quá đi mất khi trông thấy đám cháy! Chị nghĩ em và chân Mây chết rồi chứ”.

“Ồ, em vẫn khỏe mạnh”, Tim Lửa ngượng ngùng meo, liếm nhanh Công Nương một cái để hồi đảo, rồi lùi lại trước con mắt tò mò không thể che giấu của Bão Cát. “Chân Mây cũng khỏe mạnh”.

Liếc qua Bão Cát, anh bắt gặp vẻ gớm ghiếc hiện lên trên gương mặt của cô mèo hoa và lông của cô xù lên. “Đồ mèo kiểng”, cô gừ. “Chị ta có mùi mèo kiểng khắp người”.

Công Nương nhìn cô một cái, sợ hãi nép sát mình vào Tim Lửa. “Đây... đây là một trong những bạn của em, phải không Tim Lửa?” chị lấp bắp.

“Phải, đây là Bão Cát, đây là chị của tôi, Công Nương, mẹ của chân Mây”.

Bão Cát né một hai bước ra xa khỏi họ, mặc dù cô đã xẹp lông cổ xuống. “Mẹ của chân Mây?” cô nhắc lại. “Chị ra vẫn gặp cả hai à?” Cô liếc xéo Tim Lửa, rõ ràng đang tự hỏi Tim Lửa đã kể cho Công Nương bao nhiêu về

vụ đào thoát của chân Mây khỏi Hai Chân.

“Chân Mây đang rất tiến bộ”, Tim Lửa meo. “Đúng không?” Anh nhìn xoáy vào mắt Bão Cát, ngầm bảo cô không được nói điều gì bất nhã về thằng lính nhỏ ngang bướng này.

“Cậu ta đi săn giỏi”, Bão Cát thừa nhận. “Và cậu ta có những phẩm chất của một đấu sĩ tài ba”.

Công Nương không biết Bão Cát không nói ra những gì. Mắt chị sáng ngời niềm tự hào và chị meo, “Chị biết nó sẽ là một chiến binh giỏi khi có Tim Lửa làm mèo bảo trợ cho nó mà”.

“Nhưng chị chưa cho em biết chị đang làm gì ở đây”, Tim Lửa meo, gấp rút đổi đề tài. “Chị đã đi rất xa khỏi ổ Hai Chân của chị”.

“Chị đang đi tìm em. Chị cần phải biết chuyện gì xảy ra cho em và chân Mây”, Công Nương giải thích. “Chị đã trông thấy lửa cháy từ mảnh vườn nhà chị, rồi băng đi sau đó không thấy em tới thă, thế là chị nghĩ...”

“Xin lỗi chị”, Tim Lửa meo. “Lẽ ra em phải tới, nhưng chúng em bận tối mắt kể từ sau vụ cháy. Tụi em cần phải dựng lại trại, không có nhiều mối còn lại trong rừng. Và em có nhiều trách nhiệm kể từ khi em trở thành thủ lĩnh trợ tá”.

“Giờ em là thủ lĩnh trợ tá rồi? Của cả một bộ tộc? Tim Lửa, thật tuyệt vời!”

Tim Lửa cảm thấy nóng ran lên bối rối khi Công Nương nhìn trân trân vào anh.

Bão Cát tăng hắng một tiếng ho khan. “Có nhiều mối phải bắt, Tim Lửa...”

“Cô nói đúng”, Tim Lửa meo. “Công Nương, chị rất dũng cảm khi đi xa như thế này, nhưng chị phải về nhà ngay đi. Khu rừng rất nguy hiểm nếu chị không quen với nó”.

“Được rồi, chị biết, nhưng...”

Tiếng rống của một con quái vật của Hai Chân cắt phăng lời chị, đồng thời lộ mũi Tim Lửa muốn nổ tung vì

mùi hôi nồng nặc của nó. Tiếng gào mỗi lúc mỗi to hơn, và một thoáng sau con quái vật ló ra khỏi hàng cây, lao phầm phập dọc theo con đường lún sụt.

Theo bản năng, Tim Lửa và Bão Cát thụp người bên dưới một thân cây đen thùi, chờ con quái vật đi qua. Công Nương thì cứ đứng nguyên đó nhìn nó một cách tò mò.

“Nằm xuống!” Bão Cát hét chị.

Công Nương có vẻ không hiểu, nhưng cũng vâng lời nằm ẹp xuống mặt đất sát bên Tim Lửa.

Thay vì đi qua, con quái vật ngừng lại. Tiếng rống gào của nó cũng đột ngột ngưng bật. Một phần của con quái vật bật mở, và ba kẻ Hai Chân nhả ra khỏi bụng nó.

Tim Lửa liếc nhìn Bão Cát một cái rồi nằm bẹp xuống hơn nữa. Công Nương có vẻ quan thuộc với Hai Chân và quái vật của họ, nhưng Tim Lửa không thích họ quá gần như vậy, trong khi những bụi cây thấp chưa đủ rậm rạp để che chắn cả bọn. Mọi bản năng của Tim Lửa đều thôi thúc anh hãy chạy đi, nhưng nổi tò mò lại ghì chặt anh xuống đất.

Bọn Hai Chân mặc da (tức là quần áo) màu xanh đậm y hệt nhau. Không như hầu hết Hai Chân khác khi đi vào rừng, bọn này không mang theo con nít Hai Chân hoặc chó đi cùng. Chúng tản ra giữa những cây cháy đen, hú hét và giậm mạnh đến nỗi cảng chân của chúng xới tung những luồng tro và bụi. Bão Cát hạ thấp đầu xuống và kìm nén một tiếng hắt hơi khi một trong bọn chúng đi ngang qua ba con mèo đang nằm mẹp, chỉ cách một con cáo.

“Chúng đang làm gì thế?” Tim Lửa lẩm bẩm.

“Hừ đoạn tất cả các con mồi”, Bão Cát rít khẽ, nở r amột ít bụi. “Thú thật, Tim Lửa, ai mà quan tâm bọn Hai Chân lkàm gì. Hết thầy bọn chúng đều điên cả”.

“Tôi không biết...” Tim Lửa không thể không cảm thấy bầy Hai Chân này có mục đích, dẫu nh không hiểu đó

là mục đích gì. Cái cách chúng chỉ trở tay va la om sòm với nhau cho thấy bọn chúng sẽ lục lọi khắp mọi góc ngách của khu rừng.

Một tên Hai Chân nữa huỳnh huých bước qua. Hắn nhặt lấy một cành khô và chọc vào những chỗ trứng và khua vào những bụi cây thấp cháy đen. Trông tựa như chúng đang săn tìm mồi, nếu không tính đến tiếng ồn ào mà chúng gây ra – sự huyền não có thể đánh động một con thỏ điếc lác nhất.

“Chị có biết tất cả những việc đó có nghĩa là gì không?” Tim Lửa hỏi Công Nương.

“Chị không chắc lắm”, Công Nương đáp. “Chị hiểu được hút xiu lời Hai Chân nói chuyện với nhau, nhưng không phải những từ mà chủ nhà của chị hay dùng. Chị nghĩ họ đang gọi một ai đó, nhưng chị không biết là ai”.

Trong khi Tim Lửa nhìn, tên Hai Chân vứt cành cây đi. Có sự nóng nảy, kịch động trong bước chuyển động của hắn. Hắn lại gào lên, và các Hai Chân kia hiện ra khỏi những tàng cây. Tất cả ba bọn họ quay trở về con quái vật và leo vào bên trong bụng của nó. Tiếng gầm rú lại nổi lên, và con quái vật nảy xóc phóng đi, biến mất vào rừng cây.

“Hừ!” Bão Cát ngồi dậy và bắt đầu liếm bộ lông bết tro bụi của mình. “Tạ ơn bộ tộc Sao, chúng đi rồi!”

Tim Lửa đứng lên, mắt dán tịt vào chỗ thân cây, nơi mà con quái vật biến mất. Tiếng động đã nhòa đi và mùi cũng đang phai dần. “Tôi không thích điều đó”, anh meo.

“Thôi nào, Tim Lửa!” Bão Cát bước tới bên anh và húc một cái. “Tại sao anh phải mất công về Hai Chân? Chúng là đồ khùng, thế thôi”.

“Không, tôi nghĩ họ biết bình đang làm gì, mặc dù trông họ thật quái đối với chúng ta”, Tim Lửa đáp. “Họ thường mang con cái và chó vào rừng... nhưng những Hai Chân này thì không. Nếu Công Nương nói đúng thì họ đang tìm kiếm thứ gì đó, và họ không tìm thấy. Tôi muốn

biết họ tìm gì”. Anh ngừng một chút rồi nói thêm, “Vớ lại, chúng ta rất hiếm khi thấy Hai Chân ở phần rừng này. Họ ở quá gần trại của chúng ta, tôi không thích thế”.

Vẻ nôn nóng của Bão Cát mất dần đi, và cô ấn mõm mình vào vai anh. “Anh có thể lưu ý những đội tuần tra phải cảnh giác”, cô nhắc anh.

“Phải”, Tim Lửa trầm ngâm gật đầu. “Tôi sẽ làm”.

Khi chào tạm biệt Công Nương, anh cố đấu tranh để đẩy lùi mối lo âu ra khỏi tâm trí. Có gì đó đang diễn ra trong rừng mà anh không hiểu, và anh e sợ rằng nó đồng nghĩa với mối nguy hiểm cho bộ tộc mình.

Đi tắt qua một góc Rừng Thông, Tim Lửa và Bão Cát hướng ra phía dòng sông và gò đá Thái Dương. Chẳng thấy bóng dáng con mồi nào giữa những thân cây gầy đét, và tiếng náo động do bọn Hai Chân gây ra càng khảng định điều đó.

“Chúng ta hãy mem theo biên giới bộ tộc Sông ngược lên điểm Bốn Cây”, Tim Lửa quyết định. “Ở đó có thể có thứ đáng để bắt”.

Nhưng khi họ trông thấy gò đá Thái Dương, Tim Lửa dừng phắt lại trước một giọng quen thuộc gọi tên anh. Anh nhìn lên thì thấy Vằn Xám đứng hiên ngang trên đỉnh của tảng đá gần anh nhất; anh chiến binh xám liền leo xuống và lao bổ tới chỗ anh.

“Tim Lửa! Mình hy vọng sẽ gặp cậu”.

“May phước là đội tuần tra không bắt quả tang anh”, Bão Cát ngao. “Trông anh thật thoải mái trong lãnh địa của chúng ta, đối với một chiến binh bộ tộc Sông”.

“Hãy bỏ đi, Bão Cát”, Vằn Xám meo, “là tôi, Vằn Xám đây, nhớ không?”

“Nhớ chứ”, Bão Cát đốp chát. Cô ngồi xuống, liếm một cái chân, rồi bắt đầu rửa mặt.

“Có vấn đề gì vậy, Vằn Xám?” Tim Lửa lo lắng hỏi, bạn mình hẳn đã không liều vào lãnh địa bộ tộc Sấm không có lý do chính đáng.

“Không hẳn là vấn đề”, anh chiến binh xám đáp.

“Ít ra thì mình hy vọng là không có. Nhưng có điều này mình nghĩ là cậu nên biết”.

“Vậy thì nói mau”, Bão Cát meo.

Vần Xám giật đuôi vào cô. “Sao Xoắn có một vị khách đến thăm vào hôm qua”, anh bảo với Tim Lửa. Đôi mắt hổ phách nheo lại. “Đó là Sao Cọp”.

“Cái gì? Hấn muốn gì?” Tim Lửa lúng búng.

Vần Xám lắc đầu. “Mình không biết. Nhưng bây giờ Sao Xoắn yếu lắm rồi. Cả bộ tộc đều biết ngài đang sống mạng cuối cùng của mình. Sao Cọp chỉ gặp ngài một chút xíu thôi, nhưng lại nói chuyện rất lâu với Long Báo Đốm”.

Nghe nhắc đến bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông càng khiến Tim Lửa lo sợ. Bà ta và Sao Cọp cần phải nói với nhau những gì? Viễn cảnh về một liên minh giữa bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông hiện lên trong tâm trí anh, với bộ tộc Sấm bị kẹt ở giữa họ. Nhưng rồi anh tự nhủ mình đã lo lắng thái quá. Anh không có lý do để nghĩ hai mèo đó đang bàn tính điều gì.

“Thật hiếm khi các tộc trưởng đến viếng thăm nhau”, Tim Lửa chỉ ra. “Nếu Sao Xoắn qua đời thì có lẽ Sao Cọp muốn tới để tỏ lòng tôn kính của mình lần cuối cùng”.

“Có lẽ”, Vần Xám gất. “Thế thì tại sao lại tốn quá nhiều thời gian vào Long Báo Đốm như vậy? Mình đã cố gắng lén lại gần để lắng nghe, và mình nghe Sao Cọp nói loáng thoáng gì đó về việc sẽ trở lại trại của tụi mình”.

“Hấn chỉ nói thế thôi à?” Tim Lửa hỏi.

“Đó là tất cả những gì mình nghe được”, Vần Xám chúm đầu vẻ sượng sùng. “Long Báo Đốm phát hiện ra mình và đuổi mình tránh xa khỏi lông bà ta ra”.

“Có lẽ Sao Cọp muốn kết thân với bà ta”, Tim Lửa đoán. “Dù gì bà ta cũng sẽ là tộc trưởng khi Sao Cọp qua đời”.

Anh quay phắt lại khi nghe một mèo khác gọi tên mình và thấy Bàn Chân Sương đang ngoi lên khỏi dòng

sông.

“Ồi, lạy bộ tộc Sao!” Bão Cát hét toáng lên. “Chúng ta sẽ có hết thấy bộ tộc Sông ở đây chẳng?”

“Tim Lửa!” Bàn Chân Sương thở hổn hển, rũ lông; Bão Cát bực bội nhảy lùi lại khi vài tia nước bắt trúng chân cô. “Tim Lửa, anh có trông thấy Hồ Xám ở đâu không?”

“Hồ Xám hả?” Tim Lửa la to, hình dung ngay ra bà mèo già mà Bàn Chân Sương tin chắc là mẹ mình. Tim Lửa vẫn cảm thấy biết ơn bà nữ miu bộ tộc Sông này vì đã cho anh biết sự thật về hai mèo con của bộ tộc Sấm mà bà nuôi dưỡng như con mình, nhưng anh chưa hề gặp lại bà suốt một thời gian dài. “Hồ Xám làm gì ở đây?”

“Tôi không biết”, Bàn Chân Sương từ bờ sông bước lên con dốc, mặt chi nhăn lại vì lo lắng. “Tôi không thể tìm thấy bà trong trại, Đạo này bà rất yếu và hay lẫn lộn. Tôi sợ bà đi thơ thẩn rồi lạc mất mà không biết mình đang làm gì”.

“Bà không có ở đây”, Vằn Xám phản đối. “Bà đâu đủ khỏe để bơi qua sông”.

“Thế thì bà đi đâu?” giọng Bàn Chân Sương cao vút lên thành tiếng rú. Tôi đã tìm kiếm khắp ngõ ngách ở gần trại rồi mà không thấy bà. Vả lại bây giờ sông cũng cạn, không khó bơi qua”.

Tim Lửa suy nghĩ nhanh. Nếu làm sao đó mà Hồ Xám băng qua sông vào lãnh địa bộ tộc Sấm thì cần phải dò tìm ra ngay, càng nhanh càng tốt. Những mèo cùng bộ tộc của anh đang rất nhạy cảm với sự xâm lăng. Anh không muốn tưởng tượng điều gì xảy ra nếu một mèo hiếu chiến như Vằn Đen phát hiện ra bà trước tiên.

“Thôi được rồi”, anh meo. “Tôi sẽ lần theo biên giới lên điểm Bốn Cây xem bà có đi lối ấy không. Bão Cát, cô trở về trại. Hãy báo cho những mèo khác biết về sự việc, và cảnh báo họ không được tấn công Hồ Xám nếu họ tìm thấy bà”.

Bão Cát tròn mắt. “Được”, cô meo khi đứng lên. “Tuy nhiên tôi sẽ săn mỗi trên đường trở về. Đã đến lúc

phải có mèo bắt mồi tươi cho bộ tộc chứ”. Với cái đuôi nhổng cao, cô bươn bả vào rừng cây.

Bàn Chân Sương nghiêng đầu biết ơn về phía Tim Lửa. “Cảm ơn”, chị meo. “Tôi sẽ không quên điều này. À, Tim Lửa này... nếu anh cần phải băng qua lãnh địa bộ tộc Sông để đưa Hồ Xám về, anh cứ bảo với bất cứ mèo nào là anh đã có sự chấp thuận của tôi”.

Tim Lửa gật đầu cảm ơn. Anh có thể tượng tượng được điều gì sẽ xảy ra nếu mình bị bắt ở phía bên kia biên giới bởi một đội tuần tra do Long Báo Đốm dẫn đầu.

“Về thôi, Bàn Chân Sương”, Vằn Xám khích lệ. “Tôi sẽ bơi sau cô. Chúng ta sẽ kiểm tra trại thật kỹ một lần nữa”.

“Cảm ơn Vằn Xám”, Bàn Chân Sương ấn mũi thật nhanh vào lông của anh chiến binh xám, rồi cả hai mèo bộ tộc Sông lao xuống bờ dốc về phía con sông.

Vằn Xám ngoái lại thật nhanh để ngao lời tạm biệt, rồi lao mình xuống nước sau Bàn Chân Sương. Tim Lửa nhìn họ bơi dững mảnh sang tận bờ bên kia rồi hướng ngược dòng lên điểm Bốn Cây.

Anh lần theo đường ranh, làm mới lại những mốc mùi trong khi đi, cho đến khi không còn cách xa điểm Bốn Cây lắm. Anh không tin bà mèo già nua lại có thể đi xa được thế này. Nhưng rồi, nhìn xuống con dốc lởm chởm về phía sông, anh chợt nhìn thấy một hình hài xám gầy trơ xương đang chập choạng qua cây cầu của Hai Chân bắc qua sông, tuyến đường mà bộ tộc Sông thường dùng để đi đến điểm Bốn Cây.

Hồ Xám!

Tim Lửa vừa mở miệng gọi bà, liền mặng miệng lại ngay mà không thốt ra lời nào. Bà mèo già vừa băng qua cầu và đang lao đi ngay sát mép sông. Anh sợ nếu bà nghe thấy tiếng mèo lạ gọi mình, bà có thể trượt chân ngã chết. Thay vì thế, anh bắt đầu đi xuống con dốc, cẩn thận bò núp dưới những tảng đá trong tư thế săn mồi

để bà không thấy anh mà giết mình.

Sau một hồi, anh thở phào khi thấy Hồ Xám đi xa khỏi con sông và đang cố trèo lên con dốc cao về điểm Bốn Cây. Móng vuốt của bà bầu nhẹ hều vào những tảng đá, và Tim Lửa tự hỏi bà đang nghĩ mình đi đâu vậy. Lẽ nào bà tưởng tượng rằng lúc này là trăng tròn và bà đang trên đường đi đến cuộc Tu Hạp?

Tim Lửa đứng thẳng người lên và lại há miệng để gọi bà, nhưng một lần nữa anh phải nuốt vội tên bà và hấp tấp trượt vào núp ở tảng đá gần nhất. Một mèo khác vừa xuất hiện, đỉnh đao lao tới từ hướng điểm Bốn Cây. Không nghi ngờ gì về thân hình lực lưỡng, cơ bắp cuộn cuộn và bộ lông mướt đậm kia.

Đó là Sao Cọp!

Chương 7

Tim Lửa lỗ mắt nhìn ra từ đằng sau tảng đá. Sao Cọp vừa mới phát hiện ra Hồ Xám và liền đổi hướng đi về phía bà. Khi ông mèo mướp đậm đến gần, Hồ Xám lùi phắt lại sững sốt và ngã lặn ra, nhưng rồi bá cố loay hoay đứng lên và nhìn thẳng vào mặt Sao Cọp. Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối tiến thẳng gần bà và meo gì đó, Tim Lửa ở quá xa nên không nhận ra được lời nói.

Ép sát bụng xuống đất, Tim Lửa bò về phía họ, vận dụng tất cả những kỹ năng săn mồi để không bị phát giá. May mà gió đang thổi về hướng anh, Tim Lửa không sẵn lòng gặp lại tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối, trừ trường hợp bất khả kháng. Nếu có chút may mắn nào thì Sao Cọp có thể đang trên đường đi gặp Long Báo Đốm lần nữa, và anh sẽ đưa Hồ Xám về lại bộ tộc Sông.

Tim Lửa áp sát hơn nữa, ấn dẹp mình xuống lớp cỏ cho đến khi anh núp vào một tảng đá khác, gần ngang bằng với hai mèo kia. Vẫn Xám bảo rằng Sao Cọp vừa mới đi tới bộ tộc Sông hôm trước. Có gì ông ta lại quay trở lại sớm vậy?

“Đừng làm bộ là anh không biết tôi”. Tim Lửa gằn như không nhận ra cái giọng run rẩy của Hồ Xám. “Tôi biết anh tưởng tận mà. Anh là Tim Cây Sồi”.

Tim Lửa điếng người. Tim Cây Sồi là tên cha của Bàn Chân Sương và Long Đá Quý. Ông đã mang họ về bộ tộc Sông khi Sao Xanh buộc phải bỏ họ. Ông đã bị giết trong một trận chiến trước khi Tim Lửa gia nhập bộ tộc Sấm, nhưng nhìn diện mạo ông rất giống Sao Cọp – một ông mèo đen sạm.

Rất thận trọng, Tim Lửa nhướn đầu lên khỏi tảng

đá mình đang núp. Hồ Xám đang nằm thụp dưới một mảng cỏ lưa thưa, ngay phía trên bãi đã lộ thiên. Bà ngược nhìn Sao Cọp, đang dòm lững thững xuống bà cách chừng hai cái đuôi, ở phía trên dốc.

“Tôi không gặp ông biết bao mùa trăng rồi”, Hồ Xám thều thào. “Ông đã trốn kỹ ở đâu vậy?”

Sao Cọp ngó chằm chằm xuống bà, mắt nheo híp lại. Tim Lửa chờ hấn bảo với bà mèo già là bà nhầm rồi. Nhưng máu anh chợt lạnh tái đi khi Sao Cọp meo, “ờ...đó với đây”.

Nhân danh bộ tộc Sao hấn đang chơi trò gì vậy?
Tim Lửa tự hỏi.

“Ít ra anh cũng phải về thăm tôi chứ”, Hồ Xám trách móc. “Anh không muốn biết bọn trẻ đó lớn lên như thế nào à?”

Cặp tai của ông mèo đồ sộ vểnh ngược lên, và đôi mắt hổ phách của ông ta nháng lên thích thú. “Bọn trẻ nào?”

“Bọn trẻ chứ bộ trẻ nào!” Hồ Xám chợt bật lên một tràng cười rệu rã. “Làm như anh không biết vậy! Hai đứa trẻ bộ tộc Sấm mà anh bảo tôi chăm sóc ấy”.

Tim Lửa lạnh cứng người. Hồ Xám sẽ tiết lộ bí mật sâu thẳm nhất của Sao Xanh mất!

Mọi cơ bắp của Sao Cọp căng lên, và hấn trừng trừng nhìn sát xuống Hồ Xám hơn nữa, mối quan tâm hẳn rõ lên từng thớ thịt trên người hấn.

“Cách đây nhiều mùa”, Hồ Xám đáp, hơi có vẻ hoang mang. “Đừng nói với tôi là anh rồi đấy chứ. Anh ... Không! Tim cây Sồi không cần phải hỏi điều đó”. Bà loạng choạng vươn tới trước hai bước để nhìn kỹ Sao Cọp hơn.

“Mi không phải là Tim Cây Sồi!” bà thét lên.

“Không hề chi”, Sao Cọp cố meo thật dịu dàng. “Bà vẫn có thể nói điều đó với ta. Những đứa trẻ bộ tộc Sấm nào? Ai là mẹ ruột của chúng?”

Tim Lửa ở đủ gần để thấy rõ ánh mắt lơ đãng trong đôi mắt của Hồ Xám. Bà ngheo đầu qua một bên, bối rối

dòm trôn trôn vào tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. “Chúng là những đứa trẻ xinh đẹp”, bà meo một cách mập mờ. “Bây giờ cũng đã trở thành những chiến binh tài giỏi”.

Tim Lửa trợn mắt kinh hãi khi Hồ Xám chệnh choáng lùi lại một bước. Bốn cẳng chân bà tụt xuống dưới thân bà. Rồi bà lặn lông lốc xuống con dốc cao trong một đống cẳng với đuôi lưng nhùng, và đập mạnh xuống một trong những tảng đá thò ra khỏi đám cỏ. Bà nằm ngay đơ ở đó, không nhúc nhích trở lại chút nào.

Nỗi kinh hoàng với cuồng nộ nổi phùng phùng khắp người Tim Lửa. Khi Sao Cọp bước xuống chỗ thân hình bất động của Hồ Xám và hít hít nó, đoạn hấn búng chân chạy bay qua con dốc. Nhưng trước khi Tim Lửa kịp đuổi theo hấn thì tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đã quay ngoắt lại, không nhìn thấy kẻ thù cũ của mình, và phóng về hướng điểm Bốn Cây, nhảy tót vào lãnh địa của hấn.

Tim Lửa vội lại chỗ Hồ Xám và nhìn trời chết xuống bà. Một dòng máu rịn ra từ cái đầu nhỏ quắt của bà, chỗ bị đập vào đá. Mắt bà trợn ngược lên trời. Bà mèo già đã chết.

“Tim Lửa cúi đầu xuống. “Vĩnh biệt, Hồ Xám”, anh nghẹn ngào meo. “Bộ tộc Sao sẽ vinh danh bà”.

Anh đứng chết lặng trong nỗi thương tiếc, ước gì mình biết Hồ Xám rõ hơn. Cái lưỡi sắc nhọn và trái tim cao quý của bà gợi nhắc anh về Nanh Vàng, và anh không bao giờ ngừng cảm kích khi bà nữ miu bộ tộc Sông này đã chia sẻ bí mật sâu xa nhất với anh, mặc dù anh thuộc về bộ tộc khác.

Nỗi bàng hoàng đau đớn của anh bị phá vỡ bởi giọng nói của hai con mèo, anh ngược lên thì thấy Bàn Chân Sương và Vằn Xám đang từ phía bờ sông lao tới. Bàn Chân Sương hét lên một tiếng ngao xé lòng khi chị nhìn thấy bà mèo đã chết, và lao thụp xuống lớp cỏ để ấn mũi vào hông của Hồ Xám.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Vằn Xám hỏi.

Trong khoảnh khắc, Tim Lửa quyết định giữ bí

mặt về Sao Cọp. Bất kỳ sự đề cập nào tới tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đều có nguy cơ lộ tẩy sự thật về các con của Sao Xanh, và Tim Lửa biết Hồ Xám không bao giờ muốn điều đó, cho dù với chính bộ tộc của bà. Anh liếc xuống cái hình hài ngay đơ màu xám và thầm lạy bộ tộc Sao hãy tha thứ cho việc anh chỉ nói ra một nửa sự thật.

“Tôi trông thấy Hồ Xám leo lên dốc”, anh đáp. “bà bị trượt xuống, và tôi không kịp tới đỡ bà. Tôi xin lỗi”.

“Không phải lỗi của anh, Tim Lửa”, Bàn Chân Sương ngược lên nhìn anh, đôi mắt xanh da trời của chị đọng lại nổi u sầu. “Từ lâu rồi tôi vẫn luôn lo sợ điều như thế này xảy ra”.

Cô lại cúi xuống vùi đầu vào thân thể của Hồ Xám. Một nỗi cảm thông tràn lên ngực Tim Lửa. Hồ Xám đã nuôi nấng Bàn Chân Sương và Long Đá Quý khi Sao xanh, mẹ ruột của họ, hỏ họ. Nếu không có Hồ Xám, chắc chắn họ đã chết rồi. Bà đã cho họ bú và dạy dỗ họ cho đến khi họ trở thành lính nhỏ. Bà là bà mẹ duy nhất mà họ biết, không mèò nào yêu thương họ hơn bà.

“Đi thôi, Bàn Chân Sương”, Vằn Xám hích nhẹ vào bạn. “Chúng ta hãy đưa bà trở lại trại”.

“Tôi sẽ giúp một tay”, Tim Lửa đề nghị.

Bàn Chân Sương ngẩng lên. “Không”, chị meo. “Anh làm đủ rồi, Tim Lửa. Cảm ơn, nhưng đây là việc mà bộ tộc của bà phải làm”.

Thật cẩn thận quá mức, cô ngoạm quai hàm vào miếng da cổ của Hồ Xám. Vằn Xám đỡ thân thể của bà mèò già và cùng nhau, hai mèò khiêng bà xuống con dốc về phía tây cây cầu của Hai Chân. Thi thể mềm rũ của Hồ Xám vồng xuống giữa họ, và đuôi của bà quệt xuống đất.

Khi họ sang tới bên kia sông, Tim Lửa quay đầu, trở lại lãnh địa của mình vào trại bộ tộc Sấm. Những ý nghĩ bơi bơi trong đầu anh. Sao Cọp đã biết về hai chiến binh bộ tộc Sông có nguồn gốc từ bộ tộc Sấm. Tim Lửa không biết Sao Cọp sẽ làm gì với sự phát hiện này. Nhưng anh biết, biết chắc chắn như mặt trời sẽ mọc vào sáng

hôm sau, là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối sẽ tận dụng điều đó, và anh có cảm giác nặng trĩu rằng điều đó sẽ mang lại hậu họa khủng khiếp cho Sao Xanh và cho toàn thể bộ tộc Sấm.

Tim Lửa nán lại đi săn trên đường về nhà. Anh lên tới đỉnh khe núi với một con thỏ kẹp chặt giữa quai hàm. Nhìn xuống lối vào trại, anh thấy Hoa Vàng đang đưa lũ con ra ngoài chơi ở chân khe núi. Hai đứa nhỏ rượt đuổi nhau giữa những tảng đá, giả bộ tấn công chân Sáng – cô nàng cứ thò đuôi vào chúng rồi giật mạnh ngay ra khỏi tầm với của chúng. Khi Tim Lửa bước xuống khe núi và thả con thỏ xuống để xem chúng chơi một lát, bé Mâm Xôi tới gần anh rồi đặt một con chuột xuống chân anh.

“Coi này, Tim Lửa!” nó đắc thắng meo. “Cháu tự bắt một mình đấy!”

“Con mỗi đầu tiên của nó”, Hoa Vàng thêm, dồn ánh mắt âu yếm vào thằng con.

Đôi mắt hổ phách của bé Mâm Xôi rục lên phần khích. “Mẹ cháu bảo cháu sẽ là một thợ săn giỏi giống như cha cháu”, nó nói với Tim Lửa.

Tim Lửa bỗng thốn một cái khó chịu trong bụng. Mắt anh nheo lại và liếc Hoa Vàng, một cái thật sắc. Hoa Vàng vẫn gắn chặt mắt vào thằng con, nhưng Tim Lửa biết, qua các giật đuôi của cô, rằng cô biết anh đang nhìn mình.

“Tim Lửa?” bé Mâm Xôi lộ vẻ bối rối. “Cháu đem con chuột của mình tới cho những mèo già nhé?”

Tim Lửa lắc mình một cách giận dữ. Thằng nhỏ này thật giỏi, mới bé tí mà đã bắt được chuột, và nó xứng đáng với một lời khen. Tuy nhiên, Tim Lửa không khỏi nhớ lại thân hình sừng sượt của Hồ Xám, và anh cố nén để không trút cơn thịnh nộ của mình xuống đầu bé Mâm Xôi vô tội.

“Ừ, đúng đấy”, anh meo. “Bắt được chuột như thế

là giỏi lắm. Hãy xem bà Độc Nhãn mừng như thế nào. Có lẽ bà nghĩ cháu đáng được thưởng một câu chuyện”.

Mắt của bé Mâm Xôi sáng rỡ. “Hay quá!” nó hét lên. Đoạn tóm lấy con chuột và chạy vù xuống khe núi tới lối vào trại. Chị của nó, bé Hung, phóng vụt theo sau.

Hoa Vàng đang nhìn dữ tợn vào Tim Lửa, và anh biết cô đã thấy rõ anh đã phải cố sức khen ngợi thằng nhỏ như thế nào. Cô ử dột meo, “Tôi đã nói với anh rồi, Tim Lửa, tôi sẽ không nói cho bọn chúng biết cha chúng là ai. Chúng tôi – tất cả chúng tôi – trung thành với bộ tộc”.

Chị quay ngoắt đi, quất đuôi ngang qua mặt Tim Lửa trong khi quay, và bước trở vào trại.

Tim Lửa nhặt lại con thỏ và đi theo, quyết định sẽ mang con mồi này cho Da Xỉ Than, đồng thời sẽ kể cho cô nghe về bé Mâm Xôi. Có thể cô sẽ có ý kiến gì đó về việc đối xử như thế nào là tốt nhất với thằng bé. Cô mèo xám đã khật khừ về lại trại từ tối khuya hôm qua sau cuộc họp mặt của mèo lang y ở Dãy Núi. Tim Lửa biết cô mệt mỏi, nhưng dường như ánh sáng của Táng đá Mặt Trăng lấp lánh trong mắt cô.

Khi Tim Lửa lách mình vào trảng trống qua đường hầm kim tước mới mọc, anh thấy Da Xỉ Than đang ngồi bên ngoài nhà trẻ với Đuôi Chấm. Cô mèo lang y đem xem bé BĂNG – thằng nhỏ đang khều khều cái gì đó ở dưới đất cách mẹ nó vài cái đuôi.

Tốt, Tim Lửa nghĩ. Bây giờ chúng ta có thể coi có gì trục trặc với bé BĂNG hay không. Anh buwóc tới chỗ hai mèo và thả con thỏ xuống bên cạnh Da Xỉ Than. “Cái này cho cô”, anh meo. “Cô cảm thấy thế nào sau cuộc hành trình?”

Da Xỉ Than quay qua nhìn anh. Đôi mắt xanh da trời điềm tĩnh. “Em khỏe”, cô rừ rừ. “Cảm ơn con thỏ ạ. Em với Đuôi Chấm đang tán gẫu về bé BĂNG”.

“Chẳng có gì mà tán gẫu cả”, Đuôi Chấm lầm bầm, thông vai xuống. Bà có vẻ cáu kỉnh, nhưng chột tở ra kể cả bề trên với Da Xỉ Than – Tim Lửa đoán bà mèo chưa

dám công khai từ chối nói chuyện với cô.

Da Xỉ Than nghiêng đầu. “Bà gọi nó lại đây chứ nhỉ?” cô hỏi.

Đuôi Chấm thở phì phò và gọi to, “Bé BĂNG! Bé BĂNG, lại đây!”

Bà ngoắc đuôi trong khi gọi. Bé BĂNG đứng dậy, bỏ cục rêu đang chơi này giờ ở đó, và nước đến bên mẹ. Đuôi Chấm cúi xuống và liếm vào tai nó một cái.

“Giỏi lắm”, Da Xỉ Than meo. “Nào, Tim LỬA, thầy lại đằng kia và gọi chú bé tới chỗ thầy được không?” Cô hất đầu về phía một điểm cách đó vài con cáo. Hạ thấp giọng xuống, cô thì thầm. “Đừng nhúc nhích. Chỉ cần cất giọng gọi thôi”.

Bối rối, Tim LỬA làm theo như cô bảo. Lần này, mặc dù bé BĂNG đang nhìn thẳng vào anh, nhưng nó không cựa quậy gì. Không có chút phản ứng gì từ nó cả, không, ngay cả khi Tim LỬA đã gọi nó ba bốn lần.

Một số mèo khác dừng lại trên đường ra đông mỗi tươi, sán lại gần xem chuyện gì đang xảy ra. Sao Xanh – bị đánh thức dậy bởi tiếng ồn ào, Tim LỬA đoán – ló ra khỏi hang của bà và ngồi xem ở chân BỤC ĐÁ. Đuôi ĐỐM XÁM, đang túc tặc đi trở về hang mèo già, dừng lại bên cạnh Đuôi Chấm và nói gì đó vào tai bà này. Đuôi Chấm cảm thấy căng thẳng thật quyết liệt, nhưng Tim LỬA ở quá xa, không nghe được hai bà mèo nói gì nhau. Đuôi ĐỐM XÁM phớt lờ vẻ giận dữ của Đuôi Chấm và ngồi xuống kế bên Da Xỉ Than để xem cho rõ hơn.

Tim LỬA vẫn gọi bé BĂNG cho đến khi Đuôi Chấm hích thằng con mình một cái, gật đầu về phía anh, và thằng nhỏ liền phóng ào ra đó.

“Giỏi ghê”, Tim LỬA meo, và nhắc lại lời khen khi bé BĂNG nhìn anh trống rỗng.

Sau một khoảng dừng, thằng nhỏ meo. “D-ược nh-ắm”, nhưng lời của nó méo mó đến nỗi Tim LỬA không thể hiểu được nó nói gì.

Anh dẫn bé BĂNG trở lại với mẹ nó và Da Xỉ Than.

Đến lúc này thì anh bắt đầu nghi ngờ là có vấn đề không ổn rồi, và anh không ngạc nhiên khi Da Xỉ Than quay qua Đuôi Chấm và meo, “Xin lỗi, Đuôi Chấm... Bé Băng bị điếc”.

Đuôi Chấm rê rê chan xuống mặt đất trước mặt mình. Biểu cảm của bà lẫn lộn sự đau đớn với giận dữ. “Tôi biết nó bị điếc!” cuối cùng bà gất lên. “Tôi là mẹ nó. Thế cô tưởng tôi không biết sao?”

“Mèo trắng mắt xanh da trời thường hay điếc lắm”, Đuôi Đốm Chấm phán một cách quả quyết với Tim Lửa. “Tôi nhớ một thằng trong lứa con đầu tiên của mình...” bà thở dài.

“Điều gì xảy ra với nó?” Tim Lửa hỏi, vui mừng vì chân Mây, cũng là mèo trắng mắt xanh da trời, vẫn nghe tốt.

“Không mèo nào biết”, Đuôi Đốm Xám âu sầu nói với anh. “Nó biến mất khi được ba mùa trăng tuổi. Chúng tôi nghĩ chắc là một con cáo đã tha nó đi mất”.

Đuôi Chấm lùa bé Băng sát lại gần mình hơn, giận dữ bảo vệ nó. “Ôi, cáo sẽ không bắt thằng này đâu!” bà thề. “Tôi sẽ chăm sóc nó”.

“Ta chắc chắn là bà sẽ bảo vệ nó”, Sao Xanh meo, bước lại gần họ. “Nhưng ta e rằng nó sẽ không bao giờ có thể trở thành chiến binh”.

Đây là một trong những ngày tốt lành của Sao Xanh, Tim Lửa nhận thấy. Giọng bà toát lên vẻ thông cảm nhưng dứt khoát, mắt bà sáng trong.

“Tại sao nó không thể trở thành chiến binh?” Đuôi Chấm chất vấn. “Chẳng có gì khúc mắc với nó cả. Nó là một thằng bé thông minh, khỏe mạnh. Nó phản xạ rất tốt nếu tôi ra hiệu cho nó phải làm gì”.

“Vây chưa đủ”, Sao Xanh bảo bà. “Mèo bảo trợ không thể dạy nó chiến đấu hay săn mồi bằng cách ra dấu được. Nó không thể nghe được mệnh lệnh trên chiến trường, và làm sao nó có thể bắt mồi nếu không thể nghe, hay lắng nghe được tiếng động từ chính bước chân của

mình?”

Đuôi Chấm đứng phắt dậy, lông xù dựng lên, và trong thoáng chốc, Tim Lửa tưởng như bà sẽ nhảy xổ vào Sao Xanh. Nhưng rồi bà quay lại, hích cho bé BĂNG đứng dậy và cùng với nó biến mất tăm vào nhà trẻ.

“Cô ta xử sự tệ quá”, Đuôi Đốm Xám nhận xét.

“Chứ bà mong chờ bà ấy phải xử sự như thế nào?” Da Xỉ Than hỏi. “bà ấy lớn tuổi rồi. Đây là đứa con cuối cùng của bà, mà giờ bà lại biết là nó không thể trở thành chiến binh”.

“Da Xỉ Than, cô cần phải nói chuyện với bà ấy”, Sao Xanh ra lệnh. “Bảo bà ấy phải thấy rằng những nhu cầu của bộ tộc phải được đưa lên trước”.

“Dĩ nhiên, thưa Sao Xanh”, Da Xỉ Than meo, gật đầu tôn kính với tộc trưởng. “Nhưng tôi nghĩ tốt nhất chúng ta hãy cho bà ấy một ít thời gian ở một mình bên bé BĂNG – để bà ấy quen với sự thế rằng toàn thể bộ tộc đều biết là con bà bị điếc”.

Sao Xanh gù gù đồng ý và trở vào hang của bà. Tim Lửa không khỏi cảm thấy thất vọng. Nếu cách đây không lâu ắt hẳn Sao Xanh đã đích thân nói chuyện với Đuôi Chấm rồi, và có lẽ bà sẽ đề nghị một giải pháp cho tương lai của bé BĂNG trong bộ tộc. Lòng trắc ẩn và sự thấu hiểu của bà đâu rồi? Tim Lửa tự hỏi. Lông anh chột sờn cả lên khi nhận ra rằng tộc trưởng dường như chẳng quan tâm gì đến thằng bé điếc hay là mẹ của nó.

Chương 8

Mặt trời đang nhô lên khỏi ngọn cây khi Tim Lửa và đội tuần tra đến bãi Đá Hang rắn, phần lãnh địa đối diện với dòng sông. Ngọn lửa chưa lan xa đến nơi này, những bụi cây thấp vẫn còn xanh tốt và rậm rạp, mặc dù lá đã bắt đầu rơi.

“Từ từ”, Tim Lửa meo với chân Gai khi cậu lính nhỏ chạy như bay về phía tảng đá. “Đừng quên là có rắn lục quanh đây đấy”.

Chân Gai dừng kít lại. “Xin lỗi, Tim Lửa”.

Kể từ khi Sao xanh khước từ lễ phong danh chiến binh cho những lính nhỏ này, Tim Lửa rất chú ý sắp xếp cho từng đứa trong bọn lần lượt được sung vào đội tuần tra, nhằm cố tỏ cho chúng thấy bộ tộc vẫn còn đề cao giá trị của chúng. Sự cáu gắt của chân Lẹ có lẽ là do nó bực bội vì sự chậm trễ, nhưng chân Gai xem ra chẳng phiền hà gì đến việc phải đợi chờ vị trí chiến binh thực thụ.

Lông Chuột, mèo bảo trợ của chân Gai, bước lại gần nó. “Hãy cho tôi biết cậu ngửi thấy mùi gì?”

Chân Gai đứng thẳng đầu, quai hàm há ra, hít không khí vào. “Chuột!” nó meo ngay lập tức, lia cái lưỡi một vòng quanh miệng.

“Đúng, nhưng lúc này chúng ta không đi săn”, Lông Chuột nhắc nó. “Còn gì nữa?”

“Đường Sấm Rền... ở đằng kia”, chân Gai phất đuôi ra hiệu. “Và chó”.

Tim Lửa, đang kiếm nước từ một cái vũng dưới đất, vểnh tai lên. Nếm không khí, anh nhận thấy chân ai nói đúng. Có mùi cho rất mạnh, và mới.

“Quái lạ”, anh bình phẩm. “Trừ phi Hai Chân dậy thật sớm, còn đâu cái mùi đó đáng ra phải ôi rồi chứ. Đêm qua là chậm nhất”.

Anh nhớ lại báo cáo của Bão Trắng về bụi cây thấp bị giẫm nát và lông chim cu vường vãi gần bãi Đá Hang Rắn. Nơi này lúc đó có mùi chó là đúng rồi, nhưng cái mùi ấy không thể lưu lại lâu đến thế.

“Tốt hơn chúng ta nên lùng sục thật kỹ xung quanh”, anh meo.

Ra lệnh cho chân Gai không được rời xa mèo bảo trợ của nó, Tim Lửa phái một mèo khác vào rừng cây, còn mình thì bò sát gần bãi đá hơn. Trước khi đến gần bãi đá, Lông Chuột bỗng gọi giật anh lại.

“Lại xem cái này này!”

Men vòng qua một bụi mâm xôi, Tim Lửa lại chỗ cô chiến binh nâu và nhìn xuống khoảng trống nhỏ, dốc nghiêng xuống. Có một cái ao tù đọng, nước màu xanh rêu ở chân dốc, nghẹt ứ là rơi. Mùi hăng nồng của lá dương xỉ ải mục xộc vào đệm khứu giác của Tim Lửa, nhưng anh gần như không nhận ra được bên dưới cái mùi hôi thối khủng khiếp của chó. Lông chim cu rải rác xung quanh, và cả những túm lông mao có lẽ là lông thỏ hoặc lông sóc. Ở một lối đi hẹp xiu dẫn xuống dốc, chân Gai vừa ngửi trúng một bãi phân chó, liền co rụt lại, phun phì phì ra đầy kinh tởm.

Tim Lửa ép mình phải thu vào tầm mắt mọi chi tiết của cảnh tượng này. Lũ chó của Hai Chân thường không ở trong rừng đủ lâu để bỏ lại nhiều dấu vết thế kia – xéo nát những bụi cây thấp, vứt bỏ những gì còn sót lại của con mồi cho đến khi khu rừng thối inh ỏi như một hố phân cáo. Nhìn cảnh tượng đó bằng chính mắt mình khiến anh nhận thức rõ là có cái gì đấy không ổn.

“Anh nghĩ gì?” Lông Chuột hỏi.

“Tôi không biết”, Tim Lửa ngần ngại nói ra mối lo lắng của mình. “Trông như thể có một con chó bị sống vào rừng, thoát khỏi Hai Chân”.

Có phải đó là thứ mà bọn Hai Chân đang tìm kiếm? anh tự hỏi, đột nhiên nhớ lại ba kẻ Hai Chân đến trong một con quái vật vào buổi sáng anh đi săn ở Rừng Thông cùng với Bão Cát. Nhưng từ đây tới đó rất xa, ở tuốt đầu đằng kia của lãnh địa bộ tộc Sấm.

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?” chân Gai nói oang oang, trông vẻ mặt nghiêm trọng khác thường.

“Để tôi báo cáo với Sao Xanh”, Tim Lửa quyết định. “Nếu có một con chó lảng vảng trong vùng đất của chúng ta, thì chúng ta cần phải làm gì đó với nó. Có thể là tìm cách xua đuổi nó đi”.

Con chó đó đang chiếm cứ mỗi mà bộ tộc Sấm chẳng dư dả gì, và Tim Lửa không thích nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra khi mà nó mặt đối mặt với một trong những chiến binh của bộ tộc.

Khi quay khỏi khoảnh trống và trở về trại, Tim Lửa cứ phập phồng cảm thấy khu rừng quanh mình mang vẻ thù địch rất lạ. Anh biết rõ rừng gốc cây, từng tảng đá, thế nhưng, có gì đó trong sâu thẳm của rừng – không phải là mùi, không phải là âm thanh, mà giống như một tiếng dội mơ hồ đâu đó vào thính giác – mà anh không hiểu nổi. Phải chăng nó là con chó? Hay rốt cuộc những nỗi sợ hãi của Sao Xanh sắp sửa thành sự thật. Lẽ nào bộ tộc Sao lại đang sắp đặt trogn đầu một hiểm họa nào đó cho bộ tộc Sấm?

Đội tuần tra sắp về đến trại thì Tim Lửa ngửi thấy những mùi mèο bộ tộc khác đằng sau. Quay lại, anh thấy Bão Trắng, chân Sáng và chân Mây đang len lỏi lách qua đồng xà bần đen thùi dưới nền đất rừng. Tất cả họ đều tha theo mỗi tươi.

“Đi săn tốt quả hả?” Tim Lửa hỏi khi họ đuổi theo kịp anh.

Bão Trắng thả con thỏ đang tha xuống đất. “Không tệ”, ông đáp. “Nhưng chúng tôi phải đi tới tận điểm Bốn Cây mới tìm được chúng”.

“Chà, trông mập mạp ngon quá”, Tim Lửa meo

một cách đồng tình. “Giỏi lắm”, anh nói thêm với chân Sáng và chân Mây, mỗi đứa đều đang kéo lê một con sóc.

“Chúng tôi đã thấy thứ mà tôi nghĩ anh nên biết”, Bão Trắng meo. “Chúng ta hãy vào trại đi nào”.

Ông chiến binh trắng nhặt con thỏ lên trở lại và lao theo Tim Lửa xuống đỉnh khe núi. Một khi đã thấy mỗi tươi vào đồng mỗi và bảo bọn lính nhỏ đem mỗi đến cho những mèo già, Tim Lửa chọn một miếng cho mình rồi ngồi ăn cạnh Bão Trắng. Lòng Chuột chọn ra một con chim két từ đồng mỗi và lại nhập vào nhóm họ.

“Thế, ông đã thấy gì?” Tim Lửa hỏi, sau khi vài miếng chuột đã trắng sơ cơn đói trong bụng anh.

Nhìn vẻ mặt Bão Trắng tối sầm lại, anh liền đoán ra câu trả lời trước khi ông chiến binh trắng đáp. “Thêm những mẫu mỗi vùng vãi”, Bão Trắng meo. “Những túm lông thỏ. Có thêm mùi chó. Lần này không xa điểm Bốn Cây lăm, gần với biên giới bộ tộc Sông.

“Mùi mới không?”

“Từ hôm qua, tôi đoán vậy”.

Tim Lửa gật đầu, nỗi lo lắng chạy rần rật trong anh. Quả tình con chó này đi lang thang xa hơn lúc đầu anh nghĩ. Nuốt vội miếng chuột cuối cùng, anh kể cho Bão Trắng nghe đội tra bình minh của anh đã thấy những gì.

“Toàn bộ nơi đó thối hoắc cả lên”, Lòng Chuột góp thêm, ngẩng lên khỏi bữa ăn của cô. “Chắc chắn có chó trong lãnh địa của chúng ta, giết mỗi của chúng ta”.

“Đúng vậy”, Tim Lửa quay qua Bão Trắng. “Lúc đầu ông nói với tôi về cái mùi ông phát hiện ra, tôi hy vọng con chó đó bây giờ đã về nhà với Hai Chân của nó rồi. Nhưng rõ ràng là chưa”.

“Chúng ta phải tìm cách đuổi nó đi”, Bão Trắng quả quyết meo.

“Tôi biết. Tôi sẽ báo cáo với Sao Xanh, Chắc chắn và sẽ triệu tập một cuộc họp bộ tộc”.

Để Bão Trắng và Lông Chuột đó, Tim Lửa bước qua trại về phía Bục Đá. Khi mặt trời cao đến, cuộc sống quanh trại thật yên bình. Chân Tần Bì và chân Lẹ đang vật nhau huỳnh huỵch bên ngoài hang lính nhỏ. Ở gần hang chiến binh, Lông Tuyết và Mặt Vện đang chia lười với nhau, cả hai trông đều gà gật buồn ngru sau đợt thức canh gác hồi đêm qua. Ở giữa trảng trống, Đuôi Châm đang ra dấu bằng chân và đuôi cho thẳng con mình, trong khi Lông Điều Hâu ngồi quan sát. Một cơn sợ hoảng hồn ập tới Tim Lửa khi anh tưởng tượng ra cạnh tàn phá mà con chó hoang có thể gây ra nếu nó tìm ra trại.

Khi anh đến gần hang của Sao Xanh thì Lông Điều Hâu đứng dậy và chạy bay tới chỗ anh. “Tim Lửa, tôi muốn nói chuyện với anh một chút được không?”

Tim Lửa dừng lại. “Nhanh nhanh lên. Tôi cần phải báo cáo với Sao Xanh”.

“Là Đuôi Châm”, Lông Điều Hâu giải thích. “Tôi lo lắng cho bà ấy. Bà nghĩ rằng bé BĂNG sẽ là lính nhỏ và bà đang cố tự làm mèο bảo trợ cho nó. Bà ấy nghĩ nếu Sao Xanh mà thấy nó đã học được những gì thì bà phải phong nó làm chiến binh”.

Vì Tim Lửa đã quan sát bà mẹ và đứa con, nên anh có thể thấy rằng họ không hề chơi đùa – ít nhất thì Đuôi Châm không đùa. Bà đang chỉ cho bé BĂNG tư thế sẵn mồi. Bé BĂNG có vẻ khoái chí, cứ lăn lộn và giơ chân táng mẹ nó, nhưng nó không thể bắt chước chuyển động của bà cho chính xác được.

Tim Lửa nhìn họ với vẻ buồn rầu càng lúc càng dâng lên. “Có lẽ như thế là tốt nhất”. Anh thở dài, sau một hồi. “Nếu Đuôi Châm nhận ra rằng bé BĂNG không thể học được gì, thì có lẽ bà sẽ thừa nhận rằng nó không bao giờ

là chiến binh”.

“Có lẽ”. Long Điều Hâu có vẻ không tán thành. “Tôi muốn theo dõi họ thêm, để xem tôi có thể giúp gì được không?”

Tim Lửa dòm Long Điều Hâu lom lom với vẻ đồng tình. Mặc dầu Long Điều Hâu mới là chiến binh chưa được nhiều mùa trăng, nhưng cậu đã mang dáng vẻ nghiêm trang của một mèo kỳ cựu. Cậu đã sẵn sàng nhận lính nhỏ và Tim Lửa tin chắc cậu sẽ là một mèo bảo trợ tốt – kiên nhẫn và có trách nhiệm. Nhưng không phải là với bé Băng. Tim Lửa biết rằng một mèo điếc không bao giờ có mèo bảo trợ, không bao giờ được tham dự cuộc Tụ Họp, hoặc trải nghiệm niềm vui khốc liệt của một chiến binh phục vụ cho bộ tộc.

Tuy nhiên, trong khi chưa có thêm mèo con nào khác cần mèo bảo trợ, thành thử, cũng chẳng hại gì nếu Long Điều Hâu để mắt tới bé Băng. “Được rồi, với điều kiện là việc đó không ảnh hưởng đến những bốn phận chiến binh của cậu”, Tim Lửa meo. “Nếu cậu nghĩ đến điều gì hãy nói cho tôi biết. Tôi sẽ lại nói chuyện với Da Xỉ Than”.

“Cảm ơn, Tim Lửa”, Long Điều Hâu meo. Cậu lại nằm xuống yên vị, đút chân gọn gàng vào ngực và tiếp tục nhìn Đuôi Chấm và bé Băng.

Tim Lửa tần ngần, cảm thấy buồn rầu cho thằng bé bị điếc và mẹ của nó, và cho cả Long Điều Hâu – hy vọng trở thành mèo bảo trợ lần này của cậu ta có lẽ sẽ phải thất vọng thôi. Sau đó anh quay đầu và đi gặp Sao Xanh.

Tộc trưởng bộ tộc đang nằm trong ổ ở tuốt trong góc hang của bà. Ánh mặt trời không chạm tới bà, và trông bà như một khối xám xám. Nhưng những miếng thịt sóc còn lại cho thấy bà vừa mới ăn, và khi Tim Lửa dừng lại ở ngưỡng cửa, bà đang vặn xoay đầu ra sau để chải lưng. Tim Lửa cảm thấy phấn chấn lên trước những dấu hiệu của nề nếp thường nhật này.

Anh cào cào chân xuống đất để gây sự chú ý của bà, và khi bà quay lại nhìn, anh meo. “Sao Xanh, tôi vào được không? Tôi có việc cần báo cáo với bà”.

“Chẳng có gì tốt lành đâu mà báo, ta đoán vậy”, Sao Xanh meo với vẻ chua chát. Tim Lửa sững sờ trước giọng điệu của bà, và tộc trưởng dường như chẳng đếm xỉa gì tới. “Thôi, vào đi, Tim Lửa, rồi nói cho ta biết những gì trong đầu anh”.

“Chúng tôi nghĩ có chó sống đi lang thang trong rừng”, Tim Lửa thuật lại lần đầu Bão Trắng phát hiện ra mối bị vớt vương vãi gần bãi Đá Hang Rắn; rồi sự việc mà đội tuần tra bình minh của anh thấy sáng hôm đó, rồi con thỏ bị bỏ lại mà Bão Trắng thấy gần điểm Bốn Cây.

Sao Xanh ngồi im lặng, nhìn trao tráo vào bức tường, cho đến khi Tim Lửa báo cáo xong. Thế rồi cái đầu bà giật cục quay lại nhìn anh. “Gần điểm Bốn Cây? Ở đâu?”

“Gần biên giới bộ tộc Sông, Bão Trắng nói”.

Sao Xanh phọt ra một tiếng gừ và đưa chân đào bới mặt đất trong hang. “Ờ... ta thấy hết cả rồi!” bà nạt nộ. “Bộ tộc Gió đã săn mỗi trong lãnh địa của chúng ta”.

Tim Lửa nhìn bà trân trân. “Xin lỗi, Sao Xanh. Tôi không hiểu”.

“VẬY anh là thằng ngu!” Sao Xanh ngao. Thành linh, bà xụi người thả lỏng hẳn ra. “Không, Tim Lửa, anh là một chiến binh cao quý và trung thành. Việc anh không thể tưởng tượng được sự phản bội của kẻ khác không phải là lỗi của anh”.

Ý bà là sao? Tim Lửa nghĩ. Bà đã quên rằng mình là mèo đã cảnh báo bà về Sao Cọp?

Đầu óc anh quay cuồng, anh nhận ra đây không phải là một trong những ngày thoải mái của Sao Xanh. Mắt bà trợn trừng và lông bà xù ra tua tủa, như thể có cả một hàng kẻ thù đang đứng trước mặt bà. Có lẽ trong cơn bấn loạn bà đang nghĩ như thế thật.

“Nhưng, thưa Sao Xanh”, Tim Lửa phản đối, “tất cả

mọi nơi chúng tôi tìm thấy con mồi, chúng tôi đều đánh hơi thấy mùi chó. Không có lý do nào để nghĩ những bộ tộc khác phải chịu trách nhiệm”.

“Ồ óc chuột!” Sao Xanh nguyên rủa, đuôi bà quật lia lịa từ bên này sang bên kia. “Chó không hành xử như thế. Chúng luôn đến đây với Hai Chân, sau đó Hai Chân lại đưa chúng đi khỏi. Ai mà chẳng nghe chó chạy rầm rập trong rừng?”

“Không phải việc này trước đây chưa hề xảy ra tức là bây giờ cũng không xảy ra”, Tim Lửa tuyệt vọng meo. “Tại sao bà lại tin là bộ tộc Gió?”

“Anh không thấy sao?” giọng Sao Xanh điên tiết đánh lại. “Bọn chiến binh bộ tộc Gió hay săn thỏ, mà thỏ chắc hẳn đã vượt biên giới bộ tộc Sông ở điểm Bốn Cây. Lãnh địa bộ tộc Sông ở đó rất hẹp. Bọn mèo bộ tộc Gió đuổi theo con mồi qua cả hai biên giới, vào đất của bộ tộc Sấm trước khi bắt được và giết nó”. Bà nói với vẻ tự tin tuyệt đối, như thể chính mắt bà đã trông thấy điều đó vậy. “Rõ ràng như một mèo con cũng thấy như thế”. Chân bà lại bắt đầu bới đất. “Hừ, bộ tộc Gió hãy coi chừng!”

Trái tim của Tim Lửa quặn thắt lại. Nghe như Sao Xanh đang chuẩn bị kế hoạch tấn công bộ tộc Gió. *Chúng ta không thể chịu nổi thêm khó khăn nữa*, anh hoảng hốt nghĩ. Rồi một hình ảnh hiện ra trong đầu anh – Sao Cọp trên đường đi thăm Sao Xoắn và Long Báo Đốm. Một liên minh đang nhen nhúm giữa bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối, điều cuối cùng họ cần ngay lúc này là một cuộc chiến với bộ tộc Gió.

“Có lẽ bà nói đúng, Sao Xanh”, Tim Lửa thừa nhận theo phép xã giao, “nhưng chúng ta không nên đổ lỗi cho bộ tộc Gió khi không có bằng chứng xác đáng. Không chừng là bộ tộc Sông cũng nên?”

“Vớ vẩn!” giọng Sao Xanh tức tối. “Mèo bộ tộc Sông không bao giờ vượt biên giới vì đuổi theo con mồi. Họ rành rẽ luật chiến binh hơn hết thảy. Anh quên họ đã

giúp đỡ chúng ta trong suốt trận cháy rừng như thế nào rồi à? Đáng lý ra chúng ta đã bị cháy trụi hết, hoặc bị chết chìm hết, nếu không có bộ tộc Sông”.

Phải, và Lòng Báo Đốm sẽ không để chúng ta mau chóng quên điều đó đâu, Tim Lửa nghĩ thầm. Anh chợt nghĩ biết đâu bộ tộc Sông lại tin rằng vào con thỏ là khởi đầu cho sự đền đáp lại công giúp đỡ của họ.

Tim Lửa lắc đầu gạt bỏ ý nghĩ đó đi. Không có lý do gì để nghi ngờ bộ tộc Sông cả. Anh biết rõ cái mùi mình ngửi thấy. Chó là thủ phạm vút bỏ mồi, và anh cần phải làm cho Sao Xanh thấy điều đó. “Sao Xanh, tôi thật sự cho rằng...”

Sao Xanh phủi lời đó đi bằng một cái quét đuôi. “Thôi!” bà khăng khăng. “Chính anh, Tim Lửa, anh đã đến với ta sau cuộc Tụ Hạp kỳ trước và bảo với ta rằng Sao Cao chấp thuận Sao Cọp là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối”.

“Hầu như chấp nhận!” Tim Lửa cố phản đối, nhưng Sao Xanh phớt lờ anh.

“Anh quên việc bọn chiến binh bộ tộc Gió đã chặn ta tới Dãy Núi và việc chúng tấn công anh khi anh đưa chân Mây về nhà? Chúng là đồ vô ơn, với những gì bộ tộc Sấm đã làm cho chúng khi anh và Văn Xám đưa chúng thoát khỏi cuộc sống lưu vong! Sao Cao đã cấu kết với bộ tộc Sao để hại ta! Hấn giao du với kẻ thù lớn nhất của ta, và bây giờ hấn và chiến binh của hấn xâm lấn lãnh địa của ta. Hấn làm ô danh chiến binh; hấn...” Mắt bà dại đi và giọng bà chìm chìm trong một cơn ho rũ rượi, tựa hồ như bà không thể nào thốt ra lời.

Sợ tái đi, Tim Lửa bắt đầu lùi ra khỏi hang. “Sao Xanh, đừng”, anh khẩn nài. “Bà đang bị bệnh; điều này có hại cho bà. Để tôi đi gọi Da Xỉ Than”.

Nhưng trước khi anh kịp đi, một tiếng ngao chói óc vang lên từ ngoài trảng trống. Đó là tiếng của nhiều mèo đồng loạt cất cao giọng trong cơn hoảng hốt, thất kinh. Tim Lửa quay ngoắt lại và phóng ra khỏi hang của Sao Xanh.

Trung tâm trắng trống hầu như vắng tanh, tấm thảm ánh nắng chói chang ở những chỗ vòm lá che thường lệ bị cháy trụi. Bầy mèo nương náy trong những chỗ trú ẩn hiểm hoi của những bức tường dương xỉ cháy. Tim Lửa thoáng thấy Hoa Vàng và Da Cây Liễu đang hấp tấp lùa lũ con của mình vào nhà trẻ. Lông Điều Hâu đang hích hai mèo già về phía hang của họ, giục giã họ nhanh nhanh lên.

Những mèo ở rìa trắng trống đang ngược nhìn chết đuối lên trời, mắt họ trợn lên khiếp đảm. Vội nhìn lên, Tim Lửa nghe tiếng vỗ cánh và thấy một con điều hâu đang liệng tròn bên trên rừng cây, và tiếng thét rợn óc của nó trôi lênh bênh trong không trung. Đồng thời anh nhận ra có một mèo chưa vào chỗ ẩn nấp – bé BĂNG vẫn còn đang chơi đùa ở chính giữa khoảng sân trống lốc.

“Bé BĂNG!” Đuôi Chấm ngao một cách tuyệt vọng.

Bà vừa hiện ra từ đằng sau nhà trẻ, nơi những nữ miu hay đi vệ sinh, và vội phóng thực mạng về phía thằng con của mình ngay khi bà nhận thấy việc gì đang diễn ra. Trong cung một nhịp tim đập đó, con điều hâu lao phập về phía trắng trống. Bé BĂNG thét lên thất thanh trước những móng vuốt hung bạo quặp vào lưng mình. Đôi cánh khổng lồ quạt gấp. Tim Lửa nhào về trước, nhưng Đuôi Chấm vẫn nhanh hơn. Khi con điều hâu nhắc bé BĂNG lên khỏi mặt đất, bà nhảy búng lên và chộp móng vuốt vào lông của thằng mèo trắng.

Trong một khoảnh khắc kinh hoàng, cả hai mèo đu đưa bên dưới chân của con điều hâu. Tim Lửa cũng phóng mình lên không, nhưng họ ở quá cao. Thế rồi con điều hâu buông một chân ra khỏi thằng mèo con và cào móng vuốt của nó ngang mặt Đuôi Chấm. Bà mèo bị lỏng tay nắm và rơi oạch xuống đất. Không có sức nặng của bà, con điều hâu mau chóng dăng lên khỏi ngọn cây và bay vút về phía điểm Bốn Cây. Tiếng thét thảm thiết của bé BĂNG nhạt dần đi.

“Không!” Đuôi Chấm bật ngóc đầu dậy, vọt ra một

tiếng ngao sầu thảm. “Con tôi! Ôi! Con tôi!”

Lông Điều Hâu phóng vù qua Tim Lửa, nhảy phóc qua bức tường trại ở nơi mà việc tái thiết chỉ mới bắt đầu, và biến mất vào rừng. Thậm chí cả Tim Lửa cũng biết cuộc rượt đuổi là vô vọng, anh quay lại và bắt gặp ánh mắt của con mèo gần nhất. “Chân Lẹ, đi với anh ấy”.

Chân Lẹ há miệng định phản đối, rõ ràng cũng nhận thấy việc đuổi theo chim trời, nhưng rồi ngậm miệng lại ngay và lao bắn theo Lông Điều Hâu. Nhưng mèo còn lại, choáng váng vì sốc, từ từ bò trở ra ngoài trắng trống và quây thành một vòng tròn méo mó xung quanh Đuôi Chấm.

“Nó không nghe được”, Bão Cát lẩm bẩm, chạm mũi vào má Tim Lửa. “Nó không nghe được tiếng con điều hâu, và nó cũng không nghe thấy khi chúng tôi cố cảnh báo cho nó”.

“Đó là lỗi tại tôi!” Đuôi Chấm gào thét. “Tôi đã bỏ nó đó... giờ nó đi rồi. Con điều hâu đó phải mang tôi đi mới phải!”

Bão Cát nhích lại gần bà mèo mướp, ép mình vào hông bà ta để an ủi, cùng lúc Da Xỉ Than với và liếm nhẹ vào tai bà. “Hãy đi vào hang của tôi”, cô thì thào. “Chúng tôi sẽ chăm sóc bà. Chúng tôi sẽ không rời bà”.

Nhưng Đuôi Chấm khước từ việc được chăm sóc. “Nó đi rồi, đó là lỗi tại tôi”, bà hờ lên ảo não.

“Đó không phải là lỗi của bà”, Sao Xanh meo.

Tim Lửa quay qua thấy tộc trưởng đang bước về phía họ. Trông bà mèo xám khuynh vai thật quả quyết và mạnh mẽ, đúng là một chiến binh hơn hết bất cứ mèo nào khác – họ đang rệu rạo trước thảm họa bé BĂNG bị bắt mất.

“Đó không phải là lỗi của bà”, Sao Xanh lặp lại. “Có bao giờ ai lại nghe nói đến việc điều hâu dám hụp xuống và cuỗm thằng bé đi ngay giữa trại, giữa bao nhiêu mèo xung quanh không? Đó là dấu hiệu của bộ tộc Sao. Ta không thể phủ nhận sự thật nữa”. Sao Xanh nhìn đau

đầu vào những mèο sủng sớt đàng tụ tậ của mình, giọng bà vỡ vụn ra vì tức giận. “Bộ tộc Sao đã tuyên chiến với bộ tộc Sấm!”

Chương 9

Khi bộ tộc nhìn bà trong kính hải, Sao Xanh quay phắt lại và bước về hang của mình. Tim Lửa bước một bước theo sau bà, nhưng bà không hề quay đầu lại, bà quát, “Để ta yên!” Có gì đó rất độc địa trong giọng nói của bà đến nỗi Tim Lửa đứng khựng ngay tại chỗ.

Mình phải làm gì đây? Anh tự hỏi. Anh thấy rõ là bộ tộc đang ở cao trào của sự hoảng loạn. Cú sốc về điều hâu tấn công và về sự diễn giải của Sao Xanh đang biến họ thành những đứa trẻ sợ hãi. Các chân của chính anh cũng đang bủn rủn nhưng anh cố chế ngự cơn sợ hãi và nhảy ngay lên Bục Đá.

“Hãy lắng nghe!” anh gọi. “Hãy tụ tập lại đây”.

Từ từ, những mèo vâng lệnh anh bò ra thành một đồng lộn xộn ở dưới chân Bục Đá. Nhiều mèo hải hùng ngược lên bầu trời, như sợ cơn điều hâu trở lại. Tim Lửa nhận thấy chân Dương Xỉ nép vào Da Bụi, còn Đuôi Dài ngồi chầu hẩu dưới đất như thể anh ta nghĩ bộ tộc Sao sắp sửa trút mưa lửa xuống họ ở ngay tại chỗ ấy.

Và rồi Tim Lửa phát hiện ra chân Mây. Thằng lính nhỏ đang dòm láo liên, vẻ cắc lắc. “Tất cả những chuyện huyền nào này là gì?” nó meo với chân Sáng. “Tất cả mọi mèo đều biết bộ tộc Sao chỉ là chuyện thần thoại dành cho con nít. Chứ thật ra họ không thể làm gì chúng ta được”.

Chân Sáng nhìn sững vào chân Mây, với vẻ thảng thốt trong mắt. “Chân Mây, nói vậy là không đúng!” cô bé hét lớn.

“Bình tĩnh coi!” chân Mây giật nhẹ đuôi với cô một cách trù mến. “Bồ không tin vào cái mùi bông kế (bông kế là trái của một loài cây thuộc họ xương rồng, có gai nhỏ li tí bám dai dẳng vào lông mèo hoặc bất cứ thứ gì chạm vào nó) đó đấy chứ?” Nó tỏ vẻ dửng dưng bằng cách ngồi

xuống và điềm nhiên rửa ráy chân.

Tim Lửa ngó chằm chằm xuống lính nhỏ của mình, cảm thấy máu lạnh toát trong từng mạch máu. Đã từ lâu anh biết chân Mây không tôn kính luật chiến binh, nhưng anh chưa hề biết lính nhỏ của anh lại bất kính với bộ tộc Sao như vậy.

Ở phía bên kia trảng trống, Da Xỉ Than và Mặt Vện đang dẫn Đuôi Chấm về hướng hang của Da Xỉ Than. Cô mèo lang y dừng lại, meo lẹ cái gì đó với Mặt Vện rồi khập khiễng lùi trở lại tảng đá.

“Em nghĩ thầy có thể cần đến em”, cô meo. “Nhưng phải nhanh nhanh lên. Em còn phải chăm sóc Đuôi Chấm nữa”.

Tim Lửa gật đầu. “Hỡi những mèo bộ tộc Sấm”, anh bắt đầu, cất cao giọng, “chúng ta vừa chứng kiến một việc khủng khiếp. Không mèo nào nghi ngờ điều đó. Nhưng chúng ta cần phải cẩn thận về việc chúng ta đặt vào tai họa này lời giải thích gì. Da Xỉ Than, Sao Xanh nói có đúng không? Liệu điều này có phải là bộ tộc Sao bỏ rơi chúng ta?”

Da Xỉ Than nói rành rọt từ chỗ cô đang ngồi bên dưới tảng đá. “Không”, cô meo. “Bộ tộc Sao chưa hề chỉ cho tôi bất cứ điều gì ám chỉ điều này. Trại trống trải hơn kể từ sau vụ cháy vì vậy mà không có gì ngạc nhiên khi con hiền hậu trông thấy miếng mồi của nó”.

“Như vậy việc chúng ta mất bé BĂNG là một tai nạn?” Tim Lửa chất vấn.

“Chỉ là một tai nạn”, Da Xỉ Than lặp lại. “Không có gì dính dáng tới bộ tộc Sao cả”.

Tim Lửa nhìn bộ tộc bắt đầu thư giãn và nhận thấy lông của Da Xỉ Than đã xoa dịu họ. Bầy mèo vẫn thẳng thốt và phiến muộn vì bé BĂNG bị cướp đi, nhưng những ánh mắt khiếp hãi đang dịu dần.

Nhưng cùng với sự nhẹ nhõm là nỗi lo ngay, ngáy rằng một khi đã hồi tỉnh khỏi cú sốc, thì bộ tộc sẽ bắt đầu tự hỏi tại sao Sao Xanh lại đi xa đến độ tuyên chiến với

những tổ tiên chiến binh của họ ở bộ tộc Sao. “Cảm ơn, Da Xỉ Than”, Tim Lửa meo.

Tim Lửa bước một bước lên phía trước trên đỉnh tảng đá và nhìn đăm đăm xuống những gương mặt đang ngược lên. “Còn một điều nữa tôi cần nói cho mọi mèo biết”, anh bắt đầu. Anh không chắc mình có nên nói điều này hay không, vì Sao Xanh cứ khẳng khẳng cho rằng bộ tộc Gió phải chịu trách nhiệm cho những con chó chết, nhưng vì sự an nguy của bộ tộc, anh không thể im lặng. “Chúng tôi nghĩ có một con chó đi lung tung trong lãnh địa bộ tộc Sấm. Chúng tôi chưa thấy nó nhưng chúng tôi đã ngửi thấy mùi nó ở bãi Đá Hang Răng và gần điểm Bốn Cây”.

Những tiếng lầm bầm lo ngại nổi lên từ bầy meo, và Bão Cát nói to, “Thế còn những con chó ở trong nông trại bên kia lãnh địa bộ tộc Gió thì sao? Có lẽ là một con trong bọn chúng”.

“Có thể”, Tim Lửa thừa nhận, nhớ lại những sinh vật này đã đuổi hừng hốt theo anh và Bão Cát khi họ đi tìm chân Mây. “Cho đến khi nó cút đi khỏi”, anh tiếp, “chúng ta cần phải đặc biệt cẩn thận. Lính nhỏ không được ra ngoài mà không có chiến binh. Và tất cả mọi mèo rời trại đều phải kèm thêm một nhiệm vụ nữa: lùng tìm cho ra con chó này – tìm mùi, dấu chân của nó và những mảnh con mồi nó bỏ lại...”

“Và phân của nó nữa”, Long Chuột xen vào. “Sinh vật bản thủ đó không bao giờ nghĩ đến chuyện phải lấp phân lại”.

“Đúng thế”, Tim Lửa meo. “Nếu các bạn phát hiện ra bất cứ thứ gì đại loại, hãy báo cáo lại cho tôi ngay lập tức. Chúng tôi cần tìm ra xem con chó đó đã lập hang của nó ở đâu”.

Trong khi ra những mệnh lệnh, anh cố hết sức che giấu nỗi sợ hãi ngày càng tăng của mình. Anh không thể chặn được cái cảm giác là khu rừng đang theo dõi mình, đang che chắn những kẻ thù chí mạng ở đâu đó giữa

những thân cây. Ít nhất thì mối hiểm họa từ Sao Cọp là một nỗi sợ trực diện – sợ bị một kẻ thù cũ tấn công. Con chó đang ẩn mình này là một vấn đề khác, vô hình và không thể đoán trước được.

Giải tán bộ tộc xong, Tim Lửa nhảy xuống khỏi Bục Đá và hướng về phía của Da Xỉ Than. Trên đường đi, anh phát hiện Long Điều Hầu khập khiễng trở vào trại, với chân Lẹ lò dò theo sau. Long của anh chiến binh vàng nâu rách tướp ở những chỗ cậu ta chui luồn qua những bụi cây thấp trong cuộc truy đuổi con điều hầu. Thoạt nhìn cái đầu cúi gằm và vẻ thiếu ngủ của cậu ta, Tim Lửa cũng biết mọi thứ anh cần biết, nhưng anh vẫn đợi cho Long Điều Hầu nói và báo cáo.

“Tôi xin lỗi, Tim Lửa. Chúng tôi đã cố đuổi theo, nhưng chúng tôi đã mất dấu nó”.

“Cậu làm hết sức rồi”, Tim Lửa đáp, ấn đầu vào vai của anh chiến binh trẻ. “Không bao giờ lại vô vọng như vậy”.

“Một sự mất thời gian và công sức ngay từ đầu”, chân Lẹ cắn nhẩn, mặc dù ánh mắt nó lộ vẻ thất vọng vì không cứu được đứa bé.

“Đuôi Chấm đâu?” Long Điều Hầu hỏi.

“Ở bên Da Xỉ Than. Tôi sẽ tới thăm và ấy. Hai mèo tự lấy mỗi tươi ăn rồi nghỉ ngơi đi”.

Anh chờ để thấy hai con mèo tuân lệnh mình rồi mới tiếp tục đi đến hang của Da Xỉ Than. Bão Cát chạy đến bên cạnh anh. Khi họ tới trảng trống bên ngoài hang của mèo lang y, họ thấy Đuôi Chấm nằm sóng sượt, với Mặt Vện thụp mình bên cạnh nhẹ nhàng liếm bà.

Da Xỉ Than hiện ra từ khe nứt trên tảng đá, mang theo một chiếc lá xếp gọn trong miệng, mà cô đặt xuống đất bên cạnh Đuôi Chấm. “Hạt anh túc đó”, cô meo. “Hãy ăn đi, Đuôi Chấm, chúng sẽ giúp bà ngủ”.

Mới đầu Tim Lửa nghĩ Đuôi Chấm không nghe cô nói, nhưng rồi bà nhồm dậy, quay đầu qua cô, và chậm rãi liếm những hạt anh túc lên khỏi chiếc lá.

“Tôi sẽ không bao giờ có thêm con nữa”, bà meo, giọng bà khản đặc. “Tôi phải gia nhập hang mèo già đây”.

“Họ sẽ đón mừng bà”, Bão Cát khẽ khàng, thụp xuống bên cạnh bà mèo trong khi hạt anh túc phát huy tác dụng và đầu bà từ từ gục xuống, trôi vào giấc ngủ. Tim Lửa liếc Bão Cát một cách thán phục – cô là một chiến binh đa tài, hóa ra bên cạnh miệng lưỡi sắc bén, cô còn có mặt dịu dàng nữa.

Anh choàng tỉnh khỏi dòng suy tư khi nghe Da Xỉ Than tăng hắng, anh thấy cô mèo lang y đã đến ngồi cạnh anh. Từ ánh mắt cô nhìn mình, anh biết chắc chắn cô vừa mới nói gì với mình và đang chờ câu phản hồi.

“Xin lỗi...cái gì?” anh meo.

“Nếu thầy quá bận bịu đến nỗi không lắng nghe được”. Da Xỉ Than lạnh lùng meo, “thì em sẽ là mèo giữ Đuôi Chấm lại suốt đêm”.

“Ý hay đấy, cảm ơn”, Tim Lửa chợt nhớ ra Da Xỉ Than đã ở bên Đuôi Chấm khi anh thông báo về con chó chạy rông. “Có điều này cô cần biết, tôi muốn cô khám cho Sao Xanh một lần nữa”.

“Ồ, có chuyện gì với bà vậy?”

Nói khẽ để không khuấy động Bão Cát, Tim Lửa bảo với Da Xỉ Than những chứng cứ về con chó ở trong rừng, mà Sao Xanh cứ đinh ninh là bộ tộc Gió lẩn qua bộ tộc Sấm để ăn trộm mồi. “Bà lầm lẫn rồi”, anh kết luận. “Vậy mà bà lại tuyên chiến với bộ tộc Sao. Chỉ còn vài đêm nữa thôi là đến cuộc Tụ Họp. Điều gì xảy ra nếu bà lên tiếng chỉ trích bộ tộc Gió ngay trước những mèo khác?”

“Khoan, chờ chút”, Da Xỉ Than meo. “Thầy đang nói về tộc trưởng của mình đó. Thầy nên tôn trọng ý kiến của bà cho dù thầy không đồng ý với bà”.

“Không chỉ là không đồng ý!” Tim Lửa phản đối. “Chẳng hề có mẫu chứng cứ nào cho điều bà nghi vấn”. Anh cao giọng khiến Bão Cát vểnh tai khi cô nằm bên cạnh Đuôi Chấm, và lại hạ thấp tai xuống khi anh thêm, “Sao Xanh là một tộc trưởng vĩ đại. Mọi mèo đều biết

chuyện đó. Nhưng bây giờ... tôi không thể tin vào sự phán xét của bà, Da Xỉ Than. Không tin khi mà bà nói vô nghĩa”.

“Thầy nên cố hiểu bà. Ít nhất là tỏ thái độ thông cảm với bà. Bà xứng đáng được điều đó từ tất cả mọi mèo”.

Trong một nhịp đập, Tim Lửa cảm thấy bất bình vì Da Xỉ Than, mèo từng có thời là lính nhỏ của anh, lại với anh như thế. Chẳng phải chính Da Xỉ Than cần phải bảo vệ quyết định của Sao Xanh và cố che giấu sự lú lẫn của bà để bộ tộc vẫn còn tin cậy vào bà đấy sao. Đó là chưa kể đến việc biện hộ cho bà với tất cả những bộ tộc khác, để không mèo nào có thể đoán được sự suy yếu ngay tại trái tim của bộ tộc Sấm.

“Cô tưởng tôi không cố à?” anh nổi quạu. “Nếu tôi mà thông cảm được hơn nữa thì lông tôi cứ rụng hết đi!”

“Em thấy lông thầy vẫn còn đẹp chán”, Da Xỉ Than nhận xét.

“Này nữa...” Tim Lửa ráng tung cố gắng cuối cùng để kìm nén cơn tam bành. “Sao Xanh đã bỏ không dự cuộc Tụ Hạp lần trước rồi. Nếu lần tới bà không đi thì tất cả mọi mèo trong rừng sẽ biết là có gì đó bất ổn. Cô có thể cho bà uống gì đó để bà tỉnh trí một chút không?”

“Em sẽ cố. Nhưng những gì thảo dược của em làm được chỉ giới hạn thôi. Bà đã vượt qua những tác động của khói, thầy biết đấy. Rắc rối này đã bắt đầu từ trước đó cơ, khi lần đầu bà vỡ lẽ về Sao Cọp. Bà đã già và mệt mỏi, và bà nghĩ bà đã mất tất cả những gì mà mình tin vào, kể cả bộ tộc Sao”.

“Nhất là bộ tộc Sao”, Tim Lửa đồng ý. “Và nếu cô...”

Anh ngừng bật, chợt thấy Bão Cát đã rời Đuôi Chấm và đang bước về phía mình. “Trò chuyện bí mật xong rồi hả?” cô mèo với vẻ giận dữ trong giọng nói. Quạt đuôi về phía Đuôi Chấm cô thêm. Tôi để lại bà ấy cho cô đấy, Da Xỉ Than”.

“Cảm ơn vì sự giúp đỡ, Bão Cát”.

Cả hai cô mèo rất lịch sự với nhau, nhưng sau đó mà Tim Lửa cảm thấy họ chỉ chực giương móng vuốt ra thôi. Anh thắc mắc tại sao lại thế, và quyết định rằng mình không có thời gian để bận tâm về những xích mích vờ vĩnh.

“Thế thì chúng ta đi ăn vậy”, anh meo.

“Sao đó anh cần phải nghỉ ngơi”, Bão Cát bảo anh. “Anh đã đứng suốt từ lúc bình minh rồi”.

Cô hích anh một cái, đẩy anh về phía trảng trống chính. Truocws khi anh đi thêm một bước nữa, Da Xỉ Than gọi anh, “Hãy mang một ít mồi tươi cho em và Đuôi Chấm nhé. Nếu thầy có thời gian”.

“Dĩ nhiên là tôi có thời gian”. Tim Lửa cảm thấy thất bại hoàn toàn bởi sự căng thẳng bao trùm lên bầu không khí. “Tôi sẽ tìm ra thời gian ngay lập tức”.

“Tốt”. Da Xỉ Than gật đầu cộc lốc với anh và Tim Lửa cảm thấy ánh mắt xanh da trời xoáy vào lưng anh khắp quãng đường băng qua trảng trống.

Chương 10

Những ngôi sao của dải Thiên Hà chiếu rọi từ bầu trời quang đãng, và mặt trăng tròn lên cao. Tim Lửa ngồi thụp trên đỉnh thung lũng dẫn xuống điểm Bốn Cây. Bên dưới bốn cây sồi vĩ đại, mặt đất được trải thảm bằng lá rơi, sáng lấp lóa trong làn sương giá đầu tiên của mùa lá rơi. Những hình mèo đen sẫm di chuyển tới lui trong ánh sáng mờ ảo.

Lần này Sao Xanh nhất quyết dẫn đầu bộ tộc Sấm đến cuộc Tụ Hạp. Tim Lửa không thể quyết định được điều đó là tốt hay không tốt. Thật sự, giờ đây anh không phải bại ra lời biện hộ cho bà, nhưng anh vẫn lo phập phồng về những gì bà sẽ nói. Với những khó khăn chồng chất lên bộ tộc Sấm, sẽ càng ngày càng khó phô bày một diện mạo mạnh mẽ trước những bộ tộc đối thủ của họ, và nỗi sợ hãi của anh càng tăng lên khi anh thú nhận với bản thân rằng mình thật sự không còn tin lắm vào sự phán quyết của tộc trưởng.

Anh len về phía bà, ra khỏi tầm nghe của chân Mây và Long Chuột, đang ở bên cạnh anh. “Sao Xanh” anh rì rầm. “Bà định...”

Như thể không nghe anh gọi, Sao Xanh phất đuôi ra hiệu và những mèo bộ tộc Sấm đứng bật lên, phóng bay xuống, xuyên qua những bụi cây, tiến vào thung lũng. Tim Lửa không có lựa chọn nào khác là chạy theo. Trước khi họ rời trại, Sao Xanh đã từ chối bàn bạc về cuộc Tụ Hạp tới, và giờ đây, cơ hội cuối cùng cho anh thảo luận đã trôi qua.

Thung lũng có ít mèo hơn Tim Lửa ngờ, và anh nhận ra tất cả họ đều thuộc bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối. Anh phát hiện ra Sao Xao và Sao Cọp đang ngồi bên cạnh

nhau dưới chân Tầng Đá Lớn. Sao Xanh bước thẳng qua họ, đuôi cứng đơ như thế bà đang xông tới quân thù. Không mảy mảy tỏ ý nhận thấy họ, dù chỉ bằng một cái giạt ria, bà nhảy lên Tầng Đá Lớn và ngồi đó, bộ lông xanh xám rực rỡ dưới ánh trăng.

Tim Lửa hít một hơi thở sâu và cố gắng chế ngự nỗi sợ hãi đang khuấy động trong lòng. Sao Xanh đã một mực tin rằng Sao Cao chính là kẻ thù của mình – trông thấy tộc trưởng bộ tộc Gió đang trò chuyện riêng với Sao Cọp, kẻ phản bội đáng sợ nhất đối với bà, càng khiến bà chắc chắn là mình hoàn toàn đúng.

Trong khi nhìn, Tim Lửa thấy Sao Cao chồm người qua Sao Cọp và meo một điều gì đó; Sao Cọp vụt đuôi một cách hách dịch. Tim Lửa lần chần không biết có nên nhích lại gần hơn để nghe xem họ đang nói gì với nhau không, nhưng trước khi kịp động tịnh, anh bỗng cảm thấy một cú húc thân thiệt vào vai, liền nhìn quanh thì thấy Ria Độc Nhất, chiến binh bộ tộc Gió.

“Chào anh”, Ria Độc Nhất meo. “Anh có nhớ ai đây không?”

Anh đẩy một chú mèo mướp trẻ về phía trước, mắt chú ta sáng rỡ và đôi tai vểnh lên đầy phấn khích. “Con của Hoa Sớm đó”, Ria Độc Nhất giải thích. “Giờ nó là lính nhỏ của tôi, chân Kim Tước. Trông nó có to không?”

“À, con của Hoa Sớm! Tôi đã trông thấy cậu ở cuộc Tụ Hạp lần trước”. Tim Lửa vẫn khó tin cậu lính nhỏ vai u thịt bắp này cũng chính là cái cục lông mà anh đã mang qua đường Sấm Rền khi anh và Vằn Xám đưa bộ tộc Gió về nhà.

“Mẹ chúa hay kể cho cháu nghe, Tim Lửa”, chân Kim Tước ngượng ngùng meo, “về việc ông đã tha cháu, và nhiều thứ”.

“Ồ, tôi rất vui là không phải tha cháu vào lúc này”, Tim Lửa đáp lời. “Nếu cháu mà lớn hơn tí nữa thì cháu có thể gia nhập bộ tộc Sư Tử được đấy!”

Chân Kim Tước rừ rừ sung sướng. Tim Lửa cảm

nhận sâu sắc tình bạn ấm áp mà anh dành cho những mèo này, điều vẫn tồn tại qua tất cả những cuộc đụng độ và bất đồng kể từ cuộc hành trình cách đây lâu lắm rồi.

“Đáng lẽ chúng ta bắt đầu họp rồi mới phải”, Ria Độc Nhất tiếp, “nhưng sao không thấy bộ tộc Sông đâu cả”.

Lời nói hầu như chưa kịp thoát khỏi miệng anh thì có tiếng bụi cây khua rào rào phía bên kia trảng trống. Một nhóm mèo bộ tộc Sông xuất hiện, cùng hành quân sát vào nhau giữa trời lồng lộn. Hiên ngang dẫn đầu họ là Long Báo Đốm.

“Sao Xoắn đâu?” Ria Độc Nhất thắc mắc thành tiếng.

“Tôi nghe nói ông ấy bị bệnh”, Tim Lửa meo, nhận thấy mình không ngạc nhiên khi thấy Long Báo Đốm đảm nhiệm vị trí của tộc trưởng của bà ta. Theo những gì Văn Xám kể với anh bên sông cách đây nửa mùa trăng, anh không nghĩ tộc trưởng bộ tộc Sông kịp bình phục để tham dự cuộc Tụ Họp.

Long Báo Đốm bước thẳng đến chân Tảng Đá Lớn, nơi Sao Xao và Sao Cọp đang ngồi. Bà nghiêng đầu chào họ một cách lịch thiệp rồi ngồi yên vị bên cạnh.

Tim Lửa đang ở quá xa nên không nghe thấy họ nói gì. Thoáng sau, anh bỗng phân tâm khi một chiến binh màu xám quen thuộc băng qua trảng trống đến bên anh.

“Văn Xám!” Tim Lửa mừng rỡ meo lên. “Mình nghĩ cậu không được phép tụ họp chứ”.

“Thì đúng vậy”, Văn Xám đáp, cạ mũi mình vào mũi bạn. “Nhưng Long Đá Quý bảo mình nên có cơ hội để chúng tỏ lòng trung thành”.

“Long Đá Quý?” Tim Lửa la to. Anh đã thấy hai con của Sao Xanh, Long Đá Quý và em gái, Bàn Chân Sương, trong đoàn mèo đi theo Long Báo Đốm. “Anh ta có gì liên quan?”

“Long Đá Quý là thủ lĩnh trợ tá mới của tụi mình”,

Văn Xám meo, rồi nhăn mặt. “Ờm, dĩ nhiên cậu không biết đâu, Sao Xoắn đã qua đời hai đêm trước. Sao Báo Đốm giờ là tộc trưởng”.

Tim Lửa im lặng chốc lát, nhớ lại ông mèo già đáng kính đã giúp đỡ bộ tộc Sấm trong suốt cuộc hỏa hoạn. Tin Sao Xoắn qua đời không làm anh ngạc nhiên, nhưng nó vẫn mang lại cho anh cảm giác buồn lo. Sao Báo Đốm sẽ là một tộc trưởng hùng mạnh, rất tốt cho bộ tộc Sông, nhưng bà ta không có cảm tình với bộ tộc Sấm.

“Bà đã bắt tay vào cải tổ bộ tộc, mặc dù bà mới đi đến tảng đá Mặt Trăng để nói chuyện với bộ tộc Sao chưa đầy một ngày”, Văn Xám tiếp, mặt nhăn nhó. “Giám sát việc huấn luyện lính nhỏ, cắt cử thêm những đội tuần tra. Và...” Anh ngừng sững lại, chân cào cào đất phía trước mặt.

“Văn Xám!” Tim Lửa chột dạ bởi thái độ bối rối của bạn. “Chuyện gì vậy?”

Văn xám ngược đôi mắt vàng u sầu lên nhìn bạn. “Có điều này cậu phải biết, Tim Lửa”. Anh liếc quanh quất để bảo không có mèo bộ tộc Sông nào ở trong tầm nghe. “Kể từ sau vụ cháy, Long Báo Đốm đang âm mưu kế hoạch lấy lạ gò đá Thái Dương”.

“Mình... mình nghĩ cậu không nên nói điều này với mình”, Tim Lửa ấp úng, nhìn thất thần vào bạn. Gò đá Thái Dương là vùng lãnh thổ tranh chấp từ lâu nằm trên đường biên giới giữa bộ tộc Sấm và bộ tộc Sông. Tim Cây Sồi và cựu thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm, Đuôi Đỏ, đều chết trong chiến trận tại đây. Với Văn Xám, việc kể cho Tim Lửa nghe những dự định của tộc trưởng mới của mình là một sự phản bội, hoàn toàn đi ngược lại luật chiến binh.

“Mình biết, Tim Lửa”. Văn Xám né ánh nhìn của Tim Lửa, giọng anh run run bởi sức nặng của việc mình đang làm. “Mình luôn cố gắng là một chiến binh trung thành của bộ tộc Sông – sông mèo nào có thể cố gắng hơn!” Giọng anh vút lên trong tuyệt vọng, nhưng với một nỗ lực to lớn, anh ráng chế ngự bản thân và nói tiếp bằng

giọng nhỏ lại. “Nhưng mình không thể ngồi không đó, chẳng làm gì, trong khi Sao Báo Đốm lên kế hoạch tấn công bộ tộc Sấm. Nếu trận chiến xảy ra, mình không biết mình sẽ làm gì nữa”.

Tim Lửa dịch lại gần hơn, cố an ủi anh chiến binh xám. Anh vốn biết rõ, kể từ khi Vằn Xám băng qua sông, rằng sớm hay muộn bạn của anh cũng sẽ phải đối mặt với thử thách nghiệt ngã là phải chiến đấu chống lại bộ tộc mà cậu đã sinh ra. Giờ đây xem ra cái ngày đó đã đột ngột tới gần.

“Khi nào thì cuộc tấn công nổ ra?” anh hỏi.

Vằn Xám lắc đầu. “Mình không biết. Cho dù Sao Báo Đốm đã quyết định rồi thì bà cũng không nói với mình. Mình chỉ biết kế hoạch này do những chiến binh khác nói với mình. Nhưng mình sẽ tìm hiểu mọi việc nếu cậu muốn”.

Trong thoáng chốc, Tim Lửa bồi hồi với ý nghĩ có một gián điệp trong trại bộ tộc Sông, nhưng rồi anh nhận thấy như thể là vô cùng nguy hiểm cho Vằn Xám. Anh không thể đặt bạn vào tình thế nguy cấp như thế, hoặc khoét sâu thêm nỗi đau về lòng trung thành bị phân chia của bạn. Trừ phi bộ tộc Sấm ra tay trước, không chờ Sao Báo Đốm tấn công – điều mà Tim Lửa không muốn – còn đâu, họ buộc phải đối mặt với hiểm họa đó một khi nó xảy ra.

“Không, như vậy quá nguy hiểm”, Tim Lửa trả lời. “Mình rất biết ơn về lời cảnh cáo của cậu, nhưng hãy nghĩ xem Sao Báo Đốm sẽ làm gì nếu bà ta biết chuyện. Bà ta vốn đã không thích cậu rồi. Mình sẽ lưu ý tất cả đội tuần tra luôn canh chừng căn mật gò đá Thái Dương để phát hiện mùi của bộ tộc Sông, đồng thời bảo đảm những mồi mìn của chúng tôi ở đó phải thật mạnh”.

Tiếng ngao từ trên đỉnh Tầng Đá Lớn cắt ngang lời Tim Lửa. Anh quay lại vừa kịp thấy ba tộc trưởng khác nhảy lên chỗ Sao Xanh, bà vẫn nhất định không nhìn sao Cọp và đang chờ cuộc họp bắt đầu. Khi bầy mèo đã im

lặng, Sao Cọp gật đầu với Sao Báo Đốm, ngụ ý rằng bà nên nói trước tiên. Bà mèo mướp vàng vào vị trí ở phía trước tảng đá và nhìn xuống.

“Tộc trưởng trước đây của chúng tôi, Sao Xoắn, đã gia nhập bộ tộc Sao”, bà thông báo. “Ngài làm một tộc trưởng cao quý và toàn thể bộ tộc của ngài đã khóc than cho sự ra đi của ngài. Giờ ta là tộc trưởng bộ tộc Sông, và Long Đá Quý là trợ thủ của ta. Đêm qua ta đã hành trình đến Dãy Núi và đã nhận được chín mạng từ bộ tộc Sao ban cho”.

“Xin chúc mừng”, Sao Cọp meo; trong khi Sao Cao nói, “Sao Xoắn sẽ được tất cả các bộ tộc ghi nhớ. Có lẽ bộ tộc Sao đồng ý rằng bộ tộc Sông sẽ thịnh vượng dưới sự lãnh đạo của bà”.

Sao Báo Đốm cảm ơn họ và nhìn một cách mong đợi về phía Sao Xanh, nhưng bà tộc trưởng bộ tộc Sấm lại đang nhìn đăm đũa xuống thung lũng. Một vẻ tự hào biểu lộ trên khuôn mặt bà, và, khi Tim Lửa dõi theo ánh mắt của bà, anh thấy bà đang nhìn Long Đá Quý. Sự ngưỡng mộ không che giấu dành cho con trai của bà khiến anh hoảng hốt, và tim anh lạnh hẳn đi khi anh nhớ ra Sao Cọp đã biết về một cặp mèo con của bộ tộc Sấm được nhận vào bộ tộc Sông. Tim Lửa cũng không thể không thấy tia nhìn của Sao Cọp đang nhắm vào Sao Xanh, và gã mèo mướp khổng lồ mang một vẻ trầm tư trên mặt. Phải cần cái gì đó để khiến hắn đoán được ai là mẹ của lũ mèo con đó?

“Ta có thêm một thông tin mới nữa về bộ tộc”, Sao Báo Đốm meo, rõ ràng đã quyết định mình đợi Sao Xanh đủ lâu rồi. “Một trong những mèo già của chúng tôi, Hồ Xám, đã chết”.

Đôi tai Tim Lửa dỏng lên. Anh tự hỏi Bàn Chân Sương và Văn Xám đã kể cho tộc trưởng của họ như thế nào về cái chết của Hồ Xám, và liệu mình có để lại chút mùi nào trên thi thể của bà hay không. Rất có thể Sao Báo Đốm sẽ lợi dụng điều đó nhằm buộc tội bộ tộc Sấm giết

bà mèo già, rồi lấy đó làm cái cớ để tấn công.

Nhưng khi Sao Báo Đốm tiếp tục, bà chỉ nói. “Hồ Xám là một chiến binh dũng cảm và là mẹ của nhiều mèo”. Bà ngừng lời để trao một cái nhìn thông cảm về phía Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý. “Bộ tộc của bà thương khóc bà”, bà kết thúc.

Tim Lửa giận người ra, nhưng lại căng thẳng trở lại khi Sao Cọp bước lên phía trước. Gã tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối sẽ rêu rao những gì hắn biết về hai con của Hồ Xám chẳng?

Thật đáng thờ phào, Sao Cọp không đề cập gì tới điều bí mật. Thay vào đó, hắn thông báo tin tức về những mèo con bộ tộc Bóng Tối trở thành lính nhỏ và sự ra đời của một lứa mèo mới – những chi tiết cho thấy bộ tộc Bóng Tối đang bắt đầu hồi phục sức mạnh của mình, nhưng không hề tỏ ra thái độ thù địch với các bộ tộc khác.

Hy vọng một lần nữa lại bùng lên trong Tim Lửa. Có lẽ không cần phải lo lắng về mối đe dọa từ Sao Cọp. Quả là nhẹ gánh khi quên hẳn đi để tập trung vào hiểm họa chó đang lẩn khuất trong rừng. Sau đó Tim Lửa lại nhớ về cách đối xử tàn nhẫn của tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối với Hồ Xám, mà dẫn đến cái chết của bà, thì mọi sự nghi ngờ của anh lại trỗi lên.

Khi Sao Cọp nói xong, Sao Cao định tiến lên vị trí của mình, nhưng Sao Xanh đã chen lên trước tộc trưởng bộ tộc Gió. “Ta nói tiếp theo”, bà gầm gừ, liếc Sao Cao một cái thật dữ dội.

Bà sẵn số ra trước tảng đá. “Hỡi mèo của tất cả các bộ tộc”, bà bắt đầu, giọng bà giận dữ một cách lạnh lùng. “Ta lo sợ về vụ trộm. Những chiến binh bộ tộc Gió đã sẵn bắt trong lãnh địa bộ tộc Sấm”.

Tim của Tim Lửa lộn nhào khi tiếng ngao giận dữ bùng nổ khắp thung lũng. Những mèo bộ tộc Gió đứng bật dậy, công phần phủ nhận lời buộc tội của tộc trưởng bộ tộc Sấm.

Chân Mây luôn ra khỏi hai chiến binh to đùng và tới dừng lại bên cạnh Tim Lửa, đôi mắt xanh của nó trợn lên kinh hãi và kích động. “*Bộ tộc Gió!*” anh meo. “Bà đang nói gì vậy?”

“Im!” Tim Lửa nạt. Anh liếc về phía Ria Độc Nhất, e sợ anh ta trút cơn giận bộc phát xuống đầu chân Mây, nhưng anh chiến binh mèo mướp đứng dậy, ngao lên phản đối Sao Xanh.

“Chứng minh đi!” anh ta gào, lông dựng đứng. “Hãy chứng minh bộ tộc Gió săn trộm nhiều cỡ một con chuột đi!”

“Ta có bằng chứng”. Mắt Sao Xanh phục lên tia lửa hừng hờ. “Đội tuần tra của chúng tôi phát hiện thịt thỏ thừa vương vãi không xa đây”.

“Bà gọi đó là bằng chứng?” Sao Cao len lên trước để mũi chạm mũi với Sao Xanh. “Bà có thấy mèo nào của ta trong lãnh địa của bà không? Đội tuần tra của bà có phát hiện mùi bộ tộc Gió không?”

“Ta không cần phải thấy hay ngửi mùi kẻ trộm mới biết chúng đã làm gì”, Sao Xanh xĩa xỏ. “Mọi mèo đều biết chỉ có bộ tộc Gió mới săn thỏ”.

Cơ bắp của Tim Lửa căng cứng, và móng vuốt giương hết cả ra theo bản năng.

“Tất cả điều này là một đồng phân chuột”, Sao Cao khẳng định. Bộ lông đen trắng của ông xù lên, môi bạnh ra sau thành một tiếng gừ. “Bộ tộc Gió cũng bị mất mồi. Chúng tôi cũng tìm thấy những mảnh thịt thỏ trong lãnh thổ của mình. Và số thỏ ít hẳn hơn lệ thường vào mùa này. Ta buộc tội bà, Sao Xanh, đã để chiến binh của bà săn bắt trong lãnh thổ của ta rồi tạo ra lời buộc tội giả hầu che đậy sự trộm cắp!”

“Cái này có vẻ đúng hơn”, Sao Cọp xen vào, đôi mắt hổ phách của hắn lấp lánh. “Mọi mèo đều biết mồi rất khan hiếm trên lãnh thổ bộ tộc Sấm kể từ sau vụ cháy.

Bộ tộc của bà đang đói, Sao Xanh, và vài *chiến binh* của bà biết rành rẽ lãnh thổ bộ tộc Gió”.

Tim Lửa cảm thấy ánh nhìn của tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối dừng lại ở mình, và biết Sao Cọp có ý ám chỉ anh và Văn Xám.

Sao Xanh quay ngoặt lại tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối, “Im!” bà rít chìn chịt. “Tránh xa ta và bộ tộc của ta ra. Đây không phải là chuyện của ông”.

“Đó là chuyện của mọi mèo trong rừng”, Sao Cọp bình thản đáp. “Cuộc Tụ Hạp được trông đợi là thời gian hòa bình. Nếu bộ tộc Sao nổi giận, tất cả chúng ta đều phải gánh chịu”.

“Bộ tộc Sao!” Sao Xanh quật lại hấn ta. “Bộ tộc Sao đã quay lưng lại chúng t ôi, và ta sẽ chiến đấu với họ nếu ta buộc phải thế. Ta chỉ quan tâm tới cái ăn cho bộ tộc của ta, và ta sẽ không chịu ngồi yên nhìn những mèo khác ăn cắp mồi của mình”.

Lời bà bị chìm lỉm trong tiếng thở hốc hểi hùng của những mèo đang lắng nghe bên dưới. Tim Lửa bất giác phải ngược lên nhìn xem bộ tộc Sao có phô bày cơn thịnh nộ của họ bằng cách kéo mây che phủ mặt trăng và kết thúc cuộc Tụ Hạp hay không – như trước đây họ đã làm một lần. Nhưng bầu trời vẫn trong vắt. Phải chăng điều này có nghĩa là bộ tộc Sao chấp nhận lời tuyên chiến của Sao Xanh?

Văn Xám hích vào anh. “Chuyện gì xảy ra với Sao Xanh vậy? Bà *muốn* sách động cuộc chiến với bộ tộc Gió à? Còn việc chiến đấu với bộ tộc Sao tức là gì?”

“Mình không biết bà muốn gì”, Tim Lửa thì thầm.

“Cháu nghĩ bà đúng về vụ thỏ, nhưng ai mà quan tâm tới cái truyền thống cổ xưa ngớ ngẩn về việc gìn giữ hòa bình tại cuộc Tụ Hạp chứ?” chân Mây meo. “Hãy thẳng thừng đi, bộ tộc Sao chỉ là do những tộc trưởng nghĩ ra để hù dọa những mèo khác phải tuân lệnh họ mà thôi”.

Tim Lửa thả cho lính nhỏ của mình một cái nhìn phản đối, nhưng không có thời gian để bình luận về thái

độ của nó với những chiến binh tổ tiên. Tim anh nện thành thịch như thể sắp lâm trận. Không có cách chi che giấu sự điên cuồng của Sao Xanh - và tình trạng thương tổn của bộ tộc Sấm - khỏi những bộ tộc khác. Cho đến lúc này Sao Báo Đốm chưa tham gia vào cuộc tranh cãi, nhưng bà ta mang biểu hiện của một mèo sẵn sàng cắn phập răng vào miếng mồi tươi ngon lành.

Khi tiếng náo loạn trong thung lũng lắng xuống, Sao Cao gào to. “Sao Xanh, ta thể có bộ tộc Sao là không mèo bộ tộc Gió nào sẵn bắt trên lãnh địa của bà”. Đuôi của ông quật từ bên này qua bên kia. “Nhưng nếu bà cứ nhất mực đòi đánh nhau với chúng tôi, thì chúng tôi luôn sẵn sàng”. Ông lui khỏi mép tảng đá bà quay lưng lại Sao Xanh, tỏ ý sẽ tự bệ quyết liệt hơn nữa”.

Trước khi Sao Xanh kịp trả miếng, Sao Báo Đốm bước tới trước. “Trận cháy rừng là một tai họa khủng khiếp”, bà meo. “Tất cả mọi mèo trong rừng đều biết điều đó, nhưng bộ tộc của bà không phải là bộ tộc duy nhất bị tổn thất. Rừng của bà sẽ tái sinh sôi và sẽ lại có nhiều mồi như cũ. Nhưng bọn Hai Chân đã xâm chiếm lãnh thổ của chúng tôi và không có dấu hiệu gì cho thấy chúng sẽ rời đi. Mùa lá rụng vừa qua, dòng sông đã bị nhiễm độc và những mèo ăn cá đã bị ngã bệnh. Ai có thể đảm bảo điều đó sẽ không lặp lại? Ta không bênh vực cho bộ tộc Gió, nhưng bộ tộc Sông cần vùng đất sẵn thậm chí còn gay gắt hơn của cả bộ tộc Sấm”.

Một vài mèo bộ tộc Sông ngao lên ủng hộ, và lông của Tim Lửa xù lên e sợ. Anh liếc qua Vằn Xám, nhớ tới lời cảnh báo của bạn về gò đá Thái Dương. Tân tộc trưởng bộ tộc Sông nói bóng gió tới việc mở rộng lãnh thổ, và theo hướng hợp lý là băng qua sông, vào vùng đất của bộ tộc Sấm. Ghềnh nước chia cắt bà với bộ tộc Gió, còn tất cả những đường biên giới khác của bà đều bị bao quanh bởi trang trại của Hai Chân.

Nhưng Sao xanh chưa nhận ra ẩn ý đe dọa đó. Khi Tộc trưởng bộ tộc Sông im lặng, Sao Xanh nghiêng đầu

một cách nhã nhặn. “Bà nói đúng, Sao Báo Đốm”, bà meo. “Bộ tộc Sông đã chịu đựng bao phen khó khăn. Nhưng mèo của bà hùng mạnh và cao quý đến nỗi mà ta biết là họ sẽ sống sót”.

Sao Báo Đốm sững người lại – hay như Tim Lửa nghĩ thế. Bà Sao Xanh trước khi hấn sẽ không bao giờ bỏ lữ, không nhận ra lời hứa ẩn chứa điềm báo trong lời nói của Sao Báo Đốm.

Sao Cọp bước một bước về phía tộc trưởng bộ tộc Sấm. “Hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi bà đe dọa bộ tộc Gió, Sao Xanh”, hấn cảnh cáo. “Sẽ không bao giờ có hòa bình ở trong rừng nếu...”

Sao Xanh nhe răng và gừ hấn, lông bà xù lên giận dữ. “Đừng nói với ta về hòa bình!” bà rít. “Ta bảo mi hãy đứng ngoài chuyện này. Trừ phi chính mi đã liên minh với kẻ cắp ở đằng kia”>

Tim Lửa thấy Sao Cao bước hùng dũng về phía Sao Xanh, và anh nghĩ tộc trưởng bộ tộc Gió sắp sửa nhào tới cắn vào cổ họng bà đến nơi. “Nếu bà muốn chiến đấu, thì bà sẽ được chiến đấu, Sao Xanh”, ông ngao. Rồi không chờ câu trả lời, ông phóng xuống tảng đá.

Sao Cọp trao đổi ánh mắt với Sao Báo Đốm, rồi hai tộc trưởng này cũng nhảy xuống, để lại Sao Xanh một mình. Tim Lửa nhìn lên bầu trời một lần nữa, không tin nổi là không hề có dấu hiệu từ bộ tộc Sao tỏ ý rằng họ đã chứng kiến cuộc Tụ Hạp trở nên thù địch. Liệu điều đó có nghĩa là bộ tộc Sao *muốn* chiến tranh giữa các bộ tộc?

Khi Sao Xanh bò xuống khỏi tảng đá, Tim Lửa nhìn quanh tìm các chiến binh bộ tộc Sấm khác. “Chân Mây”, anh chỉ đạo khẩn cấp, “chạy đi gọi càng nhiều chiến binh của chúng ta càng tốt và bảo họ tới chân Tảng Đá Lớn. Sao Xanh cần được hộ tống”.

Cậu lính nhỏ của anh gật đầu và biến mất vào đám đông. Tim Lửa thấy Lông Đá Quý đang xô đẩy để giành đường đi về phía Văn Xám.

“Cậu sẵn sàng chưa?” thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông meo.

“Sao Báo Đốm muốn nhanh chóng rời khỏi đây”.

“Tôi đi đây”, Văn Xám meo, đứng bật dậy. Giọng anh run rẩy khi anh nói thêm. “Tạm biệt, Tim Lửa”.

“Tạm biệt”, Tim Lửa đáp. Còn rất nhiều điều anh muốn nói, nhưng một lần nữa, anh buộc phải đối mặt với thực tế là mèo bạn thân nhất của mình đã thuộc về một bộ tộc khác, và lần kế tiếp họ gặp nhau có thể là ở trên chiến trường.

Trước khi hai mèo bộ tộc Sông quay đi, anh cố gắng quít tìm lời thích hợp nhất để nói với Long Đá Quý, “Xin chúc mừng anh”, cuối cùng anh lắp bắp. “Tôi rất vui khi nghe Sao Báo Đốm chọn anh làm thủ lĩnh trợ tá. Bộ tộc Sấm không muốn gặp rắc rối, anh biết đấy”.

Long Đá Quý nhìn vào mắt anh. “Tôi cũng không muốn”, anh meo. “Nhưng đôi khi rắc rối vẫn cứ đến”.

Tim Lửa nhìn theo họ tới bìa trắng trống, và giật mình vì một mèo khác đang dán chặt mắt vào thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông. Đó là Sao Cọp!

Tim Lửa tự hỏi, cái nhìn đăm chiêu kia của hắn có ngụ ý gì. Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đang đo lường đồng minh tương lai? Hay hắn nghi ngờ anh mèo này là một trong những đứa trẻ mà Hồ Xám đã nói với hắn, những đứa trẻ xuất thân từ bộ tộc Sấm? Rốt cuộc, ai mà chẳng biết Long Đá Quý và Bàn Chân Sương vốn được Hồ Xám nuôi nấng. Nếu vậy, sẽ không lâu đâu trước khi Sao Cọp khám phá ra ai là mẹ thật sự của họ. Cả Long Đá Quý và Bàn Chân Sương trông rất giống Sao Xanh.

Tâm trí Tim Lửa vương bận đến nỗi phải mất vài khoảnh khắc anh mới nhận ra mèo đang ngồi trong bóng tối bên cạnh Sao Cọp là Văn Đen. Anh tự nhủ việc mèo thân cận nhất của Sao Cọp tìm gặp ông ta tại cuộc Tụ Họp là điều rất tự nhiên, nhưng Tim Lửa chẳng an tâm chút nào. Anh vẫn chắc chắn về lòng trung thành của Văn Đen.

Đứng phắt dậy, anh len lỏi qua đám mèo để tiến về phía họ. Tới nơi anh nghe Sao Cọp meo với mèo bạn

của hã. “đám con ta vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe”, chiến binh bộ tộc Sấm nong nhiệt trả lời. “Lớn nhanh và to khỏe – đặc biệt là bé Mâm Xôi”.

“Vần Đen!” Tim Lửa cắt ngang lời anh ta. “Cuộc Tụ Hạp đã kết thúc, hay là anh chưa nhận ra? Sao xanh muốn rời nhanh khỏi đây”

“Xẹp lông của anh xuống, Tim Lửa”. Giọng của Vần Đen lè nè xấc láo. “Tôi tới đây”.

“Đi đi, Vần Đen. Anh không được để thủ lĩnh trở tá của anh chờ”, Sao Cọp meo. Hã gật đầu với Tim Lửa, rất cẩn thận, ánh mắt màu hổ phách cố tỏ ra trung lập.

Tim Lửa băng qua trắng trống đến nhập vào nhóm Sao Xanh, với Vần Đen theo sau. Những chiến binh còn lại tập hợp xung quanh bà, bảo vệ bà khỏi những ánh mắt thù địch và những tiếng gầm gừ của bộ tộc Gió. Đôi mắt xanh của bà vẫn ánh lên vẻ thách thức, và Tim Lửa nhận ra, với trái tim đau thốn, rằng chiến tranh giữa hai bộ tộc không còn xa nữa.

Chương 11

Mặt trời đang lên khỏi rặng cây khi Tim Lửa từ trong hang chiến binh ló ra. Rũ cho một mảnh lá khô rớt khỏi lông, anh hít vào thật sâu bầu không khí khô hanh và duỗi căng hết cỡ hai chân trước.

Sau cuộc Tụ Hạp đêm hôm trước, anh ngạc nhiên thấy cuộc sống trong trại vẫn diễn ra bình thường: chân Tần Bì và Chân Mây đang bận rộn đập vá cành khô vào bức tường bên ngoài, Hoa Vàng và Da Cây Liễu đang trông nom lũ mèo con ở ngoài nhà trẻ, nơi chân Sáng vừa dừng lại để chơi với bọn chúng; và Bảo Trắng đang bước vào trắng trống với một miệng đầy mồi tươi. Tim Lửa cảm thấy sự căng thẳng trong không khí, nhưng cho đến giờ, bất kỳ nỗi sợ hãi bị tấn công nào của anh đều chưa có nguy cơ trở thành sự thật.

Anh nhìn quanh tìm Bảo Cát, cô đã dẫn đội tuần tra bình minh đi, nhưng hình như chưa trở về. Cô không nằm trong số những mèo đi dự cuộc Tụ Hạp, và Tim Lửa nôn nóng muốn kể với cô về những gì đã xảy ra.

“Tim Lửa!”

Giọng đó là Sao Xanh gọi. Tim Lửa quay ngoắt lại, thấy tộc trưởng đang chạy lúp xúp qua trắng trống từ hang của bà.

“Vâng, thưa Sao Xanh, chuyện gì ạ?”

Sao Xanh hất mạnh đầu. “Hãy vào hang của ta. Chúng ta cần nói chuyện với nhau”.

Khi Tim Lửa đi theo bà, anh để ý thấy bước đi của bà giật cục, đuôi dẫn mạnh. Trông bà như một mèo đang chuẩn bị xông vào trận chiến, nhưng không thấy kẻ thù ở trước mặt.

Tới hang của mình, bà mèo xanh xám bước ngay

tới ổ rêu và ngồi xuống đối mắt với Tim Lửa. “Hôm qua anh đã nghe Sao Cao đạo đức giả nói rồi đó”, bà rít. “Hắn chối bay chối biến việc mèo của hắn ăn trộm mồi của chúng ta. Thành ra bộ tộc Sấm chỉ còn một con đường. Chúng ta phải tấn công!”

Tim Lửa nhìn trợn trạo vào bà, há hốc miệng. “Nhưng, Sao Xanh”, anh ấp úng, “Chúng ta không thể làm vậy! Bộ tộc của chúng ta chưa đủ mạnh”. Anh bỗng chợt nhớ ra rằng lúc này đáng lẽ họ đã có thêm bốn chiến binh nữa nếu Sao Xanh đồng ý phong danh cho những lính nhỏ, nhưng anh không dám nhắc điều đó với bà. “Chúng ta không thể chống đỡ nổi với việc chiến binh của mình bị thương hay có thể bị giết”.

Sao Xanh nhìn tịt vào anh với ánh mắt phản đối hung tợn. “Anh muốn nói bộ tộc Sấm quá yếu đến nỗi không thể tự vệ được?”

“Tự vệ rất khác với tiến hành một cuộc tấn công”, Tim Lửa quỳnh quáng meo. “Ngoài ra, không có bằng chứng thật sự là bộ tộc Gió đã săn trộm...”

Sao Xanh nhe răng ra. Lông dựng lên tua tủa, bà đứng dậy và hùng hổ chồm một bước về phía Tim Lửa. “Anh đang chất vấn ta đấy à?” bà gầm lên.

Nỗ lực hết sức, Tim Lửa tấn chặt chân xuống đất. “Tôi không muốn đổ máu vô ích”, anh lảng lảng nói với bà. “Tất cả mọi dấu hiệu đều cho chúng ta thấy rằng có một con chó ở trong rừng, và chính nó đã bắt thỏ”.

“Còn ta nói với anh rằng chó không đi lang thang một mình! Chúng thường đến đây với Hai Chân”.

“Vậy mùi chó ở đâu mà có?”

“*Câm mồm!*” Sao Xanh táng mạnh một chân trước, mém nữa thì trúng mũi Tim Lửa. Anh ráng giống mình đứng yên tại chỗ. “Đêm nay chúng ta sẽ khởi hành và sẽ tấn công bộ tộc Gió vào lúc bình minh”.

Trái tim của Tim Lửa chới với. Được chiến đấu vì bộ tộc của mình là niềm vinh dự cho chiến binh, nhưng trước đây anh chưa bao giờ phải đối mặt với một trận

chiến bất công đến vậy. anh không muốn máu bộ tộc Sấm hay bộ tộc Gió đổ máu vì những lí do không xác đáng.

“Anh nghe ta nói không, Tim Lửa?” Sao Xanh yêu cầu. “Hãy chọn chiến binh và ra lệnh cho họ phải sẵn sàng lúc trăng tà”. Mắt bà quắc lên những tia lửa xanh; Tim Lửa cảm thấy như chúng có thể thiêu mình thành tro, hết như ngọn lửa thiêu tụi khu rừng.

“Vâng, thưa Sao Xanh, nhưng...” anh bắt đầu.

“Anh sợ bộ tộc Gió à?” bà tộc trưởng già nạt. “Hay anh đã quen khúm núm trước bộ tộc Sao đến nỗi anh sẽ không bất tuân họ mà chiến đấu vì quyền lợi của chúng bộ tộc mình?” Bà sàng qua một bên hang, quay ngoắt lại, xong rồi quay ngoắt lại nữa, vươn mồm về phía trợ thủ của mình/ “Anh, anh khiến ta thất vọng quá, trong số những chiến binh của ta. Làm sao ta có thể tin chắc anh sẽ chiến đấu với tất cả sức lực của mình khi anh chất vấn mệnh lệnh của ta như thế này?” bà rít lên. “Anh khiến ta không có lựa chọn nào khác, Tim Lửa. Tự ta sẽ chỉ huy cuộc tấn công”.

Sự phán kháng lướt vùn vụt qua tâm trí Tim Lửa. Sao Xanh già yếu và mất dần sức mạnh; đang sống mạng cuối cùng; lại suy nghĩ không còn minh mẫn. Nhưng trước cơn cuồng giận của bà, anh không thể bày tỏ được điều nào trong những điều đó, mà chỉ nghiêng đầu một cách tôn kính. “Tuân lệnh, thưa Sao Xanh”.

“Hãy đi và làm theo lệnh ta”. Bà vẫn chĩa ánh mắt nãy lửa vào anh khi anh lùi ra khỏi hang. “Anh sẽ đi cùng với ta, nhưng hãy nhớ, ta sẽ luôn canh chừng anh”, bà gầm với theo.

Ra trắng trống bên ngoài, Tim Lửa rùng mình như vừa lết ra khỏi vũng nước đá. Bốn phận của anh là chọn chiến binh cho cuộc tấn công bộ tộc Gió, truyền mệnh lệnh của Sao Xanh cho họ và bảo họ phải lên đường khi trăng lặn. Thế nhưng, từng sợi lông trên người anh đều kháng cự lại điều đó. Một con chó đã ăn cắp thỏ, chứ không phải bộ tộc Gió. Mà, tấn công một bộ tộc vô tội

không thể là ý nguyện của bộ tộc Sáo! Đơn giản là Sao Xanh đã sai lầm rồi.

Tim Lửa nhận ra chân mình đưa mình đến hang của Da Xỉ Than. Có thể cô mèo sẽ cho anh một lời khuyên. Sự thông thái của cô mèo lang y và mối liên kết đặc biệt của cô với bộ tộc Sáo có thể giúp cô thấy được đường đi nước bước rõ ràng hơn anh. Nhưng khi anh tới mảnh sân của Da Xỉ Than và gọi cô thì không có tiếng trả lời. Tim Lửa thò đầu vào khe hở trên tảng đá và thấy hang trống không, ngoại trừ những đồng cỏ được được xếp ngay ngắn ở một bên vách hang.

Khi anh lách khỏi đường hầm dương xỉ, không biết phải làm gì, thì anh bắt gặp chân Gai ngang qua, tha một đồng rêu để lót ổ cho mèo già. Cậu lính nhỏ thả đụn rêu xuống khi nhìn thấy thủ lĩnh trợ tá và meo, “Da Xỉ Than đã ra ngoài hái lá thuốc, thưa Tim Lửa”.

“Ở đâu?” Tim Lửa hỏi. Nếu cô ấy ở gần trại thì anh sẽ đi tìm cô.

Nhưng chân Gai nhún vai. “Tôi không biết, xin lỗi”. Cậu nhặt rêu lên và đi tiếp.

Tim Lửa đứng ngây ra trong chốc lát, đầu óc anh bơi bơi trong sợ hãi và hoang mang. Anh không thể xin lời khuyên từ bất cứ mèo nào khác, bởi vì thủ lĩnh trợ tá không giờ cãi lệnh tộc trưởng. Thậm chí anh cũng không thể thổ lộ với Bảo Cát, dù rất muốn, bởi vì cô bị trói buộc bởi luật lệ chiến binh là phải vâng lời tộc trưởng. Chỉ còn một hy vọng duy nhất...

Anh thần thờ bước về hang chiến binh, vừa lúc đụn Mặt Vện đi ra. “Tôi định ngủ một chút”, anh giải thích cho cái nhìn dò hỏi của cô. “Tôi muốn khỏe khoắn cho cử tuần tra đêm nay”. Anh không làm sao nói được với cô về kế hoạch thật sự của đêm nay.

Mắt của Mặt Vện dịu lại đầy thông cảm/ “Trông anh mệt thật sự”, cô meo. “Anh làm việc quá vất vả đấy, Tim Lửa”.

Cô liếm nhanh tai anh một cái rồi nhẹ bước về

phía đông mỗi tươi. Thật đỡ phiền cho Tim Lửa, trong hang không có mèo nào, và anh không phải trả lời câu hỏi nào nữa khi cuộn mình chìm đắm trong đám rêu và dương xỉ. Nếu ngủ được một chút, có thể anh sẽ gặp Lá Đốm và hỏi xin sự chỉ dẫn của cô.

Rồi, anh nhớ lại giấc mơ trước – anh tìm Lá Đốm trong khu rừng tăm tối, hãi hùng và chẳng thấy cô.

“Ôi, Lá Đốm, hãy đến đây với tôi ngay bây giờ”, anh lầm rầm. “Tôi cần cô. Tôi cần phải biết bộ tộc Sao muốn tôi làm gì”.

Tim Lửa nhận thấy mình đang đứng trên ranh giới lãnh địa bộ tộc Gió và nhìn bao quát khắp vùng đất cằn cỗi, đầy thạch nam. Một cơn gió gắt thổi gợn cỏ, lùa qua lông của anh. Cánh đồng hoang bị phủ trùm trong ánh sáng kì quái, che khuất đường chân trời và dải đất đằng sau Tim Lửa; anh ngoái nhìn lại, đỉnh ninh sẽ thấy những cây sồi của điểm Bốn Cây, mặc dù anh không thể nhớ mình đã đi qua khu rừng, nhưng chẳng có gì ở đó ngoài một quang sáng vàng ệch. Không một mèo nào trong tầm nhìn.

“Lá Đốm?” anh ngần ngại meo.

Tĩnh lặng, nhưng anh nghĩ mình bắt được một thoáng hương ngọt ngào, mơ hồ mà luôn báo hiệu sự có mặt của cô. Cứng người lại, anh ngược đầu và há hồm hầu có thể uống vào mùi hương yêu dấu đó.

“Lá Đốm?” anh lặp lại. “Làm ơn đến đây – tôi đang rất cần cô”.

Một luồng hơi ấm bất chợt bao lấy anh. Một giọng êm dịu thì thầm, “Tôi ở đây, Tim Lửa”. Anh cảm thấy Lá Đốm đang ở đâu đó sau lưng mình, mà nếu quya lại anh sẽ thấy cô. Nhưng anh không tài nào động đậy được. Tựa hồ như thể có đôi quai hàm lạnh ngắt đang kẹp chặt lấy anh, buộc ánh mắt anh hướng mắt về cánh đồng gió cuốn.

Trong khi đứng đực ra đó, Tim Lửa dần dần nhận ra Lá Đốm không ở đây một mình. Một mùi hương khác

phớt nhẹ qua anh, thân thuộc một cách đau đớn.

“Nanh Vàng?” anh thì thào. “Phải bà đấy không?”

Một hơi thở phập phù làm xao động lông của anh, và anh nghĩ mình nghe thấy tiếng rừ khàn khàn của Nanh Vàng. “Ôi, Nanh Vàng!” anh thốt lên. “Tôi nhớ bà quá. Bà khỏe không? Bà có thấy Da Xỉ Than làm tốt thế nào không?”

Những lời ấy tuôn trào khỏi miệng anh với niềm hân hoan về cuộc hội ngộ với bà bạn già của anh, nhưng không có tiếng trả lời, đầu Tim Lửa nghĩ tiếng rừ rõ dần lên.

Sau đó, giọng thì thầm của Lá Đốm thoảng nhẹ trong tai anh. “Tôi dẫn anh đến đây là có lý do, Tim Lửa. Hãy nhìn nơi này đi, nhớ kỹ lấy nó. Đây là nơi mà chiến tranh sẽ không xảy ra và máu sẽ không đổ”.

“Hãy cho tôi biết làm thế nào để ngăn cản nó”, Tim Lửa khẩn cầu, biết rằng cô ám chỉ đến dự định tấn công trại bộ tộc Gió của Sao Xanh.

Nhưng không có gì thêm, chỉ một tiếng thờ dài bị bật đi, hòa vào mọi cơn gió. Sự tê liệt đang giữ riết lấy Tim Lửa lỏng ra, anh liền quay ra sau, nhưng Lá Đốm và Nanh Vàng đã biến mất. Anh hít không khí, luống cuống dò tìm dấu mùi của họ, nhưng không thấy gì.

“Lá Đốm!” anh rên lên. “Nanh Vàng! Đừng đi!”

Ánh sáng bắt đầu thay đổi, chuyển sang ánh nắng bình thường của một buổi sáng mùa lá rơi, và thay cho vùng đất hoang vu. Tim Lửa thấy phía trên đầu mình những mảnh cành cây bị lửa liếm lửa chĩa in lên nền trời, bao phủ hang chiến binh. Anh đang nằm nghiêng giữa đồng rêu, thở hổn hển.

“Tim Lửa?” Một giọng lo âu vang đến từ ngay bên cạnh, anh quay đầu qua thì thấy Bão Cát. Cô liếm lông quanh tai anh. “Anh ổn hứ?”

“À... ừ, tôi ổn”. Tim Lửa ráng nhìn mình ngồi dậy, và vẩy rai giữ sạch đám rêu đeo bám. “Chỉ là mơ thôi mà”.

“Tôi đang kiếm anh đây”, Bão Cát tiếp tục. Chúng

tôi không thấy gì khả nghi trong cuộc tuần tra bình minh. Long Chuột đã kể cho tôi nghe diễn biến của cuộc Tụ Hạp. Đống mồi tươi hết sạch rồi. Tôi nghĩ chúng ta hãy đi săn đi”.

“Tôi không thể đi vào lúc này, Bão Cát. Tôi có việc phải làm. Nhưng nếu cô có thể dẫn một đội tuần tra ra ngoài thì thật tuyệt”.

Bão Cát nhìn anh, vẻ thông cảm trong mắt cô phai đi. “Ừ, thôi được, nếu anh quá bận rộn”. Giọng cô có vẻ dỗi nhưng Tim Lửa không biết làm cách nào để giải thích. “Để tôi gọi Mặt Vện và Long Điều Hâu”. Cô đứng dậy và dùng dùng đi ra mà không ngoái nhìn trở lại.

Tim Lửa liếm chân rồi chà lên mặt, cố bám lấy kí ức về giấc mơ vừa rồi. *Đây chính là nơi mà chiến tranh sẽ không nổ ra và máu sẽ không đổ*, anh tự nhắc với mình. Phải chăng Lá Đốm đã khuyên anh đừng quá lo lắng, và bằng cách nào đó bộ tộc Sao sẽ ngăn chặn trận chiến? Hay cô ngụ ý rằng máu có đổ hay không là tùy thuộc vào anh?

Tim Lửa bị thôi thúc muốn buông xuôi tất cả vào tay bộ tộc Sao. Anh có thể làm gì khi tộc trưởng đã ra lệnh cho anh? Nhưng liệu tuân lệnh Sao Xanh có chắc là không chống lại ý nguyện của bộ tộc Sao? Hơn nữa, chống lại bản năng của anh về điều gì là đúng đắn cho bộ tộc của mình?

Tim Lửa quyết định. Cho dù anh có cần phải làm gì, bộ tộc Sấm cũng sẽ không đánh nhau với bộ tộc Gió.

Chương 12

Tim Lửa quỳ quả trời khỏi trại, hy vọng không mèo nào thấy anh và hỏi anh đi đâu. Luật chiến binh mặc định rằng mệnh lệnh của tộc trưởng bộ tộc sẽ phải được tuân thủ mà không được chất vấn. Cho đến giờ, Tim Lửa luôn luôn chấp nhận điều đó. Anh chưa bao giờ tưởng tượng mình lại bất tuân mệnh lệnh của Sao Xanh, và rồi anh đã tới lúc anh phải chống lệnh của bà, nếu không thì sẽ phải chứng kiến sự diệt vong của bộ tộc. Cách duy nhất có thể tránh lâm trận là Sao Xanh và Sao Cọp phải gặp nhau và trao đổi bằng chứng về vụ trộm mỗi trong lãnh thổ của cả hai bộ tộc. Một khi Sao Xanh hiểu rằng bộ tộc Gió cũng phải chịu mất mát như bộ tộc Sấm thì Tim Lửa tin là bà sẽ bãi bỏ cuộc tấn công.

Anh không biết sau đó Sao Xanh sẽ xử mình như thế nào, nếu bà biết anh đi gặp Sao Cọp mà không được sự cho phép của bà. Anh chỉ hy vọng cuối cùng bà sẽ hiểu ra điều này là tốt cho bộ tộc.

Ở lối vào đường hầm kim tước, Tim Lửa liếc nhìn quanh trại lần cuối. Ngay tức khắc, anh thấy chân Sáng đang một mình ôn luyện tư thế sẵn mồi ở bên ngoài hang lính nhỏ. Cô rón rén bog thêm một chiến là khô và vỗ chụp, kẹp gọn nó với các chân duỗi dài ra.

“Giỏi lắm!” Tim Lửa khen.

Chân Sáng nhìn lên, đôi mắt rực sáng. “Cảm ơn, Tim Lửa!”

Tim Lửa gật đầu với cô bé, rồi đi vào đường hầm kim tước. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi càng củng cố quyết tâm của anh, bởi vì cô lính nhỏ trẻ tuổi, đầy nhiệt huyết ấy đã thể hiện tất cả những điều quan trọng trong lòng bộ tộc. Tim Lửa biết mình sẽ không để cho điều đó bị hủy hoại.

Đến lúc mặt trời lên cao, Tim Lửa đến dòng suối

nằm vất cả trên đường tới điểm Bốn Cây. Anh ngừng lại nghĩ chốc lát. Trong khi hoảng loạn và lo lắng, anh đã không tranh thủ thời gian để ăn trước khi rời bỏ trại, và một tiếng soạt trong bụi cây thấp nhắc nhở cho anh biết cơn đói đang cồn cào trong bụng mình. Anh thụp người vào tư thế sẵn mỗi, và phải hai nhịp tim đập sau anh mới nhận ra tiếng động đó không phải do cơn đói tạo nên. Anh bỗng thấy một khối lông sậm màu quen thuộc và hít vào mùi của mèo bộ tộc Sấm.

Bối rối, Tim Lửa nằm bẹp xuống mặt đất đằng sau một lùm dương xỉ. Anh chưa phải đội tuần tra đi tuần hướng này, vậy tại sao bây giờ lại có mèo bộ tộc mình ở đây? Thế rồi bụi cây thấy rõ ra và Vằn Đen lộ mặt, meo gay gắt qua vai. “Theo tôi. Cố theo kịp được không?”

Hai hình thù nhỏ xíu xuất hiện từ bụi dương xỉ úa. Mắt Tim Lửa trợn tròn lên sững sốt khi anh nhận ra hai đứa con của Hoa Vàng. Bé Mâm Xôi chạy phăm phăm giữa trời, đập một chiếc lá rơi, trong khi bé Hung theo sau chậm rãi hơn.

“Cháu mệt quá. Chân cháu đau nhức luôn”, cô bé mèo mướp ca thán.

“Gì cơ, một con mèo khỏe như cháu mà mệt à”, Vằn Đen meo. “Đừng ngốc nữa. Không còn xa nữa đâu”.

Cái gì không còn xa? Tim Lửa hoảng hốt tự nhủ. *Đám mèo này đang làm gì ở tí tận đây, anh ta đang dẫn bọn trẻ đi đâu vậy?* Anh chờ Hoa Vàng đuổi kịp chúng – chắc chắn đám con của cô trước đây chưa bao giờ đi khỏi nhà trẻ xa thế này – nhưng không thấy cô xuất hiện.

Bé Mâm Xôi lại gằn chịch nó và thúc một cái. “Lẹ lên... cũng đáng đi lắm chứ bộ!” nó giục giã.

Hai tên mèo con rồi rít theo sau Vằn Đen đến chỗ nước cạn để băng qua suối, chúng ré lên vừa sợ hãi vừa phấn khích khi nước vỗ cuộn quanh chân mình. Qua bờ bên kia, Vằn Đen rẽ khỏi con đường dẫn tới điểm Bốn Cây, quẹo vào một con đường mòn hẹp hơn, chạy ngoằn ngoèo dưới những thân cây. Cơn thịnh nộ chợt dâng trào

trong Tim Lửa, khiến cho toàn thân anh run lên. Anh biết chính xác con đường đó dẫn đi đâu. Vằn Đen đang dẫn lũ mèo con đi về phía biên giới bộ tộc Bóng Tối.

Tim Lửa chờ cho họ leo hết con dốc bên kia suối, mới dám đứng dậy khỏi đám dương xỉ và đi theo. Vừa lúc anh bắt kịp thì họ đã đến biên giới. Cái mùi tanh nồng của bộ tộc Bóng Tối quấn lấy Tim Lửa, và anh thấy lũ trẻ ngừng lại và bắt đầu hít ngửi không khí.

“Khiếp! Cái gì vậy?” bé Hung ré lên.

“Phải cáo không?” bé Mâm Xôi hỏi.

“Không, đó là mùi của bộ tộc Bóng Tối”, Vằn Đen trả lời. “Mau lên, chúng ta sắp tới đó rồi”. Ông ta dẫn bọn trẻ băng qua biên giới, bé Hung kêu ca rằng cái mùi kinh khủng đó dính bết cả vào chân bé.

Giận run người, Tim Lửa nép vào ẩn núp trong một bụi táo gai ở phía bên bộ tộc Sấm, nơi anh có thể theo dõi mà không bị phát hiện.

Vằn Đen chậm bước rồi ngừng lại. Lũ trẻ đổ phịch xuống bãi cỏ, mệt đừ đừ, chỉ phóng bật dậy một thoáng sau đó khi lum dương xỉ uáy lay động và một mèo khác bước ra khoảng không.

Kẻ mới đến là Sao Cọp. Tim Lửa đông cứng lại, mặc dù anh hầu như không ngạc nhiên. Anh vừa đoán Vằn Đen định lấy lòng Sao Cọp bằng cách đem bọn trẻ đến gặp ông ta, nhưng sự xuất hiện tức thời của tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối chứng tỏ là cuộc gặp gỡ này đã được dàn xếp tất cả.

Tim Lửa tự hỏi Hoa Vàng có biết điều này hay không. Cô không ở đây với các con, như vậy có lẽ nào cô không hề biết Vằn Đen đã dẫn bọn chúng đi. Có lẽ cô nghĩ bọn chúng mất tích. *Cô sẽ bán loạn lên mất thôi*, Tim Lửa nghĩ. Cơ bắp anh căng lên, sẵn sàng nhảy ra chặn đầu Vằn Đen, nhưng anh ở nguyên chỗ nấp và tập trung theo dõi những gì đang diễn ra ở phía trước.

Sao Cọp bước tới cơ bắp cuộn cuộn dưới lớp lông màu nâu sậm của ông ta, cho đến khi ông ra đứng

trước hai đứa trẻ. Trong thoáng lát, ông ra xem xét bonchúng, rồi cúi thấp xuống để chạm mũi với chúng, đầu tiên là bé Mâm Xôi, sau đó với bé Hung. Cho dù chưa bao giờ trông thấy một mèo nào to lớn lừng lững như thế, nhưng cả hai đứa vẫn can đảm đứng đó, dòm thẳng vào mắt ông ta mà không hề nao núng.

“Các con có biết ta là ai không?” Sao Cọp meo.

“Vần Đen nói ông ấy dẫn tụi con đi gặp cha”, bé Mâm Xôi đáp.

“Ông là cha của tụi con?” bé Hung thêm. “Mùi của ông hơi giống mùi tụi con”.

Sao Cọp gật đầu. “Phải”.

Lũ trẻ trao nhau ánh mắt thán phục khi Vần Đen meo. “Đây là Sao Cọp, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối”.

Mắt chúng căng tròn, bé Mâm Xôi thở gấp. “Chao ôi! Ông thật là một tộc trưởng bộ tộc à?”

Khi Sao Cọp nghiêng đầu thừa nhận, bé Hung meo lên phấn khích. “Tại sao tụi con không thể đến sống cùng với cha ở chỗ của cha? Chắc hẳn cha có một cái hang đẹp tuyệt”.

Sao Cọp lắc đầu. “Chỗ của các con bây giờ là ở chỗ mẹ của cả con”, ông ta bảo chúng. “Nhưng điều đó không có nghĩa là ta không tự hào về các con. Tụi nó thật khỏe mạnh:, ông ta meo với Vần Đen. “Khi nào tụi nó sẽ là lính nhỏ?”

“Chừng một tháng nữa hoặc hơn”, Vần Đen trả lời. “Tiếc là tôi đã có lính nhỏ rồi, không thì tôi sẽ là mèo bảo trợ của một đứa trong tụi nó”.

Móng vuốt của Tim Lửa bầu chặt xuống đất khi một cơn giận vọt ra khỏi người anh. *Sao Xanh và ta quyết định ai là mèo bảo trợ, không phải ông, Vần Đen!* Anh gầm như rít lên thành tiếng. Và ông sẽ là mèo cuối cùng mà ta chọn, anh lặng lẽ thêm

Sao Cọp hướng ánh mắt trở lại lũ trẻ. “Các con có biết săn mồi không?” ông ta hỏi chúng. “Các con biết chiến đấu không? Các con có muốn trở thành những chiến

binh giỏi không?”

Cả hai đứa trẻ hăng hái gật đầu. “Con sẽ trở thành chiến binh giỏi nhất bộ tộc!” bé Mâm Xôi huyênh hoang.

Bé Hung cũng không muốn bị thua kém. “Còn con sẽ là mèo săn mồi giỏi nhất!”

“Tốt, tốt”. Sao Cọp liếm nhanh lên đầu từng đứa.

Tim Lửa bỗng nhớ Văn Xám – bạn anh đã phải rời bỏ bộ tộc sinh ra mình để được sống với đám con mà anh ấy yêu thương hết mực. Liệu Sao Cọp có đau khổ như thế khi bị chia cắt khỏi bé Mâm Xôi và bé Hung không?

Nhưng rồi máu của Tim Lửa bỗng lạnh tê tái khi bé Mâm Xôi hỏi, “Sao Cọp, tại sao cha là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối trong khi mẹ lại là mèo bộ tộc Sấm?”

“Chúng không biết à?” Sao Cọp hỏi Văn Đen. Gã chiến binh này lắc đầu. “À, thế này”, Sao Cọp meo, quay lại với bọn trẻ. “Đó là một câu chuyện dài. Ngồi xuống đi, cha sẽ kể cho các con nghe”.

Tim Lửa nhận ra đây là khoảng khác mình cần phải can thiệp vào. Anh chẳng hề muốn Sao Cọp ấn vào đầu óc non nớt của lũ trẻ nhưng chi tiết đầy thành kiến về việc hấn đã rời bộ tộc Sấm như thế nào. Một điều chắc chắn: Sao Cọp sẽ không bao giờ thừa nhận mình là kẻ sát mèo và kẻ phản bội.

Nhóm đứng dậy, Tim Lửa ló ra khỏi bụi táo gai. “Chào, Sao Cọp”, anh meo. “Ông đi xa khỏi trại của ông quá nhỉ. Và cả anh cũng vậy, Văn Đen”. Giọng của anh đang lại. “Ông đang làm gì ở đây với bọn trẻ này vậy?”

Khi bước ra để gặp họ, anh cảm thấy hài lòng khi nhận thấy cả Sao Cọp lẫn Văn Đen đều chết lặng bởi sự xuất hiện của anh. Trong một nhịp tim đập, họ nhìn anh trân trân, trong khi lũ trẻ bay vèo qua bãi cỏ để gặp anh.

“Đây là cha của tụi con đó!” bé Hung hồ hởi thông báo. “Tụi con phải đi thật xa trại mới gặp được ông ấy”.

“Sao không ai kể với tụi con rằng cha tụi con là tộc trưởng của một bộ tộc vậy?” bé Mâm Xôi hỏi oang oác.

Tim Lửa không muốn trả lời câu hỏi này. Thay vào

đó anh chĩa đôi mắt nheo lại của mình vào Văn Đen.
“Sao?”

“Làm sao anh biết chúng tôi ở đây?” Văn Đen buột mồm.

“Tôi nhìn thấy các bị băng qua suối. Các vị gây huyên náo đủ để đánh thức cả khu rừng”.

“Tim Lửa”. Sao Cọp nghiêng đầu theo kiểu bặt thiệp của một tộc trưởng đối với thủ lĩnh trở tá của một bộ tộc khác. Không có ý thù hằn trong giọng nói của hắn. “Hãy trách ta, không phải do Văn Đen. Ta muốn gặp các con ta. Chắc hẳn anh không từ chối ta điều đó chứ?”

“Điều này cũng được”, Tim Lửa trả lời trong bối rối. “Nhưng Văn Đen không được dẫn chúng đi mà không có sự cho phép. Thật nguy hiểm khi để lũ trẻ đi lang thang quá xa khỏi trại của chúng”. *Đặc biệt là khi có con chó lạc trong rừng*, anh thầm nghĩ thêm.

“Chúng không đi lang thang – chúng đi với tôi”, Văn Đen chỉ ra.

“Nhờ điều hâu tấn công thì sao? Ở một số nơi trong rừng vẫn còn trống hác, được che chắn rất ít. Bộ anh đã quên vụ bé Băng rồi ư?” Một trong hai đứa trẻ bật khóc thút thít và Tim Lửa ngừng lại, anh không muốn dọa chúng. “Dẫn chúng về trại ngay, Văn Đen. Mau!”

Văn Đen nhìn Sao Cọp và nhún vai. Với bọn trẻ, hắn meo. “Nào nào. Tim Lửa đã nói và chúng ta phải tuân lời”.

“Hãy tạm biệt cha các cháu trước khi đi nào”, Tim Lửa meo, cố ép mình nói bằng giọng thân thiện. “Các cháu sẽ gặp lại cha khi các cháu là lính nhỏ và có thể đi đến cuộc Tụ Họp”.

Cả hai đứa trẻ quay qua meo tạm biệt.

“Tạm biệt”, Sao Cọp đáp. “Hãy chăm chỉ nhé, ta sẽ rất hạnh diện vì các con”.

Ông ta và Tim Lửa đứng sát bên nhau khi Văn Đen dẫn lũ trẻ trở xuống con dốc và băng qua suối. Khi họ biết mất vào bụi cây thấp, Sao Cọp meo, “Hãy chăm nom bọn

chúng, Tim Lửa. Ta sẽ luôn để mắt tới chúng”.

Tim Lửa tim Lửa đổ dồn. Lúc anh lật tẩy sự phản bội của gã cựu thủ lĩnh trợ tá, Sao Cọp đã dọa sẽ giết anh. Giờ đây họ lại một mình giáp mặt nhau – sẽ không có sự ứng cứu nào ở gần Tim Lửa nếu tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối tấn công. Tim Lửa căng người lên, nhưng Sao Cọp không dịch chuyển gì về phía anh.

“Tôi sẽ bảo đảm chúng được chăm sóc tốt”, cuối cùng Tim Lửa meo. “Tôi chắc chắn chúng sẽ trung thành với bộ tộc của chúng. Bộ tộc Sấm chăm sóc chu đáo tất cả mọi đứa trẻ”.

“Thật chứ?” Sao Cọp nheo đôi mắt hổ phách của hấn. “Ta rất vui khi nghe nói vậy”.

Sao Cọp biết về hai mèo con được Hồ Xám chăm sóc, Tim Lửa giật mình nhớ ra. Anh chờ tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối hạch hỏi mình về chuyện đó. Nhưng Sao Cọp không hó hé gì, mặc dù về biết chuyện của hấn khiến Tim Lửa ớn lạnh. Cứ như hấn ta biết rõ Tim Lửa có thể kể cho hấn ta biết kỹ thêm vậy.

Thay vào đó Sao Cọp nghiêng đầu lần nữa và meo. “Chúng ta sẽ gặp lại nhau trong cuộc Tu Hạp tới. Giờ ta phải trở về bộ tộc của mình”. Sau đó hấn quay người đi khỏi.

Tim Lửa chắc chắn tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đã đi thật rồi mới quay đầu, men theo đường biên giới về phía điểm Bốn Cây. Dù rất ghét phải thừa nhận, nhưng anh không thấy việc Vằn Đen đem hai đứa bé ra khỏi nhà trẻ có thể gây hại gì. Trước sau gì cũng phải bảo với chúng rằng cha của chúng là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Và bản thân Sao Cọp cũng cư xử kiểm chế hơn Tim Lửa có thể tin được.

Thật kiên quyết, anh gạt suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Thời gian sắp hết rồi. Trước lúc hoàng hôn, Tim Lửa biết, anh phải nói chuyện với Sao Cao và tìm một cách khác nhằm giải quyết cuộc xung đột quanh việc mỗi bị đánh cắp.

Chương 13

Tim Lửa nhảy từ bụi kim tước này đến bụi kim tước kế tiếp khi anh băng qua cánh đồng hoang về phía trại bộ tộc Gió. Bụng anh chà sát xuống mặt cỏ trong khi chạy, cố không để bị phát hiện và thậm chí mong ước những bụi cỏ thấp dày đặc trong lãnh thổ của mình. Lần cuối cùng đến trại của họ, khi bộ tộc Sấm giúp bộ tộc Gió trong trận chiến chống lại hai bộ tộc kia, anh không cần phải ẩn nấp như vậy. Giờ đây anh không dám lộ mình cho đến chừng nào gặp được Sao Cao, hay ít nhất gặp được một trong những mèo anh có thể gọi là bạn – nếu họ vẫn còn thân thiện sau cuộc Tụ Hạp tai họa gần đây. Trước đây, những đội tuần tra bộ tộc Gió đã tấn công anh trên lãnh địa của họ, bây giờ thậm chí họ sẽ còn thù địch hơn nữa.

Mùi của bộ tộc Gió ngập tràn quanh anh, nhưng đến lúc này anh vẫn chưa thấy mèo nào. Mặt trời gần như đã ngừng băng ngang bầu trời. Tim Lửa ráng không nghĩ về điều đó. Anh sắp hoảng loạn đến nơi khi nhớ thời gian còn ngắn ngủi đến thế nào trước khi Sao Xanh hạ lệnh tấn công.

Anh đang băng qua một con suối cạn ở vùng đất trống lốc, nhảy chuyền qua những tảng đá, thì một luồng mùi mèo bộ tộc Gió mạnh gắt ủa dội vào anh, kèm với mùi thỏ. Bụng Tim Lửa gừ lên kêu đói, nhưng anh ép mình phải lờ nó đi. Không cách chi cho anh bắt mỗi của bộ tộc Gió vào lúc này – nghe như thể có một toán thợ săn ở đằng sau, không xa lắm. Nhào đại vào một bụi dương xỉ úa tại mép nước, anh cẩn thận hé nhìn ra ngoài để dò la nơi xuất phát cái mùi đó.

Ba con mèo đi ngược dòng về phía anh. Đi đầu nhóm là mèo bạn cũ của anh, Ria Độc Nhất, và, tim của Tim Lửa thăng hoa. Chân Kim Tước đi cùng với mèo bảo trợ của mình. Cả hai họ đều mang thỏ. Nhưng trước sự

thất kinh của Tim Lửa, mèo thứ ba là Vuốt Bùn, chiến binh đốm đen đã từng chặn Sao Xanh khi bà băng qua lãnh địa bộ tộc Gió để đi tới Dãy Núi. Gã mèo này sẽ không bao giờ cho phép Tim Lửa truyền thông điệp tới Sao Cao.

Nhưng sự may mắn – hay là sự ưu ái của bộ tộc Sao – đã đứng về phía Tim Lửa. Với hai quai hàm lúc liu mồ, những mèo bộ tộc Gió không thể nhận ra mùi bộ tộc Sấm, và họ điềm nhiên đi qua anh chỉ cách hai cái đuôi. Thế rồi chân Kim Tước, đang đánh vật với con thỏ to gần bằng cậu ta, dừng lại để chỉnh sửa thế tha mỗi và bị rút lại đằng sau.

Tim Lửa nắm lấy cơ hội của mình. “Chân Kim Tước!”

Cậu mèo trẻ ngóc đầu lên, tai vểnh cao.

“Ở đây này, chỗ bụi dương xỉ úa”.

Chân Kim Tước quay lại, và mắt cậu ta trợn tròn lên khi thấy Tim Lửa thò đầu ra khỏi đám lá hình lược úa màu. Miệng cậu trẻ xệ xuống, nhưng Tim Lửa gấp gáp ra hiệu cho cậu im lặng.

“Nghe đây, chân Kim Tước”, anh meo. “Tôi muốn cậu báo cho Ria Độc Nhất là tôi ở đây, nhưng đừng cho Vuốt Bùn biết, được chứ?”

Cậu lính nhỏ ngẩn ngừ, có vẻ hoang mang, và Tim Lửa vội vã thêm, “Tôi cần phải nói chuyện với anh ấy. Rất quan trọng cho cả hai bộ tộc chúng ta. Cậu *cần phải* tin tôi”.

Vẻ tha thiết trong giọng nói của anh đã đánh động chân Kim Tước, cậu ta ngập ngừng một lúc lâu hơn nữa và rồi gật đầu cái rụp. “Được rồi, Tim Lửa. Ông đợi ở đây”.

Cậu nhặt con thỏ lên và tất tưởi đuổi theo hai chiến binh. Tim Lửa rúc sâu vào bụi dương xỉ úa và nằm đó chờ. Không lâu sau anh nghe tiếng một mèo khác tới chỗ anh núp và thì thào, “Tim Lửa? Là anh hả?”

Thật nhẽ nhỡm, Tim Lửa nhận ra giọng nói của Ria Độc Nhất. Anh liền thập thò ló ra khỏi bụi dương xỉ úa, rồi

đứng thẳng người lên khi thấy anh bạn chỉ có một mình.

“Tạ ơn bộ tộc Sao!” anh thốt lên. “Tôi tưởng anh không tới?”

“Thế là tốt rồi, Tim Lửa”, Ria Độc Nhất meo. Anh nghiêm nghị nhìn Tim Lửa, không tỏ ra chút gì là vẻ thân thiện thông thường. “Mãi tôi mới tổng khứ được Vuốt Bùn. Nếu ông ta mà biết anh ở trên lãnh địa của chúng tôi thì anh sẽ thành thịt quạ, anh thừa biết điều đó”. Anh bước lại gần Tim Lửa. “Tôi đã phải liều mạng vì anh”, anh ta gừ. “Tôi hy vọng là điều đó xứng đáng”.

“Đáng, tôi hứa. Tôi đến là có điều muốn nói với anh. Tôi cần phải nói chuyện với Sao Cao. Rất quan trọng”, anh thêm, khi Ria Độc Nhất vẫn nhìn anh trừng trừng.

Trong vài nhịp tim đập, anh sợ bạn mình sẽ từ chối, hoặc thậm chí tấn công anh và đuổi anh về lại bộ tộc Sấm.

Sau đó Ria Độc Nhất nói, và Tim Lửa dịu xuống, nghe bớt thù địch đi, như thể anh ta bắt đầu nhận ra tình trạng khẩn cấp trong lời thỉnh cầu của Tim Lửa. “Có chuyện gì? Sao Cọp sẽ cạo lông tôi nếu tôi đưa một mèo bộ tộc Sấm vào trại mà không có lí do gì chính đáng”.

“Tôi không thể nói với anh, Ria Độc Nhất. Tôi không thể nói với bất cứ mèo nào, trừ Sao Cao. Nhưng hãy tin tôi, nó tốt cho cả hai bộ tộc chúng ta”.

Một lần nữa Ria Độc Nhất lưỡng lự. “Tôi sẽ không làm điều này cho mèo nào khác ngoài anh, Tim Lửa”, cuối cùng anh meo. Quay đầu lại, anh nhắc bóng đuôi lên và phóng băng băng qua đồng hoang.

Tim Lửa lao theo sau. Ria Độc Nhất dừng lại ở trên đỉnh con dốc, nhìn xuống trại bộ tộc Gió. Những tia nắng mặt trời sắp tàn rải những quầng tối dài lên những bụi kim tước rào kín mọi hướng của lòng chảo. Khi Tim Lửa và Ria Độc Nhất đứng đó, một đội tuần tra lướt ngang qua họ. Tim Lửa ý thức rõ những ánh mắt hùng hục của họ, pha trộn giữa tò mò với sự phản kháng.

“Đi”, Ria Độc Nhất meo. Anh dẫn đường qua những thân cây kim tước thô cứng cho đến khi họ xuống một trảng trống đầy cát ở giữa những bụi rậm.

Khi ép mình chui qua một khe hở hẹp trong đám gai, Tim Lửa thấy Sao Cao đang ngồi dạt qua một bên trảng trống, gần đông mỗi tươi. Có thêm nhiều mèo chiến binh bộ tộc Gió ngồi xúm xít quanh ông. Chính thủ lĩnh trợ tá Bàn Chân Liệt là mèo ngược lên trước tiên, đoạn hích nhẹ tộc trưởng của mình, khẩn cấp meo gì đó vào tai ông.

Sao Cao nhồm dậy và đi qua trảng trống tới chỗ Tim Lửa và Ria Độc Nhất đứng đợi. Bàn Chân Liệt lờn vờ ngang vai ông, và những mèo khác theo sát núi đằng sau. Tim Lửa nhận ra Mặt Vỏ Cây, mèo lang y bộ tộc Gió và Vuốt Bùn, môi ông ta bành ra một tiếng gừ.

“Ồm, Ria Độc Nhất”. Giọng Sao Cao đều đều, không biểu lộ gì. “Tại sao anh lại mang Tim Lửa đến đây?”

Ria Độc Nhất nghiêng đầu. “Anh ta nói anh ta cần nói chuyện với ngài”.

“Điều đó có nghĩa là hẳn có thể xộc vào trại của chúng ta? Vuốt Bùn phun phì phì. “Hẳn thuộc bộ tộc kẻ thù mà!”

Sao Cao vẫy đuôi vào Vuốt Bùn, ra dấu im lặng, trong khi mắt ông nhìn xoáy vào Tim Lửa. “Ta đây”, ông meo cộc lốc. “Nói”.

Tim Lửa liếc quanh. Đám đông đang càng lúc càng đông khi có thêm mèo bộ tộc Gió nghe tin kẻ xâm nhập đang ở giữa trại, liền đến để xem có chuyện gì. “Điều tôi cần phải nói không dành cho tất cả mọi cái tai”, anh lầm bầm.

Trong một nhịp đập, anh nghĩ mình nghe thấy một tiếng gừ nhỏ phọt ra khỏi cổ họng Sao Cao, nhưng rồi tộc trưởng bộ tộc Gió cũng thư thả gật đầu. “Được. Chúng ta hãy vào hang của ta. Bàn Chân Liệt, anh đi với ta... cả anh nữa, Ria Độc Nhất. Quay đầu, ông bước hiên

ngang về phía tảng đá ở đầu kia của trảng trống, cái đuôi dài của ông phất cao, trong khi hai chiến binh lửa Tim Lửa đi theo ông.

Hang của tộc trưởng bộ tộc Gió được che chắn bên dưới một gờ đá nhô hẳn ra trong tảng đá, nằm tách biệt khỏi trại chính. Sao Cao bước vào hang và nằm thoải mái trong một cái ổ thạch nam, đối mặt với Tim Lửa. “Nào?” ông meo.

Bóng tối đang đổ vào hang, và Tim Lửa cảm thấy nhiều hơn là nhìn thấy hình dáng của ba con mèo đang dán vào mình. Căng thẳng nổ lách tách giữa họ, như thể họ đang chờ một cái cớ nhỏ tí ti để tấn công. Trong suốt cuộc hành trình băng đồng, Tim Lửa đã suy nghĩ miên man xem mình sẽ nói gì, nhưng anh vẫn không biết liệu mình có xoay sở để cố thuyết phục Sao Cao rằng có một cách để tránh cuộc tấn công của Sao Xanh.

“Ngài biết rằng Sao Xanh không vui về vụ mất trộm mèo”, Tim Lửa bắt đầu.

Lập tức lông trên hai vai của tộc trưởng bộ tộc Gió dựng lên. “Bộ tộc Gió *không* đánh cắp mèo của bộ tộc Sấm!” ông quát.

“Chúng tôi cũng tìm thấy những mảnh mèo vương vãi”, Bàn Chân Liệt khẳng định, lệch thệch bước tới và sục mõm sát vào mõm Tim Lửa. “Anh có chắc là bộ tộc Sấm không đánh cắp mèo *của chúng tôi?*”

Tim Lửa gồng mình để không tỏ ra sợ hãi. “Tôi không tin bất cứ mèo nào săn trộm mèo”, anh phản đối.

“Vậy điều gì xảy ra cho nó?” Ria Độc Nhất hỏi.

“Tôi nghĩ là có một con chó đang sống trong rừng. Chúng tôi đã ngửi thấy mùi và tìm thấy phân của nó”.

“Chó!” Ria Độc Nhất la to. Mắt anh híp lại, ngẫm nghĩ. “Cái gì, sống ra khỏi Hai Chân hả?”

“Tôi khẳng định như vậy”, Tim Lửa meo.

“Có thể...” Sao Cọp meo. Tim Lửa nhẹ cả người, lông vai của Sao Cọp đang dần xẹp xuống. “Chúng tôi cũng ngửi thấy mùi chó trên lãnh địa của mình, nhưng

mà, chúng luôn lên đây với Hai Chân của chúng”. Cảm thấy tự tin hơn, Tim Lửa tiếp. “Đúng, chắc chắn là chó giết thỏ. Tôi đã lưu ý những đội tuần tra của chúng tôi phải hết sức cảnh giác”.

“Nhưng anh không lặn lội đến đây để nói với chúng tôi điều đó”, Bàn Chân Liệt meo. “VẬY, có gì trong đầu anh, Tim Lửa?”

Tim Lửa hít một hơi thật sâu. Anh không muốn phản bội Sao Xanh bằng cách bảo với Sao Cọp là bà đang dự tính tấn công – nhưng anh muốn lưu ý tộc trưởng bộ tộc Gió rằng trận chiến sắp tới có thể tránh được nếu ông nói chuyện với Sao Xanh về bọn trộm mèo.

“Tôi không thể thuyết phục được Sao Xanh về con chó”, anh giải thích. “Bà cảm thấy mối đe dọa từ bộ tộc Gió, và sớm hay muộn gì điều này cũng sẽ dẫn tới một trận chiến, trừ phi chúng ta làm gì đó”. Anh không thể nói cho những chiến binh bộ tộc Gió rằng trận chiến sẽ sớm nổ ra nếu bây giờ anh thất bại. “Mèo sẽ bị thương – hoặc thậm chí là bị chết – không vì gì cả”.

“Thế anh mong chờ ta làm điều gì?” Sao Cao dò hỏi. “Bà ta là tộc trưởng của anh, Tim Lửa. Đó là vấn đề của anh”.

Tim Lửa liêu lĩnh bước hai bước về phía tộc trưởng bộ tộc Gió. “Tôi tới để yêu cầu ngài nhóm một cuộc họp với Sao Xanh. Nếu ngài có thể đàm phán riêng thì ngài có thể làm nên hòa bình”.

“Sao Xanh muốn họp bàn?” Đó là Bàn Chân Liệt nói, coi bộ không tin mảy may. “Vừa rồi gặp bà ta, trông bà ta như muốn móc cổ họng chúng tôi ra”.

“Đó không phải là ý kiến của Sao Xanh... mà là của tôi”, Tim Lửa thú nhận.

Cả ba mèo bộ tộc Gió trở mắt nhìn anh. Cuối cùng Ria Độc Nhất phá vỡ bầu im lặng. “Có nghĩa là anh ném đá sau lưng tộc trưởng của anh?”

“Điều đó tốt cho cả hai bộ tộc chúng ta”, anh

cương quyết.

Anh nơm nớp lo sợ sẽ bị đuổi ra khỏi trại, nhưng thật nhẹ nhõm, Sao Cao có vẻ tư lự. “Thà nói chuyện còn hơn đánh nhau”, tộc trưởng meo, “nhưng chúng ta sẽ dàn xếp việc này như thế nào? Liệu bà ấy có sẵn lòng lắng nghe hay không nếu bà ấy biết anh giấu bà ấy tới đề nghị chúng tôi trước?” Không chờ Tim Lửa hồi đáp, ông tiếp: “Có lẽ tốt nhất là ta sẽ phát một thông điệp yêu cầu bà ấy gặp ta ở điểm Bốn Cây... nhưng mà, ah có bảo đảm cho một mèo bộ tộc Gió ở trên lãnh địa bộ tộc Sấm hay không?”

Tim Lửa im lặng – và đó là câu trả lời.

Sao Cao nhún vai. “Xin lỗi, Tim Lửa. Ta sẽ không liều mạng một trong số những chiến binh của ta. Nếu Sao Xanh quyết định đàm phán thì bà ấy biết gặp ta ở đâu rồi đấy. Ria Độc Nhất, anh nên đưa Tim Lửa về lại điểm Bốn Cây đi”.

“Khoan đã!” Tim Lửa phản kháng. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh –hay có lẽ bộ tộc Sao đã gửi nó đến cho anh. “Tôi biết ngài có thể làm điều này”.

Mắt Sao Cao sáng quắc lên trong bóng tối dần tụ. “Điều gì?”

“Ngài có biết một con mèo lên là chân Quạ không? Anh ấy là một kẻ cô độc sống trong một nông trại dtrên rìa lãnh thổ của ngài, gần Dãy Núi. Anh ấy đã cho chúng ta chỗ trú ẩn trong cuộc hành trình đưa ngài trở về nhà... ngài còn nhớ không?”

“Tôi biết anh ấy”, Ria Độc Nhất meo. “Anh ấy là một mèo quân tử mặc dù anh ấy không phải là chiến binh. Thì sao?”

Tim Lửa nhiệt thành quay qua anh. “Anh ấy có thể mang thông điệp giùm cho các vị. Và Sao Xanh đã cho phép anh ấy được vào lãnh địa bộ tộc Sấm – bởi vì anh ấy từng là mèo bộ tộc Sấm”.

Sao Cao động đậy trong cái ổ thạch nam. “Nghe được đấy. Anh nghĩ sao, Bàn Chân Liệt?”

Một tiếng rừ đống ý miễn cưỡng vọt ra từ ông thủ lĩnh trợ tá.

“Thế thì đi!” Tim Lửa giục Ria Độc Nhất, một lần nữa thấy thời gian trôi qua vùn vụt. “Đi ngay đi”. Bảo anh ấy yêu cầu Sao Xanh gặp Sao Cao vào lúc bình minh, tại điểm Bốn Cây. Thật khó kịp thời gian cho Ria Độc Nhất tìm chân Quạ, và cho chân Quạ chuyển thông điệp tới tận trại bộ tộc Sấm trước khi Sao Xanh phát động cuộc tấn công. Tim Lửa thầm cầu khẩn bộ tộc Sao là Ria Độc Nhất có thể dễ dàng tìm được chân Quạ trong nông trại của Hai Chân.

Ria Độc Nhất liếc nhìn trộm tộc trưởng của mình, ông gật đầu. Lập tức anh chiến binh mướt nâu quay đầu đi và biến mất vào màu đen ở bên ngoài hang.

Sao Cao dùm như khoan vào Tim Lửa bằng đôi mắt híp ríp. “Tại sao ta nghĩ còn điều gì đó anh chưa nói với ta?” ông meo. “Đến lúc anh phải đi rồi. Bàn Chân Liệt, hộ tống anh ta ra khỏi lãnh địa của chúng ta. Tim Lửa... ta sẽ ở điểm Bốn Cây lúc bình minh, nhưng đó là tất cả những gì ta có thể làm, nếu Sao Xanh muốn hòa bình, thì bà ta phải có mặt ở đó”.

“Điểm Bốn Cây lúc bình minh”, Tim Lửa lặp lại, và theo ông thủ lĩnh trợ tá ra ngoài.

Tim Lửa đi lẹ trở về điểm Bốn Cây và vào lãnh địa của mình. Anh vẫn chưa ăn gì kể từ trước cuộc Tụ Hạp vào đêm hôm trước. Bụng anh đau thắt lại vì đói, và anh bắt đầu cảm thấy chân tay run rẩy, vì vậy anh buộc phải dừng lại để săn mồi.

Anh dừng lại lắng nghe khi đến dòng suối, và tai anh bắt được tiếng một con chuột nước đang nhí nhoáy trong đám cỏ tranh ngay mép nước. Ngẩng đầu lên dò không khí, Tim Lửa xác định sinh vật đó bằng mùi hơn là bằng thị giác. Anh vồ tới và móng vuốt anh cắm vào con mồi. Nuốt vội nó xong anh cảm thấy sức lực lại ùa về trong mình, và anh hướng về trại với nguồn sinh lực mới. Mặt trăng đã lên cao khỏi ngọn cây vào lúc anh trườn

xuống khe núi, nhắc nhở anh rằng cho đến khi trăng lặn anh phải chọn chiến binh cho kế hoạch tấn công của Sao Xanh. Tinh thần lạc quan đã trở lại với anh. Sao Cao đã đồng ý thảo luận; chắc chắn Sao Xanh sẽ nhận ra giao tranh với bộ tộc Gió là không cần thiết.

Anh định vào đường hầm tới trăng trắng thì nghe tiếng gọi tên mình. Quay lại thấy Bão Trắng theo anh xuống khe núi ở đầu đội tuần tra buổi tối. Chân Sáng, chân Mây, và Long Tuyết đi cùng với ông.

“Mọi thứ đều yên lặng chứ?” Tim Lửa hỏi khi Bão Trắng đến gần anh.

“Yên lặng như mèo con ngủ”, ông chiến binh trắng đáp. “Không có dấu hiệu chó. Có lẽ Hai Chân đã tìm thấy nó rồi”.

“Có thể”, Tim Lửa meo. Thành linh, anh quyết định báo cho Bão Trắng biết mình vừa đi đâu. Anh muốn có ít nhất một chiến binh khác cùng chia sẻ hy vọng với mình là sẽ không cần phải lên đường đánh nhau với bộ tộc Gió. “Ông có thể cho tôi một phút không?”

“Dĩ nhiên... nếu anh không phiền tôi ăn trong khi lắng nghe?”

Bão Trắng bảo hai lính nhỏ tự đi lấy mỗi cho mình; chúng liền phóng ào tới đồng mỗi tươi và khoái chí tranh nhau một con chim ác là. Long Tuyết đi về hang chiến binh với một con chuột nước, trong khi Bão Trắng chọn một con sóc và đem tới nơi yên tĩnh gần bụi tầm ma mới mọc.

Tim Lửa đi theo ông. “Bão Trắng, Sao Xanh triệu hồi tôi đến hồi sáng nay...” Anh lặng lẽ kể cho ông chiến binh già toàn bộ câu chuyện, từ niềm tin ám ảnh của Sao Xanh rằng bộ tộc Gió ăn trộm mỗi và mệnh lệnh tấn công của bà, tới quyết định của Tim Lửa yêu cầu bộ tộc Gió nhóm họp.

“Cái gì?” Bão Trắng nhìn Tim Lửa trừng trừng, không tin được. “Anh lén lút sau lưng Sao Xanh?” Giọng ông khản đi, ông lắc đầu nguầy nguậy, bối rối.

Tim Lửa co vùi trong tức khắc. “Giờ tôi có thể làm gì khác được?”

“Anh có thể hỏi ý kiến tôi”. Lông vai của Bão Trắng xù lên giận dữ. “Hay một trong những chiến binh kỳ cựu. Chúng tôi có thể giúp anh tìm ra một giải pháp”.

“Xin lỗi”, tim của Tim Lửa đập lộn lạo. “Tôi không muốn ai khác gặp rắc rối. Tôi đã làm điều tôi nghĩ là tốt nhất”. Bởi luật chiến binh mà anh đơn phương hành động, anh biết rằng mình không thể yêu cầu mèo nào khác kháng lệnh Sao Xanh như thế.

Ánh mắt của Bão Trắng hằn sâu nỗi suy tư. “Tôi nghĩ chúng ta cần phải báo cho những chiến binh khác về việc này”, cuối cùng ông meo. “Họ sẽ cần phải sẵn sàng cho cuộc tấn công của Sao Xanh trong trường hợp chân Quạ không tới... và ngay cả khi Sao Xanh đồng ý gặp Sao Cọp chẳng nữa, bà cũng cần có một đội tuần tra yểm trợ cho bà. Tôi dám đánh cược một đội tuần tra lấy mặt trăng (đây là cách nói của mèo khi hàm ý chắc chắn điều gì đó) là Sao Cọp đang âm mưu điều gì đó. Ai dám chắc ông ta không mai phục chúng ta”.

Tim Lửa gật đầu một cách tôn kính. “Ông nói đúng, Bão Trắng. Tôi tin họ, nhưng chúng ta cũng cần phải chuẩn bị sẵn sàng”.

“Tôi sẽ cử vài lính hỏ canh giữ trại”, Bão Trắng meo. “Anh đi triệu tập chiến binh đi”.

Tim Lửa băng qua trảng trống tới hang chiến binh. Hầu hết họ đều ở đó, cuộn tròn trong ổ ngũ. Tim Lửa đưa tay chọc Bão Cát để đánh thức cô. Cô hé mắt nhìn anh. “Gì vậy?”

Làm ơn đánh thức những mèo khác, Bão Cát”, Tim Lửa meo. “Bão Trắng và tôi có điều quan trọng muốn nói với họ”.

Bão Cát lồm cồm bò dậy. “Có điều quan trọng là sao? Đang nửa đêm mà!”

Tim Lửa đi ra mà không trả lời – để tìm những chiến binh khác. Anh thấy Mặt Vện vào thăm những nữ

miu trong nhà trẻ và Long Chuột đi vào trại, quai hàm đầy ắp mồi, sau cuộc tuần tra đêm khuya. Anh tự hỏi mình có nên gọi Da Xỉ Than hay không, nhưng anh quyết định tốt hơn hết là sẽ giải thích tình huống này riêng với cô.

Đến lúc anh quay lại hang chiến binh, những mèo khác đã dậy cả. Khoảnh khắc sau, Bão Trắng bước vào vòm cành cây che chắn và ngồi xuống bên cạnh Tim Lửa.

Tim Lửa cảm thấy bao tử mình lộn nhào sợ hãi, không biết đồng bào mình sẽ phản ứng ra sao khi hay việc mình vừa làm. Bão Trắng gật đầu với anh, khích lệ anh nói.

Hít thật sâu, Tim Lửa bắt đầu. Anh giải thích kế hoạch tấn công của Sao Xanh, và anh đã cố tìm giải pháp hòa hữu như thế nào. Bộ tộc lắng nghe trong ngây dại. Tim Lửa ý thức rõ mắt họ đang xoáy cả vào mình, nhoáng lên dưới ánh trăng rọi qua những khe hở trên trần hang. Trong đó anh nhận ra ánh mắt xanh lá cây của Bão Cát, đang ngồi gần vành đai cành cây, nhưng anh không thể nào nhìn thẳng vào mắt cô được. Anh hy vọng những chiến binh hiểu điều anh làm là có lý do cần kíp, để tránh chiến trận và cứu mạng nhiều mèo.

“Vì vậy Sao Cao đồng ý gặp Sao Xanh tại điểm Bốn Cây”, anh kết thúc. “Chân Qua có thể sẽ ở đây vào bất cứ giờ phút nào và báo cho bà kể cuộc gặp mặt”.

Anh gồng mình chờ sự bùng nổ của các chiến binh khác, nhưng không mèo nào nói gì; họ chỉ nhìn nhau bối rối.

Cuối cùng Long Chuột lên tiếng, “Bão Trắng, ông có đồng ý với việc Tim Lửa làm?”

Tim Lửa chờ, mắt anh dán tịt xuống chân. Anh khẩn thiết cần sự ủng hộ của Bão Trắng, nhưng anh biết Bão Trắng không hoàn toàn tán thành hành động của anh, cho dù nó có chủ ý tốt tới đâu.

“Chắc chắn tôi sẽ không làm thế”, Bão Trắng nói với vẻ bề trên quen thuộc của ông. “Nhưng tôi nghĩ anh ấy đúng về việc không nên tấn công bộ tộc Gió. Tôi không

tin là họ trộm mồi của chúng ta. Có một con chó chạy rông... chính tôi đã ngửi thấy mùi nó”.

“Cả tôi cũng ngửi thấy, ở bãi Đá Hang Rắn”, Long Chuột xác nhận.

“Cũng tại điểm Bốn Cây”, Long Điều Hâu phụ họa. “Chúng ta không thể đổ cho bộ tộc Gió về việc này”.

“Nhưng anh yêu cầu chúng tôi giữ bí mật với Sao Xanh!” Bão Cát đứng hẳn lên, và cuối cùng Tim Lửa buộc phải nhìn vào ánh mắt xanh da trời của cô.

Một sự hoảng loạn chạy khắp người Tim Lửa. Anh không nghĩ Bão Cát là mèo đầu tiên phải đối diện với việc anh đã làm. “Xin lỗi”, anh meo. “Tôi không nghĩ là mình có sự lựa chọn”.

“Đó là điều tôi phải nhận từ một mèo kiểng”, Văn Đen ngoa. “Anh có ý niệm gì về luật chiến binh không vậy?”

“Tôi hiểu rõ ý nghĩa của nó”, Tim Lửa tự vệ. “Vì lòng trung thành với bộ tộc tôi không muốn lâm trận vô ích. Tôi tôn kính bộ tộc Sao như bất cứ mèo nào. Tôi không tin là họ muốn chúng ta đánh nhau đêm nay”.

Văn Đen giật tai bực tức, nhưng không nói gì thêm nữa. Tim Lửa đảo mắt nhìn quanh, tần ngần không biết mình đã chiếm được sự hậu thuẫn của chiến binh của mình hay chưa. Khi Sao Xanh từ bỏ mạng cuối cùng của bà và gia nhập bộ tộc Sao, anh nhận ra một cách bất an rằng mình sẽ phải lãnh đạo bộ tộc này, và nếu anh không chiếm được lòng trung thành và sự tôn kính của họ, thì bốn phận này sẽ không bao giờ được chu toàn.

“Đây là một sự việc quan trọng”, anh gay gắt tiếp. “Bộ tộc Gió chưa làm gì sai trái cả. Và chúng ta còn vô khối việc phải làm – xây dựng lại trại, tuần tra liên tục, mà không cần đến một trận chiến nguy hiểm, không cần thiết. Làm sao chúng ta có thể duy trì thực phẩm và chuẩn bị cho mùa lá rụng nếu chiến binh của chúng ta bị thương, hoặc thậm chí là bị chết?”

“Anh ấy nói đúng”, Mặt Vện lên tiếng, và những

mèo khác quay qua nhìn cô. “Con cái chúng tôi sẽ phải ra trận”, cô lặng lẽ tiếp. “Chúng tôi không muốn chúng bị thương vì điều không đâu”.

Lông Tuyết ủng hộ ý kiến của cô, nhưng những chiến binh còn lại vẫn xì xào với nhau. Một lần nữa anh lại nhận ra Bão Cát, và nỗi khổ sở trong đôi mắt xanh lá của cô. Anh có thể hiểu sự giằng xé trong cô lúc này, giữa lòng trung thành với Sao Xanh và sự tận tâm với anh. Ngay lúc này, Tim Lửa không thiết tha gì hơn là được áp vào hông cô và quên hết tất cả trong cái mùi thơm trên lông cô, nhưng anh cần phải đứng trước các chiến binh, chờ sự phán quyết của họ xem có ủng hộ anh hay không.

“Vậy anh muốn chúng tôi làm gì?” cuối cùng Đuôi Dài meo.

“Tôi cần một đội chiến binh sẵn sàng cùng Sao Xanh tới điểm Bốn Cây”, Tim Lửa đáp. “Nếu chân Qua không đến, hay nếu Sao xanh không đồng ý đám phán, thì bà sẽ dẫn chúng ta xông trận. Và nếu điều này xảy ra...” Giọng anh yếu đi, anh nuốt nước miếng khan.

“Thì sao?” Bão Cát chần vẩn. “Anh muốn chúng tôi bất tuân mệnh lệnh trực tiếp của Sao Xanh? Quay đầu tháo chạy? Da Bụi, hãy cho Tim Lửa biết ý kiến đó thật óc chuột ra sao?”

Tại Da Bụi giật giật ngạc nhiên. Tim Lửa biết rõ rằng một phần trong anh chiến binh nâu này rất gờm mình bởi vì bây giờ Bão Cát thích Tim Lửa hơn. Anh căng người chờ sự chỉ trích, nhưng Da Bụi ngại ngừng meo. “Tôi không biết, Bão Cát. Tim Lửa đúng rằng đây là thời điểm không tốt để lâm trận, ngoài ra, không mèo nào thật sự tin là bộ tộc Gió lấy cắp mồi của chúng ta. Nếu Sao Xanh nghĩ thế thì... thì...” cậu ta ngừng bật, cào cào chân về lúng túng.

“Việc Sao Xanh không thể tin bộ tộc Gió là có thể hiểu được”, Tim Lửa meo, tự nhiên bênh vực cho tộc trưởng. “Bà đã không tin họ kể từ khi họ ngăn bà đi đến Dãy Núi. Với lại, trước đây chúng ta chưa bao giờ biết có

chó lang thang trong rừng. Nhưng không hề có chứng cứ là bộ tộc Gió bắt những con thỏ kia, mà rất nhiều bằng chứng cho thấy đó là chó”.

“Vậy anh đề nghị gì nếu trận chiến nổ ra, Tim Lửa?” Long Chuột hỏi. “Trở về trại khi Sao Xanh hạ lệnh tấn công?”

“Không”, Tim Lửa đáp. “Sao Cao sẵn sàng gặp Sao Xanh trong hòa bình, nếu chúng ta may mắn thì ông ta sẽ chỉ đi cùng với một hay hai chiến binh mà thôi. Sẽ không có đánh nhau”.

“Nhưng đó là chữ nếu to tướng”, Long Chuột meo với một cái quật đuôi nghi ngờ. “Nhỡ bộ tộc Gió không nghĩ như vậy và họ mai phục chúng ta thì sao? Chúng ta sẽ thành thịt quạ”. Tim Lửa nhăn mặt vì cô tỏ ý hoài nghi hết như Bão Trắng về việc họ có nên tin Sao Cao hay không.

“Tôi sẽ không đi”, Đuôi Dài tuyên bố hùng hồn. “Đi để bộ tộc Gió xé phanh chúng ta ra từng mảnh ư? Tôi không phải là đồ óc chuột!”

Da Bụi, ngồi kế bên anh ta, liền quay đầu lại và nhìn anh ta một cái cháy sém. “Không, anh là đồ hèn nhất”, cậu ta meo.

“Không phải!” sự phản kháng của Đuôi Dài nghe nhúc óc. “Tôi là mèo trung thành với bộ tộc Sấm!”

“Đúng đấy, Đuôi Dài”, Tim Lửa xen ngang. “Chúng ta không cần mọi chiến binh đều đi. Anh có thể ở lại canh trại. Và những mèo còn lại cũng thế”, anh thêm. “Nếu ai không muốn tham gia vụ này thì cứ ở lại đây”. Anh căng thẳng chờ phản ứng của những chiến binh, nhìn quanh những gương mặt đăm chiêu của họ trong ánh sáng lờ mờ trong hang.

“Tôi đi”, cuối cùng Bão Trắng nói. “Tôi tin là Sao Cao sẽ không đánh nhau, nếu có một giải pháp thay thế”.

Tim Lửa bần thần nhìn biết ơn trong khi những chiến binh khác đăm đăm, lăm xăm với nhau hoặc nhúc nhích không yên trong những ổ rêu.

“Tôi cũng đi”, Long Điều Hâu có vẻ run khi là mèo đầu tiên lên tiếng trong số rất nhiều những chiến binh kỳ cựu hơn.

“Cả tôi luôn”, Da Bụi meo. Đuôi của cậu ta lia một cái về hướng Tim Lửa. “Nhưng nếu bộ tộc Gió tấn công, tôi sẽ chiến đấu. Tôi sẽ không để bị cào bởi bất cứ mèo nào”.

Những chiến binh khác cũng hướng ứng. Thật ngạc nhiên với Tim Lửa, Vằn Đen cũng chấp nhận đi, trong khi Long Chuột từ chối.

“Xin lỗi, Tim Lửa”, cô meo. “Tôi nghĩ anh nói rất khôn ngoan, nhưng đó không phải là điểm chính yếu. Luật chiến binh không phải là thứ để anh bám vào khi mà anh cảm thấy như thế. Tôi sẽ không bất tuân tộc trưởng của tôi nếu bà ra lệnh cho tôi tấn công”.

“Ừm, tôi sẽ đi”, Mặt Vện kiên quyết. “Tôi không muốn thấy con mình bị xé xác trong một trận chiến không cần thiết”.

“Cả tôi nữa”, Long Chuột meo. Ánh mắt bà quét khắp lượt những chiến binh khi nói thê, “chúng ta không dạy con chiến đấu trong một trận chiến bất công”.

Cuối cùng Tim Lửa buộc phải nhìn Bảo Cát, cho đến giờ cô vẫn chưa nói gì. Anh không thể tưởng tượng được mình sẽ làm gì nếu cô từ chối ủng hộ anh. “Bảo Cát?” anh lần chần meo.

“Bảo Cát ngồi gục đầu xuống, không nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi sẽ đi với anh, Tim Lửa”, cô lầm bầm. “Tôi biết anh đúng về con chó... Nhưng tôi vẫn ghét phải nói dối Sao Xanh”.

Lửa lại gần và liếm nhanh vào tai cô, muốn cảm ơn cô, nhưng cô hất đầu né đi mà không nhìn anh.

“Còn những lính nhỏ thì sao?” Vằn Đen hỏi. “Anh có muốn họ đi cùng chúng ta? Chân Dương Xỉ quá trẻ để mà can dự vào”.

“Tôi đồng ý”, Da Bụi nói lạ.

Tim Lửa phải vận hết sức mới kìm nén được một

tiếng rừ thích thú khi nghe Da Bụi để lộ tình cảm của mình với lính nhỏ của Văn Đen.

“Tôi muốn để chân Sáng ngoài việc này hơn”, Bão Trắng meo.

“Nhưng liệu Sao Xanh có nghĩ là có gì đó kỳ cục nếu chúng ta không mang theo bất kỳ lính nhỏ nào?” Long Điều Hâu phân vân.

“Đúng đấy”, Tim Lửa gật đầu với anh chiến binh trẻ. “Vậy thì chúng ta sẽ đưa chân Lẹ và chân Mây đi cùng. Nhưng chỉ khi Sao Xanh muốn mang theo nhiều mèo đi với bà, và chúng ta sẽ cho chúng biết về sự việc *sau khi* chúng ta rời đi, kéo tin tức sẽ lan truyền ra khắp trại”.

Tim Lửa ngạc nhiên là có nhiều chiến binh đứng về phía mình hơn mức cần thiết. Nếu chân Quạ xoay sở tới trại kịp thời và Sao Xanh đồng ý nói chuyện với Sao Xao, thì thật quái dị khi cả một đoàn chinh chiến đi theo bà. Ngoài ra, anh không muốn để trại dễ bị tấn công, nhất là bây giờ. “Tại sao Long Tuyết và Long Điều Hâu không ở lại để giúp canh giữ trại?” anh đề nghị. “Tôi rất cảm kích về sự ủng hộ của các bạn, nhưng các bạn cần cho ở đây”.

Long Tuyết và Long Điều Hâu nhìn nhau rồi gật đầu.

“Bây giờ tất cả chúng ta nên đi ngủ lấy sức”, anh tiếp. “Chúng ta sẽ lên đường khi trăng tà”.

Anh nhìn những chiến binh nằm cuốc vào ổ của họ, nhưng anh không nằm với họ. Anh biết mình không có cơ hội để ngủ, anh muốn nói chuyện với Da Xỉ Than về việc đang diễn ra trước khi cô nghe từ bất cứ mèo nào. Nếu không vì niềm tin của anh vào Lá Đốm thì từ lâu anh đã nghi ngờ mình có thể ngăn chặn trận chiến này. Xem ra có rất ít nguy cơ bị trục trặc: cho dù chân Quạ không kịp mang thông điệp đến; Sao Xanh từ chối gặp Sao Cao; bộ tộc Gió mai phục họ tại điểm Bốn Cây...

Rũ mình một cái thật mạnh, Tim Lửa ló vào trảng trống chính. Anh ngó quanh quất mong thấy chân Quạ, nhưng khu trại vẫn im lìm dưới ánh trăng. Một cặp mắt

sáng quắc ở lối vào đường hầm kim tước, và khi Tim Lửa bước lại gần để nhìn thì nhận ra thân hình mờ mờ của chân Tần Bì đang đứng gác.

“Cậu có biết chân Quạ là ai không?” anh hỏi, khi thằng lính nhỏ gật đầu, anh tiếp: “Tối nay anh ấy chưa đến à?”

Chân Tần Bì lắc đầu, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

“Nếu anh ấy đến”, Tim Lửa ra chỉ thị cho cậu ta, “hãy để anh ấy vào, và đưa anh ấy đến thẳng chỗ Sao Xanh, nghe không?”

“Vâng, thưa Tim Lửa”, chân Tần Bì nói to đầy tò mò, nhưng nó không hỏi han chi.

Tim Lửa gật đầu với nó và đi tìm Da Xỉ Than. Khi bước tới hang của mèo lang y, anh thấy cô đang ngồi bên ngoài, trò chuyện say sưa với Long Chuột.

Cả hai mèo đều nhìn qua khi anh tới.

“Tim Lửa?” Da Xỉ Than meo, chậm rãi đứng lên. “Những gì Long Chuột nói với em có đúng không? Tại sao thầy không mời em dự họp?” Ánh mắt da trời của cô lộ vẻ giận dữ.

“Đó là dành cho các chiến binh”, Tim Lửa đáp, mặc dù lời giải thích có vẻ nhạt nhẽo ngay cả đối với anh.

“Ồ phải mà”, Da Xỉ Than meo khô khốc. “Thầy nghĩ em sẽ không thích hợp việc giữ bí mật với Sao Xanh chứ gì?”

“Không phải thế!” Tim Lửa bài bác. “Tôi đến để nói chuyện với cô đây”. “Long Chuột”, anh thêm, nghiêm khắc liếc vào cô mèo, “cô định không nghĩ ngợi à?”

Long Chuột liếc trả anh, rồi quay đầu và biến mất vào đêm khuya.

“Sao ạ?” Da Xỉ Than thắc mắc.

“Xem ra Long Chuột đã nói cho cô biết hết rồi. Tôi không thích tình thế này hơn cô chút xíu nào, nhưng lựa chọn là đâu? Cô có thật sự nghĩ rằng bộ tộc Sao muốn chiến tranh nổ ra trong rừng... nhất là chiến tranh vô

nghĩa?”

“Bộ tộc Sao chưa bảo cho em về bất cứ trận chiến nào cả”, Da Xỉ Than thú nhận. “Và em không muốn đổ máu, nhưng đây là cách duy nhất thầy ngăn chặn nó sao?” Nếu cô nghĩ có cách nào hay hơn, hãy nói cho tôi biết”.

Da Xỉ Than lắc đầu. Ánh trăng tươi đẫm trên bộ lông xám của cô, khiến cho cô có một diện mạo ma quái, như thể cô đang nửa đường tới bộ tộc Sao. “Cho dù thầy có làm gì, Tim Lửa, hãy cẩn thận với Sao Xanh. Hãy nhẹ nhàng với bà. Bà là một tộc trưởng vĩ đại...và bà sẽ lại là một tộc trưởng vĩ đại”.

Tim Lửa muốn tin lời cô mèo lang y thật nhiều. Nhưng xem ra mỗi ngày Sao Xanh mỗi trượt sâu hơn vào rối loạn. Bà mèo bảo trợ thông thái mà anh kính trọng khi lần đầu tiên anh vào bộ tộc Sấm dương như đã xa lắm rồi.

“Tôi sẽ cố hết sức”, anh hứa. “Tôi không muốn lừa dối bà. Chính vì thế mà tôi dàn xếp cuộc gặp này với Sao Cao. Tôi muốn bà nhận ra rằng chúng ta không cần phải đánh nhau. Nhưng bà sẽ không chịu lắng nghe rồi”. Căng thẳng, anh thêm. “Cô có nghĩ là tôi sai?”

“Em không có quyền nói”, Da Xỉ Than điềm tĩnh nhìn ánh mắt anh. “Đó là quyết định của thầy, Tim Lửa. Không mèo nào quyết định giùm cho thầy cả”.

Chương 14

Khi Tim Lửa quay về trảng trống chính, vẫn chưa có dấu hiệu gì của chân Quạ. Bụng anh chộn chạo. Mặt trăng ở cao trên bầu trời. Chẳng bao lâu nữa, Sao Xanh sẽ dẫn quân xông vào chiến trận chống lại bộ tộc Gió, và tất cả hy vọng về một giải pháp hòa bình sẽ tiêu tan.

Chân Quạ đang ở đâu? Có lẽ Ria Độc Nhất chưa tìm thấy cậu ta. Hay cậu ta không thể đến – hay đang trên đường đi nhưng quá trễ. Tim Lửa muốn lao vào trong rừng để tìm anh chàng, nhưng anh biết điều đó chẳng vì mục đích gì cả.

Bỗng rồi anh thấy một sự chuyển động ở lối vào trại, và nghe thấy một tiếng meo chát vẩn của chân Tần Bì. Một mèo khác trả lời, và Tim Lửa rùng mình nhẽ nhõm khi nhận ra giọng nói của chân Quạ. Lao bắn về phía trước, anh băng ào qua trảng trống.

“Được rồi, chân Tần Bì”, anh meo với chú lính nhỏ. “Để tôi lo liệu chân Quạ cho – cậu ở đây cảnh giới đi”. Anh chạm mũi với anh mèo bóng mượt vừa hiện ra khỏi đường hầm kim tước. “Gặp cậu mừng quá, chân Quạ. Đạo này cậu thế nào?”

Trong khi hỏi thăm anh đã có thể nhận thấy cậu cựu lính nhỏ rất khỏe mạnh. Bộ lông đen tuyền của chàng ta lấp lánh ánh trắng và từng cuộn cơ bắp mạnh mẽ dập dềnh bên dưới lớp lông.

“Mình khỏe”, chân Quạ trả lời. Anh chàng nhìn quanh trảng trống, đôi mắt màu hổ phách mở lớn. “Cảm giác thật lạ khi lại ở đây, Tim Lửa à. Mình rất tiếc khi nghe cậu đang gặp rắc rối với bộ tộc Gió. Ria Độc Nhất đã kể mọi chuyện với mình, và anh ta thể là họ không ăn trộm

mỗi”.

“Hãy cố thuyết phục Sao Xanh điều này”, Tim Lửa meo dứt khoát. “Này nhé, mình rất ghét phải hối cậu – mình biết biết cậu phải chạy như gió mới đến đây nhanh như vậy– nhưng chúng ta không có nhiều thời gian. Theo mình”.

Anh dẫn đường tới hang của Sao Xanh. Bà tộc trưởng bộ tộc Sấm đang cuộn mình trong ổ, nhưng khi Tim Lửa nhìn gần thì thấy một tia sáng trắng phản chiếu từ đôi mắt khép hờ của bà. Bà vẫn chưa ngủ.

“Gì vậy, Tim Lửa?” bà hỏi, nghe có vẻ bức dọc. “Giờ chưa đến lúc đi đâu. Có ai đi cùng với anh vậy?”

“Chân Quạ, thưa Sao Xanh”, kể cô độc meo, bước tới trước. “Tôi đến với một thông điệp từ bộ tộc Gió”.

“*Bộ tộc Gió!*” Sao Xanh vọt đứng dậy. “Cái bộ tộc trộm cắp đó muốn nói gì với ta?”

Với sự tự tin của mình, chân Quạ không hề nao núng, mặc dù Tim Lửa biết chắc chướng ngại vật ấy còn nhớ những ngày còn là một lính nhỏ của bộ tộc Sấm và cơn giận dữ của Sao Xanh là một điều thật đáng sợ. “Sao Cao muốn gặp bà để bàn thảo về vụ mất cắp mỗi”, anh nói.

“Thế à?” Sao Xanh liếc lẹ qua trợ thủ của mình, mắt bà phục lên tia lửa xanh. Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa tin là bà đã đoán được việc anh làm. Một khoảng dừng rợn người.

“Sao Xanh, chần chần thương thuyết sẽ tốt hơn là đánh nhau phải không?” Tim Lửa liều lĩnh nói.

“Đừng bảo ta phải làm gì”, Sao Xanh nói. Chóp tai của bà giật giật một cách cáu kỉnh. “Ra khỏi đây ngay. Chân Quạ và ta sẽ thảo luận với nhau”.

Tim Lửa không có cách nào khác là phải rời khỏi hang. Anh lượn lờ ở bên ngoài, nghe ngóng tiếng thì thầm nhưng không thể nghe được Sao Xanh và chân Quạ đang nói những gì.

Một lát sau Bão Trắng vọt ra khỏi hang chiến binh và bước tới bên anh. “Trăng sắp lặn rồi”, ông chiến binh

trắng meo. “Sao Xanh sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ. Chân Quạ ở đây hả?”

“Vâng, đúng vậy”, Tim Lửa meo. “Nhưng tôi không biết liệu...”

Anh ngừng sững lại trước một sự chuyển động từ trong hang. Một nhịp tim đập sau, Sao Xanh uy nghi bước ra, với chân Quạ theo sau. Bà bước tới trước cho đến khi tới Tim Lửa, đuôi bà quật tới tấp. “Hãy tập hợp đội tuần tra”, bà ra lệnh. “Chúng ta đi đến điểm Bốn Cây”.

“Vậy là bà sẽ nói chuyện với Sao Cao?” Tim Lửa cả gan hỏi/

Đuôi tộc trưởng lại quật lần nữa. “Ta sẽ nói chuyện”, bà meo. “Nhưng nếu không đạt được thỏa thuận, chúng ta sẽ đánh”.

Đêm vẫn đen kịt khi Sao Xanh dẫn đoàn chiến binh của bà vào thung lũng, nơi bốn cây sồi vĩ đại đứng sừng sừng. Tim Lửa bước đi sát bên vai bà; những tiếng ào ào thật khê cho anh biết những chiến binh khác đang theo sau. Tim anh nảy tung lên khi một con cú kêu ở đằng xa. Anh hầu như không kịp mở lời cảm ơn chân Quạ đã mang thông điệp của Sao Cao tới thì anh mèo đen đã vụt biến ra khỏi đoàn chiến binh bộ tộc Sấm. Anh chàng sẽ đi theo một tuyến đường khác để trở về trang trại của mình, tránh xa khỏi điểm Bốn Cây.

Sao Xanh ngừng lại ở đỉnh dốc. Khi những chiến binh khác bắt kịp bà, ánh áo phủ một bức màn mờ nhạt xuống những khối lông của họ, chạm vào những đôi tai vểnh và phản chiếu những đôi mắt mở to. Tim Lửa có thể nắm được sự cảnh giác của họ.

Khi anh nhìn băng qua biên giới vào lãnh thổ bộ tộc Gió, thoát tiên anh tưởng vùng đất hiu quạnh trống không, trải tít lên tận bầu trời đêm. Gió quét từ nơi ấy qua làm lay động những cây sồi trong thung lũng sau lưng anh. Nhưng rồi anh bắt gặp sự chuyển động ở đằng trước, và nhận ra một hàng mèo đang đứng đó, với Sao Cao ở chính giữa. Bao tử anh quặn lên khi nhận ra Sao Xao cũng

đem chiến binh đi cùng với mình.

“Cái gì đây?” Sao Xanh rít, quay qua trừng mắt nhìn anh. “Bao nhiêu mèo bộ tộc Gió? Ta tưởng ta đến đây là để nói chuyện chứ”. Đôi mắt bà điên giận chĩa vào Tim Lửa, bản năng sâu thẳm nào đó dội sự hiểu biết vào biểu hiện của bà. “Cái này trông giống một trận phục kích hơn là một cuộc gặp của những tộc trưởng”.

Với một cái giạt đuôi của bà, lập tức những chiến binh bộ tộc Sấm lặng lẽ dàn đội hình hàng ngang, đồng loạt một cách có chủ đích ở hai bên tộc trưởng của mình, đối mặt với những mèo bộ tộc Gió. Tim Lửa cảm thấy không khí nứt ra bởi sự căng thẳng, và anh nhận thấy thật quá dễ dàng cho một trận chiến nổ ra, thậm chí cả khi bộ tộc Gió không tấn công trước. Liệu Sao Cao có giữ lời, và cố gắng thương lượng với Sao Xanh hơn là chiến đấu?

“Sao Cao?” Sao Xanh lạnh lùng meo. “Ngài muốn nói gì với ta?”

Chờ câu trả lời của tộc trưởng bộ tộc Gió, Tim Lửa phập phồng gương móng vuốt ra rồi lại rút vào. Anh thật sự không biết hàng mèo của mình có vững chắc hay không. Chỉ có một mèo dướn về phía trước thôi là trận chiến có thể nhấn chìm tất cả. Anh nhìn thấy Da Bụi trao đổi ánh mắt căng thẳng với Mặt Vện, như thể cả hai cũng đang nghĩ giống như anh. Kế bên anh, Bão Cát dán ánh mắt vào những mèo bộ tộc Gió, đôi tao của cô nằm ẹp xuống đầu. Chân Lẹ sợ sệt nhìn vào tộc trưởng của mình, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ trong hàng. Chân Mây, đứng phía bên kia Tim Lửa, đã hạ thấp người vào tư thế sẵn mỗi, hông cậu ta lúc lắc như sắp sửa phóng đến nơi.

“Đứng im!” Tim Lửa rít.

Cách đó vài con cáo, Sao Cao đứng lên trước những chiến binh của ông một hai bước. Khi tia sáng bình minh đầu tiên bỏ vào bầu trời, Tim Lửa có thể nhìn thấy ông rõ hơn. Bộ lông trắng đen của ông xù nhẹ, đuôi nhổng thẳng đứng. Sau lưng ông, Tim Lửa nhận ra Ria Độc Nhất, Hoa Sớm, và cậu lính nhỏ chân Kim Tước. *Mình*

không muốn lâm trận với những mèò này, anh nghĩ. Anh chờ đợi, cảm thấy tim mình đập như một con chim bị mắc bẫy.

“Không mèò nào được động đậy”, cuối cùng Sao Cao ra lệnh cho những chiến binh của mình. Giọng ông bay bổng trong bầu không khí tĩnh mịch.

“Ngài điên chắc!” Đó là Vuốt Bùn, bước tới bên cạnh Sao Cao. “Bà ta mang theo quân chiến đấu kia. Chúng ta phải tấn công”.

“Không”. Sao Cao bước lên trước thêm một bước nữa, giật đuôi triệu hồi Bàn Chân Liệt, trợ chủ của ông, tới bên cạnh. Nhìn thẳng vào Sao Xanh, ông nghiêng đầu. “Sẽ không có chiến trận nào xảy ra ở đây trong ngày hôm nay. Ta đã nói ta tới đây để nói chuyện, và đó là điều ta sẽ làm”.

Sao Xanh không hồi đáp. Bà thụp mình xuống đất, lông dựng lên và nhe răng trong một tiếng gầm thách thức. Tim Lửa đột nhiên sợ bà đã đổi ý, và tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu bà lao mình vào tộc rường bộ tộc Gió. Anh cập rập khẩn cầu bộ tộc Sao cho bà dừng ra lệnh cho những chiến binh của bà tấn công.

Cùng lúc đó, Ria Độc Nhất tiến tới Vuốt Bùn và thúc thật mạnh cho ông ta trở về hàng. Trong khoảng khắc kéo dài như cả mấy mùa trăng đối với Tim Lửa, hai hàng mèò đầu mặt vào nhau, hai hàng lông tung bay trong gió, mắt họ quắc lên vẻ căng thẳng – họ đang bấp bênh trên bờ vực nổ ra một cuộc cắn xé và gào thét long trời lở đất.

“Sao Xanh”, Sao Cao lại nói. “Bà có thể tới đây với ta, giữa các chiến binh của ta? Hãy mang trợ thủ của bà đi cùng, xem chúng ta có thể tạo lập hòa bình hay không”.

“Hòa bình ư?” Sao Xanh nạt. “Làm sao ta có thể hòa bình với bọn trômk mờ và dối trá?”

Những tiếng ngao phản đối nổi lên từ phía những mèò bộ tộc Gió. Vuốt Bùn nhảy xổ tới trước, nhưng Ria Độc Nhất chồm theo và quật ngã xuống, kìm chặt gã giãy

giữa dưới nền cỏ. Tim Lửa nhìn thấy Vằn Đen lia đuôi tới lui, nếu Vuốt Bùn tấn công, Vằn Đen sẽ tiếp gã ngay, và tất cả mọi hy vọng hòa bình sẽ tan biến.

“Xin hãy làm như Sao Xanh nói”, Tim Lửa khẩn thiết meo với Sao Xanh. “Đó là lý do tại sao chúng ta đến đây. Bộ tộc Gió cũng phải chịu cảnh mất trộm mỗi, giống như bộ tộc Sấm”.

Sao Xanh đảo mắt qua anh, vẻ căm phẫn độc địa hực lên trong đôi mắt xanh của bà. “Đường như chúng ta không có lựa chọn”, bà rít lên với anh. “Nhưng hãy cân nhắc điều này coi, Tim Lửa. Anh sẽ thấy chắc chắn là như vậy”.

Bước đi kiêu hãnh, lông dựng ngược, bà tiến lên trước cho đến khi đứng trước mặt Sao Xanh, ngay trên đường ranh giới của lãnh thổ bộ tộc Gió. Tim Lửa theo sau, thì thầm với Bão Cát. “Hãy trông chừng Vằn Đen” khi anh rời khỏi hàng những chiến binh.

Sao Cao điềm nhiên nhìn Sao Xanh khi bà tiến tới. Tộc trưởng bộ tộc Gió chưa bao giờ tha thứ cho bà, Tim Lửa biết, vì bà đã chứa chấp kẻ thù cũ của ông là Đuôi Gãy, nhưng ông ta có thừa không ngoan để không cho sự thù hận tác động tới mình lúc này. “Sao Xanh”, ông meo, “Ta thề trước bộ tộc Sao rằng bộ tộc Gió không hề sẵn bắt trên lãnh địa của bà”.

“Bộ tộc Sao!” Sao Xanh cười khẩy. “Một lời thề trước bộ tộc Sao thì có giá trị gì?”

Ông mèo mướp trắng đen sừng sốt, ánh mắt ông thoáng đá qua Tim Lửa tựa như đang chờ sự giải thích. “Vậy thì ta thề trước bất cứ điều gì mà bà cho là thiêng liêng”, ông tiếp. “Trước những đứa trẻ của chúng tôi, trước những hy vọng của bộ tộc chúng tôi, trước danh dự của những tộc trưởng của chúng ta. Bộ tộc Gió không làm điều mà bà đã cáo buộc chúng tôi”.

Lần đầu tiên những lời nói của ông có vẻ thấu được tới Sao Xanh. Tim Lửa thấy lông của bà bắt đầu xẹp xuống. “Làm sao ta có thể tin lời ông?” bà nói the thé.

“Chúng tôi cũng bị mất cấp mỗi”, Sao Cao nói với bà. “Có lẽ là do lũ chó, hoặc do bọn phiến loạn. Không phải là do mèo bộ tộc Gió”.

“Vậy ư”, Sao Xanh meo. Giọng của bf giờ có vẻ bị lung lay. Tim Lửa nghĩ có lẽ Sao Cao đang bắt đầu thuyết phục được bà, nhưng bà không biết làm cách nào để thoát lui mà không bị mất đi lòng tự trọng.

“Sao Xanh”, Tim Lửa khẩn khoản meo, “một tộc trưởng cao quý không bao giờ dẫn chiến binh của mình vào trận chiến không cần thiết. Nếu có sự nghi ngờ nhỏ nhất thì...”

“Anh nghĩ anh biết cách điều hành một bộ tộc gọn ta chẳng?” Sao Xanh cắt ngang. Lòng của bà lại dựng đứng lên, nhưng lần này Tim Lửa là mục tiêu làm bà nổi giận. Anh chột bắt gặp bà tộc trưởng già nua, hung dữ, và đó là tất cả những gì anh có thể làm để không khiếp đảm trước bà.

“Những mèo trẻ thường nghĩ rằng họ biết mọi thứ”, Sao Cao meo. Có hàm ý thông cảm một cách hài hước trong giọng nói của ông, và Tim Lửa cảm thấy lóe lên một sự biết ơn về phía tộc trưởng bộ tộc Gió vì sự nhạy cảm của ông trước nỗi sợ hãi của Sao Xah. “Nhưng đôi khi chúng ta cũng phải lắng nghe họ. Thật sự là không cần đến trận chiến này”.

Tai của Sao Xanh dạt ra bức bối. “Rất tốt”, bà miễn cưỡng meo. “Ta chấp nhận lời của ngài... vào lúc này. Nhưng nếu đội tuần tra của ta ngửi thấy mùi bộ tộc Gió quá biên giới của chúng tôi một cái đuôi thì...” Bà quay lại và gọi những mèo bộ tộc Sấm. “Trở về trại!” bà ra lệnh, đoạn phóng vượt lên trước họ.

Khi Tim Lửa quay người đi theo bà, Sao Cao nghiêng đầu với anh. “Cảm ơn, Tim Lửa. Anh đã làm rất tốt, và bộ tộc của anh ta vinh danh lòng dũng cảm của anh trong nỗ lực ngăn chặn trận chiến này – nhưng ta sẽ không ghen tị với anh đâu”.

Tim Lửa nhún vai, và theo sau những mèo của bộ tộc mình. Ngay cả khi anh phóng vào thung lũng ở điểm Bốn Cây, anh liếc qua vai hi thấy những mèo bộ tộc Gió đang phóng băng qua cánh đồng hoang hướng về trại của họ. Mặt cỏ sáng mờ nhạt trong ánh mình mình dịu dịu, không bị nhuộm màu của mèo nào.

“Cảm ơn, Lá Đốm”, Tim Lửa thì thầm khi quay đi.

Sao Xanh dẫn những chiến binh của bà trở về trại trong cái im lặng căng thẳng. Ở lối vào trảng trống, Tim Lửa lao thẳng tới để nói chuyện với Long Chuột, đang ngồi bên ngoài hang chiến binh.

“Có vấn đề gì không?” anh hỏi.

Long Chuột lắc đầu. “Không hề”, cô báo cáo. “Long Tuyết dẫn Long Điều Hâu và hai lính nhỏ đi tuần tra bình minh rồi”. Nhìn anh từ đầu tới chân, cô thêm. “Xem ra anh chẳng mất tí lông nào. Tôi cho là cuộc nói chuyện hòa bình đã hiệu nghiệm.

“Đúng vậy. Cảm ơn cô đã trông nom mọi việc ở đây, Long Chuột”.

Long Chuột nghiêng đầu. “Tôi đi ngủ chút đây”, cô meo. “Anh cần phải gửi vài mèo ra ngoài đi săn. Coi như chẳng còn miếng mồi tươi nào cả”.

“Tôi sẽ dẫn đầu nhóm đi săn”, Tim Lửa hứa.

“Anh không được đi”. Sao Xanh bước tới sau lưng anh. Mắt bà tựa như băng đá màu xanh da trời. “Ta muốn gặp anh trong hang của ta, Tim Lửa. Ngay bây giờ”. Bà bước hùng dũng qua trảng trống mà không ngoái lại phía sau xem anh có đi theo bà hay không.

Lông của Tim Lửa có cảm giác như bị kim châm vì sợ hãi. Anh đng chờ sự trách mắng từ tộc trưởng của mình, nhưng giờ đây, khi nó sắp xảy ra, thì dù có chuẩn bị tinh thần cũng chẳng khiến nó dễ dàng hơn tí nào.

“Để tôi phụ trách đội đi săn”, Bão Trắng meo, dành cho anh cái nhìn đầy thông cảm khi ông bước lại gần cùng với Bão Cát và Da Bụi.

Tim Lửa gật đầu cảm ơn và hướng về phía hang

của Sao Xanh. Ngay lúc anh tới nơi, bà tộc trưởng đã nằm xuống ổ của bà, với các chân rúc vào bên dưới thân mình. Chóp đuôi của bà giật tới giật lui.

“Tim Lửa”, giọng bà lặng lẽ – Tim Lửa ắt hẳn đã bớt sợ hơn nếu bà ngoa to với anh. “Sao Cao đã không thể chọn thời điểm thuận lợi hơn để nói với ta về vụ mất cắp mỗi nếu như bộ tộc Sao đã nói với ông ta. Có phải chính anh đã làm điều đó không? Anh là mèo duy nhất biết ta dự định tấn công bộ tộc Gió. Chỉ có anh mới có thể phản bội chúng ta”.

Trông như thể thần trí của bà đã sáng suốt hơn; trông như thể khuyển hướng dữ dội mà hồi nãy mài sắc những giác quan của bà trên vùng đất hoang giờ đã lắng xuống. Bà đang cư xử giống như một vị tộc trưởng cao quý mà anh từng kính trọng; khiến Tim Lửa càng nhận thức rõ một cách đau đớn hơn về việc họ đã mất những gì. Anh vẫn tin chắc là mình không phản bội bộ tộc nhưng anh đã để lộ lợi thế của yếu tố bất ngờ, bởi vì Sao Cao đủ thông minh để nhận ra trận chiến đang cận kề. Liệu Sao Xanh có đuổi anh đi không? Tim Lửa rùng mình trước ý nghĩ sẽ bị buộc phải sống như kẻ lang thang, trộm cắp mỗi và không được bộ tộc nào thừa nhận.

Anh đến đứng trước Sao Xanh và nghiêng đầu. “Tôi nghĩ đó là việc làm đúng”, anh lặng lẽ meo. “Cả hai bộ tộc đều không cần phải chiến đấu trong trận này”.

“Ta đã tin anh, Tim Lửa”, Sao Xanh hét the thé. “Anh, hãy tránh xa những chiến binh của ta ra”.

Tim Lửa cố ép mình nhìn vào ánh mắt xẹt lửa của bà. “Tôi làm điều này vì lợi ích của bộ tộc, thưa Sao Xanh. Và tôi đã không nói với ông ta về cuộc tấn công. Tôi chỉ yêu cầu ông ta tạt lập hòa bình thôi. Tôi nghĩ...”

“Câm mồm!” Sao Xanh rít giọng, quật đuôi cái độp. “Đó không phải là lời bào chữa. Tại sao ta lại lo âu nếu toàn thể bộ tộc bị tàn sát? Tại sao ta lại lo âu về kẻ phản bội?”

Một tia hoang dại lạo lớn dần trong mắt bà, và

Tim Lửa nhìn ra khoảnh khắc sáng suốt của bà đã trôi qua.

“Phải chi ta giữ các con ta lại!” bà thì thào. “Bàn Chân Sương bà Long Đá Quý là những mèo cao quý. Cao quý hơn bất kì kẻ nào trong đám loi chơi ở bộ tộc Sấm. Các con ta sẽ không bao giờ phản bội ta”.

“Sao Xanh...” Tim Lửa cố ngăn bà, nhưng bà lờ tịt anh đi.

“Ta đã bỏ chúng để trở thành thủ lĩnh trợ tá, và giờ đây bộ tộc Sao đang trừng phạt ta. Ồi chà, bộ tộc Sao thật là tinh khôn, Tim Lửa! Họ biết cách tàn nhẫn nhất để chà đạp ta. Họ cho ta làm tộc trưởng để rồi sau đó cho những mèo của ta phản bội lại ta. Vậy thì, làm tộc trưởng bộ tộc Sấm có đáng gì chứ? Không gì cả! Hoàn toàn vô nghĩa, hoàn toàn...” Chân bà cào cấu điên cuồng vào đám rêu. Mắt bà đờ ra, không nhìn vào đâu cả, miệng bà ngáp ngáp thành tiếng rú không lời.

Tim Lửa rùng mình hoảng loạn. “Để tôi đi tìm Da Xỉ Than”, anh meo.

“Ở... yên... tại... chỗ...” Từng lời khò khè vọt ra. “Ta phải trừng phạt ngươi, Tim Lửa. Hãy cho ra biết một hình phạt thích đáng dành cho kẻ phản bội”.

Gần phát bệnh vì sợ hãi và sốc, Tim Lửa buộc mình phải trả lời. “Tôi không biết, Sao Xanh”.

“Nhưng ta biết”. Giọng bà bỗng nhiên biến thành một tiếng rù nhỏ, toát lên vẻ thích thú quái đản. Ánh nhìn của bà khóa chặt vào Tim Lửa. “Ta biết một hình phạt tốt hơn hết thảy. Ta sẽ không làm gì cả. Ta vẫn để ngươi làm thủ lĩnh trợ tá, và sau đó là tộc trưởng thay thế ta. Chà, điều đó sẽ làm bộ tộc Sao hài lòng biết bao – một kẻ phản bội thống trị một bộ tộc toàn quân phản trắc! Có lẽ họ sẽ cho ngươi sự vui thích, Tim Lửa. Còn bây giờ hãy rút khỏi mắt ta!”.

Những lời cuối cùng ấy bắn ra. Tim Lửa lùi xa khỏi bà, vọt ra ngoài trắng trống. Anh tưởng như mình vừa thoát ra khỏi một trận chiến. Nỗi tuyệt vọng của Sao Xanh

cắn vào anh như những móng vuốt bén ngọt. Nhưng anh không thể cưỡng lại cảm giác rằng Sao Xanh cũng chìm mình xuống – thậm chí không cố hiểu động cơ của anh, gán cho anh cái nhãn kẻ phản bội mà không cân nhắc xem điều gì sẽ xảy ra nếu họ đánh nhau với bộ tộc Gió.

Đầu cúi gằm, Tim Lửa thần thờ băng qua trảng trống, không hề biết một mèo khác vừa đến gần mình, cho đến khi anh nghe giọng của Bão Cát.

“Có chuyện gì vậy, Tim Lửa? Bà đuổi anh à?”

Tim Lửa nhìn lên, đôi mắt xanh lá cây của Bão Cát chất chứa nỗi lo âu, mặc dù cô chưa đến đủ gần để chạm mũi an ủi anh.

“Không”, anh đáp. “Bà không làm gì cả”/

“Vậy thì tốt rồi”. Giọng Bão Cát nghe như thể cô cố ấn sự lạc quan vào trong giọng nói. “Tại sao trông anh lại như thế?”

“Bà bị... bệnh”. Tim Lửa không thể thuật lại những gì mình vừa chứng kiến trong hang của Sao Xanh. “Tôi đang đi tìm Da Xỉ Than để khám cho bà. Sau đó chúng ta có thể cùng ăn”.

“Không, tôi... tôi hứa đi săn với chân Mây và Mặt Vện rồi”. Bão Cát cào cào hai chân trước, không nhìn anh. “Đừng lo lắng về Sao Xanh, Tim Lửa. Bà sẽ khỏe mà”.

“Tôi không biết”, Tim Lửa không kìm nổi một cái rùng mình. “Tôi cố giải thích cho bà hiểu tôi, nhưng bà lại nghĩ tôi phản bội bà”.

Bão Cát im re. Tim Lửa thấy cô liếc một cái thật nhanh rồi nhìn đi chỗ khác. Niềm khao khát đọng trong mắt cô, nhưng nó bị pha trộn với nỗi băn khoăn, và anh nhớ lại cô đã nổi giận về việc lừa dối Sao Xanh đến thế nào.

Bão Cát cũng nghĩ mình là kẻ phản bội chẳng?
Anh tuyệt vọng suy nghĩ.

Sau khi Tim Lửa bảo Da Xỉ Than đến hang Sao Xanh, anh đi về phía hang chiến binh. Chân cẳng anh hầu như khó giữ cho anh đứng nổi, và anh chẳng thể nghĩ

ngợi được gì ngoài việc sẽ chìm vào giấc ngủ tối đen, êm dịu.

Tim anh rớt phịch xuống khi thấy Đuôi Dài tắt tả bằng qua trắng trống về phía anh.

“Tôi có lời muốn nói với anh, Tim Lửa”, anh ta ngao.

Tim Lửa ngồi xuống. “Chuyện gì?”

“Anh đã ra lệnh cho lính nhỏ của tôi đi với anh sáng nay phải không?”

“Phải, tôi đã giải thích với anh rồi”.

“Nó không thích thế, nhưng nó đã làm đúng bổn phận của nó”, Đuôi Dài gay gắt.

Đó là sự thật, Tim Lửa thừa nhận. Anh đã thán phục lòng can đảm của chú lính nhỏ trong tình huống hay cấn như vậy, nhưng anh không nghĩ bây giờ Đuôi Dài lại làm om sòm lên.

“Tôi nghĩ đã đến lúc cậu ta phải là chiến binh”, Đuôi Dài tiếp. “Thật ra, Tim Lửa, cậu ta đã có thể là chiến binh từ rất lâu rồi”.

“Đúng thế, tôi hiểu”, Tim Lửa trả lời. “Anh nói phải, Đuôi Dài, cậu ta rất xứng đáng”.

Đuôi Dài có vẻ chững hững trước sự đồng ý ngay tắp lự của anh. “Vậy anh sẽ làm gì về chuyện này?” anh ta la lối.

“Bây giờ thì không”, Tim Lửa meo. “Đừng dí tai của anh vào tôi, Đuôi Dài. Hãy nghĩ coi. Bây giờ Sao Xanh đang bực bội. Bà không thích những gì xảy ra sáng nay, và bà không muốn nghĩ đến việc phong danh lính nhỏ đâu. Không, chờ đã”. Anh quật đuôi để buộc Đuôi Dài im khi anh chiến binh xám nhạt há miệng định phản đối. “Để đó cho tôi. Sớm muộn gì Sao Xanh cũng sẽ nhận ra sự việc vừa rồi là vì điều tốt nhất. Sau đó tôi sẽ nói với bà về việc phong chiến binh cho chân Lẹ, tôi hứa đó”.

Đuôi Dài khụt khịt. Tim Lửa có thể nhìn thấy anh ta không vui, nhưng cũng không nghĩ ra được lí do gì để kháng cự. “Thôi được”, anh chiến binh mè mượp nhạt

meo. “Nhưng tốt hơn hết là hãy mau mau lên”.

Anh ta lại dùng dùng đi khỏi, để mặc Tim Lửa về ổ của mình. Khi anh cuộn tròn vào đống rêu êm ái, nhắm chặt mắt lại trước ánh sáng ban ngày, anh không khỏi áy náy cho bốn lính nhỏ cũ. Chân Mây, chân Sáng, và chân Gai đều xứng đáng trở thành chiến binh như chân Lẹ. Và bộ tộc đang cấp thiết cần họ đảm trách nhiệm vụ đầy đủ của một chiến binh. Nhưng với tâm trạng hiện tại của Sao Xanh, với nỗi ám ảnh xung quanh mình toàn kẻ phản bội, bà sẽ không bao giờ đồng ý trao cho chúng vì trí chiến binh.

Những giấc mơ của Tim Lửa thật đen tối và lộn xộn: anh bừng tỉnh thì nhận ra có một mèo đang thúc vào mình. Một giọng meo. “Dậy mau, Tim Lửa!”

Chớp mắt, anh thấy mình đang nhìn sát vào mặt Da Xỉ Than. Bộ lông xám của cô xù lên, đôi mắt mở to hốt hoảng. Tim Lửa tỉnh ngủ ngay trong một nhịp tim đập.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao Xanh”. Da Xỉ Than hấp tấp. “Em không tìm thấy bà ở đâu cả!”

Chương 15

Tim Lửa vọt đứng dậy. “”Kể tôi nghe xem chuyện gì đã xảy ra?”

“”Lúc tới thăm bà vào sáng sớm hôm nay, em đã cho bà ăn hạt anh túc để giúp bà bình tâm lại”, Da Xỉ Than giải thích. “”Nhưng bây giờ em vào hang của bà thì không thấy bà ở đó, mà bà cũng không ăn hạt anh túc. Em đã kiểm ở hang mèo già và nhà trẻ, nhưng cũng không thấy bà. Bà không có trong trại, Tim Lửa”.

“”Có ai thấy bà đi không?”

“”Em vẫn chưa hỏi, em đến báo với thầy trước đã”.

“”Để tôi bảo lính nhỏ đi tìm, coi xem...”

“”Sao Xanh không phải là một đứa trẻ, anh biết đó”. Lời cắt ngang là từ Bão Trắng, ông vừa bước vào hang chiến binh đúng lúc nghe được tin báo từ Da Xỉ Than. “”Có thể bà đi tuần tra rồi. Anh chị xem có mèo khác đi với bà không”. Ông nói một cách bình thản trong khi nhe răng ra ngáp và nằm xuống ổ.

Tim Lửa tản ngẩn gật đầu, nghe hoặc. Điều Bão Trắng nói có vẻ hợp lí, nhưng anh muốn bảo đảm chắc chắn. Với trạng thái của Sao Xanh như hồi sáng nay, bà có thể ở bất cứ đâu trong rừng. Cũng có thể bà đi tới bộ tộc Sông để tìm các con mình.

“”Không nhất thiết phải lo lắng”. Tim Lửa trấn an Da Xỉ Than, hy vọng giọng mình nghe tự tin hơn mình cảm thấy. “”Nhưng dù sao chúng ta cũng sẽ đi tìm xem có mèo nào nhìn thấy bà không”.

Rời khỏi hang, anh thấy chân Dương Xỉ và chân Tần Bì đang chia lười ở gần góc cây cụt cháy đen bên ngoài hang lính nhỏ. Tim Lửa giải thích gọn lẹ là anh có một thông điệp cần chuyển cho Sao Xanh, nhưng anh không biết bà đang ở đâu cả. Hai lính nhỏ sốt sắng vọt đi

ngay, sẵn sàng tìm bà.

“Cô đi hỏi xem có ai nhìn thấy bà không”, anh bảo Da Xỉ Than, cô cũng theo anh ra khỏi hang chiến binh. “Để tôi lên khe núi dò xe có thể ngửi thấy mùi của bà không. Có thể tôi sẽ lần theo dấu của bà”.

Thật tình, anh không hy vọng lắm. Trong lúc anh ngủ, mây đến đã phủ kín bầu trời và một cơn mưa đang lất phất rơi. Chẳng phải là thời tiết tốt cho việc lần theo dấu mùi. Trước khi đi, Tim Lửa để ý thấy Bão Cát vừa mới trở về trại, cùng với chân Mây và Mặt Vện. Cả ba đều mang mỗi tươi về và đem thả vào đồng mỗi.

Tim Lửa chạy lại chỗ họ, với Da Xỉ Than lệch thịch theo sau. “Bão Cát”, anh meo, “Cô có thấy Sao Xanh không?”

Bão Cát liếm lưỡi quanh miệng để chùi vết dịch của con mỗi tiết ra. “Không, sao vậy?”

“Bà không có ở đây”, Da Xỉ Than meo.

Mắt Bão Cát nhướng lên. “Các vị ngạc nhiên hả? Sau tất cả những gì diễn ra sáng nay? Chắc chắn bà cảm thấy mình đang mất quyền kiểm soát bộ tộc của bà”.

Điều đó gần đúng sự thật đến nỗi Tim Lửa không biết phải trả lời làm sao.

“Chúng tôi chuẩn bị ra ngoài nữa đây”, chân Mây meo. “Chúng tôi sẽ để mắt tìm kiếm bà”.

“Ờ, cảm ơn”. Tim Lửa nháy mắt với cậu lính nhỏ của mình.

Chú mèo trắng lại chạy bay ra ngoài, cùng với hai chiến binh thao sau chậm hơn. Mặt Vện ngừng lại để meo, “Tôi chắc chắn bà sẽ ổn thôi, Tim Lửa”, rồi đi khỏi, nhưng Bão Cát không hề nhìn lại.

Những rắc rối đang nhấn chìm Tim Lửa, nhưng rồi anh cảm thấy hơi thở của Da Xỉ Than phả vào tai mình. “Đừng lo lắng, Tim Lửa”, cô rì rầm. “Bão Cát vẫn là bạn của thầy. Thầy phải chấp nhận một điều là không phải lúc nào cô ấy cũng nhìn sự việc giống như thầy”.

“Cô cũng không nên lo lắng”, Tim Lửa thở dài.

Da Xỉ Than rừ một tiếng trù mếm. “Em cũng vẫn luôn là bạn của thầy”, cô nói. “Và em biết thầy đã làm điều mà thầy tin là đúng. Nào, chúng ta hãy xem có thể làm gì để tìm Sao Xanh bây giờ”.

Cho đến lúc mặt trời lặn, Sao Xanh vẫn bật tắt. Tim Lửa dò được dấu mùi của bà tới đỉnh khe núi, nhưng sau đó, với cơn mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, thì cái mùi đó mất hút vào đám cành cây cháy và mùi là mồi.

Lo đến độ không ngủ được, Tim Lửa đích thân ra canh gác. Đêm qua đã lâu, vầng trăng đang lặn dần thì anh phát hiện một khối chuyển động ở lối vào trại. Tia sáng trắng cuối cùng rọi tỏ một lớp lông xám bạc khi Sao Xanh khật khừ trở về trại. Lông bà ướt sũng, bám dính vào nguwoi, và đầu bà thõng xuống. Trông già nuakiệt sức và tuyệt vọng.

Tim Lửa vội vàng lao tới bà. “Sao Xanh, bà đã ở đâu vậy?”

Vị tộc trưởng ngẩng đầu lên rồi nhìn anh. Một luồng điện chạy rật qua Tim Lửa, đôi mắt bà, hơi quắc lên dưới ánh sáng mờ nhạt, tỉnh táo và rục lên, bất chấp tình trạng kiệt quệ của bà. “Nghe người hỏi như bà mẹ la rầy lũ con vậy”, bà nạt lộ chút châm biếm trong giọng nói của bà. Bà giật cục đầu về hướng hang của mình. “Đi với ta”.

Tim Lửa vâng lời, chỉ ngừng lại để lấy một con chuột đồng từ đồng mồi tươi. Sao Xanh cần phải ăn, cho dù bà đã ở đâu. Khi Tim Lửa vào hang của Sao Xanh, tộc trưởng đã nằm trong ổ rêu, đang rửa ráy bằng những cú liếm dài, cẩn thận. Tim Lửa rất muốn đến ngồi bên cạnh và chia lười với bà, nhưng sau cuộc chạm trán vừa rồi, anh không dám. Thay vào đó, anh thả con chuột đồng xuống trước mặt bà và nghiêng đầu kính trọng. “Chuyện gì xảy ra vậy, thưa Sao Xanh?” anh hỏi.

Sao Xanh rướn cổ ra ngửi mùi con chuột đồng, nửa muốn quay đi, và sau đó lại nuốt chửng nuốt trạo nó như thể bà chọn nhận ra mình đang đói thế nào. Bà không trả lời cho đến khi ăn xong.

“Ta đi nói chuyện với bộ tộc Sao”, bà thông báo, vẫy những vết chuột cuối cùng ra khỏi ria.

Tim Lửa trở mắt. “Tới Dãy Núi? Tự mình bà?”

“Dĩ nhiên. Ta còn có thể yêu cầu ai hộ tống ta trong bầy phản bội này?”

Tim Lửa nuốt nước miếng đánh ực. Anh meo nhẹ. “Bộ tộc của bà rất trung thành, Sao Xanh. Tất cả chúng tôi”.

Sao Xanh lắc đầu một cách bướng bỉnh. “Ta đã đi đến Dãy Núi và đã nói chuyện với bộ tộc Sao”.

“Nhưng tại sao?” Tim Lửa càng lúc càng rối bời. “Tôi nghĩ bà không muốn chia sẻ với bộ tộc Sao nữa”.

Bà mèo già cố đứng thẳng lên. “Ta không đến để chia sẻ. Ta đến để thách thức họ. Ta muốn xem họ thanh minh như thế nào về những việc họ đã đối xử với, trong khi ta đã phục vụ họ cả cuộc đời mình và luôn cố làm theo ý nguyện của họ. Bà muốn họ giải thích những gì đang diễn ra trong rừng”.

Tim Lửa nhìn bà, không tin nổi, sừng sờ vì tộc trưởng dám thách thức tâm linh những tổ tiên chiến binh của họ.

Ta đã nằm bên tảng đá Mặt Trăng và bộ tộc Sao đã đến với ta”. Sao Xanh tiếp tục. “Họ không hề biện minh cho họ – làm sao họ có thể như vậy chứ? *Không* chút biện hộ cho những gì họ đã làm với ta. Nhưng họ nói với ta một điều...”

Tim Lửa chồm tới gần hơn. “Điều gì?”

“Họ nói có quỷ dữ ở trong rừng. Cả một ‘bầy’. Họ nói với ta rằng bọn chúng sẽ đem chết chóc và sự tàn phá đến cho khu rừng hơn bao giờ hết”.

“Ý họ là sao?” Tim Lửa thì thào. Bộ chưa có đủ chết thóc và tàn phá với vụ cháy và lũ lụt chắc?

Sao Xanh hạ thấp đầu. “Ta không biết”.

“Nhưng chúng ta *phải* tìm ra!” Tim Lửa kêu lên, đầu óc anh quy mòng. “Có lẽ họ ám chỉ con chó – nhưng một con không thể nào tàn phá đến mức đó được. Thế

còn ‘một bầy’ thì sao? Hay là... Phải, có lẽ họ nói về bộ tộc Bóng Tối. Bà cũng biết là Sao Cọp đã thể sẽ trả thù chúng ta. Có lẽ hắn đang lên kế hoạch tấn công. Hay là Sao Báo Đốm”, anh nói thêm cố bám víu vào hy vọng rằng Sao Cọp đã mất hứng thú với việc gây tổn hại cho bộ tộc cũ của hắn.

Sao Xanh nhún vai. “Có lẽ”.

Tim Lửa nheo mắt lại. Anh không hiểu tại sao bà lại không làm sáng tỏ ý nghĩa của điều mà bộ tộc Sao đã nói với bà, và lên kế hoạch ngăn chặn nó nếu nó xảy ra. “Chúng ta cần phải làm gì đó”, anh khẩn nài. “Chúng ta phải canh phòng biên giới và tăng cường tuần tra”. Anh không thể chắc chắn mình sẽ làm điều đó như thế nào với nhúm chiến binh của mình. “Chúng ta cần phải bảo đảm luôn có một mèo canh gác trại khi...”

Giọng anh nghệt đi khi anh nhận ra Sao Xanh không lắng nghe. Bà thụp mình xuống bất động, mắt dán chặt vào chân. “Sao Xanh?”

Tộc trưởng bộ tộc Sấm ngược nhìn anh, mắt bà ngập chìm trong tuyệt vọng. “Điểm chính là gì?” bà khêu khào. “Bộ tộc Sao đã ấn định chết chóc sẽ đến. Một thế lực đen tối dạo quanh khu rừng, mà thậm chí cả bộ tộc Sao cũng không thể kiểm soát được nó. Hoặc sẽ *không* kiểm soát, Chúng ta bất lực rồi”.

Một cái rừng mình đội khắp người Tim Lửa. Sao Xanh đứng không khi cho rằng bộ tộc Sao không đủ quyền để ngăn chặn sự diệt vong sắp xảy đến? Trong vài nhịp tim đập anh suyt nữa thì tuyệt vọng lây với tộc trưởng.

Sau đó anh ngẩng đầu lên. Cảm tưởng như mình đang giẫy giụa để ngoi lên khỏi một vũng nước sâu đen ngòm. “Không”, anh ngao. “Tôi không tin được điều đó. Sẽ luôn có điều gì đó mà một mèo có thể làm được, miễn là anh ta có sự can đảm và lòng trung thành”.

“Can đảm? Trung Thành? Trong bộ tộc Sấm?”

“Đúng vậy, thưa Sao Xanh?” Tim Lửa cố dồn hết

sức mạnh lòng tin của mình vào trong câu trả lời. “Không mèo nào ngoài Sao Cọp từng muốn phản bội bà”.

Sao Xanh nhìn anh đăm đăm một lát rồi quay đi chỗ khác. Đuôi bà giật nhẹ một cách mệt mỏi. “Anh muốn làm gì thì làm, Tim Lửa. Sẽ không có gì khác biệt đâu. Không. Giờ thì đi đi”.

Tim Lửa lúng búng rời tạm biệt. Lùi trở ra, anh bỗng để ý thấy những hạt anh túc mà Da Xỉ Than đã để lại hồi sớm vẫn đang nằm gọn gàng trên một chiếc lá. Anh gặt đầu về phía chúng. “Hãy ăn hạt anh túc đi, Sao Xanh”, anh meo. “Bà cần nghỉ ngơi. Ngày mai mọi việc sẽ khá hơn”.

Anh ngậm chiếc lá giữa hai hàm răng và cẩn thận đặt nó trong tầm với của Sao Xanh. Sao Xanh hít hít một cái gớm ghiếc, nhưng khi Tim Lửa rời khỏi hang, liếc trở lại, anh thấy bà cúi xuống, đang liếm những hạt cây.

Ra ngoài trời, anh giữ lông thật mạnh, cố xua đi nỗi khiếp hãi đang bám rịt lấy mình khi Sao Xanh tiết lộ thông tin từ bộ tộc Sao. Bản năng đưa chân anh về hướng hang của Da Xỉ Than. Anh phải cho cô mèo lang y biết là Sao Xanh đã trở về, và anh muốn thảo luận với cô những gì mà tộc trưởng vừa kể với anh.

Ngay lúc đó, anh chợt nhớ lại cách đây hơn một mùa trăng, Da Xỉ Than đã kể với anh về giấc mơ mà trong đó cô đã nghe thấy những từ *bầy, bầy và giết, giết*.

Chương 16

Da Xỉ Than không thể kể thêm gì hơn với Tim Lửa, cũng không đoán được bầy quỷ dữ trong rừng có thể là gì.

“Bộ tộc Sao không lặp lại lời cảnh báo nếu nó không quan trọng”, cô meo, ánh mắt xanh biếc lo âu của cô dừng lại ở Tim Lửa. “Tất cả những gì chúng ta có thể làm là liên tục cảnh giác”.

“Dù gì Sao Xanh cũng đã trở về an toàn”, Tim Lửa ráng khích lệ cô, nhưng đó chỉ là một nỗ lực tội nghiệp. Cả hai mèo đều nhận thức rõ về một hiểm họa vô hình, vô thanh đang treo lơ lửng lên bộ tộc mà họ yêu quý.

Trong những ngày nữa, Tim Lửa sẽ cố hết sức lập ra một hệ thống những đội tuần tra hầu cảnh báo đầy đủ cho bộ tộc nếu bộ tộc Bóng Tối hay bộ tộc Sông quyết định tấn công. Hầu như không có đủ chiến binh cho những đợt tuần tra và canh gác liên tu bất tận, và Tim Lửa cảm thấy lông mình xói hằn đi với nỗi lo chuyển mùa. Cơn mưa rữ bỏ thời tiết khô hanh nhưng lại giăng một màn sương muối mỏng dính trên mặt đất vào mỗi sáng, khiến cho lá trên cành đều rụng đều đặn khỏi thân cây. Đợt phục hồi ngắn ngủi của rừng đã hết, và con mồi lại trở nên khan hiếm.

Vào sáng nọ, chừng nửa mùa trăng sau cuộc đối đầu với bộ tộc Gió, Tim Lửa chuẩn bị dẫn đội tuần tra bình minh gồm Lông Điều Hâu và chân Mây đi ra, thì Sao Xanh bước xộc ra khỏi hang của bà. “Sáng nay ta sẽ dẫn đội tuần tra”, bà meo, đoạn ra chờ ở cổng trại.

“Sao Xanh dẫn đầu đội tuần tra?” chân Mây rì rầm. “Nhớ làm thật tốt đấy. Coi chừng để bị phát hiện nhím bay!”

Tim Lửa táng một cái vào đầu nó, nhưng anh cũng

không khỏi ngạc nhiên như lính nhỏ của mình khi thấy Sao Xanh lại bắt đầu gánh vác bộ tộc. “Hãy tỏ ra kính trọng coi”, Tim Lửa ra lệnh. “Bà là tộc trưởng của trò, và bà đang bị bệnh đấy”.

Chân Mây làu bàu. Tim Lửa định ra với tộc trưởng thì một ý chợt nảy ra trong đầu anh. “Này, chân Mây, trò muốn trở thành chiến binh chứ gì?” Tên mèo trắng gật đầu háo hức. “Tốt, vậy thì, đây là cơ hội cho trò gây ấn tượng với Sao Xanh. Chúng ta hãy gọi một lính nhỏ khác đi cùng. Đi tìm chân Lẹ mau lên”.

Mắt của chân Mây nháng lên đầy phấn khích, nó lao bổ về phía hang lính nhỏ.

Tim Lửa nhìn nó đi, rồi quay qua Long Điều Hâu. “Cậu ti tìm Đuôi Dài được không?” Anh biết vị chiến binh mèo mướp nhạt rất sẵn lòng chớp lấy cơ hội để phô diễn kỹ năng của lính nhỏ của mình. “Anh ấy sẽ đi với nhóm săn mồi... cậu không phiền nếu đổi nhiệm vụ với anh ấy chứ?”

“Được thôi, Tim Lửa”.

Long Điều Hâu biến tọt vào hang chiến binh, và lát sau Đuôi Dài xuất hiện. Hai lính nhỏ nhập vào mèo bảo trợ của mình, rồi cả bốn con mèo bước tới chỗ Sao Xanh đng đợi.

Tai bà dỏng lên. “Anh chắc chắn đã chọn đúng mèo chứ Tim Lửa?” Bà hỏi một cách chát chúa. Không chờ câu trả lời, bà dẫn đầu ra khỏi trại và đi lên hẻm núi.

Khi đi bà mèo xám xanh hướng về phía biên giới bộ tộc Sông, Tim Lửa suyt nữa thì tưởng rằng nhưn xg mùa vừa qua chưa bao giờ xảy ra cả, và anh vẫn còn là một chiến binh trẻ đi tuần tra mà không phải vướng bận trách nhiệm gì. Nhưng rồi khu rừng cháy thê lương lại nhắc nhở anh không gì có thể quay trở lại được nữa.

Lớp sương muối bắt đầu tan rã khi mặt trời lên cao khỏi dòng sông, mặc dù lá rụng vẫn kêu rảng rắc dưới mỗi bước chân của đoàn mèo khi họ lướt đi trong bóng râm. Vừa đi Tim Lửa vừa kiểm tra hai lính nhỏ xem chúng

có thể trông thấy và ngửi thấy những gì, hy vọng chúng tỏ được khả năng săn mồi của chúng với tộc trưởng. Chúng tự tin trả lời thật trôi chảy, nhưng xem ra Sao Xanh chẳng tỏ dấu hiệu gì là nghe thấy cả.

Tộc trưởng bộ tộc Sấm ngừng lại khi dòng sông hiện ra trong tầm mắt họ và đứng ngóng qua phía bờ đối diện. “Ta tự hỏi chúng đâu rồi”, bà lẩm bẩm, quá nhỏ cho Tim Lửa nghe được. “Giờ này chúng đang làm gì?”

Không cần nhìn về u sấu trong đôi mắt bà Tim Lửa cũng biết bà đang nghĩ về Bàn Chân Sương và Long Đá Quý. Anh thấp thỏm liếc nhìn những mèo khác xem họ có để ý không, nhưng chân Lẹ và chân Mây đang hít một cái hốc chuột nước, trong khi Đuôi Dài đang theo dõi sự chuyển động của một con sóc trên cây.

Lát sau, Sao Xanh quay đầu và men theo đường biên ngược dòng sông về phía gò đá Thái Dương. Tim Lửa để ý thấy bà cứ nhìn ngang dọc vào lãnh thổ bộ tộc Sông. Nhưng mọi thứ đều tĩnh lặng. Họ không thấy mèo bộ tộc Sông nào.

Rồi thì gò đá Thái Dương hiện ra trong tầm nhìn. Những tảng đá trơn láng dường như vắng tanh. Nhưng, khi Tim Lửa nhìn, bỗng thấy một mèo leo lên từ phía đối diện và đứng in bóng lên bầu trời.

Tim Lửa ngừng sững lại, lông của anh dựng đứng lên với cảm giác nguy hiểm. Mặc dù chưa nhận ra màu lông của bà ta, nhưng cái thế đứng hung hăng, cái nghiêng đầu ngạp mạn, và cái đuôi dài thì không thể sai vào đâu được. Đó chính là Sao Báo Đốm.

Hai mèo khác vừa nhập vào Sao Báo Đốm, và khi đội tuần tra bộ tộc Sấm tiến lại gần hơn, Tim Lửa có thể nhận ra Long Đá Quý, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông, và gã chiến binh Vuốt Đen. “Sao Xanh!” anh rít khẽ. “Bộ tộc Sông làm gì trên gò đá Thái Dương vậy?” Nhưng Tim Lửa cảm thấy tim mình chìm vào sợ hãi khi anh thấy cách mà Sao Xanh nhìn thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông – không phải cái nhìn uy lực của một tộc trưởng khi đối mặt với kẻ thù trên

lãnh thổ của mình, mà là ánh mắt thán phục của một nữ miu dành cho đứa con yêu nay đã trở thành một chiến binh cao quý.

Sao Xanh bước về phía trước cho đến khi bà tới chân tảng đá nơi Sao Báo Đốm đang đợi. Tim Lửa theo sau.

“Bọn chúng nghĩ bọn chúng làm gì vậy?” Chân Mây thì thầm một cách căm phẫn sau lưng anh. “Gò đá Thái Dương là của chúng ta!”

Tim Lửa bắn một tia cảnh cáo cho nó yên lặng, và cậu lính nhỏ lùi lại đứng bên cạnh chân Lẹ và Đuôi Dài, trong khi Tim Lửa đến đứng sát vai Sao Xanh.

“Chào, Sao Xanh”, Sao Báo Đốm meo, giọng đĩnh đạc. “Ta đã chờ từ lúc trăng tà tới giờ để gặp mèo bộ tộc Sấm, nhưng ta không bao giờ hy vọng một trong số họ lại là bà”.

Có vẻ móm mĩa trong giọng của bà ta, và Tim Lửa nhăn mặt vì mèo đứng đầu bộ tộc của anh lại bị chế nhạo công khai bởi một tộc trưởng khác.

“Bà đang làm gì ở đây?” Sao Xanh hỏi. “Gò đá Thái Dương thuộc về bộ tộc Sấm”. Nhưng giọng nói của bà thấp và không tỏ vẻ phản đối, như thể bà không tin tưởng vào những gì mình đang nói – hoặc giả bà không quan tâm.

“Gò đá Thái Dương luôn thuộc về bộ tộc Sông”, Sao Báo Đốm đập lại, “mặc dù chúng tôi cho phép bộ tộc Sấm săn mồi ở đây một thời gian. Nhưng bộ tộc Sấm mắc nợ chúng tôi sau sự giúp đỡ mà chúng tôi đã dành cho các vị trong thời gian cháy rừng. Hôm nay chúng tôi đòi lại món nợ đó, Sao Xanh. Chúng tôi sẽ lấy lại gò đá Thái Dương”.

Lông Tim Lửa xù lên cuống nộ. Nếu Sao Báo Đốm nghĩ bà ta có thể đi dạo trên gò đá Thái Dương mà không phải chiến đấu, thì bà ta đã lầm! Quay ngoắt ra sau, anh rít, “Chân Lẹ, cậu là mèo chạy nhanh nhất. Hãy chạy trở về trại và đem viện binh tới đây”.

“Nhưng tôi muốn chiến đấu!” chân Lẹ phản đối.

“Thế thì hãy quay trở lại đây *mau!*”

Cậu lính nhỏ phóng vọt vào rừng cây. Sao Báo Đốm nhìn theo cậu ta với đôi mắt híp ríp, và Tim Lửa biết bà ta chắc hẳn hiểu tại sao nó đi. Điều tiên quyết là phải ghim cho trận chiến nổ ra càng lâu càng tốt. “Hãy giữ cho bà ta nói”, anh thì thầm với Sao Xanh. “Chân Lẹ đã đi gọi cứu viện”.

Anh không chắc Sao Xanh có nghe thấy hay không. Bà vẫn đang nhìn đăm đõi vào Long Đá Quý.

“Thế nào, Sao Xanh?” Sao Báo Đốm thách thức. “Bà đồng ý không? Bà có cho phép bộ tộc Sông giữ quyền sở hữu gò đá Thái Dương không?”

Trong vài nhịp tim đập, Sao Xanh không đáp. Trong sự im lặng sồn gáy đó, có thêm nhiều mèo bộ tộc Sông nữa bò lên đỉnh tảng đá và ló lên bên cạnh tộc trưởng của họ. Tim của Tim Lửa chao đảo khi anh thấy một trong số chúng là Văn Xám. Ánh nhìn của anh ghim chặt vào bạn mình, và anh nhìn thấy trong bộ mặt kinh hoàng của Văn Xám thông điệp rõ rệt như thể anh chiến binh xám ngao lên giữa trời. *Mình không muốn đánh nhau với cậu!*

“Không”, cuối cùng Sao Xanh nói, và với sự nhẹ nhõm của Tim Lửa, giọng của bà thật đanh thép. “Gò đá Thái Dương thuộc về bộ tộc Sấm”.

“Vậy thì bà phải chiến đấu với chúng tôi để giữ nó”, Sao Báo Đốm ngao.

Tim Lửa nghe tiếng Đuôi Dài thì thầm thì bên vai mình, “Bọn chúng bằm chúng ta thành thịt quạ mất!”

Ngay lúc đó, Sao Báo Đốm phọt ra một tiếng ngao sôi máu và phóng ào khỏi mặt đất, xông vào Sao Xanh. Hai bà mèo lẳng phập xuống đất, phun phì phì và cào cấu. Tim Lửa nhào tới để ứng cứu tộc trưởng của mình, nhưng trước khi anh tới được chỗ bà thì một chiến binh khác húc mạnh vào sườn anh, vật anh ngã ra và cắm phập răng gã vào anh. Tim Lửa búng chân sau búng gã mèo bộ tộc

Sông, sống chết vùng thoát ra khỏi cú kẹp của gã, và chém xoẹt móng vuốt vào cổ họng đối phương. Gã chiến binh mèo mướp buông ra và lui lại, ngao thảm thiết.

Tim Lửa quay phắt lại, tìm Sao Xanh, nhưng không thấy bà đâu cả. Anh nhận ra Đuôi Dài đang bị vây giữa một đồng mèo thỏ hồng học, nhưng chưa kịp động tịnh gì để giúp đỡ anh ta thì phát hiện Vuốt Đen đang bay về phía mình. Bèn cố tránh những móng vuốt đang vươn ra của gã chiến binh, và ngay khi tên mèo bộ tộc Sông rút xuống một cách vụng về thì Tim Lửa chồm lên người gã và cắn không thương tiếc vào tai gã.

Vuốt Đen đổ ạch xuống đất, cố thoát khỏi sự câu giữ của Tim Lửa. Tim Lửa rạch móng vuốt dọc theo lưng dã, và chỉ thả gã ra khi một mèo khác bắn vào anh từ bên hông. Anh té xuống và cảm thấy răng phập vào đuôi mình.

Đuôi Dài nói đúng, anh hoảng hốt nghĩ. Bọn chúng sẽ xé xác chúng ta thành từng mảnh!

Những mèo bộ tộc Sấm bị lấn lướt quân số một cách vô vọng và không có thời gian cho chân Lẹ chạy về trại rồi quay trở lại cùng viện binh. Hồi lâu trước khi quân chi viện tới, thì đội tuần tra có thể đã bị đánh đuổi, hoặc đã bị giết chết, và một lần nữa Gò đá Thái Dương lại thuộc về bộ tộc Sông.

Tim Lửa bấu víu quần quai, cố giành khoảng trống đủ để sử dụng hàm răng và móng vuốt của mình. Đột nhiên sức nặng đè lên anh biến mất khi tên mèo chặn ngang cản chân anh bị giật bút đi. Anh bật đứng dậy thì thấy chân Mây đang đu trên lưng Vuốt Đen, móng vuốt của nó cắm chặt sâu vào bộ lông đen của gã chiến binh và tia sáng hăng trận hoang dại lên trong mưats nó. Vuốt Đen điên tiết đứng nhổng người trên hai chân sau, nhưng vẫn không thể lắc cho chú lính nhỏ văng ra được.

“Nhìn này, Tim Lửa!” chân Mây thét vang. “Làm thế này này – dễ lắm!”

Không có thời gian cho Tim Lửa trả lời. Anh quẳng

lời nhục mã theo sau gã chiến binh vừa rên rĩ vừa biến mất giữa những tảng đá, rồi phóng mình vào giữa đám mèo đang quần thảo xung quanh Đuôi Dài. Tim Lửa kéo dứt một chiến binh ra khỏi anh ta, và đột nhiên đối mặt với Long Điều Hâu khi cậu chiến binh trẻ hiện ra khỏi rừng cây.

Anh há hốc. kinh ngạc và thềm cảm ơn nhiệt thành đến bộ tộc Sao. Chắc hẳn chân Lẹ đã gặp đội đi săn đang do thám ở gần gò đá Thái Dương – theo đúng như lệnh của Tim Lửa kể từ khi Văn Xám cảnh báo anh – và giục họ tới đây, đem đến sự trợ giúp sớm hơn Tim Lửa hy vọng.

“Sao Xanh đâu?” Long Điều Hâu hỏi.

“Tôi không biết”.

Trong thoáng rảnh tay, Tim Lửa ngó quanh để kiểm tọc trưởng của mình. Vẫn không thấy tăm hơi của bà đâu, mặc dù anh thoáng nhận ra Sao Báo Đốm đang đương đầu với Bão Trắng trên đỉnh một tảng đá cách đó vài con cáo.

Đuôi Dài loạng choạng đứng lên, thở phì phò khi dựa người vào vách đá. Máu nhỏ giọt một vết rạch khá sâu trên trán và một mảng lông bên mạn sườn bị mất phăng, nhưng môi anh ta vẫn bành ra gặm gừ và lại hăng hái theo sau Long Điều Hâu khi cậu chiến binh lông vàng lao vào giữa trận tiền.

Tim Lửa sắp nhập trận với họ thì bỗng nghe có tiếng gọi khẩn cấp nổi hẳn lên trên tiếng náo động của trận đánh giáp lá cà: “Tim Lửa! Tim Lửa!”

Anh quay lại thấy Văn Xám đang nhìn mình trên đỉnh tảng đá gần nhất, vẻ khổ sở hiển hiện trên khuôn mặt to bành của anh ấy. “Tim Lửa, lại đây mau!” Văn Xám ngao.

Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa tự hỏi liệu đây có phải là một cái bẫy hay không, nhưng rồi cảm thấy xấu hổ về việc này. Bạn anh đã né một chọi một với anh, anh ấy sẽ không đời nào lừa anh bằng trò gian xảo.

Tim Lửa nhảy lên mặt dốc trơn láng của tảng đá tới cạnh Văn Xám. “Chuyện gì vậy?”

Văn Xám hất mồm về phía bên kia tảng đá. “Nhìn kia”.

Tim Lửa hé nhìn qua gờ cạnh. Tảng đá nghiêng dần xuống dưới thành một cái rãnh hẹp. Sao Xanh đang nằm bẹp gần như ngay bên dưới anh. Lông bà rối bù xù, và máu đang chảy ở một bên vai bà. Dọc theo cái rãnh ở cả hai phía, khóa chặt mọi lối thoát, là Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý.

Ông thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sông chém móng vuốt vào Sao Xanh nhưng không chạm tới bà. “Hãy tự vệ đi!” gã mèo mướp xám quát. “Kéo tôi thể có bộ tộc Sao là tôi sẽ giết bà”.

Ở phía bên kia của Sao Xanh, Bàn Chân Sương đang bò tới gần, bụng chị ta chà sát đất. “Bà sợ chiến đấu với chúng tôi hả?” chị rít rú.

Sao Xanh không xê dịch, chỉ quay đầu hết bên này lại bên kia. Tim Lửa không thể thấy được vẻ mặt của bà từ điểm phía trên này, nhưng anh biết bà sẽ không bao giờ tấn công các con mình.

“Mình phải báo cho cậu biết”, Văn Xám thì thầm bên cạnh Tim Lửa. “Họ sẽ bảo mình là kẻ phản bội... nhưng mình không thể để họ giết Sao Xanh”.

Tim Lửa liếc bạn mình một cái đầy biết ơn. Văn Xám không hay biết gì về mối quan hệ giữa Sao Xanh và hai mèo bộ tộc Sông kia. Động cơ duy nhất của anh thì là lòng trung thành với tộc trưởng trước đây của mình mà thôi.

Nhưng Tim Lửa không có thời gian để nghĩ ngợi về lòng trung thành rồi rắm của Văn Xám. Anh phải cứu Sao Xanh. Đôi mèo bộ tộc Sông thắt chặt vòng vây cho đến khi họ gần chạm được vào người bà, lông họ xù lên và răng nhe ra thành tiếng gầm gừ.

“Bà có phải là tộc trưởng không vậy?” Lông Đá quý giễu cợt. “Tại sao bà không chiến đấu?”

Anh ta bước lùi lại một bước định cào vai của Sao Xanh. Đồng thời, Tim Lửa phóng mình xuống chân tảng đá. Anh đáp gọn vào cái rãnh, đứng ngay trên đầu Long Đá Quý, buộc anh ta phải dạt xa khỏi Sao Xanh. Ở phía bên kia bà tộc trưởng, Bàn Chân Sương ré lên tiếng thét xung trận và giương móng vuốt ra.

“Ngừng lại!” Tim Lửa ngao. “Các vị không thể làm hại Sao Xanh – bà là mẹ của các vị đó!”

Chương 17

Hai chiến binh bộ tộc Sông đông cứng người lại, cặp mắt sanh của họ mở banh, đờ dại.

“Ý anh nói gì?” Lông Đá Quý nói ồm ồm. “Hồ Xám mới là mẹ của bọn ta”.

“Không phải, nghe đây...” Tim Lửa dồn Sao Xanh vào vách đá và đứng chắn trước mặt bà. Anh vẫn có thể nghe tiếng ngao và tiếng gầm ghè của chiến trận ở phía bên kia tảng đá, nhưng đột nhiên nó chẳng có gì ăn nhập với cuộc hội ngộ trong rãnh đá này.

“Sao Xanh đã sinh ra anh chị tại bộ tộc Sấm”, anh hồi hải meo. “Nhưng bà không thể nuôi anh chị được. Cha của anh chị, Tim Cây Sồi, đã mang anh chị về bộ tộc Sông”.

“Ta không tin!” Lông Đá Quý cong môi thành một tiếng gừ hần học. “Lừa phỉnh”.

“Không, đờ dĩ”, Bàn Chân Sương meo. “Tim Lửa không nói dối đâu”.

“Sao em biết?” ông anh trai hỏi sảng. “Hắn ta là mèo bộ tộc Sấm. Làm sao chúng ta có thể tin hắn được?”

Anh ra xấn đến Tim Lửa, móng vuốt xòe ra, và anh chiến binh bộ tộc Sấm thủ thế để đón nhận đòn tấn công, nhưng trước khi Lông Đá Quý phóng tới thì Sao Xanh đã trườn ra từ phía sau Tim Lửa và đối mặt với hai mèo bộ tộc Sông.

“Con ta, ôi, các con của ta...” Giọng của Sao Xanh ấm áp, và khi bà quay đầu lại, Tim Lửa thấy trong ánh mắt bà ánh lên vẻ cảm phục. “Giờ các con đã trở thành những

chiến binh hào hùng. Ta tự hào về các con quá”.

Lông Đá Quý liếc nhìn Bàn Chân Sương, vẻ hoang mang hiện rõ trên đôi tai co giật của anh ta.

“Hãy để Sao Xanh một mình”, Tim Lửa lặng lẽ thúc giục.

Một tiếng ngao thình lình cắt lời anh. “Tim Lửa! Coi chừng!” Đó là tiếng Văn Xám.

Tim Lửa ngẩng lên đúng lúc thấy Sao Báo Đốm từ trên tảng đá phóng xuống. Lời cảnh báo của Văn Xám chỉ đủ thời gian cho anh lùi giật lại, khiến những móng vuốt giương ra của bà ta cào trúng vai anh. Phun phì phì, bà ta quăng toàn thân vào anh, đánh bật hết hơi thở khỏi người anh khi vật ngã anh xuống đất.

Hai chân trước của Tim Lửa kẹp chặt cổ tộc trưởng bộ tộc Sông trong khi cảm thấy cặp chân sau mạnh mẽ của bà ta cào tới tấp vào bụng mình. Cơn đau chọc thấu qua người anh. Tim Lửa quáng quàng chém, cảm nhận móng vuốt mình cày qua lớp lông. Trong vài nhịp tim đập, tất cả những gì anh có thể nhìn thấy là mảng da với lông lốm đốm của Sao Báo Đốm, mặt anh bị ấn vào đó, như bị cháy sém, và anh ráng oằn oại thở.

Bất ngờ Sao Báo Đốm giật ngược đầu về phía sau, và chân của Tim Lửa vượt khỏi cổ bà ta. Sức nặng nghẹt thở của bà ta được cất khỏi người anh. Loạc choạc bật đứng dậy, anh dựa vào tảng đá, sẵn sàng đón cú xông tới lần nữa của bà ta. Đầu anh bơi bơi vì sức lực rã rời, và anh có thể cảm thấy máu ứa ra từ một vết thương ở cẳng chân mình. Đột nhiên anh không dám chắc là mình có thể thắng ở trận chiến này.

Anh đảo mắt láo liên để tìm Sao Xanh, nhưng bà đã biến mất, cả Lông Đá Quý và Bàn Chân Sương cũng biệt tăm. Bà tộc trưởng bộ tộc Sông đang nằm mẹp dưới đất trước mặt anh, thở như điên, máu rỉ ra từ cổ và một bên sườn bà ta. Trước sự kinh ngạc của anh, Văn Xám đang đứng bên trên bà ta, ghì chặt bà ta bằng chân trước của mình.

“Ta đã bắt được hấn”, Sao Báo Đốm thở hồng hộc, lạc cả giọng đi vì điên giận. “Ta đã nghe người hét. Chính người đã *đánh động* cho hấn”.

Vằn Xám thả tộc trưởng của mình ra để bà ta có thể loạng choạng đứng dậy. “Tôi xin lỗi, Sao Báo Đốm, nhưng Tim Lửa là bạn của tôi”.

Sao Báo Đốm giữ lấy những giọt máu khỏi bộ lông mướt vàng óng của mình và nhìn hùng hực vào anh chiến binh xám. “Từ lâu rồi ra luôn đứng về người”, bà ta rít chìn chịt. “Người không bao giờ trung thành với bộ tộc Sông. Được, người sẽ có một lựa chọn. Tấn công bạn của người cho ta ngay bây giờ, hoặc là rút khỏi bộ tộc của ta mãi mãi”.

Vằn Xám trân trối nhìn bà ta, tuyệt vọng. Hơi thở của Tim Lửa nghẽn lại trong lồng ngực. Sao Báo Đốm buộc anh ấy phải chiến đấu với mèo bạn cùng bộ tộc trước đây của anh ấy? Anh biết rằng mình không còn sức để đánh bại một mèo vẫn còn khỏe – hơn thế nữa, liệu anh có thể nhấc chân chống lại mèo bạn thân nhất của mình?

“Nào?” Sao Báo Đốm gầm lên. “Người đang chờ gì hả?”

Vằn Xám liếc nhìn Tim Lửa, đôi mắt màu hổ phách của anh chất chứa nỗi đau. Rồi anh cúi đầu. “Xin lỗi, Sao Báo Đốm. Tôi không thể. Hãy trừng phạt tôi nếu bà muốn”.

“Trừng phạt người?” Khuôn mặt của Sao Báo Đốm xoắn lại vì tức giận. “Ta sẽ móc mắt người ta. Ta sẽ vút người vào rừng cho bọn cáo bắt người. Đồ phản bội! Ta sẽ...”

Một tràng ngao nhận chìm lời đe dọa của bà ta. Tim Lửa ngẩng đầu lên, kinh hãi với ý nghĩ sẽ phải chiến đấu với nhiều kẻ thù hơn nữa. Anh thật không tin nổi những gì mắt mình trông thấy. Một làn sóng mèo bộ tộc Sấm ùa lên tảng đá và lao xuống rãnh. Anh nhận ra Lông Chuột, Vằn Đen, Bão Cát, và Da Bụi; còn chân Lẹ thì đang

dẫn đầu những lính nhỏ khác. Thông điệp của anh đã tới nơi, rốt cuộc sự trợ giúp cũng đã tới!

Sao Báo Đốm nhìn một cái rồi bỏ chạy ngay. Những chiến binh bộ tộc Sấm đuổi theo ngay tức khắc với những tiếng ngao đầy cương giận. Tim Lửa và Văn Xám bị bỏ lại, nhìn nhau.

“Cảm ơn cậu”, Tim Lửa meo sau vài khoảnh khắc.

Văn Xám nhún vai và bước tới anh. Chân hơi khập khiễng và bộ lông rách te tua bết đầy bụi đất. “Không còn lựa chọn nào khác”, anh ấy thì thầm. “Mình không thể làm cậu bị thương, phải vậy không?”

Tim Lửa đứng ngây ra như phỗng. Đến khi định thần lại, anh nhận ra những âm thanh chiến trận đã tắt lịm, và một bầu thinh lặng nặng nề đổ ập xuống gò đá Thái Dương, tanh nồng mùi máu. “Đi thôi. Mình phải xem chuyện gì xảy ra”.

Anh quay đầu bước dọc theo khe rãnh, biết rõ là Văn Xám đang theo sát sau lưng. Ra đến vùng đất rộng thênh thang ở bên kia tảng đá, anh thấy những chiến binh bộ tộc Sông đang rút lui xuống con dốc dẫn ra bờ sông. Đi đầu, Vuốt Đen trầm mình xuống nước và bắt đầu bơi về phía bờ sông bên kia.

Lông Điều Hâu và bão Cát đứng gần đó, và thêm nhiều mèo bộ tộc Sấm nữa dùn mình trên đỉnh gò đá Thái Dương, theo dõi sự tháo chạy của kẻ thù. Chân Mây ngóc đầu phấn khích ngao lên một tràng chiến thắng.

Sao Xanh bước theo những mèo rút lui tới biên giới của bộ tộc Sông, đôi tai bà giật giật đầy quyết đoán. Tim Lửa nhìn bà chạy theo Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý mà ảo não, đau nhói cả người. “Giờ đây các con đã biết sự thật rồi đấy, chúng ta phải nói chuyện với nhau”, bà gọi với theo. “Các con sẽ được chào đón tại trại bộ tộc Sấm. Ta sẽ bảo chiến binh của ta dẫn các con tới hang của ta bất cứ khi nào các con muốn gặp ta”.

Nhưng cả hai chiến binh đều chạy xa khỏi bà và lội xuống mép nước. Lông Đá quý liếc lại sau một cái rồi

dìm mình xuống sông. “Hãy để chúng tôi yên”, anh ta ngao. “Bà không phải là mẹ của chúng tôi, cho dù bà có nói gì đi chăng nữa”.

Sao Báo Đốm là mèo cuối cùng rút khỏi biên giới. “Hãy nhìn kia!” bà quát các chiến binh của mình, quật đuôi về phía Vằn Xám, đang đứng bên cạnh Tim Lửa. “Nếu không vì tên phản trắc kia thì gò đá Thái Dương đã là của chúng ta rồi. Hấn không còn là thành viên của bộ tộc Sông nữa. Nếu các người phát hiện thấy hấn trên lãnh thổ của chúng ta, hãy giết hấn”.

Không chờ bất kỳ lời phản hồi nào, bà ta xoay người và đi cà nhắc về phía dòng sông.

Vằn Xám thin thít. Anh đứng bất động không kém gì tảng đá sau mình, với cái đầu rũ xuống.

Bão Cát bước tới bên Tim Lửa. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” cô hỏi. Máu chảy ra từ một vết cào trên vai cô, nhưng mắt cô vẫn sáng và đầy thách thức.

Tim Lửa ao ước được quay trở về trại và cuộn mình trong hang chiến binh để chia lười với cô, nhưng anh biết mình còn vô số việc phải làm. “Vằn Xám đã cứu sống tôi”, anh giải thích. “Cậu ấy đã kéo Sao Báo Đốm ra khỏi tôi”.

“Ra vậy mà anh ấy không thể quay trở về”, cô mèo cam nhạt quay đầu nhìn những mèo cuối cùng của bộ tộc Sông lao mình xuống sông. Sau đó cô quay lại nhìn Vằn Xám, đôi mắt mở lớn, lo âu. “Vậy anh định làm gì?” cô lầm thẫm.

Một nỗi hân hoan bất chợt phủ khắp người Tim Lửa. Cho dù Vằn Xám lo nghĩ gì về đám con của mình, nếu anh ấy không thể quay về bộ tộc Sông, thì anh ấy có thể trở về nhà. Nhưng niềm vui bỗng tắt ngấm và nỗi lo âu xoáy trào trong bụng Tim Lửa. Quyết định không phải do anh đưa ra. Giờ đây liệu Sao Xanh có cho phép cậu chiến binh xám quay lại bộ tộc mà anh ấy đã dứt bỏ không? Và phản ứng của những mèo khác sẽ ra sao?

Ngó quanh quật tìm tộc trưởng của mình, Tim Lửa

thấy bà đang thất thế leo lên dốc, anh hấp tấp xuống đón bà. “Sao Xanh...”

Bà ngẩng đầu lên, và anh thấy mắt bà ngây dại. “Bọn chúng ghét ta, Tim Lửa”.

Mỗi sần muện chộp lấy Tim Lửa. Đang ngổn ngang nỗi lo về Văn Xám, anh gần như quên phéng việc tộc trưởng đang phải chịu đựng những gì. “Tôi rất tiếc, Sao Xanh”, anh thì thầm. “Lẽ ra tôi không nên cho họ biết điều đó. Nhưng tôi không thể nghĩ ra cách nào khác nữa”.

“Anh làm đúng đấy, Tim Lửa”. Trước sự sững sốt của anh, Sao Xanh tiến tới và liếm nhanh vào vai anh. “Ta luôn muốn chúng biết điều này. Nhưng ta không hề nghĩ chúng lại ghét ta vì việc ta đã làm”. Bà thở hắt ra một tiếng. “Về trại thôi”.

Bà không biểu lộ chút vẻ chiến thắng nào trước việc bộ tộc Sấm đã bảo vệ được chủ quyền ở gò đá Thái Dương. Khi bà tới chỗ những chiến binh đang tụ tập, bà không đả động gì đến thắng lợi vừa qua, thậm chí cũng không chúc mừng họ đã chiến đấu anh dũng. Tâm trí bà dường như vướng vả vào những đứa con.

Tim Lửa kìm tốc độ để đi cùng tộc trưởng khi bà bước lên dốc. “Tuyệt lắm”, anh meo lên với chân Mây khi cậu lính nhỏ nhảy từ trên tảng đá đáp xuống gọn gàng ngay bên cạnh anh. “Trò đã chiến đấu như một chiến binh. Và tất cả các bạn cũng vậy”, anh nói thêm, cố cao giọng trong khi liếc nhìn xung quanh, hay vọng đến bù được sự thờ ơ của tộc trưởng. “Sao Xanh và tôi rất tự hào về các bạn”.

“Tạ ơn bộ tộc Sao, chúng ta đã đánh đuổi được bộ tộc Sông”. Lòng Điều Hâu meo.

“Không, cảm ơn *chúng ta* chứ”, chân Mây xen vào. “Tất cả chúng ta đã chiến đấu. Tôi chẳng thấy chiến binh bộ tộc Sao nào ở bên cạnh chúng ta cả”.

Sao Xanh quay đầu lại khi nghe vậy và nhìn chăm chăm vào tên lính nhỏ lông trắng, mắt bà nheo lại. Tim Lửa định ninh bà sẽ quở mắng nó, nhưng biểu hiện của bà

cho thấy sự thích thú hơn là giận dữ. Bà khẽ gật đầu nhưng không nói gì.

Khi những chiến binh bắt đầu di chuyển về phía trại, Tim Lửa dẫn bước tới bên Văn Xám. “Sao Xanh”, anh ngậm ngừng meo. “Văn Xám đang ở đây”.

Ánh mắt của Sao Xanh ơ hờ lướt qua anh chiến binh xám. Trong thoáng chốc, Tim Lửa lo sợ tâm trí bà lại lảng đãng trôi đi nữa, không chừng bà còn không nhớ Văn Xám đã từng rời khỏi bộ tộc Sấm.

Đúng lúc đó, Văn Đen lách người chen lên trước. “Cút khỏi đất của bọn ta!” ông ta quát tháo Văn Xám, đoạn nói thêm với Sao Xanh. “Tôi sẽ đuổi hấn nếu bà muốn”.

“Khoan”, bà ra lệnh với phong cách uy quyền vốn có. “Tim Lửa, hãy giải thích chuyện gì đã xảy ra”.

Anh kể với bà chuyện Văn Xám đã cảnh báo cho anh cuộc tấn công của Sao Báo Đốm như thế nào và đã lôi bà ta ra khỏi Tim Lửa khi anh thất thế trong trận chiến ra sao. “Cậu ấy đã dẫn tôi tới giúp đỡ bà khi Bàn Chân Sương và Long Đá quý tấn công bà”, anh giải thích. “Và tôi nợ anh ấy mạng sống của mình. Sao Xanh, xin hãy cho anh ấy trở về bộ tộc Sấm”.

Văn Xám nhìn tộc trưởng cũ của mình với một tia hy vọng trong đôi mắt hổ phách. Nhưng trước khi Sao Xanh đáp lời, Văn Đen thô bạo chen vào. “Hấn đã tự tiện rời bộ tộc Sấm. Vậy thì hà cớ gì bây giờ chúng ta lại cho hấn mò về?”

“Tôi không mò về vì anh hay bất cứ mèo nào khác”, Văn Xám quát lại. Anh quay qua nhìn thẳng vào bà mèo xám. “Nhưng tôi mong được trở về, nếu bà muốn có tôi, thưa Sao Xanh”.

“Bà không thể nhận lại kẻ phản bội!” Văn Đen hét toáng lên. “Hấn vừa mới phản bội tộc trưởng của hấn xong – làm sao bà biết hấn sẽ không phản bà ngay lần đầu tiên hấn có cơ hội?”

“Anh ấy làm điều đó là vì Tim Lửa!” Bão Cát phản đối.

Văn Đen khịt mũi một cách khinh miệt.

Sao Xanh gấn ánh mắt lạnh lùng vào anh ta. “Nếu Văn Xám là kẻ phản bội”, bà meo, toát lên cái lạnh giá của mùa lá trụi trong giọng bà, “thì hẳn cũng giống như lũ các người mà thôi. Một bộ tộc đầy rẫy những kẻ phản trắc, thành thử, có thêm một kẻ nữa cũng chẳng có gì khác biệt”. Bà nhìn xoát vào Tim Lửa, năng lượng và sức mạng dường như tràn về cơ thể bà. “Lẽ ra anh nên để Bàn Chân Sương và Long Đá Quý giết chết ta đi!” bà nạt. “Thà chết nhanh chóng dưới móng vuốt của chiến binh cao quý còn hơn là sống lay lắt trong một bộ tộc toàn những kẻ không thể tin tưởng được – một bộ tộc bị bộ tộc Sao ấn định sự hủy diệt!”

Những tiếng há hộc kinh hãi vuột ra khi nghe bà nói, và Tim Lửa nhận thấy, hóa ra rất ít mèo trong bộ tộc biết Sao Xanh đã trở nên tuyệt vọng và ngờ vực đến thế nào. Nhưng anh biết cố tranh cãi với bà lúc này là vô ích. “Vậy có nghĩa là Văn Xám có thể ở lại?” anh hỏi.

“Ở hay đi, tùy hẳn”, Sao Xanh hờ hững đáp. Sức mạnh thoáng léo lên của bà đã lụi, bỏ lại bà kiệt quệ hơn bao giờ hết. Rất chậm chạp, không đụng ánh mắt hoang mang của bất cứ chiến binh nào, bà bước thẳng về phía trại.

Chương 18

Khi Tim Lửa bả hoải lê bước qua lối vào trại, anh nhận thấy bé Mâm Xôi đang lao về phía mình, chỉ chực ngã trong niềm háo hức đón những chiến binh trở về. “Chúng ta có thắng không?” nó hỏi. Nó dừng sững lại và tròn xoe mắt nhìn Văn Xám. “Ai đây? Đó là tù binh phải không?”

“Không, chú ấy là mèo bộ tộc Sấm”, Tim Lửa trả lời. “Chuyện dài lắm, bé Mâm Xôi, giờ tôi quá mệt để mà giải thích được. Bảo mẹ cháu kể cho cháu nghe đi”.

Bé Mâm Xôi lùi lại một bước, tiu nghỉu. Mặc dù nó không nhớ, nhưng Tim Lửa bỗng hồi tưởng lại cảnh nó đã từng nằm bú chung bên cạnh hai đứa con của Văn Xám. Hoa Vàng đã chăm sóc bọn chúng vài ngày khi chúng ở bộ tộc Sấm sau cái chết của Suối Bạc.

Thằng mèo mướp đậm màu trở mắt dòm Văn Xám, vẻ hoài nghi khi hai chiến binh đi qua nó, xong nó quay qua bé Hung đang lao bổ tới. “Nghe này!” thằng bé meo. “Có một mèo mới trong bộ tộc”.

“Ai vậy?” con chị thắc mắc.

“Một kẻ phản bội”, Văn Đen quát to khi đi ngang qua chúng trên đường vào hang chiến binh. “Nhưng mà, tất cả chúng ta đều là kẻ phản bội, theo như lời của Sao Xanh”.

Cặp mèo con trợn mắt trao tráo dòm ông ta với sự hoang mang cực độ trên mặt. Tim Lửa cố dằn nén cơn tam bành, không có thời gian để rơi vào đôi co với Văn Đen, nhưng ông chiến binh đó không được đỡ cơn tức giận của mình lên đầu lũ trẻ. Bỗng thấy thông cảm một cách bất thường với bé Mâm Xôi, anh quay lại và meo. “Ừ, chúng ta đã thắng. Chúng ta đã giữ được gò đá Thái Dương”.

Bé Mâm Xôi nhẩy căng lên sung sướng. “Tuyệt

chiêu! Con đi kể với các mèo già đây”. Nó cuống quýt chạy đi, cùng với bé Hung đuổi theo sát nút.

“Lũ con của Sao Cọp đó hả?” Văn Xám tò mò hỏi, nhìn chúng chạy đi.

“Phải”. Tim Lửa không muốn bàn luận về tội nó vào lúc này. “Đi tìm Da Xỉ Than để vá víu thương tích lại”.

Văn Xám nhìn quanh khi hai chiến băng qua trắng trống bị cháy rụi. “Sẽ không bao giờ như xưa được”, anh lầm bầm đầy thất vọng.

“Mùa lá mới sang năm, cậu sẽ thấy”. Tim Lửa trả lời, cố làm cho bạn vui lên. Anh hy vọng Văn Xám chỉ ngụ ý đến sự thiệt hại do vụ cháy gây ra, chứ không hàm ý rằng cậu ta sẽ không bao giờ khôi phục được vị trí của mình trong bộ tộc. “Tất cả mọi thứ sẽ phát triển mạnh mẽ hơn trước”.

Văn Xám không tiếp lời. Trông anh ấy không có vẻ hạnh phúc như Tim Lửa mong đợi, như thể anh ấy bắt đầu hồ nghi những mèo còn lại trong bộ tộc sinh ra mình sẽ chấp nhận mình. Hơn nữa, Tim Lửa có thể thấy trong mắt anh ấy hiện lên nỗi đau, hàm ý rằng anh đã thấy nhớ đám con mà anh vừa từ bỏ. Suy cho cùng, anh ấy còn chưa kịp nói lời từ biệt với chúng.

Những chiến binh trở về đang tụ tập trong trắng trống của Da Xỉ Than. Khi Tim Lửa và Văn Xám tới, cô mèo lang y ngẩng lên khỏi thao tác ấn mạng nhện vào một vết thương ở bên sườn chân Mây. “Tim Lửa đây rồi”, cô mèo, và thêm, “Bộ tộc Sao vĩ đại, trông thầy như thể thầy vừa chiến đấu với bọn quái vật trên đường Sấm Rền vậy”.

“Cũng gần như thế”. Tim Lửa lau nhàu. Đến lúc ngồi xuống đợi Da Xỉ Than khám, anh mới nhận ra thương tích của mình ghê gớm đến thế nào. Cái vết ở cẳng chân do Sao Báo Đốm gây ra vẫn đang rỉ máu, và anh cúi đầu xuống liếm nó.

“Anh nghĩ gì mà lại mang hấn trở lại nữa?” Tim Lửa nhìn lên thấy Da Bụi đang nhìn Văn Xám chòng chọc.

“Chúng ta không muốn hấn ở đây”.

“Ai là ‘chúng ta’?” Tim Lửa hỏi, nhe răng ra. “Tôi nghĩ anh ấy thuộc về chỗ này – và Bão Cát cũng nghĩ vậy, và...” anh im bặt khi Da Bụi ngúng nguẩy quay lưng đi.

Vằn Xám bắn một tia nhìn cáo lỗi cho Tim Lửa. “Họ sẽ không chấp nhận mình đâu”, anh meo. “Sự thật là mình đã rời bỏ bộ tộc, và giờ đây...”

“Hãy cho họ thời gian”, Tim Lửa cố động viên bạn. “Họ sẽ thay đổi ý kiến’.

Trong thâm tâm, anh ước gì mình có thể tin điều này. Nhờ sự lãnh đạm của Sao Xanh, một vài mèo bộ tộc Sấm không băn khoăn gì đến việc trở về của Vằn Xám. Một vấn đề nữa, Tim Lửa nghĩ – cộng thêm mối lo lắng không biết chuyện gì đang thực sự diễn ra trong rừng – làm sao bộ tộc có thể hy vọng thoát khỏi sự diệt vong mà bộ tộc Sao đã tiên đoán nếu như họ không đoàn kết?

Tim Lửa tự hỏi liệu Vằn Xám có biết từ bất kỳ mèo lang y bộ tộc Sông về mối đe dọa đen tối trong rừng, về cái “bầy” mà bộ tộc Sao đã cảnh báo họ, hay không. Mặc dù lòng của Tim Lửa xù lên hải hùng, nhưng anh vẫn cảm thấy an ủi rằng Vằn Xám đã trở về, và rằng anh sẽ lại có bạn để dựa vào, cho dù điều gì chẳng nữa đang ở phía trước. Tim Lửa lại bắt đầu liếm vết thương, ước gì mình có thể tận hưởng thật lâu niềm vui đón anh chiến binh xám trở về.

“Tốt lắm, cứ liếm sạch nó đi”, Da Xỉ Than meo khi cô tới bên anh. Cô hít ngửi vết thương ở cẳng chân của anh rồi nhanh chóng kiểm tra các vết thương khác. “Thầy sẽ khỏe”, cô bảo đảm với anh. “Để em cho thầy một ít mạng nhện cầm máu, nhưng ngoài ra, thầy vẫn cần phải nghỉ ngơi đó”.

“Cô có gặp Sao Xanh chưa?” Tim Lửa hỏi khi Da Xỉ than mang mạng nhện tới và đắp chúng lên vết thương. “Bà có bị thương nặng không?”

“Một vết trên vai”, cô mèo lang y đáp. “Em đã cho bà uống hỗn hợp lá và bà đã trở về hang của bà rồi”.

Tim Lửa ráng đứng dậy. “Để tôi đi thăm bà xem sao”.

“Được, nhưng nếu bà đang ngủ thì đừng đánh thức bà dậy. Công việc bộ tộc, hay bất cứ việc gì cũng phải đợi”. Và trong khi Tim Lửa đi, cô nói với Văn Xám, “Để tôi khám cho ông nào”. Cô liếm nhanh vào tai anh ấy. “Thật tốt khi ông quay về”.

Rốt cuộc cũng có mèo đón nhận Văn Xám, Tim Lửa tự nhủ khi bước qua trảng trống. Những mèo khác sẽ đổi ý – Văn Xám cần thời gian để chứng tỏ mình lại là một thành viên trung thành của bộ tộc Sấm.

“Tim Lửa!” Bão Cát gọi khi anh gần tới hang của Sao Xanh. “Lông Chuột và tôi sắp sửa đi săn”.

“Cảm ơn”, Tim Lửa meo vẻ biết ơn.

“Anh không sao chứ?” Bão Cát áp sát hơn, mắt cô nheo lại. “Tôi nghĩ là anh hài lòng... chúng ta đã thắng trận, và Văn Xám đã trở về”.

Tim Lửa dụi mõm lạ vào hông cô. Anh thở phào khi cô mèo cam nhật có vẻ đã tha thứ cho việc anh hành động sau lưng Sao Xanh để dàn xếp cuộc thương lượng với bộ tộc Gió. “Tôi biết... nhưng tôi không chắc tất cả mọi mèo sẽ chấp nhận Văn Xám. Họ sẽ khó quên chuyện anh ấy yêu một mèo từ bộ tộc khác, sau đó lại rời bỏ chúng ta”.

Bão Cát nhún vai. “Chuyện đó là dĩ vãng rồi. Giờ anh ấy đã ở đây. Rồi họ sẽ phải kiên nhẫn chịu đựng”.

“Đó không phải là vấn đề!” Đau đớn và mệt mỏi khiến Tim Lửa cáu bẳn hơn anh dự định. “Chúng ta không thể nào chịu nổi cái cọ vào lúc này. Cô không thấy sao?”

Bão Cát trở mắt nhìn anh, nổi tức giận dâng trào trong đôi mắt xanh lá cây nhật của cô. “Xin lỗi”, cô gắt. “Tôi chỉ cố giúp anh thôi mà”.

“Bão Cát, đừng...” Tim Lửa chù chừ, nhận ra mình vừa nói lỡ lời, nhưng quá trễ. Bão Cát đã quay đi và bước trở lại hang chiến binh, nơi Lông Chuột đang đợi cô.

Cảm thấy khoái chí hơn nữa, Tim Lửa đi vào hang

của Sao Xanh. Nhìn từ ngưỡng cửa vào, anh tưởng bà đang ngủ, bà cuộn tròn trong ổ, nhưng bà mở mắt ra ngay lập tức và ngẩng đầu lên.

“Tim Lửa”, giọng bà lè rề. “Anh muốn gì?”

“Chỉ là báo cáo, thưa Sao Xanh”. Tim Lửa luồn vào hang và đứng trước mặt bà tộc trưởng. “Tất cả mọi mèo đều đã về. Không có thương tích nghiêm trọng nào, theo như tôi thấy”.

“Tốt”. Nghe có vẻ quan tâm hơn, bà thêm. “Lính nhỏ của anh hôm nay đánh hăng lắm”.

“Dạ phải”. Tim Lửa cảm thấy một niềm tự hào về thằng cháu mình. Cho dù có rắc rối gì xảy ra với chân Mây trong quá khứ, không ai có thể phủ nhận lòng dũng cảm của nó.

“Ta nghĩ đã đến lúc cho cậu ta trở thành chiến binh”, Sao Xanh tiếp. “Chúng ta sẽ làm lễ phong danh cho cậu ta vào lúc hoàng hôn”.

Hy vọng căng phồng trong lồng ngực Tim Lửa. Cuối cùng Sao Xanh đã nhận ra nhu cầu cần thêm nhiều chiến binh mới chẳng?

Nhưng niềm lạc quan của anh giống như nước thấm vào cát khô khi môi của Sao Xanh cong lên cười khẩy, và bà thêm. “Bắt buộc phải có nghi lễ vậy thôi. Nó vô nghĩa đối với ta, nhưng những mèo đó khờ dại cả tin đến mức họ sẽ không chấp nhận chân Mây nếu không có nghi lễ”.

Lễ phong danh có ý nghĩa bao nhiêu đối với chân Mây? Tim Lửa tự hỏi. *Nó có thực lực màng đến luật chiến binh?* Nếu không, Tim Lửa ngẫm nghĩ, thì tên mèo trẻ này không xứng đáng trở thành chiến binh, cho dù nó chiến đấu can trường đến đâu chẳng nữa.

Nhưng Sao Xanh đã quyết định, và Tim Lửa sẽ không cố lay chuyển bà. Thay vì thế, anh đề nghị. “Chân Lẹ cũng nên là chiến binh nữa. Hôm nay cậu ấy cũng rất giỏi”.

“Chân Lẹ mang tin trở về trại. Đó là việc của lính

nhỏ. Nó chưa sẵn sàng trở thành chiến binh”.

“Nhưng cậu ấy đã trở lại trận chiến”, Tim Lửa kháng cự.

“*Không!*” Đuôi Sao Xanh quật một cái tức tối. “Ta không thể tin cậu chân Lẹ. Chân Mây mạnh mẽ hơn và dũng cảm hơn – ngoài ra, cậu ta không quy lụy bộ tộc Sao như đám mèo còn lại các anh. Bộ tộc cần thêm những chiến binh như thế”.

Tim Lửa muốn nói rằng sự thiếu tôn kính luật chiến binh của chân Mây là điều cuối cùng bộ tộc Sấm cần, nhưng anh không dám. Thay vì vậy, anh chỉ nghiêng đầu và lùi đi khỏi. “Gặp bà lúc hoàng hôn”, anh meo, và đi báo tin cho chân Mây.

Lính nhỏ của anh, đúng như Tim Lửa đoán, sững ngây ngất với cái tin nó sẽ trở thành chiến binh. Tim Lửa chỉ dẫn cho nó những gì nó cần phải làm trong buổi lễ, và rồi đi về hang chiến binh để ngủ một giấc vô cùng cần thiết. Tim của anh tụt xuống chân khi anh thấy Đuôi Dài đang ngồi cũng với những lính nhỏ bên ngoài hang của chúng. Có một việc anh phải làm trước khi nghỉ ngơi.

Bước về phía Đuôi Dài, anh hất hàm ra hiệu cho anh chiến binh mèo mướp ra ngoài gặp anh, ngoài tầm nghe của những lính nhỏ. “Đuôi Dài”, anh cất tiếng, lựa lời thích hợp. “Xin lỗi, tôi có tin xấu. Sao Xanh đã đồng ý phong cho chân Mây thành chiến binh, nhưng...”

“Nhưng còn chân Lẹ thì không?” Đuôi Dài tức giận nói nốt. “Anh định nói vậy chứ gì?”

“Tôi rất tiếc, Đuôi Dài”, anh meo. “Tôi đã cố quyết phục Sao Xanh, nhưng bà không chấp nhận”.

“Vậy à”. Anh chiến binh nhạt rĩa rói. “Nhưng thật lạ là lính nhỏ của anh được chọn, còn lính nhỏ của tôi thì bị bác đi. *Chân Lẹ* không bao giờ trốn đi với Hai Chân cả!”.

“Tôi không bói chuyện đó ra nữa”, Tim Lửa quạu quọ. Chân Mây không bao giờ cố ý muốn rời bỏ bộ tộc, nhưng mọi mèo đều biết nó đã viếng thăm ổ của Hai Chân thường xuyên để xin thức ăn trước khi kẻ hai Chân bắt nó

đi và nhốt nó lại. “Sao Xanh bảo bà phong chân Mây làm chiến binh vì cậu ta chiến đấu dũng mãnh, trong khi chân Lệ...”

“Đưa tin”, lông của Đuôi Dài xù lên giận dữ. “Và ai sai nó đi?” Đáng lý ra nó đã ở lại chiến đấu nếu như anh không sai nó đi!”

“Tôi biết”, Tim Lửa mệt mỏi meo. “Tôi cũng thất vọng không kém gì anh. Tôi sẽ làm hết sức để giúp chân Lệ mau chóng trở thành chiến binh. Tôi hứa”.

“Nếu tôi mà tin thì cái quái gì tôi cũng tin cả?” Đuôi Dài la to. Anh ta nguẩy lưng đi khỏi Tim Lửa, bực dọc cào cào chân xuống đất tựa như giấu phân, và bước trở lại chỗ các lính nhỏ.

Mặt trời chìm khuất đằng sau bức tường trại khi Tim Lửa ló ra khỏi hang chiến binh, cùng với Vằn Xám theo bèn gót. Giấc ngủ giúp anh lấy lại sức, và anh cố phần chấn về lễ phong danh sắp tới, dẫu rằng anh chẳng mong đợi gì nó.

Bóng tối phủ trùm xuống trại, và Tim Lửa thấy Sao Xanh chui ra khỏi hang của bà. Thật nhẹ nhõm cho Tim Lửa, bà di chuyển rất nhanh, và vết thương từ trận chiến vừa qua có vẻ chẳng nề hà gì đến khi bà nhảy phóc lên Bục Đá.

“Hỡi những mèo vừa đủ lớn để tự săn mồi, hãy đến đây, bên dưới Bục Đá để họp bộ tộc”, bà gọi.

Vằn Xám hích Tim Lửa một cái chân tình. “Cậu dạy chân Mây hay lắm”, anh meo. “Mình không ngờ tên mèo con xiu ciu lại lớn lên thành chiến binh thực thụ như thế này!”

Tim Lửa tiếp nhận lời tán dương của bạn bằng cách ấn mõm vào anh chiến binh xám. Bạn anh nhớ rõ anh đã phiền muộn như thế nào khi Da Xỉ Than gặp tai nạn, và việc lính nhỏ sẵn sàng trở thành chiến binh là quan trọng ra sao đối với Tim Lửa. Vằn Xám đã chứng kiến lính nhỏ của mình, chân Điều Hâu, thành chiến binh cách đây khá lâu rồi.

Nhiều mèo đã tề tựu trong trảng trống. Tin tức về lễ phong danh của chân Mây đã lan truyền khắp trại. Da Xỉ Than xuất hiện từ hang của cô và vào vị trí của mình ở gần chân tảng đá, trong khi Hoa Vàng đưa hai đứa con ra ngồi ở đằng trước đám đông. Lửa con của Da Cây Liễu ở bên mẹ của chúng ở lối vào nhà trẻ.

Tim Lửa nhận thấy bọn lính nhỏ khác là những mèo cuối cùng gia nhập vòng tròn xung quanh Bục Đá. Anh thấy chân Sáng đẩy chân Lẹ ra khỏi hang của chúng. Thậm chí khi chú mèo đen trắng đã ra tới trảng trống, nó cũng chỉ ngồi mấp mé ngoài rìa đám đông và những lính nhỏ khác ngồi quây xung quanh nó.

Một sự ngán ngẩm vượt ngang qua Tim Lửa. Chân Mây không hề có lỗi trong việc Sao Xanh chọn nó chứ không chọn mấy đứa kia. Nó sẽ khó mà nhận được những lời chúc thật lòng của bạn bè khi trở thành chiến binh.

Nhưng chân Mây dường như chẳng bận lòng. Nó nhảy tung tăng ra khỏi hang mèo già và bước tới bên Tim Lửa với cái đuôi ve vẩy trong không khí, mắt sáng quắc lên phần khích.

Tim Lửa nói thầm vào tai nó. “Cậu rất tự hào về cháu, chân Mây. Ngày mai chúng ta sẽ đi săn gần Khu nhà của Hai Chân và sẽ báo cho Công Nương biết.

Chân Mây nháng cho anh một cái nhìn thích chí, nhưng trước khi nó nói gì thì Sao Xanh đã lên tiếng. “Chân Mây, sáng nay cậu chiến đấu rất cừ chống lại bộ tộc Sông và ta quyết định đã đến lúc cậu có một vị trí chiến binh trong bộ tộc Sấm”.

Tên mèo trắng hướng lên Bục Đá và nhìn chăm chú vào tộc trưởng khi bà hô vang những lời nghi thức. “Ta, Sao Xanh, tộc trưởng bộ tộc Sấm, mời gọi những chiến binh tổ tiên của ta hãy nhìn xuống lính nhỏ này. Cậu ta đã luyện tập cật lực để hiểu rõ luật lệ cao quý của các ngài, và để đáp lại, ta tiến cử cậu ấy với các ngài như một chiến binh thực thụ’.

Giọng bà réo rắt và Tim Lửa nghĩ rõ ràng bà chỉ

thực hiện chiếu lệ các nghi thức mà đã không còn ý nghĩa đối với bà nữa. Bồn chồn anh tự hỏi liệu bộ tộc Sao có sẵn sàng chứng giám cho chân Mây hay không khi mà cả nó lẫn tộc trưởng của nó không tôn kính những tổ tiên chiến binh của mình.

“Chân Mây”, Sao Xanh tiếp, “Cậu có hứa sẽ giữ gìn luật chiến binh và hứa sẽ bảo vệ và bênh vực bộ tộc này, kể cả khi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình không?”

“Có”, chân Mây sốt sắng meo.

Liệu nó có hiểu nó vừa mới hứa cái gì? Tim Lửa tự hỏi. Anh tin chắc là chân Mây sẽ hết lòng hết dạ bảo vệ bộ tộc, bởi vì những mèo này là bạn của nó, nhưng anh biết tên mèo trẻ đó sẽ không hành động vì chút lòng trung thành nào với luật chiến binh cả.

“Vậy thì với quyền năng của bộ tộc Sao, ta sẽ phong danh chiến binh cho anh: Chân Mây, từ khoảnh khắc này anh sẽ được biết đến là Đuôi Mây. Bộ tộc Sao tôn vinh lòng can đảm và sức mạnh của anh, và chúng ta chào đón anh là một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm”.

Nhảy xuống khỏi Bục Đá, bà bước tới Đuôi Mây và ấn mõm vào đầu nó. Đuôi Mây liến vào bà một cái thật tôn kính, rồi bước tới đứng bên cạnh Tim Lửa.

Đây là khoảnh khắc mà bộ tộc đáng lý ra phải chúc mừng tân chiến binh bằng cách đồng thanh gọi tên của nó, nhưng lúc này chỉ là một sự im lặng. Tim Lửa nghe được những tiếng lầm bầm sợ hãi nổi lên quanh mình, như thể bầy mèo đã nhận ra sự thiếu thuyết phục của Sao Xanh khi bà đọc những lời nghi thức. Liếc nhanh về phía đám lính nhỏ ngoài rìa đám đông, Tim Lửa thấy tất cả bọn chúng đang nhìn tịt xuống chân mình, và chân Lẹ quay hẳn lưng khỏi thẳng bạn cùng hang với nó.

Đuôi Mây bắt đầu xì hơi thì Mặt Vện, mèo đã cho nó bú từ tấm bé, bước đến và dụi mõm vào mõm nó. “Giỏi lắm! Đuôi Mây!” chị meo. “Tự rất tự hào về con”.

Tựa hồ như chị vừa bắn phát pháo hiệu, Da Xỉ

Than và Văn Xám bước đến, và rồi những mèo khác cũng bắt đầu xúm xít quanh nó, gọi to cái tên mới của Đuôi Mây và chúc mừng nó. Nhưng Tim Lửa nhận thấy không có bóng dáng của Đuôi Dài, và những lính nhỏ chờ cho tới khi tất cả đều kết thúc, với chân Sáng dẫn đầu, mỗi đứa gấp rút meo lên vài tiếng ơ hờ rồi lĩnh đi hết. Chân Lẹ không có ở trong đám bọn chúng.

“Đêm nay trò sẽ thức canh”, Tim Lửa nhắc thẳng cựu lính nhỏ của mình, cố tỏ vẻ như những chiến binh khác nêu lên nghi thức này. “Hãy nhớ, trò cần phải im lặng cho đến khi bình minh lên”.

Đuôi Mây gật đầu và sải bước đi tìm một vị trí ở ngay trung tâm trắng trống. Đầu và đuôi nó vểnh cao lên đầy tự hào, nhưng Tim Lửa biết lễ phong danh đã bị lu mờ bởi lòng ghen tị của những lính nhỏ khác, và bởi sự mất niềm tin rõ rệt của Sao Xanh.

Liệu bộ tộc sẽ tồn tại được trong bao lâu, Tim Lửa tự hỏi, khi tộc trưởng không còn tôn thờ bộ tộc Sao nữa?

Chương 19

Sáng hôm sau, sau khi Tim Lửa tiễn đội tuần tra bình minh đi khỏi, anh giải thoát Đuôi Mây khỏi phiên thức canh của nó. Cái chân đau của anh vẫn cứng đờ, nhưng máu đã ngừng chảy.

“Tất cả yên ắng chứ?” anh meo. “Cháu muốn ngủ một chút hay là muốn đi săn? Có thể chúng ta sẽ đi qua Rừng Thông và gặp Công Nương, nếu cháu thích”.

Chân Mây ngoác quai hàm ra ngáp một cái thật đã đời, nhưng một nhịp tim đập sau, nó đã bật đứng dậy. “Chúng ta đi săn đi!”

“Được”, Tim Lửa meo. “Chúng ta sẽ rủ Bão Cát đi cùng. Cô ấy cũng đã gặp Công Nương rồi”.

Tim Lửa biết sự thân thiết của anh với Bão Cát đã phai nhạt kể từ khi anh ngăn chặn trận đánh với bộ tộc Gió. Anh tha thiết muốn nối lại mối thân tình trước kia của họ, và mời cô ấy đi săn có lẽ là một cách hay để làm điều đó.

Liếc quanh xem cô có xuất hiện từ hang chiến binh không, anh nhận thấy Da Bụi đang bước về phía mình, với chân Dương Xỉ theo sau. Khi họ đến gần hơn, Tim Lửa có thể thấy anh chiến binh nâu sáng có vẻ lo lắng.

“Có chuyện này anh cần phải biết”, Da Bụi thông báo. “Chân Dương Xỉ, hãy nói với Tim Lửa điều em vừa kể với tôi đi”.

Đầu của chân Dương Xỉ cúi gằm, hai chân trước của cô bé cào bới mặt đất. Vẻ ngáp ngừng của nó cho Tim Lửa thời gian để tự hỏi chuyện gì đang khiến nó khúc mắc, và tại sao nó lại chọn Da Bụi để giải bày thay vì mèo bảo trợ của mình là Văn Đen.

Câu hỏi thứ hai được giải đáp khi Da Bụi cúi đầu limế hai cái vào tai cô bé. Tim Lửa chưa bao giờ mục kích chàng chiến binh trẻ tuổi bản tính lại dịu dàng đến thế.

“Ồn mà”, Da Bụi meo. “Không có gì phải sợ cả. Tim Lửa sẽ không nổi giận với em đâu”. Ánh mắt anh ta chĩa vào Tim Lửa, chân Dương Xỉ không thấy, ngụ ý rằng *tốt hơn anh đừng nổi giận!*

“Kể đi, chân Dương Xỉ”, Tim Lửa cố tỏ vẻ khích lệ. “Kể cho tôi xem có chuyện gì nào”.

Đôi mắt xanh lá cây của chân Dương Xỉ hơi ngóc lên nhìn anh rồi lại sụp xuống. “Chân Lệ”, cô bé meo. “Anh ấy...” cô ngại ngùng, lần này liếc về phía Đuôi Mây, sau đó tiếp. “Anh ấy rất tức giận việc Sao Xanh không phong danh chiến binh cho anh ấy. Đêm qua anh ấy đã tập hợp tất cả lính nhỏ bọn cháu ở trong hang. Anh ấy bảo tụi cháu sẽ không bao giờ thành chiến binh trừ phi tụi cháu làm gì đó thật can đảm để Sao Xanh *không thể* phớt lờ tụi cháu nữa’.

Cô bé lại ngừng, và Da Bụi thì thào, “Tiếp đi”.

“Anh ấy bảo tụi cháu phải tìm ra kẻ đang tiêu diệt mỗi trong rừng”, chân Dương Xỉ meo, giọng cô bé run rẩy. “Anh ấy nói rằng ông dường như không hề cất công đi tìm kẻ thù của chúng ta. Anh ấy muốn bọn cháu đi đến bãi Đá Hang Rắn, bởi vì đó là nơi mà hầu hết những mảnh mỗi được tìm thấy. Chân Lệ nghĩ rằng tụi cháu có thể lần ra dấu vết gì đó”.

“Một ý tưởng óc chuột!” Đuôi Mây buột miệng nói.

“Thế, những lính nhỏ kia nghĩ gì về điều này?” Tim Lửa hỏi, bắn một cú liếc cảnh cáo về phía Đuôi Mây và cố không đếm xỉa đến cái cục kinh sợ lạnh lẽo đang tụ lại trong bụng mình.

“Tụi cháu không biết. Tụi cháu muốn trở thành chiến binh, nhưng tất cả tụi cháu đều biết là không nên làm điều gì như thế khi chưa có mệnh lệnh, và khi không có ít nhất một chiến binh đi cùng. Cuối cùng, chỉ có chân Lệ và chân Sáng đi thôi”.

“Cháu có trông thấy họ đi trong khi canh thức không?” Tim Lửa gặng hỏi, quay qua nhìn Đuôi Mây.

Bất chợt nhấp nhống lo lắng, Đuôi Mây lắc đầu.

“Chân Lệ nói rằng đến con quái vật của Hai Chân gằm rú quanh trại mà Đuôi Mây còn không nhận thấy nữa là”, chân Dương Xỉ lúng búng. “Anh ấy và chân Sáng đã lên đi qua bức màn dương xỉ phía sau hang mèo già”.

“Đi lúc nào?” Tim Lửa gặng hỏi.

“Cháu không chắc... trước bình minh”. Giọng của Chân Dương Xỉ vút cao lên như thể nó sắp ré lên như mèo con. “Cháu không biết phải làm gì. Cháu biết điều đó là sai, nhưng cháu không muốn tố cáo họ. Có điều cháu cứ cảm thấy phập phồng không yên, vì thế cho nên khi thấy Da Bụi, cháu đã kể với chú ấy”. Cô bé liếc chàng chiến binh mèo mướp nâu một cái đầy biết ơn, và anh chàng dí mõm vào bên sườn đốm xám của cô bé.

“Chúng ta phải đuổi theo sau chúng ngay”, Tim Lửa quyết định.

“Cháu đi nữa”, Đuôi Mây meo ngay tức thì, khiến Tim Lửa giật mình vì tia lửa nháng lên trong đôi mắt xanh da trời của nó. “Chân Sáng ở ngoài đó. Nếu thứ gì làm cô ấy bị thương, cháu sẽ... cháu sẽ xé xác nó ra!”

“Được”, Tim Lửa đồng ý, ngạc nhiên nhận ra cậu chiến binh trẻ này quan tâm quá lộ liễu đến mèo bạn cùng hang với mình. “Hãy gọi thêm hai mèo nữa đi với chúng ta”.

Khi cậu chiến binh trẻ vụt đi khỏi. Da Bụi meo, “chúng tôi cũng đi luôn”.

“Tôi không muốn lính nhỏ dính líu vào chuyện này”, Tim Lửa đáp. “Chân Dương Xỉ đã rối bời lắm rồi. Tại sao anh không dẫn cô bé đi săn? Đem theo chân Tần Bì và Vằn Đen nữa. Bộ tộc cần thêm mối tươi”.

Da Bụi nhìn anh một hồi. Sau đó gật đầu. “Được”.

Tim Lửa phân vân xem có nên báo cho Sao Xanh biết sự việc đang diễn ra trước khi đi hay không, nhưng anh thật sự không muốn rắc rối cho chân Lệ, và để tộc trưởng có cơ khác để biện minh cho việc tại sao cậu mèo trẻ này không nên trở thành chiến binh. *Nếu mình tìm được chúng về, Sao Xanh sẽ không bao giờ biết, anh nhủ*

thâm trong lòng.

Hơn nữa, Tim Lửa không muốn phí phạm một khoảnh khắc nào. Đuôi Mây đã trở lại cùng Bão Cát và Vằn Xám ngay đằng sau. *Đúng những mèò mình định chọn*, Tim Lửa nghĩ. Anh không thể chối bỏ cái cảm giác ấm áp trước ý nghĩ rằng Vằn Xám đã quay trở về, họ lại có thể cùn đi săn và cùng chiến đấu bên nhau như trước kia họ từng thế. Đôi mắt của anh chiến binh xám sáng lên khi bước vào chỗ quen thuộc của mình, bên cạnh Tim Lửa.

Tim Lửa ước gì có cả Bão Trắng nữa – ông ấy là mèò bảo trợ của chân Sáng, nhưng ông đã đi cùng đội tuần tra bình minh rồi.

Bão Cát vẫn đúng là cô như thường lệ, cảnh giác và chú tâm vào nhiệm vụ. “Đuôi Mây đã kể với chúng tôi hết cả”, cô mèò thật rành rọt. “Đi nào”.

Tim Lửa dẫn đầu ra khỏi trại và đi lên khe núi. Hầu như ngay lập tức anh bắt được mùi của chân Lẹ và chân Sáng dẫn thẳng về phía bãi Đá Hang Rắn. Không cần thiết phải tốn thời gian để dò mùi của chúng nữa, tất cả những gì họ phải làm là đi tới đó càng nhanh càng tốt.

Nhưng mà chúng ta trễ mất, anh nghĩ. Nếu chúng đã đụng phải bất cứ thứ gì ngoài đó...

Anh chạy phăm phăm qua khu rừng, chân giẫm lạo xạo trên lớp lá rơi. Cảm giác cứng đờ trong cái chân đau bị quên biển. Vằn Xám chạy sát ngay bên cạnh anh, và Tim Lửa nhận ra sự yên lòng khi đối mặt với nguy hiểm mà có mèò bạn sát cánh bên mình, cho dù đã trải qua bao thay đổi.

Khi đến bãi Đá Hang Rắn, Tim Lửa chậm bước lại và phát đuôi ra hiệu cho những mèò khác làm tương tự. Nếu như họ xông thẳng vào mà không biết mình sẽ đối mặt với cái gì, thì họ sẽ không thể nào trợ giúp được bọn lính nhỏ. Họ phải đương đầu với mối đe dọa này, cho dù nó là gì, như đối phó với một kẻ thù khác. Nhưng trong lòng Tim Lửa như có gì đó cứ gào thét lên rằng kẻ thù này không thể đoán trước được, nó vượt khỏi phạm vi luật lệ

của bất cứ bộ tộc nào, và rằng anh gặp phải sự chạm trán với mối nguy hiểm hơn bất cứ tai họa nào anh từng trải qua trước đây. Phải chăng đây là cảm giác của chuột và thỏ, anh tự hỏi, biết rằng cái chết có thể lướt qua những bụi cây thấp?

Vạn vật như đứng im, Tim Lửa không muốn liêu gọi bọn lính nhỏ, đề phòng mình sẽ đánh động thứ gì đó đang rình tập phía trước. Hẳn là chân Lẹ đúng, Tim Lửa nhận ra – rằng đây là trung tâm hắc ám đang đầu độc khu rừng, nhưng anh bắt đầu nghi ngờ những giả thiết của mình về hiểm họa đó là cái gì. Lẽ nào một con chó lại có thể tàn phá và gieo rắc nỗi kinh hoàng ghê gớm đến vậy cho rừng?

Thận trọng hệt như đang lẩn cho con mồi, Tim Lửa nhẹ lách qua bụi cây thấp cho đến khi bề mặt trơn nhẵn màu cát của bãi đá Hang Rắn hiện ra trong tầm mắt. Trong vài nhịp tim đập, anh đứng lại và dò hít không khí. Một hỗn hợp mùi ập vào mũi anh; mùi của chân Lẹ và chân Sáng, vẫn còn mới; những mùi cũ của các mèo bộ tộc Sấm; cả mùi chó, đúng như Tim Lửa mong đợi, nhưng nổi lên trên tất cả là mùi tanh tươi của máu vừa đổ.

Bão Cát quay sang nhìn anh, mắt cô trợn căng thẳng hoảng vía. “Có điều rất khủng khiếp vừa xảy ra’.

Nỗi kinh sợ chạy rợn qua Tim Lửa. Anh sắp phải trực diện với nguồn cơn của nỗi sợ hãi đã ám ảnh suốt hơn một mùa trăng này, kẻ thù giấu mặt xâm lăng khu rừng. Anh khiếp đảm đến nỗi hầu như không thể nhắc chân được nữa.

Với một cái giật đuôi, Tim Lửa ra hiệu cho những mèo đồng hành tiếp tục tiến lên trước. Lúc này, họ bò sát bụng xuống đất, căng mắt ra quan sát mà không để bị phát hiện, cho đến khi họ cách bãi đá chừng vài con lửng.

Một thân cây đổ chắn ngang đường họ đi. Bò leo lên thân cây, Tim Lửa nhìn ra vùng không gian rộng thênh thang, trải thảm là mục. Cái vị đắng như mật chuột chọt dâng lên nghẹn tắc trong cổ họng anh khi cảnh tượng

phía trước đập vào mắt anh. Lớp lá khô bị giày xéo tơi bời bởi những dấu chân khổng lồ, những cục đất bị bắn tung lên không, mắc vào những cành cây. Ngay giữa trắng trổng là thân hình đen và trắng của chân Lẹ nằm sóng sượt, và hơi cách một chút là chân Sáng.

“Ôi, không”. Bão Cát thì ào, khi cô chồm lên thân cây bên cạnh Tim Lửa.

“Chân Sáng!” Đuôi Mây ngao lên thê thiết. Rồi, không đợi sự cho phép của Tim Lửa, nó phóng bổ qua khoảng rừng thưa về phía cô bé.

Tim Lửa căng mình, chờ cái thứ đã hạ gục bọn lính nhỏ kia ào ra khỏi rừng cây và tấn công, nhưng không có động tĩnh gì cả. Cảm giác như chân mình không còn thuộc về mình nữa, anh nháy xuống và loạng choạng chạy tới chỗ chân Lẹ.

Chú lính nhỏ nằm nghiêng qua một bên, chân treo oặt ra. Lớp lông trắng đen rách toạc loác, và chân mình chú chi chít những vết thương chí mạng, bị đứt xé bởi những cái răng to hơn nhiều so với răng của bất kỳ mèo nào. Quai hàm vẫn còn nhe ra gặm gù và mắt long lên sòng sọc. Chú lính nhỏ đã chết, và Tim Lửa thấy rõ là chú đã chết trong khi đang chiến đấu.

“Ôi bộ tộc Sao vĩ đại, cái gì đã làm cậu ta nên nông nổi này?” anh lắp bắp. Suốt mấy mùa trắng anh cứ nơm nớp lo sợ, và bây giờ sự thể còn tệ hơn những gì anh có thể tưởng tượng. Chân Lẹ bị tàn sát như một con mồi. Thợ săn trong rừng lại trở thành kẻ bị săn. Có điều gì đó đã xảy ra trong khu rừng, sự cân bằng cuộc sống đã thay đổi, và trong khoảnh khắc, Tim Lửa cảm thấy đất dưới chân mình nghiêng ngả.

Vần Xám và Bão cát ngó trơ trơ xuống xác của chân Lẹ, đấng người đến nỗi chẳng thể có phản ứng gì. Tim Lửa biết Vần Xám đang hồi tưởng về một thi thể đầm máu khác, trọn vẹn nỗi đau thương về Suối Bạc đang trôi dạt trong anh ấy”.

“Thật phí phạm”, Tim Lửa dẫn đờ. “Phải chị Sao

Xanh phong cậu ta thành chiến binh. Giá mà tôi để cho cậu ta chiến đấu, thay vì sau cậu ta đi...”

Lời anh bị cắt xoẹt bởi tiếng la quỳnh quáng của Đuôi Mây. “Tim Lửa! Tim Lửa! Chân Sáng chưa chết!”

Tim Lửa quay phắt lại và phòng vèo qua khoảnh trống và thụp xuống bên cạnh chân Sáng. Bộ lông màu trắng và vàng hoe của cô bé, bộ lông mà cô bé luôn chải chuốt mượt mà, bết bết những vết máu đang khô. Một bên mặt, lông bị vặt trụi, và một ụ máu ở nơi mà lẽ ra là mắt. Một cái tai bị cà nát. Và nhiều dấu móng vuốt khổng lồ cào ngang dọc cái mõm.

Tim Lửa nghe thấy tiếng kêu tắc nghẹn khi Bão Cát đến đằng sau anh. “Không...” cô mèo cam nhạt thảng thốt. “Ôi, bộ tộc Sao, không!”

Thoạt tiên Tim Lửa nghĩ Đuôi Mây đã lầm và tin chắc là chân Sáng đã chết, nhưng sau đo anh lại thấy nhịp thở nhấp nhô thật yếu của cô bé, và má sùi bọt nơi lỗ mũi. “Tìm Da Xỉ Than mau”, Tim Lửa ra lệnh.

Bão Cát lao đi như tên bắn trong khi Vằn Xám vẫn đứng chết trân bên cạnh thi thể của chân Lẹ, mọi giác quan của anh ấy căng lên, cảnh giác kẻ thù quái đản có thể trở lại. Tim Lửa nhìn thò lò xuống thân hình đầy thương tích của chân Sáng. Không biết thế nào mà nỗi sợ trong anh đã trút mất. Anh chẳng cảm thấy gì ngoài sự điềm tĩnh đến băng giá và một sự quyết tâm dữ tợn phải trả thù cho những lính nhỏ trẻ tuổi. Anh cầu xin bộ tộc Sao ở bên cạnh mình và ban cho mình sức mạnh để trút tất cả sự giận dữ của họ lên cái vật đã dám gây ra sự tàn phá như thế này.

Đuôi Mây thu mình gần sát cô lính nhỏ bất động và bắt đầu liếm mặt và mảng lông xung quanh tai của cô. “Đừng chết, chân Sáng”, nó van nài. “Mình đang ở bên bờ mà. Da Xỉ Than sắp đến rồi. Cố gắng cầm cự thêm chút nữa thôi”.

Tim Lửa chưa bao giờ nghe thấy nó tỏ ra quần trí đến thế. Anh hy vọng chú mèo trắng này không phải chịu

đụng nỗi đau tương tự như nỗi đau của mình khi Lá Đổm chết, hay của Văn Xám khi anh ấy mất Suối Bạc.

Một tai của chân Sáng giật nhẹ dưới cú liếm dịu dàng của Đuôi Mây. Bên mắt còn lại của cô bé hé ra rồi lại nhắm vào.

“Chân Sáng”. Tim Lửa cúi sát xuống và meo gập. “Chân Sáng, cháu có thể nói cho ta biết cái gì đã làm cháu thế này không?”

Mắt chân Sáng mở lớn hơn và gấn một cái nhing ảo não về phía Tim Lửa.

“Chuyện gì đã xảy ra?” anh lặp lại. “Cái gì đã làm cho cháu thế này?”

Một giọng ngao yếu ớt vọt ra khỏi chân Sáng, và từ từ tạo thành lời. Tim Lửa nhìn trân trối vào cô bé, kinh hồn bạt vía khi nhận ra cô bé đang cố nói gì.

“Bầy, bầy”, cô bé mấp máy. “Giết, giết”.

Chương 20

“Cô bé sẽ sống chứ?” Tim Lửa thấp thỏm hỏi.

Da Xỉ Than thở dài đánh thượt. Cô đã bay đến bãi đá Hang Rắn nhanh hết sức mà các chân tàn tật của mình có thể xoay sở được, và đã khấn nguyện hết sức để vá những vết thương nguy hại nhất của chân sáng bằng mạng nhện và cho hạt anh túc để giảm đau. Sau cùng cô lính nhỏ cũng hồi phục đủ để được kéo qua khu rừng về trại, và bây giờ cô bé đang nằm thiêm thiếp trong một cái ổ giữa bụi dương xỉ gần hang của Da Xỉ Than.

“Em không biết”, Da Xỉ Than thú thật. “Em đã cố hết sức rồi. Bây giờ nó đang ở trong tay của bộ tộc Sao”.

“Cô bé là một mèo khỏe mạnh”, Tim Lửa meo, cố tự trấn an mình. Lúc này anh đang nhìn chân Sáng nằm còng queo giữa đám dương xỉ, trông nó có vẻ là bất cứ thứ gì, trừ khỏe mạnh. Trông con bé quắt lại, bé còn hơn cả một con mèo con, và không hơn một đụn lông. Tim Lửa cứ phập phồng sợ rằng một hơn thở nông cạn sẽ là hơi thở cuối cùng của nó.

“Mà cho dù có phục hồi, nó cũng sẽ mang đầy sẹo”, Da Xỉ Than cảnh báo. “Em không thể cứu được tai hay mắt cho nó. Em không biết nó có thể trở thành chiến binh hay không”.

Tim Lửa gật đầu. Anh cảm thấy phát sốt khi ép mình nhìn vào một bên mặt của chân Sáng, giờ đây bị trám kín mạng nhện. Tất cả nhắc nhở anh về tai nạn của Da Xỉ Than, khi Nanh Vàng báo với anh rằng chân của cô bé sẽ không thể nào lành lặn lại được nữa.

“Cô bé làm nhảm gì như là ‘bây’ vậy”, Tim Lửa khê khàng. “Tôi tự hỏi không biết cô bé đã thấy cái gì”.

Da Xỉ Than khê lắc đầu. “Đó là thứ chúng ta đã e

sợ suốt một thời gian dài. Có gì đó trong rừng đang săn lùng chúng ta. Em đã nghe những từ ấy trong giấc mơ của mình’.

“Tôi biết”, Tim Lửa căng từng thớ thịt lên, hối tiếc. “Lẽ ra tôi nên ra tay hành động từ lâu rồi. Bộ tộc Sao cũng đã cảnh báo với Sao Xanh”.

“Nhưng Sao Xanh không còn tôn kính bộ tộc Sao nữa. Em ngạc nhiên là bà lại lắng nghe họ”.

“Cô có biết tại sao điều này lại xảy ra không?” Tim Lửa quay lại nhìn thẳng mặt cô mèo lang y.

“Không”, giọng Da Xỉ than căng giãn ra khi cô lại gần Tim Lửa và áp mình vào anh. “Bộ tộc Sao không gửi quý sứ đến – em chắc chắn điều đó”.

Cô đang nói thì có tiếng xào xạc trong đường hầm dương xỉ báo hiệu Đuôi Mây đến.

“Chị đã bảo em đi nghỉ rồi mà”, Da Xỉ Than meo.

“Em không thể ngủ được”. Chú mèo trắng bước đến và đi hẳn vào đám dương xỉ, ngồi bên cạnh bạn. “Em muốn ở bên chân Sáng”. Nó cúi xuống và liếm nhẹ vào vai cô bé. “Ngủ ngon nhé, chân Sáng. Bỏ vẫn xinh đẹp mà”, nó thầm thì. “Hãy quay lại với tụi này đi. Mình không biết lúc này bỏ đang ở đâu, nhưng bỏ phải quay lại đây”.

Nó tiếp tục liếm một lúc nữa rồi ngược lên, nhìn một cách hằn học vào Tim Lửa. “Tất cả là lỗi của cậu!” nó buột miệng. “Cô ấy và chân Lẹ lẽ ra phải trở thành chiến binh, nếu vậy thì tụi nó đã không chết”.

Tim Lửa tiếp nhận cái trợn trừng của thằng cháu. “Ừ, cậu biết”, anh meo. “Cậu đã cố rồi, hãy tin cậu”.

Tim Lửa ngừng bắt khi nghe tiếng bước chân nhẹ ru của một mèo khác, quay lại và thấy rằng Sao Xanh đến. Tim Lửa đã bảo Bão Cát đi tìm bà, và cô chiến binh cam nhật theo sau bà đến khoảnh đất trống của mèo lang y.

Bà tộc trưởng đứng nhìn xuống chân Sáng trong câm lặng. Đuôi Mây ngẩng đầu lên đối kháng, và trong một nhịp tim đập, Tim Lửa sợ nó sẽ buộc tội Sao Xanh phải chịu trách nhiệm về thương tích khủng khiếp của

chân Sáng, nhưng Đuôi Mây lại câm nín.

Sao Xanh chớp mắt vài lần và hỏi. “Nó có chết không?”

“Điều đó tùy thuộc vào bộ tộc Sao”, Da Xỉ Than đáp lời tộc trưởng, bắt gặp ánh mắt của Tim Lửa.

“Chúng ta có thể trông chờ lòng nhân từ nào ở họ?” Sao Xanh ngao. “Nếu phụ thuộc vào bộ tộc Sao thì chân Sáng sẽ chết’.

“Mà không bao giờ trở thành chiến binh”, Đuôi Mây meo theo – giọng nó lặng buồn thê thảm, rồi lại cúi xuống liếm vào vai chân Sáng.

“Không cần thiết”, Sao xanh nói với vẻ tần ngần. Chỉ là một nghi thức – may quá, hơi xưa cũ rồi – nếu một lính nhỏ sắp chết xứng đáng, thì cô ấy có thể được phong danh chiến binh để còn trình tên chiến binh của mình với bộ tộc Sao”. Bà lưỡng lự.

Tim Lửa ngẩng đầu lên, không tin nổi.

Liệu Sao Xanh có dẹp nổi tức giận đối với tổ tiên của bà qua một bên để công nhận tầm quan trọng của bộ tộc Sao trong cuộc sống của chiến binh? Phải chăng bà sẽ thừa nhận rằng chân Sáng đã bị từ chối vị trí chiến binh mà có bé rất xứng đáng?

Đuôi Mây ngược nhìn bà mèo xám một lần nữa. “Làm đi”, nó ngao.

Sao Xanh không phản ứng lại việc bị cậu chiến binh mới nhất của bà ra lệnh. Khi Tim Lửa và chân Xỉ Than nhìn trân trân, chạm lông vào nhau tìm sự an ủi, và Bão Cát đến gần để mục kích trong im lặng, bà tộc trưởng nghiêng đầu và cất tiếng. “Ta mời gọi những chiến binh tổ tiên của ta hãy nhìn xuống lính nhỏ này. Cô ấy đã học và hiểu rõ luật chiến binh và đã hy sinh cuộc đời để phục vụ bộ tộc của mình. Bộ tộc Sao hãy tiếp nhận cô ấy là một chiến binh thực thụ”. Rồi bà ngừng lại, mắt lóe lên tia căm giận, có thể thiêu đốt như ngọn lửa hung tàn. “Cô ấy sẽ được biết đến là Mất Mặt, cho mọi mèo biết bộ tộc Sao đã làm gì để mang cô ấy đi khỏi chúng ta”, tộc trưởng ngao.

Tim Lửa nhìn sững sờ vào tộc trưởng, khiếp hãi. Làm sao bà có thể sử dụng cô lính nhỏ thương tích nặng nề này để tuyên chiến với những tổ tiên chiến binh của bà cơ chứ?

“Nhưng đó là một cái tên tàn nhẫn?” Đuôi Mây phản đối. “Nhờ cô ấy còn sống thì sao?”

“Khi đó chúng ta sẽ càng có thêm lý do để ghi nhớ bộ tộc sao đã mang những gì đến cho chúng ta”, Sao Xanh đáp, giọng bà không hơn một tiếng thì thào. “Họ sẽ có chiến binh Mất Mặt, hoặc là không có gì hết’.

Chân Mây nhìn bà trừng trừng một lúc nữa, ánh lửa trong đôi mắt xanh da trời của nó toát lên sự phản kháng, nhưng rồi lại nghiêng đầu như thể biết rằng có tranh cãi cũng bằng thừa.

“Hãy để bộ tộc Sao tiếp nhận cô ấy bằng cái tên Mất Mặt”, Sao Xanh kết thúc. Bà cúi đầu và chạm nhẹ mũi mình vào đầu của Mất Mặt. “Vây là xong”, bà lầm bầm.

Dường như cú chạm của bà đánh thức cô dậy, mắt của Mất Mặt từ từ hé ra, vẫn còn nguyên nỗi khiếp sợ tột cùng ở trong đó. Một thoáng sau cô vận hết sức để tỉnh trở lại. “Bầy, bầy!” Cô hỗn hển. “Giết, giết!”

Sao Xanh giật lùi lại, lông dựng đứng lên. “Cái gì? Nó nói gì vậy?” bà lặp lại.

“Tôi không biết”, Da Xỉ Than khó nhọc meo. “Cô ấy chỉ nói thế thôi ạ”.

“Nhưng, Tim Lửa, ta đã nói với anh...” Sao Xanh gắng sức nói. “Bộ tộc sao đã chỉ cho ta một con quỉ trong rừng và họ gọi nó là ‘bầy’. Có phải cái bầy đó đã làm chuyện này không?”

Da Xỉ Than tránh ánh mắt của bà, thay vào đó, cô tiếp tục khám cho Mất Mặt. Tim Lửa cố gắng quýt tìm câu trả lời hây có thể làm hài lòng tộc trưởng của mình. Anh không muốn Sao Xanh biết rằng những mèo của bà đang bị săn lùng nhưng những con mèo của kẻ thù không tên, không mặt. Nhưng anh biết bà Sao Xanh sẽ không hài lòng với sự bảo đảm chiếu lệ.

“Không mè nào biết”, cuối cùng anh đáp. “Tôi sẽ cảnh báo những đội tuần tra hãy tăng cường cảnh giác, nhưng...”

“Nhưng nếu bộ tộc Sao đã bỏ rơi chúng ta thì tuần tra cũng chẳng giúp gì sất”, Sao Xanh nói với vẻ khinh miệt. “Thậm chí họ còn phải cái bầy này tới để trừng phạt ta đây mà”.

“Không phải!” Da Xỉ Than nhìn thẳng thừng vào tộc trưởng. “Bộ tộc Sao không bá cái bầy đó tới. Tổ tiên chúng ta luôn coi sóc chúng ta, và họ không bao giờ hủy hoại cuộc sống trong rừng hoặc tàn phá cả bộ tộc chỉ vì lòng hận thù, Sao Xanh, bà phải tin vào điều này”.

Sao Xanh phớt lờ cô. Bà nhẹ bước đến Mất Mặt và nhìn xuống cô bé. “Tha thứ cho ta”, bà meo. “Ta đã mang trút sự tức giận bộ tộc Sao của ta xuống cô”. Đoạn bà quay đầu đi về hang của bà.

Ngay khi Sao Xanh vừa đi, một tiếng ngao sồn óc vang lên trong trắng trống chính. Tim Lửa phóng ào xuyên qua đám dương xỉ thì thấy Đuôi Dài và Vằn Xám đang mang thi thể của chân Lẹ về để chôn cất. Khi cái xác đen trắng mềm rũ được đặt xuống bên cạnh cậu, vùi mũi vào lông cậu trong tư thế nghi thức than khóc chiến binh. Mẹ của chân Lẹ, Hoa Vàng ngồi sát bên anh ta, trong khi bé Mâm Xôi và bé Hưng, các em cùng mẹ khác cha của chân Lẹ, ngồi ngó, mắt mở căng kinh hãi.

Một cơn sâu thăm cuộn sóng trong lòng Tim Lửa. Đuôi Dài là mè bảo trợ tốt của chân Lẹ. Anh ta không đáng phải hứng chịu tình cảnh như thế này.

Quay lại trắng trống của Da Xỉ Than, anh thấy Bão Cát bước tới đứng bên cô mè lang y, đang ấn mạng nhện mới lên miếng băng thấm đẫm máu. “Cô bé sẽ qua khỏi mà”, Bão Cát meo. “Chỉ có cô mới giúp được cô bé thôi, Da Xỉ Than”.

Da Xỉ Than ngược lên và chớp mắt đầy biết ơn. “Cảm ơn, Bão Cát. Nhưng thả dợc mới là chính. Nếu Mất Mặt mà sống, nó sẽ không cảm ơn tôi đâu”. Chợt cô bắt

gặp ánh mắt Tim Lửa, và anh không chịu nổi diện mạo bị biến dạng khủng khiếp của mình. Tương lai nào dành cho một mèo mang những vết sẹo mà mãi mãi nhắc nhở mình về cơn ác mộng này?

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy”, Đuôi Mây thề, ngược lên khỏi công việc liếm miết mài cho chân Sáng.

Tim Lửa bỗng cảm thấy tự hào quá đỗi. Giá như thằng cựu lính nhỏ của mình cũng thể hiện lòng trung thành không thối mác như thế với luật chiến binh, thì chắc chắn nó sẽ trở thành một trong những chiến binh kiệt xuất nhất của bộ tộc Sấm.

Bão Cát khẽ hít người Mất mặt, sau đó lùi xa. “Tôi sẽ mang một ít mồi tươi cho cô và Đuôi Mây”, cô meo với Da Xỉ Than. “Và một ít cho Mất Mặt nữa. Có thể cô ấy muốn ăn khi tỉnh dậy”. Lạc quan một cách quả quyết, cô bươn ra khỏi trắng trống.

“Tôi chẳng muốn ăn gì hết”, Đuôi Mây meo. Giọng nó thiếu nảo và kiệt quệ. “Tôi chỉ muốn bệnh thôi”.

“Cậu cần phải ngủ một chút đi”, Da Xỉ Than bảo nó. “Để tôi cho cậu vài hạt anh túc nhé”.

“Tôi không muốn hạt anh túc. Tôi muốn ở bên Mất Mặt”.

“Tôi không hỏi cậu muốn gì; tôi chỉ bảo cậu cần gì thôi”, Da Xỉ Than nạt. “Cậu đã thức canh suốt đêm qua rồi, nhớ không?” Dịu giọng lại, cô thêm, “Tôi hứa sẽ gọi cậu dậy nếu cô ấy có chuyển biến gì”.

Trong khi Da Xỉ Than đi lấy hạt anh túc, Tim Lửa nhìn thẳng cháu mình với vẻ thông cảm. “Cô ấy là mèo lang y”, anh chỉ ra. “Cô ấy biết điều gì là tốt nhất”.

Chân Mây không đáp, nhưng khi Da Xỉ Than quay lại, mang một bông anh túc khô và rắc vài hạt xuống trước mặt nó, nó liếm lên mà không cảm râm gì. Mệt mỏi, nó cuộn tròn sát vào Mất Mặt và ngủ thiếp đi trong vài nhịp tim đập.

“Tôi không ngờ nó lại quan tâm đến một mèo khác nhiều như vậy”, Tim Lửa meo.

“Thầy không nhận ra à?” giữa bao nỗi băn khoăn, một tia thích chí ánh lên trong đôi mắt xanh của Da Xỉ Than. “Đuôi Mây đã cảm mến chân Sáng... Mất Mặt... được một mùa rồi. Nó thực sự yêu cô bé mà, thầy biết đấy”.

Nhìn đôi mèo trẻ cuộn tròn bên nhau, Tim Lửa có thể tin điều đó.

Tim Lửa đi tới đồng mỗi tươi. Mặt trời sắp lên cao, thế nhưng những ánh nắng rực rỡ đổ xuống trắng trắng trống mang đến rất ít hơi ấm cho bầu mèo. Mùa lá trụi đã chạm ngõ khu rừng.

Nhiều ngày trôi qua kể từ khi chân lẹ bị sát hại và Mất Mặt bị thương. Tim Lửa tới thăm chừng cô bé luôn, và cô bé vẫn bám lấy cuộc sống. Da Xỉ Than bắt đầu thận trọng lạc quan về khả năng sống sót của cô bé. Đuôi mây ở tịt bên cạnh bạn; Tim Lửa tạm thời miễn cho nó những bốn phận chiến binh để nó có thể chăm sóc cô mèo bị thương.

Khi băng qua trắng trắng, anh thấy vằn Xám nhú ra khỏi hang chiến binh và đi tới đồng mỗi tươi. Vằn Đen vượt qua Vằn Xám trước khi anh ấy tới nơi, chen anh ấy dạt qua một bên để giằng lấy con thỏ. Da Bụi, vừa chọn xong mỗi cho mình, thả cho Vằn Xám một cái nhìn hằn học và anh chiến binh xám lần chân, ngại không tới gần cho đến khi hai chiến binh kia rút về đám bụi tầm ma để ăn.

Dấn bước tới, Tim Lửa đến bên bạn mình. “Kệ họ”, anh nói thầm. “Họ để óc ở đuôi mà”.

Vằn Xám cảm kích liếc nhìn anh rồi chọn một con chim ác ra khỏi đồng mỗi.

“Tụi mình cùng ăn nhé”, Tim Lửa rủ, lấy một con chuột nước và đi ra khoảng đất rực nắng gần hang chiến binh. “Đừng để hai mèo đó khiến cậu lo lắng”, anh thêm. “Họ không giữ mãi thái độ thù nghịch đó được đâu”.

Vằn Xám trông chẳng tin cho lắm, nhưng anh không nói gì thêm, và cả hai chiến binh ngồi xuống ăn.

Bên kia trắng trống, bé Mâm Xôi và bé Hung đang đùa giỡn với ba tên nhóc của Da Cây Liễu. Tim Lửa bỗng quặn lòng nhớ lại Mất Mặt Thường hay nô giỡn với chúng, tựa như cô bé đang mong đợi đám con của riêng mình vậy. Bây giờ liệu cô có bao giờ làm mẹ được không?

“Mình không thể nào thôi nghĩ đến thằng bé kia giống cha nó đến thế”. Vằn Xám meo sau một hồi dõi theo chúng.

“Miễn là nó đừng cư xử giống cha nó là được”, Tim Lửa đáp. Anh nín thở khi thấy bé Mâm Xôi vật ngã một trong những đám con nhỏ hơn nhiều của Da Cây Liễu, nhưng thư giãn lại ngay khi con mèo nhí thể tí hon chồm dậy và khoái chí phóng lên người bé Mâm Xôi.

“Đáng lẽ nó phải là lính nhỏ rồi”, Vằn Xám nhận xét. “Nó với bé Hung lớn hơn...” Anh im bật, vẻ u buồn che mờ đôi mắt màu hổ phách của anh.

Tim Lửa biết bạn mình đang nhớ con – bọn chúng bị bỏ lại bộ tộc Sông. “Ừ, đến lúc nghĩ đến những mèo bảo trợ rồi”, anh đồng ý, hy vọng dứt tâm trí bạn ta khỏi những kí ức náo nức. “Mình sẽ đề nghị với Sao Xanh để mình huấn luyện bé Mâm Xôi. Cậu nghĩ ai sẽ...”

“Cậu làm mèo bảo trợ cho bé Mâm Xôi?” Vằn Xám nhìn Tim Lửa thao láo. “Ý đó có hay không vậy?”

“Tại sao không?” Tim Lửa hỏi lại, cảm thấy lông mình bắt đầu xù lên. “Mình không còn lá lính nhỏ nữa, giờ Đuôi Mây đã là chiến binh rồi”.

“Bởi vì cậu không thích bé Mâm Xôi”, Vằn Xám vắn vẹo. “Minh không trách cậu, nhưng mà, nó sẽ không khá hơn với một mèo bảo trợ tin tưởng nó sao?”

Tim Lửa ngập ngừng. Có chút sự thật trong lời của Vằn Xám. Nhưng Tim Lửa biết mình không thể giao nhiệm vụ này cho bất cứ mèo nào khác. Anh cần phải đặt bé Mâm Xôi dưới sự giám sát của mình, nhằm bảo đảm nó sẽ trung thành với bộ tộc Sấm.

“Mình đã quyết rồi”, Tim Lửa đáp cộc cằn. “Mình muốn hỏi cậu xem ai sẽ tốt cho bé Hung”.

Văn Xám ngưng lời, tựa hồ như muốn tranh cãi thêm, nhưng anh chỉ nhún vai. “Mình ngạc nhiên vì cậu lại phải hỏi. Sự lựa chọn đã rõ ràng”. Khi Tim Lửa không nói gì, Văn Xám thêm, “Bão Cát chứ ai, đồ óc chuột!”

Tim Lửa ngoạm một miếng chuột để có thời gian suy nghĩ một câu trả lời. Bão Cát là một chiến binh dày dặn kinh nghiệm. Cô từng là lính nhỏ cùng thời với Tim Lửa, Văn Xám, và Da Bụi, và cô là mèo duy nhất trong cả bốn chưa có lính nhỏ bao giờ. Nhưng có khúc mắc gì đó khiến anh ngần ngại giao bé Hung cho cô.

Nuốt chửng miếng chuột, Tim Lửa meo, “Mình ít nhiều đã hứa sẽ giao bé BĂNG cho Long Điều Hâu. Thấy cậu ta dạo này tiu nghỉu quá chừng, cho nên, để công bằng thì nên hỏi Sao Xanh coi cậu ấy có thể làm mèo bảo trợ cho bé Hung không. Vả lại, cậu ấy là một chiến binh tài ba, cậu sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này”.

Mắt của Văn Xám vụt sáng lên hãnh diện – Long Điều Hâu từng là lính nhỏ của anh, rõ ràng anh sung sướng khi chàng chiến binh trẻ được khen là giỏi giang. Rồi anh giật tai, tỏ vẻ hoài nghi. “Thôi mà, Tim Lửa. Đó không phải là lý do thật sự, cậu thừa biết rồi”.

“Ý cậu là sao?”

“Cậu không muốn đưa bé Hung cho Bão Cát vì e ngại không biết Sao Cọp sẽ làm gì”.

Nhìn đăm đăm vào bạn, Tim Lửa biết cậu chiến binh xám nói đúng. Lý do đó nằm trong đầu anh, nhưng anh từ chối thừa nhận nó, ngay cả với chính mình.

“Cậu muốn bảo vệ cô ấy”, Văn Xám tiếp tục, trong khi Tim Lửa im re.

“Điều đó có gì sai?” Tim Lửa chống chế. “Sao Cọp đã thuyết phục Văn Đen đem bọn nhóc ra khỏi trại để thăm hấn. Cậu có nghĩ việc chỉ kết thúc tại đó? Cậu có nghĩ hấn bằng lòng với việc chỉ gặp chúng trong các cuộc Tụ họp mà thôi?”

“Không đâu”, Văn Xám bực tức khịt mũi. “Nhưng Bão Cát sẽ nghĩ gì? Cô ấy không phải là loại mèo kiểng

đẹp đẽ, núp đằng sau những chiến binh to lớn mạnh mẽ. Cô y tá có thể tự lo cho mình”.

Tim Lửa nhún vai, vẻ không thoải mái. “Bão cát sẽ phải chấp nhận quyết định này. Mình tin chắc Sao Xanh sẽ đồng ý để Long Điều Hâu dạy dỗ bé Hung”.

Đôi mắt hổ phách của Văn Xám lớp chớp lo âu cho những phiền toái ở phía trước. “Cậu là thủ lĩnh trợ tá. Nhưng Bão cát sẽ không thích thế đâu”, anh tiên liệu

“Anh muốn bảo trợ bé Mâm Xôi?” Sao Xanh hỏi.

Tim Lửa đang đứng trong hang của bà. Anh vừa mới nêu vấn đề lính nhỏ mới, và đề nghị tổ chức lễ đặt tên cho chúng vào lúc hoàng hôn.

“Phải”, anh meo. “Và Long Điều Hâu làm mèo bảo trợ cho bé Hung”.

Sao Xanh nhìn anh chằm chằm, mắt híp lại. “Một kẻ phản bội làm mèo bảo trợ cho con trai kẻ phản bội”, bà gằn giọng. Rõ ràng bà không quan tâm ai bảo trợ bé Hung. “Xứng hợp làm sao”.

“Sao Xanh, hiện giờ không có tên phản bội nào trong bộ tộc cả”. Tim Lửa ráng quả quyết với bà, cố dẹp bỏ mối nghi ngờ về bé Mâm Xôi.

Sao Xanh khịt mũi vẻ khinh thị. “Cứ làm điều anh muốn, Tim Lửa. Mặc gì ta phải quan tâm điều gì xảy ra cho cái ổ mèo phản loạn này?”

Tim Lửa bất lực, thôi không nói phải trái với bà nữa. Lùi ra khỏi hang, anh trở ra trắng trổng chính. Mặt trời đã tụt xuống, bộ tộc lục tục ra hạp vì đã đoán biết về lễ đặt tên. Tim Lửa nhìn thấy Long Điều Hâu, liền gọi cậu ta lại.

“Tôi nghĩ anh đã sẵn sàng nhận lính nhỏ”, anh thông báo. “Anh có muốn làm mèo bảo trợ cho bé Hung không?”

Đôi mắt Long Điều Hâu sáng rực lên. “Anh nói thật chứ?” cậu ta lấp bắp. “Chà, tuyệt vời!”

“Anh sẽ làm tốt mà”, Tim Lửa meo. “Anh có biết phải làm gì trong nghi lễ không?”

Anh ngừng lời khi Bão cát xuất hiện từ hang chiến binh và rảo bước về phía anh. “Đợi chút, Long Điều Hâu”, anh nói gấp gáp. “Tôi sẽ quay lại ngay. “Rồi anh đi tới gặp cô chiến binh cam nhạt.

“Điều mà Văn Xám nói với tôi là đúng chứ?” Bão Cát hỏi ngy khi anh ở trong tầm nghe. “Anh đã yêu cầu Sao Xanh cho Long Điều Hâu làm mèo bảo trợ của bé Hung rồi thì phải?”

Tim Lửa nuốt nước miếng đánh ực. Đôi mắt xanh lá cây của cô quắc lên cuồng nộ, lông vai dựng đứng. “Đúng vậy”, anh bắt đầu.

“Nhưng tôi có nhiều kinh nghiệm hơn cậu mà!”

Tim Lửa chật vật cưỡng lại ý muốn thú nhận sự thật với cô, để Bão Cát biết rằng anh làm điều này vì lợi ích của cô, không vì lý do nào khác. Nhưng, nếu anh bảo cô không làm mèo bảo trợ của bé Hung vì anh muốn bảo vệ cô khỏi những tai họa có thể ập đến từ Sao Cọp sẽ càng khiến cô giận dữ hơn. Xem ra xô chỉ nghĩ rằng anh cho là cô quá yếu đuối để có thể đương đầu với hiểm họa từ phía tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối.

“Sao!” Bão Cát cố chấp. “Hay anh nghĩ tôi không đủ khả năng làm một mèo bảo trợ tốt?”

“Không phải thế”, Tim Lửa phản bác.

“Thế thì tại sao? Hãy cho tôi một lý do chính đáng về việc tôi không nên làm mèo bảo trợ của bé Hung!”

“Vì tôi...” Tim Lửa quỳnh quáng tìm lời lẽ để nói với cô. “Bởi vì tôi muốn cô tăng cường chỉ huy các đội săn mồi hơn nữa. Cô là thợ săn cừ khôi, Bão Cát – thợ săn giỏi nhất. Mùa là trụi về, con mồi sẽ lại khan hiếm. Chúng ta thật sự cần đến cô”. Trong khi nói anh nhận ra đúng là thế thật. Có thêm nhiều đội săn do Bão Cát dẫn dắt sẽ giải quyết được vấn đề cung cấp thức ăn cho bộ tộc suốt những mùa trắng lá trụi khắc nghiệt.

Tuy nhiên Bão Cát không được thuyết phục. “Anh chỉ ngụ ý biện thôi”, cô mèo lạnh te. “Không có lý do gì mà tôi không vừa dẫn đội đi săn vừa dạy bé Hung cả. Cô

bé đó nhanh nhẹn và thông minh, và tôi cá là nó cũng sẽ trở thành một thợ săn xuất sắc”.

“Tôi rất tiếc”, Tim Lửa meo. “Tôi đã báo cho Long Diều Hâu rồi. Tôi sẽ yêu cầu Sao Xanh giao cho cô một trong những đứa con của Da Cây liễu vào lúc nghiệt ngã nhất của mùa lá rụng chấm dứt. Được chứ?”

“Không được”, Bão Cát rít lên. “Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này để rồi nhanh chóng quên nó đâu, Tim Lửa”.

Cô quay đi và tới ngôi gần Long Tuyết và Mặt Vện. Tim Lửa bước theo sau cô một bước thì dừng lại. Anh chẳng còn gì để nói nữa, vả lại, Sao Xanh vừa xuất hiện từ hang của bà để triệu tập bộ tộc.

Khi bộ tộc ra tụ họp, Tim Lửa để ý thấy Vắn Xám ngồi chơ vơ một mình cách Bục Đá không xa. Long Chuột đi sượt qua anh ấy đến ngôi chung với các chị mèo. Nổi xung thiên vì vài mèo trong bộ tộc vẫn không chấp nhận Vắn Xám, Tim Lửa muốn tới an ủi bạn, nhưng anh phải ở đây để sẵn sàng cho phần của mình trong nghi lễ. lát sau, Đuôi Mây và Bão Trắng ló ra từ đường hầm dương xỉ vào hang của Da Xỉ Than và ngồi xuống hai bên anh chiến binh xám – thật nhẹ lòng đối với Tim Lửa.

Da Xỉ Than theo sau họ ra khỏi đường hầm dương xỉ và hót hải cẩu nhắc về phía Tim Lửa. Khi cô tới gần, anh thấy đôi mắt xanh của cô sáng lấp lánh. “Tin tốt lành, Tim Lửa”, cô thông báo. “Mắt Mặt vừa tỉnh dậy và ráng ăn được một chút mỗi tươi. Em nghĩ nó sẽ ổn thôi”.

Tim Lửa rù rừ sung sướng. “Tuyệt lắm, Da Xỉ Than”. Nhưng niềm vui của anh trước cái tin này chỉ có thể thôi, rồi lại thấp thỏm ngay, không biết Mắt Mặt sẽ chịu đựng thế nào khi biết khuôn mặt mình bị tàn phá khủng khiếp.

“Nó đã ngồi dậy và cố gắng tự rửa ráy cho mình”, Da Xỉ Than tiếp, “nhưng vẫn còn run lẩy bẩy. Nó cần phải ở lại hang của em vài ngày nữa”.

“Nó có nói ai đã tấn công nó không?”

Da Xỉ Than lắc đầu. “Em đã gắng hỏi, nhưng điều đó kích động nó ghê quá. Nó vẫn còn hét ‘bây’ với ‘giết’ trong những cơn ác mộng của nó”.

“Bộ tộc cần biết”, Tim Lửa nhắc nhở cô.

“Thế thì bộ tộc cần phải đợi”, Da Xỉ Than dứt khoát. “Mất Mặt cần được yên bình và tĩnh lặng để hồi phục”.

Tim Lửa muốn hỏi xem khi nào Mất mặt đủ khỏe để nói chuyện với anh, nhưng anh phải chú tâm vào buổi lễ khi Hoa vàng ra khỏi nhà trẻ, kè kè hai đứa con hai bên. Tim Lửa thấy chị đã chải chuốt cho chúng cực kỳ tinh tươm. Bộ lông vàng nâu của bé Hung sáng bóng lên như tia nắng mặt trời sắp lặn, và bộ lông mướp đậm của bé Mâm Xôi như tỏa ánh hào quang. Khi họ tiến gần đến Bục Đá, bé Hung nhảy căng lên phấn khích, nhưng bé Mâm Xôi vẫn điềm tĩnh, bước đi với đầu và đuôi thẳng lên cao.

Tim Lửa tự hỏi phải chăng Sao Cọp cũng trông như thế này khi lần đầu tiên hắn được làm lính nhỏ. Cũng hứa hẹn một sự can đảm và một sự phục vụ lâu dài cho bộ tộc? Liệu tộc trưởng và mèο bảo trợ của hắn có may mắn biết số phận của hắn sau này sẽ ra sao?

Sao Xanh gọi hai đứa nhỏ tiến lên trước và đứng bên cạnh bà ở chân Bục Đá. Tim Lửa nhận thấy bà cảnh giác hơn thường lệ, cứ như bà không thể thờ ơ được nữa trước viễn cảnh phải có thêm chiến binh để chiến đấu cho bộ tộc.

“Lông Điều Hâu”, bà bắt đầu. “Tim Lửa bảo ta rằng anh đã sẵn sàng nhận lính nhỏ đầu tiên. Anh sẽ là mèο bảo trợ cho bé Hung”.

Phấn khởi không kém gì lính nhỏ của mình, Lông Điều Hâu bước tới trước, còn bé Hung chạy ù đến gặp anh.

“Lông Điều Hâu”, Sao Xanh tiếp, “anh đã tỏ ra là một chiến binh trung thành và biết suy trước tính sau. Hãy truyền đạt những phẩm chất cao quý nhất của anh cho bé Hung”.

Lông Điều Hâu và bé hung chạm mũi với nhau, xong rồi rút lui về bên hông trắng trống, trong khi Sao xanh quay qua Tim Lửa.

Bởi vì Đuôi Mây đã là chiến binh, cho nên, anh đã rảnh rang để nhận một lính nhỏ khác. Anh sẽ là mèo bảo trợ cho bé Mâm Xôi”.

Mắt Tim Lửa sáng lên trước tia nhìn của bà, và anh kinh hoàng nhận thấy trong mắt bà thấp thoáng mối nghi ngờ về động cơ anh nhận huấn luyện con trai của Sao Cọp. Tim Lửa cố nhìn vào mắt tộc trưởng. Cho dù Sao xanh có nghĩ gì chẳng nữa, anh biết động cơ của mình là lòng trung thành với bộ tộc.

Bé Mâm Xôi bước về phía mèo bảo trợ của mình, và nhìn Tim Lửa bước tới gặp nó trước sự chứng kiến của bảy mèo. Nhìn xuống mắt của thằng mèo, anh cảm nhận như bị xáo động lẫn phản kháng bởi sự nhiệt tình trong đó.

Nó sẽ là chiến binh ra trò đây! Tim Lửa nghĩ, và rồi thầm nghĩ thêm, *Phải chi nó không phải là con trai của Sao Cọp.*

“Tim Lửa, anh đã chứng tỏ là một chiến binh dũng mãnh và nhạy bén hiếm có”, Sao Xanh meo, mắt bà híp rịp lại. “Ta chắc chắn anh sẽ truyền đạt tất cả những gì anh biết cho cậu lính nhỏ trẻ tuổi này”.

Tim Lửa cúi xuống chạm mũi với bé Mâm Xôi. Khi anh dẫn lính nhỏ mới của mình trở lại bên hông trắng trống, chân Mâm Xôi hỏi. “Chúng ta làm gì bây giờ, Tim Lửa? Con nóng lòng muốn học *tất cả mọi thứ* – chiến đấu và đi săn và tất cả về những bộ tộc khác...”

Bất chấp sự nghi ngờ đối với nó, Tim Lửa buộc phải thừa nhận là chân Mâm Xôi không biết chút gì về mối thù cũ giữa mèo bảo trợ của mình và cha mình. Đó là nhờ công lao của Hoa Vàng, đang ngồi nhìn họ biểu hiện kỳ bí, không thể hiểu nổi. Tim Lửa đoán chị ấy không hài lòng lắm về việc anh đích thân huấn luyện con trai của Sao Cọp.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Sao Cọp biết? Anh cảm thấy Văn Đen đang nhìn mình sẫm soi và biết ông chiến binh đen này sẽ truyền tin với Sao Cọp trong cuộc Tụ Hạp tới, nếu không là trước đó.

“Từ từ rồi sẽ học hết”, Tim Lửa hứa với tên lính nhỏ đang háo hức. “Ngày mai chúng ta sẽ cùng Long Điều hầu và chị của trò đi thám thính lãnh địa của chúng ta. Khi đso trò sẽ học biết những đường ranh giới của chúng ta ở đâu và nhận ra mùi mè của những bộ tộc khác’.

“Hết sẩy!” chân Mâm Xôi ré lên khoái chí.

“Còn bây giờ”, Tim Lửa tiếp khi Sao xanh chuẩn bị kết thúc, “trò có thể đi làm quen với các lính nhỏ khác. Đừng quên đêm nay phải ngủ chung hang với họ đấy nhé’.

Anh giật đuôi ra hiệu cho nó đi, chân Mâm Xôi liền lao vèo tới bên chị nó, trong khi những mè khác bắt đầu vây quanh, chúc mừng hai lính nhỏ mới và gọi tên mới của chúng.

Đang nhìn chúng, Tim Lửa thấy Văn Xám đứng dậ đi về phía mình, trên đường đi anh ấy sượt qua Bão Cát. Anh nghe cô mè cam nhạt meo, “Văn Xám, anh không tiếc vì không được nhận lính nhỏ sao?”

“Hơi hơi”, Văn Xám đáp. Anh có vẻ lóng ngóng, liếc về phía Tim Lửa rồi nó. “Tôi không thể mong chờ lính nhỏ vào lúc này được. Một nửa bộ tộc vẫn chưa chấp nhận tôi”.

“Thế thì một nửa bộ tộc là những cục lông khờ khạo”, Bão Cát khẳng định, liếm vào tai anh chiến binh xám một cái.

Văn Xám nhún vai. “Tôi biết mình cần phải chứng tỏ lòng trung thành đã rồi mới mong lại có thể làm mè bảo trợ cho một mè khác. Còn cô sẽ có một lính nhỏ ngay thôi”, anh thêm, như thể đọc được tâm trí cô, “khi con của Da Cây Liễu sẵn sàng”.

vẻ bức bối nhàng qua gương mặt của Bão Cát. Tim

Lửa lọng cọng không biết mình có nên cố giải thích cho cô lần nữa hay không, nhưng khi cô nhận ra bẻ do dự của anh, cô liền quay qua Văn Xám và meo to, “Đi thôi, xem có còn chút môi tươi nào không”.

Tim lửa dừng lại và khổ sở nhìn Bảo cát đứng lên và đi ra đóng môi. Văn Xám theo sau cô, thấy một cái liếc lo lắng vào Tim Lửa khi đi.

Nhìn Bảo Cát quay lưng lại mình, Tim Lửa thần thờ cảm nhận một nỗi tuyệt vọng dâng lên trong lòng. Cho dù có cố đến đâu chẳng nữa, mọi cố gắng của anh hầu như lại mối thâm giao giữa mình với Bảo cát dường như đều thấy bại, và anh nhớ cô bằng sự cô đơn mà chẳng mèo nào trong số những mèo đang vây quanh anh có thể xoa dịu được.

Chương 21

“Lùi lại ngay”, Long Điều Hâu cảnh cáo. “Nơi này cực kỳ nguy hiểm”.

Anh chàng và Tim Lửa, cùng hai lính nhỏ của họ, đang đứng bên bìa đường Sấm Rền, chân Mâm Xôi và chân Hung nhúm mũi trước cái mùi đắng nghét.

“Con thấy nó đâu có gì mà nguy hiểm”, chân Mâm Xôi meo. Thì thụt, nó thò một chân ra và đặt xuống mặt đá đen thùi.

Cùng lúc đó, Tim Lửa cảm thấy mặt đất rung lên với tiếng gầm của một con quái vật đang đi đến. “Quay lại!” anh quát lớn.

Chân Mâm Xôi lùi bắn vào vệ cỏ ngay khi con quái vật vù qua, phải một làn gió nóng hổi và hôi thối làm tốc lông nó. Cu cậu run lấy bầy vì sốc.

Mắt của chân Hung trợn tròn lên ngạc nhiên, “cái gì thế ạ?” cô bé meo.

“Một con quái vật”, Tim Lửa giải thích. “Chúng mang Hai Chân trong bụng của chúng. Nhưng chúng không bao giờ rời khỏi đường Sấm Rền cả, vì thế các trò sẽ an toàn cho đến khi nào các trò tránh xa nó ra”. Anh dãn một tia nhìn nghiêm khắc vào chân Mâm Xôi. “Khi một chiến binh bảo trò làm gì, trò phải làm ngay điều đó. Cứ hỏi nếu thích, nhưng phải là sau đó”.

Chân Mâm Xôi gật đầu, cào cào chân cẳng của nó. “Xin lỗi, Tim Lửa”.

Nó đã trấn tĩnh lại sau cú sốc. Tim Lửa phải thừa nhận rằng nhiều mèo dạn dày kinh nghiệm hơn nó hẳn là đã chết khiếp khi nhận ra mình vừa ở gần con quái vật đến vậy.

Kể từ hồi sáng, khi họ rời trại, chân Mâm Xôi đã chứng tỏ lòng can đảm, tính tò mò và thái độ hăm hở học

hỏi.

Bão Cát, Vần Xám, và Bão Trắng đã đi tuần tra bình mình, trong khi Tim Lửa và Long Điều Hâu dẫn lính nhỏ đi vòng quanh lãnh thổ. Tim Lửa nhận thấy chính mình cũng đang rón rén quá đáng khi đi dọc theo những lối mòn quen thuộc, bị ám ảnh bởi những mảng tối và nơm nớp lo sợ sẽ chạm trán thế lực đen tối trong rừng vào bất cứ khoảnh khắc nào.

Anh có ý tránh né bãi đá Hang Rắn, không dám liêu cho hai lính nhỏ mới toe tới cái nơi đáng nguyên rủa ấy. Anh biết mình phải sớm làm gì đó với tai ương đang lẩn quất đâu đó, nhưng anh đang đợi cho Mặt Mặt đủ khỏe để nói cho họ biết cái gì đã tấn công cô. Và sâu thẳm trong lòng, Tim Lửa cứ nhấp nhòm tự hỏi ngay cả khi họ có biết chẳng nữa, thì liệu những chiến binh của anh có thể đương đầu với nó được không.

“Cái gì ở đằng kia ạ?” chân Hung phẩy nhẹ đuôi về phía khu rừng bên kia đường Sấm Rền.

“Đó là lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối”, Long Điều Hâu bảo với cô bé. “Trò có ngửi thấy mùi của họ không?”

Một cơn gió buốt giá mang mùi của bộ tộc Bóng Tối về phía họ. Chân Mâm Xôi và chân Hung há to miệng ra để nếm.

“Trước khi tụi con đã ngửi thấy mùi này rồi”, chân Hung tuyên bố.

“Hả?” Long Điều Hâu bắn một cái liếc hoảng hốt qua Tim Lửa.

“Khi Vần Đen mang tụi con để biên giới để gặp cha” chân Mâm Xôi giải thích.

“Tôi đã phát hiện ra họ”, Tim Lửa muốn cho Long Điều Hâu biết rằng tin này không mới đối với anh. “Tôi nghĩ chúng ta không thể cấm Sao Cọp muốn gặp chúng được”, anh thêm vào, và cố ép mình phải độ lượng.

Long Điều Hâu không nói gì, nhưng trông anh

chàng có vẻ bất an, như thể cùng chia sẻ sự nghi ngờ với Tim Lửa về mối quan hệ của Sao Cọp với hai đứa bé bộ tộc Sấm này.

“Giờ tụi con có thể đi qua để gặp cha không?” chân Hung hào hứng hỏi.

“Không!” Long Điều Hâu kêu lên sừng sốt. “Những mèo khác bộ tộc không đi vào lãnh thổ của nhau. Nếu một đội tuần tra mà bắt gặp chúng ta thì sẽ rầy rà to”.

“Nếu tụi con nói Sao Cọp là cha của tụi con thì sẽ không sao đâu”, chân Mâm Xôi nài nỉ. “Lần trước ông ấy muốn gặp tụi con mà”.

“Long Điều Hâu bảo với các trò là không rồi”, Tim Lửa nạt. “Ta mà bắt gặp ai trong hai trò đặt một chân qua biên giới thì ta sẽ cắt đuôi đấy!”

Chân Hung nhảy thót về phía sau, cứ như Tim Lửa thực hiện ngay lời đe dọa không bằng.

Cặp mắt màu hổ phách của chân Mâm Xôi dò xét vẻ mặt của Tim Lửa trong vài nhịp tim đập. “Tim Lửa”, nó ấp úng, “hình như còn có cái gì đó lẩn khuất ở đây, phải không ạ? Tại sao không mèo nào nói cho tụi con về cha tụi con cả? Tại sao ông ấy lại rời bỏ bộ tộc Sấm?”

Tim Lửa nhìn xuống lính nhỏ của mình. Anh không thấy cách nào khả dĩ để tránh né được một câu hỏi trực tiếp đến thế. Cách đây khá lâu, anh từng hứa với Hoa Vàng là sẽ kể sự thật cho bọn trẻ, nhưng anh vẫn mong mỗi mình sẽ có thêm chút thời gian nữa hầu suy nghĩ cặn kẽ xem nên kể như thế nào.

Anh liếc thật nhanh qua Long Điều Hâu. Chàng chiến binh trẻ thì thầm, “Nếu anh không kể cho chúng thì những mèo khác cũng sẽ kể”.

Cậu ấy đúng, Tim Lửa nhận ra. Đã đến lúc cho anh thực hiện lời hứa với Hoa Vàng. Hắng giọng, anh mèo. “Thế này. Tìm một nơi ngồi nghỉ cái đã rồi ta sẽ kể cho các trò nghe”.

Anh lúi khúi khỏi đường Sấm Rền khoảng vài bước thỏ nhảy, tới một hoãm đất lún, được che chắn bởi những

lùm dưỡng xỉ, giờ đã úa vàng và rách tơi tả vì sương giá mùa lá rụng. Hai lính nhỏ theo sau, mắt mở to đầy hiếu kỳ.

Tim Lửa kiểm tra cho chắc chắn là không có mùi chó rồi an vị trên một mảng cỏ khô, chân dúi vào ngực. Lòng Điều Hâu vẫn ở trên đầu dốc, canh chừng nguy hiểm, từ lũ chó hoặc từ bộ tộc Bóng Tối gần ngay đó.

“Trước khi ta kể về cha của các trò”, Tim Lửa bắt đầu, “ta muốn các trò nhớ rằng bộ tộc Sấm tự hào về các trò. Cả hai trò sẽ trở thành những chiến binh giỏi. Những gì ta sắp nói đây sẽ không làm thay đổi điều đó một chút nào hết’.

Lắng nghe chăm chú, sự hiếu kỳ của hai lính nhỏ chuyển thành vẻ thấp thỏm, bồn chồn. Tim Lửa biết hẳn là chúng đang tự hỏi việc gì sẽ diễn ra tiếp đây.

“Sao Cọp là một chiến binh vĩ đại”, anh tiếp. “Ông ấy luôn muốn trở thành một tộc trưởng một bộ tộc. Trước khi rời bỏ bộ tộc Sấm, ông ấy là thủ lĩnh trợ tá”.

Mắt chân Mâm Xôi sáng lên hào hứng. “Khi trở thành chiến binh, con cũng muốn là thủ lĩnh trợ tá nữa”.

Lòng của Tim Lửa sồn cả lên trước bằng chứng về tham vọng của tên lính nhỏ này, thật giống y hệt Sao Cọp. “Yên, lắng nghe đã”.

Chân Mâm Xôi nghiêng đầu vâng lời.

“Như ta đã nói, Sao Cọp luôn là một chiến binh vĩ đại”, Tim Lửa kể tiếp, nhả từng lời vào bầu không khí lạnh. “Nhưng đã có một trận chiến với bộ tộc Sông trên gò đá Thái Dương, và Sao Cọp đã lợi dụng trận chiến ấy để giết Đuôi Đỏ, lúc đó là thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm. Ông ấy đổ lỗi cho một chiến binh khác của bộ tộc Sông, nhưng chúng ta đã khám phá ra sự thật.

Anh ngừng lại. Cả hai lính nhỏ nhìn trao tráo vào anh, ngờ vực pha lẫn sợ hãi trong mắt chúng.

“Ý ông là... Ông ấy đã giết mèo cũng bộ tộc với mình?” chân Hung lấp bắp.

“Con không tin!” chân Mâm Xôi rú lên thất thanh.

“Đó là sự thật”, Tim Lửa meo, cảm thấy phát ốm với nỗ lực tiết lộ cho lũ trẻ nựa sự thật về sự phản bội của cha chúng theo cách nào đó mà vẫn tôn trọng sự kiên quyết của mẹ chúng rằng lời lẽ không được có thành kiến, và làm sao để bọn trẻ không xa lánh bộ tộc sinh ra chúng. “Ông ấy hy vọng sẽ được cất nhắc vào vị trí thủ lĩnh trợ tá thay cho Đuôi Đỏ, nhưng thay vì vậy, Sao Xanh đã chọn một ông mèo khá tên là Tim Sư Tử”.

“Sao Cọp không giết Tim Sư Tử nữa chứ?” chân Mâm Xôi dò hỏi, giọng nó run run.

“Không. Tim Sư Tử đã hy sinh trong trận chiến với bộ tộc Bóng Tối. Sau đó Sao Cọp trở thành thủ lĩnh trợ tá, nhưng thế vẫn không đủ với ông ấy. Bởi vì ông ấy muốn trở thành tộc trưởng”.

Anh dừng lại lần nữa, tự hỏi phải chính xác tới chừng nào đây. Không cần thiết phải trút lên vai những lính nhỏ này, anh quyết định, cái gánh nặng về chuyện Da Xỉ Than bị thương vì cái bẫy Sao Cọp giăng ra cho Sao Xanh ra làm sao hoặc Sao Cọp đã rắp tâm giết Tim Lửa như thế nào.

“Ông ấy đã tập hợp một băng mèo lang thang trong rừng”, anh tiếp tục kể. “Bọn chúng tấn công bộ tộc Sấm, và Sao Cọp đã cố giết Sao Xanh.

“*Giết Sao Xanh!*” Chân Hung thở hổn hển. “Nhưng bà là *tộc trưởng* của chúng ta mà!”

“Sao Cọp nghĩ rằng ông ấy sẽ lên làm tộc trưởng thay thế chỗ của bà”, Tim Lửa giải thích, cố giữ cho giọng nói của mình thật trung lập. “Bộ tộc đã trục xuất ông ấy, sau này ông ấy gia nhập bộ tộc Bóng Tối và trở thành tộc trưởng của họ”.

Hai lính nhỏ nhìn nhau. “Vậy, cha tụi con là kẻ phản bội?” chân Mâm Xôi meo khẽ.

“Ờm, đúng”, Tim Lửa đáp. “Ta biết, thật khó mà

nghĩ về điều đó. Chỉ cần trò nhớ rằng cả hai trò có thể tự hào mình thuộc về bộ tộc Sấm. Và bộ tộc cũng tự hào về các trò, như ta đã nói đấy. Các trò không phải chịu trách nhiệm về những gì cha mình đã làm. Rồi đây các trò có thể trở thành những chiến binh vĩ đại, trung thành tuyệt đối với bộ tộc mình và luật chiến binh”.

“Nhưng cha tụi con đã không trung thành”, chân Hung meo. “Điều đó có nghĩa là ông ấy bây giờ là kẻ thù của chúng ta?”

Tim Lửa nhìn ánh mắt khiếp đảm của cô mèo nhỏ. “Tất cả mọi mèo từ những bộ tộc khác đều có mối quan tâm riêng trong tim họ”, anh dịu dàng nói với cô bé. “Lòng trung thành với bộ tộc tức là thế đó. Bây giờ cha của các trò trung thành với bộ tộc Bóng Tối, giống như bốn phận của các trò là trung thành với bộ tộc Sấm vậy”.

Im lặng trong vài nhịp đập. Sau đó chân Hung đứng dậy và liếm nhẹ phần lông ngực của mình vài cái. “Cảm ơn đã kể cho tụi con nghe, Tim Lửa. Có... có thật là những mèo còn lại của bộ tộc tự hào về tụi con?”

“Thật”, Tim Lửa cam đoan với cô bé. “Đừng quên, bộ tộc khám phá ra điều này khi hai trò chỉ vừa mới sinh ra. Và họ không bao giờ muốn trừng phạt hai trò, đúng không nào?”

Chân Hung chớp mắt biết ơn với anh. Liếc sang chân Mâm Xôi, Tim Lửa thấy nó đang nhìn quay quắt lên bầu trời giữa vòm lá hình răng lược. Không cách chi đọc được cảm xúc trong đôi mắt màu hổ phách của nó.

“Chân Mâm Xôi?” Tim Lửa bùi ngùi meo. Chú mèo nhỏ không đáp. Muốn nhấn mạnh với nó một lần nữa, Tim Lửa tiếp. “Hãy siêng năng và trung thành với bộ tộc, và không mèo nào đổ lỗi cho trò về việc mà cha trò đã làm”.

Chân Mâm Xôi ngoắt đầu lại, mắt nó trợn trừng nhìn mèo bảo trợ với tất cả sự thù địch mà Tim Lửa đã từng nhìn thấy ở Sao Cọp. Không lúc nào trông nó giống cha nó hơn lúc này. “Nhưng mà không đúng”, nó rít lên.

“Ông đổ lỗi cho chúng tôi. Tôi không quan tâm ông nói gì. Tôi đã thấy cái cách ông nhìn tôi. Ông nghĩ tôi cũng sẽ là kẻ phản bội như cha tôi. Ông không bao giờ tin tôi, cho dù tôi có làm gì chẳng nữa!”

Tim Lửa nhìn sững vào nó, không thể chối cãi lời buộc tội của chú mèo nhỏ. Trong vài nhịp tim đập, anh không biết nói gì. Trong khi còn lẩn chần, chân Mâm Xôi đứng bật dậy và bươn mình lên qua bụi dương xỉ để đến đỉnh của khoảnh đất lỏm, nơi Long Điều hầu đang chờ. Chân Hung len lén liếc về phía Tim Lửa, kinh hoàng, và lấp xấp chạy theo thằng em.

Tim Lửa nghe thấy Long Điều Hầu meo. “Sẵn sàng đi chưa? Chúng ta sẽ đi dọc theo biên giới tới điểm Bốn Cây”. Anh dừng lại và gọi lớn, “Tim Lửa, đi chưa?”

“Tới đây”, Tim Lửa đáp. Tim anh trĩu nặng khi đi lên và theo sau những lính nhỏ. Liệu anh đã giảng giải đuwjc cho chúng về ý nghĩa thực thụ của lòng trung thành, hay là, anh chỉ thành công trong việc đẩy chúng xa khỏi bộ tộc Sấm, và xa khỏi anh?

Khi anh và Long Điều Hầu dẫn hai lính nhỏ vòng lại lãnh thổ của mình, Tim Lửa không ngừng dò tìm dấu hiệu của con quý bí hiểm trong rừng. Anh chẳng thấy gì – không có mùi gì bất thường, không có con mồi bị vung vãi. Con quý ấy, cho dù nó là cái gì, đã độn thổ rồi, và không hiểu sao, điều này càng khiến Tim Lửa phập phồng lo sợ hơn. Nó là thứ gì mà tàn phá hủy diệt ghê gớm đến thế, rồi sau đó lại biến mất vào rừng như thể nó chưa bao giờ hiện diện ở đây?

Mình phải nói chuyện với Mất Mặt càng sớm càng tốt, anh quyết định. Mèo vẫn đang bị săn lùng, anh chắc chắn điều đó, việc một mèo khác bị bắt chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, Tim Lửa lách ra trắng trống để gặp đội tuần tra bình minh trước khi họ đi. Văn Xám và Bảo Cát đang đợi bên cạnh lối vào đường hầm kim tước, trong khi Da Bụi đi gọi chân Tần Bì từ hang lính nhỏ.

Tim Lửa quây quả lao về phía cổng trại, nhưng trước khi tới nơi, anh nghe thấy Bão Cát meo lớn với Văn Xám. “Tôi chán chờ lâu lắc quá rồi. Gặp anh tại đỉnh khe núi nhé?” Đoạn, không nhìn Tim Lửa, cô quay đầu và biến mất.

Nỗi u sầu tràn ngập trong lòng Tim Lửa, và anh dừng lại ở miệng đường hầm kim tước, nếm mùi cuối cùng của Bão Cát còn thoảng lại khi cô đi khỏi.

“Hãy cho cô ấy thời gian”, Văn Xám meo, chạm mũi vào vai Tim Lửa. “Rồi cô ấy sẽ hiểu”.

“Mình không biết. Kể từ cuộc thương lượng với bộ tộc Gió...”

Anh im ru khi Da Bụi và chân Tần Bì vội vã đến, và lùi lại cho Văn Xám chạy theo Bão Cát trước. Tim Lửa tự nhủ, ít nhất thì xem ra Da Bụi đã có thái độ hòa nhã với sự trở lại của Văn Xám, tới mức độ có thể đi tuần tra với anh ấy. Có lẽ, thời gian là tất cả những gì mèò bạn của anh cần để thật sự lại là một phần của bộ tộc lần nữa.

Tim Lửa băng qua trắng trống để đến hang của Da Xỉ Than. Mất Mặt đang ngồi trong khoảng nắng mặt trời, với Đuôi Mây ở bên cạnh, đang dịu dàng chải chuốt cho cô. Vết thương dọc be sườn đã lành, và bộ lông vài trắng đang bắt đầu mọc lại, và khi lại gần, Tim Lửa nghĩ trong một nhíp tim đập rằng cô đã trở lại bình thường. Nhưng rồi, cô ngóc đầu lên, và lần đầu tiên anh thấy nửa bên mặt bị tàn phá của cô không bị mạng nhện che lại.

Những vết sẹo mới vạch ngang qua má của Mất Mặt, phần da thịt trần trụi ấy sẽ không bao giờ mọc lông trở lại được nữa. Mắt của cô đã hỏng, tai bị xé thành vài mảnh. Tim Lửa nhận ra cái tên Mất Mặt phù hợp một cách khủng khiếp với cô, đoạn thầm nhớ lại cô trước kia, sáng long lanh và sống động. Nỗi căm phẫn nghẹn ứ trong lòng. Bằng mọi giá anh phải quét con quỷ ấy ra khỏi khu rừng!

Mất mặt bật ra một tiếng rên yếu ớt khi Tim Lửa đến, và co rúc vào gần Đuôi Mây hơn.

“Không sao đâu”, Đuôi Mây khẽ khàng. “Chỉ là Tim Lửa thôi mà”. Ngược lên nhìn mèo bảo trợ trước kia của mình, nó giải thích. “Cậu đến ở phía bên cô ấy không thấy đường. Hễ mèo nào làm như vậy là cô ấy hoảng sợ liền, nhưng mỗi ngày cô ấy đang mỗi khá hơn”.

“Đúng đấy”, Da Xỉ Than đồng tình, hiện ra khỏi hang của cô. Khập khiễng tiến lại gần Tim Lửa để nói với anh sao cho Mất Mặt không nghe được, cô tiếp. “Thành thật mà nói, em không thể làm gì hơn được nữa cho nó. Nó cần thời gian để bình phục”.

“Chừng bao lâu?” Tim Lửa hỏi. “Tôi cần phải nói chuyện với cô ấy – và đã đến lúc Đuôi Mây trở về với trách nhiệm chiến binh của mình rồi. Tôi biết Bão Cát muốn sung cậu ta vào đội săn mồi của cô ấy”. Anh nhìn thẳng cháu mình một cách đồng cảm, thán phục nó về lòng chung thủy với Mất Mặt.

Da Xỉ Than nhún vai. “Em sẽ để Mất Mặt quyết định khi nào nó cảm thấy sẵn sàng rời hang của em. Lúc này thầy có nghĩ nó sẽ làm gì không?”

Tim Lửa lắc đầu. “Một cách chính thức cô ấy đã là chiến binh...”

“Thầy nghĩ nó sẽ hạnh phúc giữa những mèo mạnh bạo trong hang chiến binh sao?” Da Xỉ Than bức bối vượt miệng. “Nó vẫn cần ai đó chăm sóc”.

“Cháu nghĩ cô ấy có thể đến sống với những mèo già, ít ra trong khi cô ấy đang dưỡng sức”. Đó là Đuôi Mây nói – cậu ta vừa tới chỗ Tim Lửa và cô mèo lang y. “Đuôi Chấm vẫn còn đau buồn trong hang mèo già vì bé Băng. Hẳn là sẽ tốt cho bà khi có một mèo khác để chăm sóc”.

“Ý tưởng tuyệt vời”, Tim Lửa nồng nhiệt khen.

“Em không chắc”, Da Xỉ Than phản đối. “Đuôi Chấm sẽ nghĩ gì? Thầy biết bà ấy bản tính và kiêu hãnh thế nào rồi. Bà ấy sẽ không thích việc thầy ban cho bà một ân huệ để bà quên đi cái chết của bé Băng”.

“Để Đuôi Chấm cho tôi”, Tim Lửa meo. “Tôi sẽ nói với bà rằng làm ơn giúp tôi chăm sóc Mất Mặt”.

“Thế thì được”, Da Xỉ Than đồng ý. “Và khi Mắt Mất khỏe rồi, nó có thể giúp mèo già cho các lính nhỏ rảnh rang làm những bổn phận khác”.

“Để cháu hỏi cô ấy xem”, Đuôi Mấy meo. Cậu phóng trở lại bên Mắt Mất và áp sát vào gần cô. “Mất Mất à, Tim Lửa muốn nói chuyện với bồ này”.

Tim Lửa theo sau. “Mất Mất, Tim Lửa đây”. Nửa mặt bị tàn phá của cô từ từ quay sang anh. “Cô có muốn đến ở chung với những mèo già một thời gian không?” anh đề nghị. “Sẽ nhẹ gánh cho tôi nếu cô giúp chăm sóc họ – những lính nhỏ có nhiều thứ để làm vào lúc này”.

Mất Mất giật mình hốt hoảng và dướn một con mắt còn lại qua phía bên Đuôi Mây. “Mình không phải như vậy chú? Mình *không phải* là mèo già mà”.

Đuôi Mây ấn mõm vào một bên mặt bị thương của cô. “Không ai buộc bồ phải làm điều bồ không muốn cả”.

“Nhưng cô làm ơn giúp tôi”, Tim Lửa hấp tấp thêm vào. “Đuôi Chấm còn rất đau buồn vì bé BĂNG, và tốt cho bà ấy nếu có một mèo trẻ trung, năng động cần kè bên bà”. Khi Mắt Mất vẫn còn phân vân, anh thêm: “Chỉ đến khi cô khôi phục lại sức mạnh thôi”.

“Chừng nào bồ khỏe lại, mình sẽ giúp bồ luyện tập”, Đuôi Mây phụ họa. “Mình đảm bảo bồ sẽ có thể sẵn mồi với con mắt và cái tai lành lặn của bồ. Chỉ cần luyện tập chút thôi”.

Mắt của Mắt Vện bắt đầu lóe lên tia hy vọng, và cô từ từ gật đầu. “Được, Tim Lửa. Nếu đó là cách tốt nhất để tôi còn hữu dụng’.

“Phải, tôi hứa. À Mắt Mất này”, – Tim Lửa cúi mình xuống bên cạnh cô và liếm một cái trán an cô – “còn thứ gì đó cô có thể kể với tôi về ngày hôm đó trong rừng không? Cô có thấy cái gì tấn công mình không?”

Vẻ thoáng tự tin của Mắt Mất vụt tắt, cô co rúm nép vào Đuôi Mây. “Cháu không nhớ”, cô thút thít. “Xin lỗi, Tim Lửa... cháu không nhớ”.

Đuôi Mây liếm đầu cô an ủi. “Thôi được. Bỏ không phải nghĩ đến nó đâu”.

Tim Lửa cố gắng che dấu sự thất vọng của mình. “Không hề chi. Nếu có ong nhĩ được bất cứ điều gì, hãy nói cho tôi ngay nhé”.

“Cháu sẽ nói thế này”, Đuôi Mây ngao. “Khi chúng ta tìm ra kẻ nào làm điều này với cô ấy, cháu sẽ biến chúng thành thịt quạ. Cháu hứa với cậu đó”.

Chương 22

Mặt trăng bò ngang qua bầu trời, núp sau những làn mây mỏng khi Sao Xanh dẫn những chiến binh của mình đến cuộc Tụ Họp. Tim Lửa cảm thấy nhộn nhạo không yên. Dầu hùng hồn tuyên chiến chống lại bộ tộc Sao nhưng bà vẫn kiên quyết đi dự họp. “Làm sao ta có thể tin tưởng anh dẫn dắt bộ tộc cơ chứ?” bà khè vào mặt trợ thủ của mình khi anh hỏi bà xem nên mang theo chiến binh nào. Tim Lửa chỉ cúi đầu chịu trận, nhưng cảm thấy đau tê tái khi biết tộc trưởng tin chắc mình là kẻ phản bội.

Anh cũng lưỡng lự với việc chọn Văn Xám, nhưng bạn của anh đã khẩn thiết nài nỉ. “Làm ơn mà, Tim Lửa! Mình có thể biết thêm tin tức về bé Phi Điểu (tức là con chim đang bay) và bé Bão”. Tim Lửa biết Văn Xám sẽ hứng chịu sự thù địch từ bộ tộc Sông khi xuất hiện quá sớm như vậy từ sau trận chiến tại gò đá Thái Dương, và nửa mong Sao Xanh sẽ bác bỏ. Nhưng tộc trưởng bộ tộc Sấm chỉ quật đuôi một cách thô bạo. “Cứ để hắn đi. Các ngươi là một lũ phản bội, cho nên, có gì đâu mà quan trọng?”

Lúc này Tim Lửa đang tập hợp lại cùng những chiến binh khác của bộ tộc Sấm, chuẩn bị theo Sao Xanh xuống con dốc. Khi họ lao vào thung lũng, điều đầu tiên đập vào mắt anh là Sao Cọp và Sao Báo Đốm đang ngồi sát bên nhau, hai lòng nhìn đám lính nhỏ của họ đang vui đùa vật lộn. Tim Lửa sờn gai ốc khi anh thấy họ sáp vào thân thiện đến vậy. Dầu không có bằng chứng cho thấy Sao Cọp đang âm mưu trả thù bộ tộc cũ của hắn, nhưng Sao Báo Đốm tất nhiên sẽ tỏ thái độ thù địch sau trận thua tại gò đá Thái Dương.

“Ngài làm rất tốt”, Sao Báo Đốm meo với ông mèo sánh vai với mình. “Những mèo kia thật trẻ khỏe, và họ thật tinh thông những thế di chuyển trong chiến đấu”.

Một tiếng kêu rừ rừ trong ngực Sao Cọp. “Chúng tôi đã có tiến triển”, ông ta tán đồng. “Nhưng vẫn còn cả một chặng đường dài phía trước”.

Một cặp mèo ôm nhau lăn phồm phập đến ngay chân tộc trưởng của chúng, và Sao Báo Đốm nhảy lùi lại sau để tránh chỗ cho chúng. Bộ mèo choai bộ tộc Bóng Tối đúng là vai u thịt bắp và ăn uống no đủ, Tim Lửa nghĩ – anh hầu như không thể tin là chúng cũng chính là những sinh vật gầy trơ xương, đang chờ chết khi dịch bệnh lướt qua trại của họ. Anh thấp thỏm trao đổi một cái nhìn với Văn Xám; sớm hay muộn, anh chắc chắn, bộ tộc Sấm cũng sẽ phải đụng độ với những đấu sĩ năng nổ này trên chiến trường.

Chỉ một lời từ Sao Cọp, những chú lính nhỏ dừng ngay trò đánh trận giả lại và ngồi xuống, liếm láp mớ lông bù xù của mình. Hai tộc trưởng bắt đầu đi về phía Tầng Đá Lớn. Tim Lửa chú ý thấy Sao Xanh đã đợi ở chân tầng đá rồi, nhưng anh không thể thấy Sao Cao, tộc trưởng bộ tộc Gió đâu cả.

Khi bầy mèo bộ tộc Sấm tản ra để gặp gỡ chiến binh của những bộ tộc khác, anh để ý thấy Văn Xám vội vã tới gặp một chị mèo béo tròn, lông vàng nâu óng ả, mùi bộ tộc Sông ra tư chị ta. Tim Lửa nhói lên nỗi lo lắng khi nhìn theo bạn. Anh tin tưởng Văn Xám tuyệt đối, mặc dù cậu ta luôn đặt một chân qua bộ tộc Sông do bởi các con của cậu ta ở bên ấy. Nhưng các chiến binh bộ tộc Sấm sẽ nghi ngờ lòng trung thành của cậu khi họ thấy cậu hồ hởi nói chuyện với một mèo bộ tộc Sông.

“Da Rêu, cô khỏe chứ?” Văn Xám chào hỏi chị mèo. “Bé Phi Điểu và bé Bão thế nào rồi?”

“Giờ là chân Phi Điểu và chân Bão rồi”, Da Rêu tự hào đáp. “Chúng vừa mới trở thành lính nhỏ”.

“Tuyệt quá!” đôi mắt vàng chóc của Văn Xám sáng lên khi anh quay sang Tim Lửa. “Cậu có nghe Da Rêu nói không? Lũ con mình giờ đã là lính nhỏ rồi đấy”. Anh liếc quanh. “Chúng không ở đây đâu nhỉ?”

Da Rêu lắc đầu. “Chúng mới là những lính nhỏ mà. Có lẽ lần tới. Tôi sẽ bảo với chúng là anh hỏi thăm chúng, Văn Xám à”.

“Cảm ơn cô”. Về phần khích của Văn Xám tan biến, thay vào đó là sự lo lắng. “Chúng nghĩ gì khi tôi không quay lại từ trận chiến đó?”

“Một khi biết anh chưa chết, chúng đã tươi tỉnh hơn lên”, Da Rêu đáp. “Thôi nào, Văn Xám – chẳng có gì sốc hết. Mọi mào bộ tộc Sông đều biết rõ cuộc anh cũng quay về bộ tộc cũ của anh thôi”.

Văn Xám chớp mắt ngạc nhiên. “Thật à?”

“Thật chứ. Tất cả những lúc anh ngóng trăng qua biên giới hoặc ngó mông lung qua bên kia sông. Tất cả những câu chuyện anh kể với bọn trẻ về việc anh và Tim Lửa đã từng lớn lên bên nhau khi các anh là lính nhỏ. Chẳng khó gì để thấy con tim anh chưa bao giờ rời bỏ bộ tộc Sấm”.

Văn Xám lại chớp mắt lần nữa. “Tôi xin lỗi, Da Rêu”.

“Có gì mà lỗi phải”, Da Rêu cương quyết độp lại. “Anh có thể yên tâm rằng lũ con anh sẽ được chăm sóc tốt. Tôi sẽ để mắt đến chúng, và Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý đang bảo trợ chúng”.

“Họ ư?” mắt Văn Xám lại sáng lên. “Tuyệt làm sao!”

Tim Lửa chợt dấy lên mối hoài nghi. Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý đều là những chiến binh gạo cội, nhưng anh tự hỏi tại sao họ lại đồng ý làm mào bảo trợ cho những đứa con của Văn Xám. Bàn Chân Sương từng là bạn thân của mẹ chúng, Suối Bạc, thành thử, việc cô ấy mong được nhận quyền lợi này cũng dễ hiểu. Nhưng cô ấy và anh trai đã phản ứng thù địch thái quá khi anh bảo với họ Sao Xanh là mẹ của họ, đến nỗi anh ngạc nhiên khi họ muốn dính líu tới những đứa trẻ mang nửa dòng máu bộ tộc Sấm. Có khi nào họ muốn dạy chúng trở nên đặc biệt căm thù bộ tộc của cha chúng?

“Cô sẽ nói với chúng là tôi tự hào về chúng chứ?”
Vằn Xám khấn nài Da Rêu. “Và nhắc chúng phải vâng lời mèò bảo trợ nghe chưa?”

“Dĩ nhiên tôi sẽ nói”. Da Rêu bật ra tiếng rừ trấn an. “Tôi còn biết Bàn Chân Sương sẽ giúp anh giữ liên lạc với chúng. Có lẽ Sao Báo Đốm không thích đâu, nhưng... ừm, cái gì bà áy không biết sẽ không làm tổn thương bà ấy”.

Tim Lửa có cơ sở để nghi ngờ – sau khi khước từ Sao Xanh, Bàn Chân Sương có lẽ không muốn can hệ gì hơn với bộ tộc Sấm nữa. Anh ngờ rằng cô sẽ càng trung thành hơn bao giờ hết với bộ tộc Sông và Hồ Xám, mèò mà cô luôn yêu thương như mẹ của mình.

“Cảm ơn, Da Rêu”, Vằn Xám meo. “Tôi sẽ không quên những gì cô đã làm”. Anh nhìn quanh khi tiếng ngao vang lên từ đỉnh Tảng Đá Lớn, báo hiệu cuộc họp mở màn.

Quay sang, Tim Lửa thấy lúc này cả bốn tộc trưởng đã quần tụ, lông của họ ánh ngời lên dưới trăng khi họ đứng nhìn những mèò bên dưới. Tâm trí anh chỉ quan tâm chút ít khi các tộc trưởng chính thức khai mạc cuộc họp. Thay vào đó, anh tự hỏi Sao Xanh có đề cập đến vụ chân Lẹ và chân Sáng bị tấn công tàn bạo hay không, và liệu những tộc trưởng khác có báo tin tức khủng khiếp tương tự hay không. Tim Lửa nửa muốn họ có, bởi vì điều ấy chứng tỏ cái thế lực đen tối trong rừng kia không chỉ đe dọa riêng bộ tộc Sấm, và như vậy, chúng không phải là do bộ tộc Sao pháí tới để trừng phạt sự cự tuyệt của Sao Xanh. Tim Lửa không khỏi nghĩ thậm chí còn có gì đó ghê gớm hơn thế, một bóng đen khổng lồ đang vây bủa toàn bộ khu rừng – một thứ mà không biết đến luật chiến binh và xem mèò chỉ đơn thuần là mối của mình.

Khi Sao Cao báo cáo xong, Sao Cọp tiến lên trước. Ông ta trình bày vắn tắt rằng chương trình huấn luyện của bộ tộc Bóng Tối đang tiến triển, rằng lại một lứa mèò nữa chào đời, và rằng ba lính nhỏ vừa trở thành chiến binh.

“Bộ tộc Bóng Tối đã lại hùng mạnh”, ông ta kết thúc. “Chúng tôi sẵn sàng đóng trọn vai trò trong cuộc sống của rừng”.

Tim Lửa tự hỏi liệu điều đó có ngụ ý là *sẵn sàng tấn công những mèò hàng xóm*. Anh phấp phỏng chờ đợi, con tim tụt lút, Sao Cọp sẽ ấp ủ việc bành trướng lãnh thổ của ông ta. Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối dừng lời và nhìn chăm chặp xuống bầy mèò đang tụ họp, như sắp sửa loan báo một tin đặc biệt quan trọng. “Ta có một thỉnh cầu”, ông ta bắt đầu. “Nhiều mèò biết rằng khi ta rời bộ tộc Sấm, hai đứa con của ta vẫn còn ở trong nhà trẻ. Chúng còn quá nhỏ để mang đi, và ta rất biết ơn bộ tộc Sấm đã chăm sóc chúng. Nhưng bây giờ đã đến lúc cho chúng gia nhập bộ tộc của ta, nơi mà chúng hoàn toàn có quyền thuộc về. Sao Xanh, ta thỉnh cầu bà trao lại chân Mâm Xôi và chân Hung cho ta”.

Những tiếng ngao phản đối từ những chiến binh bộ tộc Sấm bùng lên trước khi Sao Cọp dứt lời. Tim Lửa quá choáng váng để mà phụ họa với họ. Anh đã ưu tư hoài, rằng chỉ gặp con mình ở các cuộc Tụ Họp là không đủ đối với Sao Cọp, nhưng anh không bao giờ ngờ lại có hẳn một lời đề nghị công khai về việc phải trả bọn trẻ cho bộ tộc Bóng Tối.

Sao Xanh đứng lên và đợi cho tiếng huyền não lặng đi rồi mới cất tiếng. “Dĩ nhiên là không”, bà meo. “Đó là bọn trẻ của bộ tộc Sấm. Giờ chúng đã là lính nhỏ, và chúng sẽ ở lại nơi mà chúng thuộc về”.

“Ở bộ tộc Sấm?” Sao Cọp phản đối bà. “Ta nghĩ là không, Sao Xanh. Bọn trẻ thuộc về ta, và những chiến binh *của ta* sẽ chăm lo việc huấn luyện cho chúng”.

Với lý lẽ ấy, Tim Lửa nghĩ, thì đám con Vằn Xám lẽ ra nên được đưa trở về bộ tộc Sấm, mặc dù anh đoán rằng Sao Xanh không muốn khơi lại cuộc cãi vã đó với bộ tộc Sông. Anh an lòng khi thấy Sao Xanh không dễ dàng thoái lui. “Mối quan tâm của ngài rất tự nhiên, Sao Cọp. Nhưng ngài có thể chắc chắn rằng bọn trẻ sẽ nhận được sự huấn

luyện tốt nhất ở bộ tộc Sấm”.

Sao Cọp không đáp một thoáng, ánh nhìn của ông ta quét khắp lượt trắng trống, và khi ông ta nói, dường như ông ta không chỉ nói với Sao Xanh mà với toàn thể khán thính giả mèo. “Tộc trưởng bộ tộc Sấm nói với ta rằng lũ con của ta sẽ được dạy dỗ dưới sự lãnh đạo của bà ta – nhưng bộ tộc Sấm có một kỷ lục thảm hại trong việc chăm sóc những mèo nhỏ của họ. Một mèo con đã bị điều hâu cướp đi. Một lính nhỏ bị tấn công dã man đến chết, và một lính nhỏ khác bị tàn tật vĩnh viễn khi chúng được cử ra ngoài một mình mà không có chiến binh đi cùng. Có mèo nào thắc mắc việc ta lo lắng cho sự an nguy của các con ta hay không?”

Những tiếng kêu thảng thốt, kinh hãi nổi lên khắp trắng trống. Tim Lửa há hốc mồm nhìn tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Làm sao mà hắn biết chuyện chân Lẹ và chân Sáng? Còn quá sớm để tin tức có thể lan truyền đến bộ tộc Bóng Tối – ngoại trừ... *Vằn Đen!* Tim Lửa nghĩ, điên giận xòe hết móng vuốt ra. Gã chiến binh phản bội ấy chắc chắn đã đi thẳng đến Sao Cọp và ton hót tất cả mọi thứ!

Trong cơn cuồng nộ, Tim Lửa bỏ lỡ lời đáp của Sao Xanh, và khi anh tập trung trở lại thì Sao Cọp đang nói. “Ta không thấy có gì khó khăn cả”, hắn meo thật trợn tu. “Suy cho cùng thì đây không phải là lần đầu tiên bộ tộc Sấm đem mèo con cho bộ tộc khác. Đúng không? Sao Xanh?”

Nỗi sợ hãi túm chặt lấy bụng Tim Lửa. Sao Cọp đang nói bóng gió đến Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý. Hồ Xám đã bảo với Sao Cọp rằng họ được sinh ra ở bộ tộc Sấm. Tim Lửa thầm tạ ơn bộ tộc Sao vì Sao Cọp không biết tên của những mèo con ấy hoặc tên của mẹ chúng. Nhưng phần ít ỏi mà hắn biết đó vẫn còn hơn những mèo còn lại của bộ tộc Sấm.

Tim Lửa liếc ngang qua Lòng Đá Quý, đang ngồi cách mình chừng hai cái đuôi. Anh mèo xám xanh nhồm

người lên, đầu ngẩng cao, và nhìn trừng trừng lên Tầng Đá Lớn. Ánh nhìn của anh ta không dán vào Sao Cọp, Tim Lửa để ý thấy, mà vào Sao Xanh, và biểu hiện trong mắt anh ta chỉ thuần túy là sự căm thù.

Bấu chặt móng vuốt vào nền đất, Tim Lửa chờ câu trả lời của tộc trưởng bộ tộc Sấm. Anh có thể thấy bà bị rúng động đến thế nào, và khi mà bà xoay xở đáp lại được thì từng lời như từng cái gai nhọn đâm vào cổ họng bà. “Quá khứ là quá khứ. Chúng ta phải xem xét, đánh giá từng sự việc theo hoàn cảnh và giá trị của riêng nó. Ta sẽ suy nghĩ kỹ về những gì ngài nói, Sao Cọp, và ta sẽ cho ngài câu trả lời vào cuộc Tụ Hạp tới”.

Tim Lửa không tin Sao Cọp sẽ bằng lòng chờ suốt một mùa trăng, nhưng thật ngạc nhiên với anh, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối nghiêng đầu và bước lùi lại một bước. “Được”, ông ta đồng ý. “Thêm một mùa trăng nữa – nhưng không lâu hơn”.

Chương 23

Tim Lửa thân trọng băng qua Rừng Thông hướng về Khu nhà của Hai Chân. Cơn mưa nặng hạt đêm hôm trước làm ướt sũng lớp tro và xỉ than, khiến chúng bám chặt vào chân anh. Mọi giác quan của anh căng lên cảnh giác, không phải để sẵn mỗi, mà để dò tìm dấu hiệu của thế lực hắc ám trong rừng có thể xô ra tấn công nhóm mèo nhỏ của anh như nó đã từng tấn công chân Lạ và Mất Mặt.

Cô mèo thương tật già đang theo sau Tim Lửa, với Đuôi Mây bên cạnh, trong khi Văn Xám bọc hậu, đề phòng bất cứ thứ gì có thể bất ngờ xô vào họ từ phía sau. Họ đang trên đường đi thăm mẹ của Đuôi Mây, Công Nương. Chàng chiến binh trẻ tuổi cứ khăng khăng đòi đem Mất Mặt đi cùng với họ.

“Sớm muộn gì cô ấy cũng phải ra khỏi trại”, nó đã meo như vậy. “Chúng ta sẽ không bèn mảng đến gần bãi đá Hang Rắn. Cháu sẽ đảm bảo cho sự an toàn của cô ấy’.

Tim Lửa kinh ngạc khi chứng kiến Mất Mặt tin tưởng Đuôi Mây đến thế. Rõ ràng cô ấy khiếp đảm trước ý nghĩ mạo hiểm ra khỏi nơi nương náu của trại. Giật bắt mình với từng tiếng động, với từng tiếng lá kêu lạo xạo dưới chân, dù vẫn cứ đi tiếp, và Tim Lửa nghĩ mình thấy lại ở cô lòng can đảm mà cô thường thể hiện khi còn là chân Sáng.

Khi họ thu vào tầm mắt cái hàng rào quây mốc khu rừng của Hai Chân, Tim Lửa giật đuôi ra hiệu cho những mèo đồng hành với mình dừng lại. Anh không thể thấy Công Nương, nhưng khi há miệng ra nếm không khí, anh bắt được mùi của chị.

“Đợi đây đã”, anh bảo những mèo kia. “Không

ngừng cảnh giới và hãy gọi tôi nếu có rắc rối gì’.

Kiểm tra lại lần nữa để chắc chắn là không có mùi chó hay mùi Hai Chân nào mới, anh phóng băng qua dải đất trống trơn và nhảy lên thành hàng rào nhà Công Nương. Một thoáng màu trắng vụt qua giữa những bụi cây trong vườn nhà chị đánh động anh, và khoảnh khắc sau chị xuất hiện, khó chịu và gảnh gót rón từng bước qua bãi cỏ ướt.

“Công Nương!” anh gọi nhỏ.

Công Nương dừng lại và ngược lên. Ngay khi trông thấy Tim Lửa, chị nhảy phóc lên hàng rào và loay hoay ngồi bên cạnh anh.

“Tim Lửa!” chị rù rừ, áp người vào anh. “Ôi, gặp em chị sung sướng quá! Em khỏe không?”

“Em khỏe?”, Tim Lửa đáp. “Em mang đến vài vị khách... Xem này”.

Anh vẫy đuôi về nơi những mèo đang thụp mình bên rìa cây.

“Chân Mây!” Công Nương kêu lên mừng rỡ. “Nhưng những mèo kia là ai?”

“Anh mèo to cộ màu xám là bạn của em, Vằn Xám”. Tim Lửa bảo chị. “Chị không cần phải lo – cậu ấy hiền lành hơn vẻ ngoài của cậu ấy nhiều. Và cô mèo còn lại”, – anh chùn bước – được gọi là Mất Mặt”.

“Mất Mặt!” chị lặp lại, mắt mở lớn. “Cái tên mới khủng khiếp làm sao! Tại sao họ lại gọi cô ấy như vậy?”

Anh nhảy khỏi hàng rào, và sau một thoáng ngần ngừ, Công Nương cũng nhảy xuống theo anh và đi tới chỗ ba mèo kia đang đợi.

Đuôi Mây chạy ào ra đón mẹ, bỏ Vằn Xám với Mất Mặt đấy, và chạm mũi với mẹ.

“Chân Mây, cả thế kỷ rồi mẹ không được gặp con”, Công Nương rù rừ. “Trông con tuyệt quá, xem ra con đã lớn bộn rồi đấy”.

“Bây giờ mẹ phải gọi con là Đuôi Mây”, con trai của chị tuyên bố. “Con đã là chiến binh rồi”.

Công Nương bật ra một tràng rên sung sướng. “Là chiến binh? Đuôi Mây, mẹ tự hào về con quá rồi!”

Trong khi chị mèo mướp vỗ vập hỏi con trai về cuộc sống của nó trong bộ tộc, Tim Lửa không quên nguy hiểm có thể đang cận kề. “Chúng ta không thể ở đây lâu”, anh meo. “Công Nương, chị có nghe gì về một con chó bị sống vào rừng không?”

Công Nương quay sang anh, mắt mở to sợ hãi. “Một con chó? Không, chị không biết gì về nó cả”.

“Em nghĩ đó có lẽ là thứ mà kẻ Hai Chân tìm kiếm vào hôm mà em và Bão Cát gặp chị ở Rừng Thông”, Tim Lửa tiếp tục. “Em nghĩ chị không nên đi vào rừng một mình nữa, nhất là vào lúc này. Thật quá nguy hiểm”.

“Thế thì tất cả bộ tộc của em đang ở trong vòng nguy hiểm”, Công Nương meo. Giọng chị buồn thê thiết. “Ôi, Tim Lửa...!”

“Chị không có gì phải lo lắng cả”. Tim Lửa cố tỏ ra tự tin. “Chỉ cần chị ở trong vườn của chị. Lũ chó không quấy rầy chị ở đó đâu”.

“Nhưng chị lo lắng cho em, Tim Lửa, và Đuôi Mây. Cả hai vẫn chưa có ổ để... Ồi!”

Công Nương chột bắt gặp nửa bên mặt bị thương của Mất Mặt và không thể kìm được một tiếng rú lên sợ hãi. Mất Mặt nghe thấy tiếng kêu của chị liền nằm bẹp xuống đất, nổi kinh hồn thể hiện ở bộ lông dựng tua tủa của cô.

“Đến gặp Mất Mặt đi mẹ”, Đuôi Mây meo, nghiêm khắc nhìn mẹ mình một cái.

Thật căng thẳng, Công Nương nhích vài bước đến chỗ Vằn Xám, và Mất Mặt đang đợi. Vằn Xám gật đầu chào chị, và Mất Mặt ngỏng lên nhìn chị bằng con mắt lạnh còn lại.

“Ôi, lạy trời, chuyện gì xảy ra với cháu vậy?” chân của chị cào cào mặt đất.

“Mất Mặt đi tấn công con chó đó đó”, Đuôi Mây đáp. “Cô ấy rất dũng cảm”.

“Nó làm cháu như thế này đây hả? Ôi, tội nghiệp quá!” mắt Công Nương mở lớn hơn nữa khi nhìn đầy đủ vào những vết thương tích của của Mất Mặt – gương mặt bị tàn phá, con mắt bị mất, chiếc tai rách bươm. “Và điều tương tự có thể xảy ra cho bất cứ ai trong mọi mèo...”

Tim Lửa nghiêng chặt răng lại. Chị nói sai rồi, và Mất Mặt đang nhìn chị trân trân bằng con mắt còn lại của mình. Đuôi Mây áp thân mình vào hông bạn và dụi mũi an ủi bạn.

“Đến lúc tụi em phải đi rồi”, Tim Lửa quyết định. Đuôi Mây muốn báo tin tức về nó cho chị hay. Chị hãy trở về khu vườn của chị đi”.

“Ờ...ờ, chị đi đây”. Công Nương quay đi, mắt chị vẫn gắn chặt vào Mất Mặt. “Em hãy đến thăm chị nữa nhé, Tim Lửa?”

“Ngay khi em có thể”, anh hứa rồi thêm thêm, *đi một mình*.

Công Nương lùi lại một hai bước, rồi quay đầu phóng vọt về hàng rào nhà mình, nhảy phóc lên đó và dừng lại một chút trên đỉnh rào, meo, “Tạm biệt!” rồi biến mất vào vùng an toàn của khu vườn.

Đuôi Mây phà ra một tiếng thở dài. “Thành công tốt đẹp”, nó chua chát meo.

“Cháu không thể trách Công Nương”, Tim Lửa bảo nó. “Bà ấy không hiểu gì về cuộc sống bộ tộc cả. Bà mới chỉ thấy một vài khía cạnh xấu nhất của nó, và bà không thích chút nào”.

Vằn Xám gù gù. “Cậu còn mong chờ gì ở một mèo kiểng hả? Chúng ta về thôi”.

Đuôi Mây nhẹ nhàng đỡ Mất Mặt. Khi đứng lên, cô mèo trẻ meo, “Đuôi Mây, Công Nương hình như sợ mình. Mình muốn...” Cô im bật, nuốt nước miếng và lại bắt đầu. “Mình muốn thấy chính mình. Ở gần đây có cái vũng nào cho mình soi không?”

Tim Lửa bỗng thấy thương cảm cho cô mèo trẻ, và thán phục lòng dũng cảm của cô – dám đối mặt với những

gì mình sẽ trở thành. Anh quay lại nhìn Đuôi Mây, sẵn sàng chỉ dẫn cho cậu mèo nên làm gì tiếp.

Đuôi Mây nhìn quanh quất một thoáng, rồi dụi mõm vào vai của Mất Mặt. “Đi với mình”, nó meo. Nó dẫn cô tới chỗ cơn mưa đêm qua vẫn còn đọng lại một vũng trong đám rế cây, và dìu cô mèo vàng trắng đến mép nước bóng loáng. Cùng nhau, chúng nhìn xuống. Đuôi Mây không rụt đầu lại khi nó thấy hình phản chiếu ở đó, và Tim Lửa cảm thấy ấm lòng về cự lính nhỏ của mình.

Mất Mặt đứng chết trân trong một nhịp tim đập, nhìn ngây đờ xuống nước. Thân hình cô cứng lại và con mắt còn lại nhướng to ra. “À, ra vậy”, cô lặng lẽ meo. “Mình rất tiếc nể những mèo khác kinh hãi khi trông thấy mình”.

Tim Lửa nhìn Đuôi Mây đẩy cô ra khỏi hình ảnh khủng khiếp và phủ kín bên mặt bị thương của cô bằng những cú liếm nhanh, nhẹ nhàng. “Bồ vẫn rất xinh đẹp đối với mình”, nó bảo cô. “Luôn luôn vậy mà”.

Tim Lửa hầu như bị khuất phục vì lòng thương cảm của mình với cô mèo trẻ, và niềm kiêu hãnh với Đuôi Mây vì sự son sắt của nó đối với bạn. Bước tới bên chúng, anh meo, “Mất Mặt, diện mạo của cháu như thế nào không quan trọng. Chúng tôi vẫn là bạn của cháu”.

Mất Mặt nghiêng đầu vẻ biết ơn.

“Mất Mặt!” Đuôi Mây thình lình hét lớn. Vẻ độc địa trong giọng nói của nó khiến Tim Lửa giật mình. “Tôi ghét cái tên đó”, nó rít. “Sao Xanh có quyền gì mà nhắc nhở cô ấy việc đã xảy ra mỗi lần có mèo gọi tên cô ấy? Hừ, tôi sẽ không dùng cái tên đó nữa. Nếu Sao Xanh mà phản đối thì bà ấy cứ việc... bà ấy cứ việc đi mà ăn ốc sên!”

Tim Lửa biết mình phải khiến trách cậu chiến binh trẻ vì lời lẽ bất kính đó, nhưng anh chẳng nói gì. Anh rất thông cảm với quan điểm của Đuôi Mây. Mất Mặt là một cái tên tàn bạo, một biểu tượng cho cuộc chiến tranh tiếp diễn của Sao Xanh với bộ tộc Sao, trút xuống không một chút suy nghĩ, bắt cô mèo này phải gánh chịu. Nhưng cái

tên đó đã được đặt cho cô mèo trắng vàng này trong một nghi lễ chính thức được bộ tộc Sao chún giám, và bây giờ Tim Lửa không thể làm gì được nữa.

“Các vị định đứng đây suốt ngày hay sao vậy?” Văn Xám nhắc.

Tim Lửa thở dài đánh thượt. “Không, chúng ta đi thôi”. Đã đến lúc Tim Lửa và các chiến binh của mình phải đương đầu với cái thứ mà đã biến họ thành con mồi.

Tim Lửa mơ mình đang bước đi trong một trảng trống của khu rừng vào mùa lá non. Mặt trời đổ tràn như suốt khắp rừng cây, tạo thành những mảng sáng lốm đốm và những bóng cây xô lệch khi lá cây lay động trong gió. Anh dừng lại và há miệng ra nếm không khí. Rất thoảng nhẹ, anh nhận ra mùi ngọt ngào quen thuộc, và một niềm hạnh phúc run rẩy ùa đến anh.

“Lá Đốm?” anh thì thào. “Lá Đốm? Cô ở đó phải không?”

Trong thoáng chốc, anh nghĩ mình trông thấy đôi mắt sáng rực đang xoáy vào mình từ trong một bụi dương xỉ rậm rạp, “Tim Lửa, hãy nhớ kẻ thù không bao giờ ngủ”.

Thế rồi, hình ảnh đó mờ dần đi, và khi tỉnh dậy, anh nhận ra mình đang nằm trong hang chiến binh, với ánh sáng lạnh lẽo của một ngày mùa lá trụi xuyên qua cành cây và xĩa vào mình.

Vẫn còn chập chờn với giấc mơ vừa rồi, Tim Lửa duỗi thân và rũ râu ra khỏi lông. Đã nhiều mùa trắng trôi qua kể từ khi Lá Đốm cảnh báo anh lần đầu về kẻ thù không bao giờ ngủ. Đó là ngay trước khi Sao Cọp tấn công bộ tộc Sấm cùng với băng mèo lang thang phiến loạn của hắn. Vậy mà Tim Lửa lại khắp khắp những tưởng việc trục xuất sẽ vĩnh viễn tống khứ ông thủ lĩnh trợ tá phản bội đi rồi chứ.

Ý nghĩ về Sao Cọp nhắc Tim Lửa về cuộc Tụ họp mới đây. Không nghi ngờ gì nữa, ông cựu thủ lĩnh trợ tá muốn chân Mâm Xôi và chân Hung, và bất chấp hắn đã khẳng định gì với Sao Xanh, Tim Lửa tin chắc là hắn sẽ không

định đợi đâu. Dù Tim Lửa không ngạc nhiên trước đòi hỏi của Sao Cọp, nhưng anh cứ thắc thỏm khôn nguôi về chuyện trao chúng đi. Một phần trong anh ắt hẳn sẽ thờ phào khi chúng về với cha chúng, để khép lại cảm giác nghi ngờ đầy tội đồ của anh, nhưng đây là bọn trẻ của *bộ tộc Sấm*, và luật chiến binh yêu cầu bộ tộc phải làm tất cả mọi thứ hầu giữ chúng lại.

Tiếng sột soạt trong cái ổ kế bên cho Tim Lửa biết là Bão Cát vừa thức giấc. Anh tần ngần liếc qua cô. “Bão Cát...” anh mở lời.

Cô mèo cam nhạat trừng mắt nhìn anh khi cô lắc mình và đứng lên. “Tôi phải đi săn”, cô cộc cằn. “Đúng là anh muốn vậy phải không?” Rồi không đợi lời đáp, cô bước qua hang tới lay Da Bụi. “Dậy đi, cục lông lười”, cô meo. “Tất cả bọn mỗi chết già hết rồi trước khi anh kịp ra tới ngoài kia”.

“Để tôi bảo Đuôi Mây đi cùng cô”, Tim Lửa sốt sắng đề nghị và trườn ra khỏi hang. Bão Cát không đón nhận bất kỳ cố gắng làm lành nào của anh cả.

Trời xám xịt và lạnh căm, và khi anh dừng lại để nếm không khí, một hạt mưa rơi phụp vào mặt anh. Ở đằng kia trắng trống, chân Mâm Xôi và chân Hung đang ngồi chung với những lính nhỏ khác bên ngoài hang của chúng. “Chân Mâm Xôi, tôi sẽ đưa cậu đi săn sau!” Tim Lửa gọi.

Lính nhỏ của anh đứng lên, nghiêng đầu chấp nhận, rồi lại ngồi xuống trở lại, quay lưng lại Tim Lửa. Tim Lửa thờ dài. Thỉnh thoảng có vẻ như mọi mèo trong bộ tộc đều có lý do để căm ghét anh.

Anh hướng đến hang mèo già, đoán là Đuôi Mây đã ở đó với Mất Mặt. Mặc dù cô mèo bị thương đã ở đó được vài ngày rồi, nhưng bất cứ khi nào có giờ rảnh là Đuôi Mây lại tếch ra với cô. Khi Tim Lửa đến chỗ cái thân cây đổ bị cháy gần hết, nơi nung nấu của các mèo già, anh thấy cậu mèo trắng ngồi gần lối vào hang. Đuôi nó cuộn tròn quanh chân trong khi nhìn Mất Mặt đang nhẹ nhàng bắt

bọ chét cho Đuôi Đốm Xám.

“Cô ấy ổn chứ?” Tim Lửa hỏi, hạ thấp giọng để Mất Mặt không nghe được.

“Đương nhiên là ổn”, một giọng khác quát lên.

Đó là Đuôi Chấm. Cái nhìn ghẻ lạnh mà bà mang kể từ khi bé Băng chết đã biến mất. Bản tính bà chưa mềm dịu đi, nhưng đôi mắt bà ánh lên vẻ trù mẫn khi nhìn Mất Mặt. “Nó là một mèo trẻ ngoan ngoan. Anh chưa tìm ra cái gì đã tấn công nó à?”

Tim Lửa lắc đầu. “Thật mừng là bà giúp chăm sóc cô ấy, Đuôi Chấm”, anh meo.

Đuôi Chấm khịt mũi. “Ừmmm. Thỉnh thoảng tôi thấy *con bé* phải chăm sóc *tôi* thì có”. Bà nhìn chòng chọc vào Tim Lửa, và anh được cứu cho khỏi phải đáp nhờ Độc Nhãn.

“Anh muốn gì hả, Tim Lửa” bà mèo già xám nhạt hỏi, ngược nhìn lên khỏi công việc rửa ráy của mình.

“Tôi đi tìm Đuôi Mây. Bão Cát chuẩn bị đi săn rồi”.

“Cái gì?” Đuôi Mây đứng bật dậy. “Sao cậu không nói cháu? Cô ấy sẽ cào rách tai cháu mất nếu cháu để cô ấy đợi!” Nó vắt giò lên cổ phóng đi.

“Cái thằng óc chuột”, Đuôi Chấm cảm râm, nhưng Tim Lửa nghi là bà khoái cậu chiến binh trẻ này như tất cả những mèo già khác.

Chào tạm biệt Mất Mặt và Độc Nhãn, anh bước vào trảng trống chính nhằm lúc Bão Cát dẫn đội săn mồi rời đi. Mặt Vện đang tiễn họ, hãnh diện hình thằng con nuôi của mình.

“Hãy cẩn thận nhé”, chị lo lắng meo. “Không ai biết ngoài kia có những gì”.

“Đừng lo”. Đuôi Mây trù mẫn quết nhẹ đuôi vào chị. “Nếu mà gặp con chó đó thì con sẽ đem nó về làm mồi tươi”.

Ở lối vào trại, đội săn đi ra đúng lúc Đuôi Dài xông vào. Anh chiến binh màu nhạt run cầm cập như bị lạnh, mắt trợn trừng. Hoảng hốt tức thì, Tim Lửa phóng qua

trắng trống để gặp anh ta.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi.

Đuôi Dài rùng mình. “Tim Lửa, có chuyện tôi cần phải nói với anh”.

“Gì vậy?”

Khi đến gần hơn, Tim Lửa ngửi thấy mùi không mong đợi trên lông của Đuôi Dài – mùi hăng nồng của đường Sấm Rền. Cái mùi sặc sụa đó không thể nào sai được, và nỗi hốt hoảng của Tim Lửa biến thành nghi ngờ.

“Anh đã ở đâu?” Tim Lửa ngao. “Tới bộ tộc Bóng Tối để gặp Sao Cọp phải không? Đừng có chối, lông của anh sặc mùi đường Sấm Rền!”

“Tim Lửa, không phải như anh nghĩ đâu”. Đuôi Dài có vẻ lo lắng. “Ừ, đúng là tôi đi lối đó, nhưng tôi chẳng léo lánh gì tới bộ tộc Bóng Tối hết. Tôi đã tới bãi đá Hang Rắn”.

“Bãi đá Hang Rắn? Để làm gì?” Tim Lửa không chắc mình có tin lời nào của gã chiến binh nhạt này hay không.

“Tôi ngửi thấy mùi Sao Cọp ở đó”, Đuôi Dài giải thích. “Hai ba lần dạo gần đây”.

“Sao anh không báo cáo?” Tim Lửa xù lông lên tức giận. “Có mèo từ bộ tộc khác – kẻ phản bội – còn gì nữa, thế mà anh không báo cáo?”

“Tôi... tôi nghĩ...” Đuôi Dài lắp bắp.

“Tôi biết anh nghĩ gì rồi”, Tim Lửa nạt. “Anh nghĩ đó là Sao Cọp. Hắn có thể làm điều hắn thích. Đừng có dối trá với tôi. Anh và Vằn Đen đã đồng lõa khi hắn còn ở bộ tộc Sấm, và bây giờ anh vẫn còn thì thụt với hắn. Chính anh hoặc Vằn Đen đã báo cho hắn biết về chân Lẹ và Mất Mặt... đừng có chối”.

“Đó là Vằn Đen”, Đuôi Dài cào lia lịa xuống mắt đất khô.

“Để cho tên phản bội có cơ buộc tội Sao Xanh tặc trách ngay trước toàn thể cuộc Tụ Hạp”, Tim Lửa hậm hực kết luận. “Chưa biết chừng anh đang trợ giúp việc đánh cướp hai lính nhỏ khỏi bộ tộc. Anh âm mưu với Sao Cọp để

bắt bọn trẻ đi”.

“Không... không phải, anh sai rồi”, Đuôi Dài meo. “Tôi không biết gì về chuyện đó cả. Vằn Đen và Sao Cọp thường hay gặp nhau ở biên giới bên kia đường Sấm Rền, nhưng họ không cho tôi biết điều đó”. Anh ta hầm hầm nhìn. “Vớ lại không phải là chuyện bọn nhóc. Tôi đi đến bãi đá Hang Rắn để xem Sao Cọp làm gì ở đó. Và tôi thấy điều mà anh cần phải thấy”.

Tim Lửa trợn mắt nhìn anh ta. “Anh muốn tôi đi cùng với anh đến bãi đá Hang rắn, nơi mà anh thú nhận đã ngửi thấy mùi Sao Cọp. Anh nghĩ tôi là thằng điên chắc?”

“Nhưng, Tim Lửa...”

“Im!” Tim Lửa rít lên. “Anh và Vằn Đen luôn là đồng minh của Sao Cọp. Làm sao tôi có thể tin anh được?”

Anh quay đầu bước đi. Anh tin là Đuôi Dài và Vằn Đen rắp tâm gài bẫy mình, như Sao Cọp từng gài bẫy Sao Xanh bên cạnh đường Sấm Rền. Nếu anh mà óc chuột đi với Đuôi Dài tới bãi đá Hang Rắn, thì có thể anh sẽ không bao giờ trở về.

Anh thấy bước chân đưa mình tới trảng trống của cô mèo lang y. Khi anh bươn qua đường hầm dương xỉ, Da Xỉ Than ló đầu ra khỏi khe nứt trên tảng đá.

“Ai...Tim Lửa! Có gì vậy ạ?”

Tim Lửa ngừng lại, cố dằn nén cơn tức giận của mình xuống.

Đôi mắt màu xanh da trời của Da Xỉ Than trở lên hết hồn. Cô bước đến bên anh và áp hông vào hông anh. “Bình tĩnh, Tim Lửa. Cái gì khiến thầy nổi tam bành lên như vậy?”

“Chỉ là...” Tim Lửa giật đuôi về phía trảng trống chính. “Đuôi Dài. Tôi tin là hắn và Vằn Đen đang âm mưu chống lại bộ tộc”.

Da Xỉ Than nheo mắt lại. “Điều gì khiến thầy nghĩ thế?”

“Đuôi Dài muốn dụ tôi đến bãi đá Hang Rắn. Hắn

bảo hẳn người thấy mùi Sao Cọp ở đó. Tôi nghĩ họ đang giăng bẫy chờ tôi”.

Vẻ rùng rờ hiện lên gương mặt cô mèo lang y, nhưng khi cô nói, những lời của cô không phải là điều Tim Lửa ngờ.

“Tim Lửa...thầy có biết là thấy giống Sao xanh nhiều thế nào không?”

Tim Lửa há miệng định đáp, nhưng không thể. Da Xỉ Than ngụ ý gì? Anh chẳng có gì giống Sao Xanh cả – với nỗi sợ thái quá của bà rằng tất cả mọi mèo trong bộ tộc đều có ý phản bội bà. Hay là anh cũng vậy? Anh cố nép mình thư giãn, để cho lông vai xẹp xuống trở lại.

“Nào, Tim Lửa”, Da Xỉ Than thúc bách. “Nếu ông ấy rắp tâm đưa thầy vào bẫy của Sao Cọp thì ông ấy đâu có dại gì mà nói với thầy rằng đã người thấy mùi của Sao Cọp? Ngay cả Đuôi Dài cũng đâu óc chuột như thế!”

“Tôi... ờ”, Tim Lửa miễn cưỡng thừa nhận.

“Sao thầy không tới gặp ông ấy và hỏi cặn kẽ xem chuyện gì?” thấy anh chần chừ, cô thêm. “Em biết hồi Sao Cọp còn ở đây, Đuôi Dài và Văn Đen từng ủng hộ hẳn ta, nhưng ít nhất thì bây giờ ông ấy cũng trung thành với bộ tộc, thầy sẽ chẳng được lợi gì với việc khước từ lắng nghe ông ấy khi ông ấy muốn nói gì đó với thầy. Như vậy càng đẩy ông ấy vào tay Sao Cọp hơn”.

“Tôi biết”, anh thở dài. “Xin lỗi, Da Xỉ Than”.

Da Xỉ Than vượt ra một tiếng rừ và chạm mũi với Tim Lửa. “Đi nói chuyện với ông ấy đi. Em sẽ đi với thầy”.

Vận hết sức, Tim Lửa lại hướng ra trắng trống, nhìn quanh tìm Đuôi Dài. Một cảm giác lạnh ngắt bỗng chạy khắp người, anh chợt đã ngỡ mình có thể vừa xua anh chiến binh màu nhạt đi tìm Sao Cọp, nhưng khi kiểm tra hang chiến binh, thì anh ta ở đó, đang túm tụm bên Bão Trắng.

“Bão Trắng, ông phải nghe tôi”, Đuôi Dài đang meo khi Tim Lửa và Da Xỉ Than bước vào. Giọng anh ta toát lên nỗi sợ hãi. “Tim Lửa nghĩ tôi là kẻ phản bội, anh ấy

không muốn đi với tôi”.

“Ừm, có vẻ anh đã gặp Sao Cọp và tiết lộ tin tức về chúng ta”, Bão Trắng chỉ ra đầy lý lẽ.

“Không phải tôi... mà là Vằn Đen”, Đuôi Dài bác bỏ.

Bão Trắng nhún vai, như thể ông không muốn cãi cọ. “Rồi, nói đi. Có chuyện gì?”

“Có chó sống ở bãi đá Hang Rắn”, Đuôi Dài vượt ra.

“Chó? Anh có thấy chúng không?” Tim Lửa ngắt ngang. Cả hai chiến binh nhìn lên khi anh bước tới bên họ, cùng với Da Xỉ Than theo sau.

“Anh có chắc là muốn nghe không?” Đuôi Dài chỉ trích. “Anh không nghi ngờ tôi đang âm mưu chống phá đấy chứ?”

Tôi xin lỗi về việc đó”, Tim Lửa meo. “Hãy nói cho tôi nghe về chó đi”.

“Nhiều chó, Tim Lửa à”, Đuôi Dài meo. “Nguyên cả một bầy”. Máu của Tim Lửa đông cứng lại trước chữ “bầy”, nhưng anh không nói gì, và Đuôi Dài tiếp. “Tôi bảo với anh là tôi ngửi thấy mùi Sao Cọp ở bãi đá Hang Rắn. Tôi... tôi nghĩ là mình nên cảnh báo với ông ta về nguy hiểm ở đó... với lại, tôi muốn biết ông ta làm gì ở sâu trong lãnh địa bộ tộc Sấm như vậy. Ừm, tôi đã tìm ra lí do”. Anh ta rùng mình.

“Tiếp đi”, Tim Lửa giục. Anh nhận thấy mình thật sai lầm. Đuôi Dài có tin quan trọng thật sự để báo cáo.

“Anh có biết những hang động không?” Đuôi Dài meo. “Tôi định đi tới đó thì thấy Sao Cọp, nhưng ông ta không trông thấy tôi. Mới đầu tôi nghĩ ông ta ăn trộm mồi bởi vì ông ta có tha theo một con thỏ chết, nhưng ông ta để con thỏ dưới đất ngay bên ngoài lối vào hang”. Anh ta im bật, mắt đờ ra, kinh hoàng, tựa hồ như đang thấy thứ mà những mèo khác không thấy.

“Rồi sao nữa?” Bão Trắng giục.

“Sau đó thì sinh... sinh vật này ra khỏi hang. Tôi thề đó là con chó to nhất mà tôi từng thấy. Quên những con ngó ngắn đi cùng với Hai Chân đi. Con này *khổng lồ*. Tôi

chỉ thấy hai chân trước và cái đầu của nó... quai hàm tổ chảng nhỏ nước dãi rờn rờn, và chưa bao giờ tôi thấy mấy cái răng như thế”. Mắt Đuôi Dài mở căng ra trước ký ức hãi hùng.

Nó ngoạm lấy con thỏ và lôi vào trong hang”, anh ta tiếp. “Thế rồi những tiếng tru và tiếng sủa rộ lên. Nghe như có nhiều chó ở trong đó, tất cả tranh cướp con thỏ. Thật khó hiểu chúng nói gì, nhưng tôi nghĩ chúng nói ‘bầy, bầy’ và ‘giết, giết’.”

Tim Lửa chết đứng, chân cẳng đơ ra khiếp vía, và Da Xỉ Than khẽ meo. “Đó là những lời trong giấc mơ của tôi”.

“Và những lời Mắt Mất nói”, Tim Lửa thêm. Cuối cùng anh đã biết sinh vật khủng khiếp đã tấn công cô mèo trẻ. Anh nhớ rằng bộ tộc Sao cũng đã cảnh báo Sao xanh về một bầy gì đó. Đuôi Dài đã phát hiện ra bản chất sự thật của con quỷ trong rừng, cái thế lực đã biến mèo thành mối, biến thợ săn thành kẻ bị săn. Không phải chỉ là một con chó, bị tách khỏi Hai Chân của nó, mà là cả một bầy sinh vật hoang dã. Tim Lửa không thể tưởng tượng được chúng từ đâu ra, nhưng anh biết bộ tộc Sao không bao giờ thả sự hủy diệt ghê gớm như thế tới làm mất cân bằng cuộc sống trong toàn bộ khu rừng. “Và anh nói rằng Sao Cọp *cho* những sinh vật này *ăn*?” anh cất vấn Đuôi Dài. “Anh nghĩ ông ta đang làm gì?”

“Tôi không biết”, anh chiến binh nhạt màu thú nhận. “Ông ta thả con thỏ xuống xong là nhảy tót lên đỉnh tảng đá. Sau đó ông ta đi khỏi”.

“Anh không nói chuyện với ông ta à?”

“Không, Tim Lửa. Ông ta không bao giờ biết tôi đã ở đó. Tôi thể với bất cứ điều gì anh muốn – với bộ tộc sao, với cuộc sống của Sao Xanh – tôi không biết Sao Cọp đang làm gì”.

Nỗi khiếp đảm của anh ta đã thuyết phục Tim Lửa. Tôi tưởng Sao Cọp cố gắng đánh cắp bọn trẻ, nhưng điều này còn phức tạp hơn nhiều. Chẳng phải anh chưa từng

tưởng tượng tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối lại từ bỏ sự trả thù bộ tộc Sấm đó sao? Anh nhận thấy đáng lý ra mình phải luôn dè chừng Sao Cọp. Tuy nhiên, Tim Lửa không biết hẳn muốn gì với bầy chó, hay muốn lợi dụng điều gì ở việc cho chúng ăn.

“Ông nghĩ sao?” anh hỏi Bão Trắng.

“Tôi nghĩ chúng ta nên điều tra”, ông chiến binh già quả quyết meo. “Và tôi tự hỏi Văn Đen biết được bao nhiêu về tất cả chuyện này”.

“Tôi cũng nghĩ vậy”, Tim Lửa tán đồng. “Nhưng tôi sẽ không hỏi hẳn đâu. Nếu hẳn về hòa với Sao Cọp, thì hẳn sẽ chẳng hé răng điều gì có lợi cho chúng ta cả”. Quay qua nhìn Đuôi Dài, anh thêm. “Anh không được nói một lời nào với Văn Đen về việc này. Hãy tránh xa ông ta ra”.

“Tôi... tôi đồng ý, Tim Lửa”, anh chiến binh nhạt màu lấp bắp.

“Chúng ta cần biết tại sao Sao Cọp lại liều lĩnh đem mối tươi cho bầy chó như vậy”, Bão Trắng tiếp. “Nếu anh muốn dẫn một đội tuần tra tới bãi đá Hang Rắn thì tôi sẽ cùng đi với anh”.

Tim Lửa nhìn lên, xem xét ánh sáng. “Hôm nay quá trễ rồi”, anh quyết định. “Đến lúc chúng ta tới bãi đá Hang Rắn thì trời đã tối. Nhưng ngày mai, lúc bình minh chúng ta sẽ đi. Tôi nhất quyết tìm ra Sao Cọp đang âm mưu cái gì”.

Chương 24

Tim Lửa tuôn ra khỏi hang chiến binh và dừng lại. Anh nhìn đăm đăm qua trăng trắng tới chỗ Bão Cát đang nằm bên bụi tầm ma, nhai dứt một miếng mồi tươi. Anh đã chọn xong vài chiến binh ưng ý để cùng đi tới bãi đá Hang Rắn, nhưng cho đến lúc này anh vẫn chưa làm lành được với Bão Cát. Anh rất ngại mạng sống của cô cho sứ mạng nguy hiểm này, và sợ cô từ chối nếu điều đó là làm theo lệnh của anh. Thế nhưng, anh không thể tưởng tượng được mình có thể đi mà không có cô.

Hít một hơi thật sâu, anh bước tới bụi tầm ma và ngồi bên cạnh cô.

Bão Cát nuốt lệ miếng sóc cuối cùng. “Tim Lửa? Có chuyện gì không?”

Lặng lẽ, Tim Lửa kể cho cô nghe điều mà Đuôi Dài đã khám phá ra ở bãi đá Hang rắn. “Tôi muốn cô đi cùng với tôi”, anh bảo. “Cô rất nhanh và dũng cảm. Bộ tộc cần cô”.

“Cô mèu hương ánh mắt xanh lá cây vào anh, nhưng Tim Lửa không thể đọc được có gì ở trong đó.

“Anh cần em”, anh buột miệng, sợ cô từ chối. “Vì Sao Xanh cũng như vì bộ tộc. Anh biết có nhiều thứ không phải giữa chúng ta kể từ khi anh ngăn cản trận chiến với bộ tộc Gió. Nhưng anh tin em. Cho dù em nghĩ gì về anh thì đó cũng là vì bộ tộc”.

Bão Cát thủng thỉnh gật đầu. Trông cô có vẻ đăm chiêu và một mầm hy vọng nhỏ nhoi bắt đầu nhú lên trong tim của Tim Lửa.

“Em biết tại sao anh không muốn tham chiến với bộ tộc Gió”, cô cất lời. “Về mặt nào đó em nghĩ là anh đúng. Nhưng thật khó mà chấp nhận việc anh đã hành động sau lưng Sao Xanh mà không báo cho mọi mèu biết”.

“Anh biết, nhưng...”

“Nhưng anh là thủ lĩnh trợ tá”, Bảo Cát ngắt lời, lẳng lẳng chìa một tay về phía anh. “Anh có những trách nhiệm mà những mèo còn lại tại em không hiểu được. Và em có thể cảm nhận được anh đã bị giằng xé như thế nào – giữa lòng trung thành với Sao Xanh và lòng trung thành với bộ tộc”. Lúng túng, nhìn tịt vào chân mình, cô thêm, “Em cũng bị giằng xé. Em vừa muốn trung thành với luật chiến binh vừa muốn trung thành với anh, Tim Lửa à”.

Quá nhiều cảm xúc dâng trào khiến Tim Lửa không thể trả lời được. Anh vươn đầu ra dụi vào hông cô, và thật hạnh phúc, cô không né đi. Thay vào đó, cô lại ngược lên nhìn anh, và anh cảm thấy mình đắm chìm trong đôi mắt xanh lá cây ấy. “Xin lỗi, Bảo Cát”, anh thì thầm. “Anh không bao giờ muốn làm em tổn thương”. Rồi giọng anh trọt nhỏ hơn cả tiếng thì thầm. “Anh yêu em”.

Mắt của Bảo Cát lóe sáng. “Em cũng yêu anh, Tim Lửa, cô thì thảo. “Chính vì vậy mà em rất đau lòng khi anh đề nghị Sao Xanh chấp thuận cho Long Điều Hâu làm mèo bảo trợ cho bé Hung. Em nghĩ anh không tôn trọng em”.

“Anh sai rồi”. Giọng Tim Lửa run run. “Anh không biết tại sao mình lại óc chuột đến thế”.

Bảo Cát bật ra một tiếng rừ và chạm mũi vào mũi anh.

“Anh luôn muốn em ở bên anh”. Tim Lửa hít vào mùi hương của cô, tận hưởng cảm giác ấm áp lan khắp toàn thân. Bất giác anh cảm thấy mình sẽ hạnh phúc vô ngần nếu như cứ giữ yên thế này mãi mãi.

Nhưng anh biết là mình không thể thế được. “Bảo Cát”, anh bảo cô, ngược đầu lên. “Anh biết mình sẽ đối mặt với cái gì ở ngoài đó. Nó nguy hiểm hơn tất cả những gì anh có thể tưởng tượng, Anh không ra lệnh cho em đi, nhưng anh vẫn muốn em đi cùng với anh”.

Bảo Cát rừ trầm sâu hơn nữa, rung chuyển cả người cô. “Dĩ nhiên em sẽ đi, cục lông khờ à”, cô meo.

Tim Lửa cử gập đôi đùi canh gác trại đêm hôm đó và

đích thân anh thức canh ở giữa trảng trống chính. Lắng nghe tiếng gió hú hít qua những thân cây trụi lủi khiến anh rợn cả người. Hình như nó mang lời của Lá Đốm đến với anh, chào hỏi về kẻ thù không bao giờ ngủ – Sao Cọp hay bầy chó, hay cả hai. Kẻ thù đã được tháo xích cổ, và sẽ không mèo nào được an toàn. Ngày hôm sau, Tim Lửa biết, có thể là ngày tận diệt của bộ tộc anh.

Anh đang ngược nhìn vầng trăng trên đầu, ánh sáng lọt lọt báo hiệu trăng sắp tàn, thì Da Xỉ Than hiện ra từ hang của cô bà bước qua trảng trống tới ngôi bên anh.

“Nếu ngày mai thầy chỉ huy đội tuần tra thì thầy phải ngủ một ít để lấy sức đi ạ”, cô khuyên. “Thầy sẽ cần vận đến sức lực mà”.

“Tôi biết”, Tim Lửa tán thành. “Nhưng tôi không thể ngủ được”. Anh lại nhướng mắt lên vầng trăng và những ngôi sao lấp lánh trên dải Thiên Hà. “Trên đó bình yên quá. Nhưng dưới này...”

“Phải”, Da Xỉ than lầm bầm. “Dưới này em có thể cảm thấy quỷ đang hiện hình. Khu rừng như tăm tối lại vì nó, và bộ tộc Sao chẳng thể giúp chúng ta. Mọi sự chỉ tùy thuộc vào chúng ta”.

“Vậy là cô không tin bộ tộc Saophái bầy chó này tới để trừng phạt chúng ta?”

Da Xỉ Than nhìn vào mắt anh, mắt cô phản chiếu ánh trăng. “Không, Tim Lửa”. Cô chồm về phía anh và quệt nhẹ mõm vào bên mặt anh. “Thầy không cô độc, Tim Lửa”, cô hứa. “Em ở bên thầy. Và toàn thể bộ tộc cũng ở bên thầy”.

Tim Lửa hy vọng cô nói đúng. Bộ tộc chỉ sống sót khi đoàn kết lại và cùng nhau đương đầu với mối hiểm họa này. Họ đã ủng hộ anh không đánh nhau với bộ tộc Gió, nhưng liệu họ có cùng anh đối mặt với bầy chó?

Sau một hồi Da Xỉ Than hỏi. “Thầy sẽ nói gì với Sao Xanh?”

“Không nói gì cả”, anh đáp. “Ít nhất là cho đến khi chúng ta thám thính xong. Không ích gì phải khuấy động

bà cả. Bà không có đủ sức mạnh để đối phó với nó – vào lúc này”.

Da Xỉ Than lằm bằm đồng ý. Cô yên lặng canh gác cùng với anh cho đến khi trăng lặn. Sau đó cô meo, “Tim Lửa, em nói với thầy với tư cách là mèo lang y rằng thầy cần phải nghỉ ngơi. Điều gì xảy ra vào ngày mai có thể quyết định tương lai của bộ tộc này, và chúng ta cần tất cả những chiến binh của mình phải sung sức”.

Dù miễn cưỡng Tim Lửa cũng buộc phải thừa nhận là cô nói đúng. Liếm vào tai Da Xỉ Than một cái tạm biệt, anh đứng dậy, bước về hang chiến binh và nằm cuộn tròn vào ổ rêu bên cạnh Bão Cát. Nhưng giấc ngủ của anh cứ chập chờn, bị đứt quãng vì giấc mơ. Anh thấy Lá Đốm đang lao về phía mình, tìm anh tràn ngập nỗi vui mừng, nhưng khi lại gần, bỗng, cô biến thành một con chó với quai hàm trệ xuống, mắt hừng hực như lửa cháy. Tim Lửa choàng tỉnh giấc, rùng mình, thấy tia sáng bình minh đầu tiên bắt đầu ló dạng trên bầu trời. Đây là ánh sáng bình minh cuối cùng mình trông thấy, anh nghĩ. Cái chết đang đợi chúng ta ngoài đó.

Thế rồi khi ngược đầu lên anh thấy Bão Cát đang ngồi bên cạnh, ngắm nhìn anh trong khi anh ngủ. Cảm nhận được tình yêu trong đôi mắt của cô đã truyền một nguồn sức mạnh mới vào các chân của anh. Anh ngồi dậy và liếm phớt vào tai cô mèo. “Đến lúc rồi”, anh meo.

Cố thật kiên quyết, anh đánh thức những mèo mà anh đã chọn từ tối hôm qua để hành quân tới bãi đá Hang Rắn. Đuôi Mây gần như phóng bật ra khỏi ổ của mình, đuôi nó giận dữ quật lia lại trước ý nghĩ sẽ đối đầu với những sinh vật đã làm Mất Mặt bị thương.

Mặt Vện, nằm ngủ gần bên cậu chiến binh trẻ, choàng dậy cùng với tiếng động do cậu chàng gây nên và theo sau cậu ra rìa hang. “Bộ tộc Sao sẽ đi cùng con”, chị meo, và chải mấy mụn rêu ra khỏi lông của cậu.

Đuôi Mây dí mõm mình vào mõm của mẹ nuôi. “Đừng lo”, nó trấn an chị. “Con sẽ kể cho mẹ nghe tất cả

khi con trở về”.

Tim Lửa đánh thức Bão Trắng dậy rồi bước qua hang tới chỗ Vằn Xám đang nằm tròn vo trong một đồng cỏ thạch nam. Chọc một tay vào bạn, anh lầm bầm. “Đi nào”.

Vằn Xám chớp mắt và ngồi dậy. “Giống như những ngày xưa quá nhỉ”, anh ấy meo, trong cố gắng vô ích tỏ ra hân hoan. “Mình với cậu lại cùng nhau dẫn thân vào hiểm nguy”. Anh dụi trán mình vào vai Tim Lửa. “Cảm ơn cậu đã chọn mình, Tim Lửa. Mình sợ điếng ấy chứ, nhưng mình hứa mình sẽ chứng tỏ lòng trung thành với bộ tộc Sấm”.

Tim Lửa áp thân mình vào bạn, rồi để cho anh chiến binh xám tranh thủ tẩm tấp một cái trong khi anh đi đánh thức Đuôi Dài. Anh chiến binh màu nhạt run lẩy bẩy khi bước ra khỏi ổ, nhưng ánh mắt thật quả quyết. “Tôi sẽ chứng tỏ là anh có thể tin tôi”, anh ta lẳng lẳng hứa.

Tim Lửa gật đầu, vẫn hơi xấu hổ vì đã không lắng nghe Đuôi Dài ngay từ đầu. “Bộ tộc cần anh, Đuôi Dài”, anh meo. “Cần hơn nhiều so với Sao Cọp và Vằn Đen cần anh. Tin tôi đi”.

Đuôi Dài sáng rỡ lên khi nghe vậy và theo Tim Lửa cùng với các chiến binh khác ra bụi tầm ma. Họ ăn vội chút mồi tươi trong khi Tim Lửa nhắc lại thật nhanh cho họ những gì Đuôi Dài đã nói với anh ngày hôm trước. “Chúng ta sẽ đi điều tra”, anh meo. “Chúng ta không thể quyết định được cách trừ khử bầy chó này cho đến khi nào chúng ta biết chính xác mình phải đối phó với cái gì. Chúng ta sẽ không tấn công chúng – chưa đâu. Cậu hiểu chứ, Đuôi Mây?”

Ánh mắt xanh da trời của Đuôi Mây cháy rực trong mắt Tim Lửa, nhưng nó không đáp lời.

“Tôi sẽ không đưa anh đi, Đuôi Mây, trừ phi anh hứa sẽ làm theo lời của tôi mà không thắc mắc gì”.

“Được”. Chóp đuôi của Đuôi Mây giật điên cuồng. “Tôi muốn biến từng con chó thành thịt quạ, nhưng tôi sẽ làm theo cách của ông, thưa Tim Lửa”.

“Tốt”. Tim Lửa đảo mắt quét nhìn những mèo còn lại của đội trinh sát. “Có ai hỏi gì không?”

“Nếu chúng ta tình cờ gặp Sao Cọp thì sao?” Bão Cát hỏi.

“Một mèo từ bộ tộc khác vào lãnh địa của chúng ta?” Tim Lửa nghe rằng ra. “Được, chúng ta sẽ tấn công hẳn”.

Đuôi Mây phụt ra một tiếng ngao hài lòng.

Nuốt xong miếng mồi tươi cuối cùng, Tim Lửa dẫn đường ra khỏi trại và đi lên khe núi. Mặc dù mặt trời đã lên nhưng mây che kín bầu trời và những mảng tối rộng vẫn xen vào giữa rừng. Có mùi thỏ cách trại không xa, nhưng Tim Lửa lờ tịt nó. Đây không phải là lúc đi săn.

Những chiến binh hồi hộp hành quân theo hàng một – với Tim Lửa dẫn đầu và Bão Trắng đi sau rốt. Sau những gì Đuôi Dài nói, Tim Lửa càng cảm thấy khu rừng thân quen của họ đầy ắp nguy hiểm, lông anh dựng lên chuẩn bị chiến đấu.

Cả đoàn im thin thít cho tới khi gần đến bãi đá Hang Rắn. Tim Lửa đang điều nghiên cách tốt nhất để tiếp cận cụm hang động thì Vằn Xám meo, “Cái gì kìa?”

Anh bỗng nhào tới một đụn lông màu nâu đã chết. Một khoảnh khắc sau Tim Lửa lại nghe thấy giọng Vằn Xám, bị lạc đi và khàn khàn. “Tới xem cái này này”.

Tim Lửa vội lao về phía âm thanh đó và thấy Vằn Xám đang thụp mình ngay cạnh một con thỏ chết. Cổ họng nó bị xé phanh và lông nó dính bết máu khô.

“Bầy chó lại giết chóc nữa rồi”, Đuôi Dài nghiêm nghị meo.

“Tại sao chúng không ăn con mồi này?” Bão Cát thắc mắc, đến gần hít ngửi cái xác nâu xám, mềm oặt. Cô lại hít ngửi lần nữa. “Tim Lửa, có mùi bộ tộc Bóng Tối ở đây!”

Tim Lửa há quai hàm ra và lùa làn gió rừng vào miếng đệm khướu giác ở trên vòm miệng. Bão Cát nói đúng. Cái mùi này mờ nhưng không thể lờ được. “Sao Cọp đã giết con thỏ này”, anh gầm bầm, “và rồi để nó ở

đây. Tôi tự hỏi là để làm gì?”

Anh nhớ lại Đuôi Dài đã báo cáo là thấy Sao Cọp cho bầy chó ăn, và họ đã ngửi thấy mùi hôi thối của thỏ suốt dọc đường từ trại bộ tộc Sấm tới đây. Quay khỏi con mồi, anh giật đuôi triệu hồi Đuôi Mây. “Cậu hãy đi dò tìm thỏ chết. Nếu tìm thấy con nào thì kiểm tra coi có mùi gì khác không, sau đó về đây báo cho tôi. Bão Trắng, hãy đi cùng cậu ta”.

Anh nhìn hai chiến binh lùi lại rồi quay qua Văn Xám. “Ở đây canh chừng nó. Bão Cát, Đuôi Dài, đi với tôi”.

Lúc này thậm chí còn thận trọng hơn, Tim Lửa dừng lại sau mỗi bước chân để hít ngửi không khí trong khi tiến gần đến bãi đá Hang Rắn. Không lâu sau họ phát hiện một con thỏ chết nửa nằm phơi bày trên một tảng đá, cũng vương vãi mùi của Sao Cọp quanh nó. Đến lúc này, miệng hang đã nằm trong tầm nhìn của họ. Tim Lửa lại phát hiện hình thù của một con thỏ khác nằm tênh hênh ở tìa không gian rộng trước mặt hang. Không có dấu hiệu của bầy chó đâu cả.

“Lũ chó đâu ta?” anh lầm bầm.

“Ở trong cái hang đó đó”, Đuôi Dài đáp. “Đó là nơi hôi hơm qua tôi đã thấy Sao Cọp bỏ lại con thỏ”.

“Khi chúng ta khỏi hang, chúng sẽ trông thấy con thỏ ở đằng kia, và sẽ ngửi thấy con đặng này...” Tim Lửa suy nghĩ thành tiếng. “Sau đó lại đến con mà Văn Xám vừa thấy...” Chợt hiểu ra, như bị một tảng đá phang trúng, và Tim Lửa suýt nữa thì ngạt thở vì kinh hãi. “Tôi biết chắc chắn thể nào Bão Trắng và Đuôi Mây cũng sẽ tìm thấy thỏ nữa. Sao Cọp đang vẽ ra một con đường dẫn thẳng tới trại của chúng ta”.

Đuôi Dài nằm thụp xuống nền đất rừng còn mắt của Bão Cát trợn ngược lên khiếp đảm. “Ý anh là hẳn muốn chỉ dẫn cho bầy chó đến thẳng chỗ chúng ta?”

Những hình ảnh nhá lên trong tâm trí Tim Lửa – những con chó to đùng, dữ tợn chạy ào xuống khe núi và xông thẳng qua bức tường dương xỉ vào khu trại an bình.

Anh có thể thấy những quai hàm đớp tộp, những thân hình mèo bị quăng quật trên không, bọn mèo con kêu ré khi những cái răng bạo tàn tìm đến chúng... anh rùng mình “Đúng thế, đi nào. Chúng ta phải xóa dấu vết này đi!”

Ngay cả mệnh lệnh trực tiếp từ bộ tộc Sao cũng không khiến Tim Lửa dám rời con thỏ ở gần miệng hang. Nhưng anh giật phắt con thỏ nằm trên tảng đá và bay biến trở về chỗ Vằn Xám. Anh thả khối nặng xuống chỉ vừa đủ để meo. “Mang con thỏ này đi. Chúng ta cần phải báo động cho bộ tộc”.

Tai giật lên sừng sốt, Vằn Xám tuân lệnh. Họ hướng trở về trại, nhưng họ mới đi được một quãng cỡ chừng vài con cáo, Tim Lửa phát hiện Bão Trắng và Đuôi Mây học tốc lại tìm họ, khẩn cấp băng băng qua những bụi cây thấp.

“Chúng tôi phát hiện thêm hai con thỏ nữa”, Đuôi Mây báo cáo. “Cả hai đều có mùi của Sao Cọp”.

Vậy thì đi và bắt chúng mang về”. Tim Lửa gấp gấp giải thích điều anh nghi ngờ. “Chúng ta sẽ chất đồng chúng vào một con suối ở đâu đó để xóa sạch dấu vết”.

“Rất tốt”, Bão Trắng meo. “Chúng ta có thể dời bọn thỏ đi, nhưng còn cái mùi thì sao?”

Tim Lửa cứng người. Nỗi kinh sợ đã khiến anh lú lẫn. Anh nhận ra mùi thỏ và vết máu loang sẽ dẫn bầy chó thẳng đến trại bộ tộc Sấm.

“Chúng ta sẽ di chuyển đám thỏ đi”, anh quyết định nhanh. “Như thế có thể làm chậm bước của bầy chó. Nhưng chúng ta phải quay trở về và cảnh báo cho bộ tộc biết. Họ sẽ cần phải rời khỏi trại”.

Chạy hối hả băng rừng, tai dỏng lên, nơm nớp nghe thấy tiếng bầy chó đuổi theo đằng sau lưng, họ hướng về trại. Chẳng bao lâu sau họ phát hiện nhiều thỏ hơn họ có thể mang nổi. Sao Cọp chắc hẳn đã săn mỗi suốt đêm mới bắt được nhiều thế này, Tim Lửa tức giận nghĩ.

“Hãy để tất cả chúng ở đây”, Bão Cát đề nghị khi họ còn cách khe núi một quãng. Be sườn của cô phập phồng khi cô cố thở lấy hơi, và một chân cô rách toạc, nhưng mắt cô quắc lên đầy quyết tâm, và Tim Lửa biết cô sẽ chạy mãi mãi nếu anh yêu cầu cô. “Nếu bọn chó tìm thấy một bữa tiệc ê chê, chúng sẽ dừng lại để ăn”.

“Ý hay đó”, Tim Lửa tán đồng.

“Có lẽ tốt hơn nên để ở gần trại hơn nữa”, Bão Trắng chỉ ra, mắt ông sẫm lại vì lo lắng. “Như vậy có thể ngăn bọn chó không đến trại nữa”.

“Đúng rồi”, Tim Lửa đáp, “nhưng không có thời gian. Không chừng bây giờ đang trên đường đi tới đây rồi. Chúng ta không muốn gặp chúng”.

Bão Trắng gật đầu đồng ý. Họ bỏ đồng thỏ ngồn ngồn giữa đường và chạy nước rút vù đi. Tim Lửa cảm thấy tim mình đập điên loạn. Đáng lý ra anh phải biết kẻ thù cũ của mình có liên hệ đến thế lực đen tối đe dọa khu rừng. Chỉ có bộ tộc Sao mới biết làm thế nào mà Sao Cọp biết có chó ở bãi đá Hang Rắn, nhưng hắn đã lợi dụng điều đó để hủy diệt bộ tộc mà hắn căm ghét. Khi lao phăm phăm qua rừng vây, Tim Lửa e rằng đã quá trễ để ngăn chặn hắn.

Ở trên đỉnh khe núi, anh dừng lại. “Tản ra”, anh ra lệnh. “Đi tìm để đảm bảo không còn chút mồi tươi nào ở gần trại”.

Họ lao phăm phăm xuống khe núi, dàn hàng ngang khắp con dốc. Đuôi mây vượt lên dẫn đầu, và chưa tới lối vào trại, Tim Lửa thấy cậu ta thốt nhiên dừng sững lại. Cậu nhìn trân trối vào một vật gì ở dưới đất.

“Không! Không!” Giọng nó ngoa lên rợn óc và lông của Tim Lửa xù lên bạt vía.

“Không!” Đuôi Mây lại ngoa. “Tim Lửa!”

Tim Lửa lao bổ tới bên cậu chiến binh trẻ. Đuôi Mây đang đứng như trời trồng, từng cọng lông của nó dựng lên tua tủa như thế nó sắp xông vào kẻ thù. Mắt nó gắn chặt vào cục lông mềm rũ ở dưới chân nó.

“Tại sao, Tim Lửa?” Đuôi Mây thét lên. “Tại sao là bà?”

Tim Lửa biết, nhưng nổi căm thù và điên giận khiến anh nghẹn lời. “Bởi vì Sao Cọp muốn bầy chó nếm máu mèo”, anh khàn khàn meo.

Bà mèo nằm chết trước mặt họ là Mặt Vện.

Chương 25

Đuôi Mây và Bão Cát khiêng xác Mặt Vện trở vào trại, nhưng không có thời gian cho nghi lễ khóc thương. Rõ ràng, bà ra ngoài đi săn một mình rất sớm, và những mèo khác chỉ nhận ra điều đó khi mãi vẫn chưa thấy bà trở về. Việc chôn cất bà diễn ra thật chóng vánh, do Đuôi Mây và hai con của bà là chân Dương Xỉ và chân Tần Bì đảm nhiệm, trong khi Tim Lửa triệu hồi tất cả bộ tộc lại.

Chúng quay lại khi Tim Lửa đứng dưới chân Bục Đá chờ những mèo khác tụ lại. Đuôi Mây bức bối đi xà quần tới lui, đuôi nó quất đen đét điên máu.

“Ta sẽ xé xác Sao Cọp ra!” nó thề, “Ta sẽ rải xác hắn từ đây tới Dãy Núi. Hắn là của cháu, Tim lửa, cậu đừng quên điều đó”.

“Và tôi không quên là cậu nằm dưới những mệnh lệnh của tôi”, Tim Lửa bảo nó. “Ngay bây giờ chúng ta phải đối phó với bầy chó. Chúng ta sẽ tính sổ Sao Cọp sau’.

Cùng lúc những cơn sốc và hoảng hồn còn lại trong bộ tộc xúm xít quanh Tim Lửa, Da Xỉ Than ló ra khỏi hang của Sao Xanh và lẹ làng khập khiễng lao tới chỗ anh.

“Sao Xanh đang ngủ”, cô meo. “Tốt hơn không nên cho bà biết trong khi chúng ta bàn tính kế hoạch, thầy nghĩ sao?”

Tim Lửa gật đầu, tự hỏi tộc trưởng của mình sẽ phản ứng thế nào khi bà hay tin rằng tất cả nỗi lo sợ của bà về Sao Cọp đều đúng. Phải chăng sự nhận biết đó đã khiến tâm trí bà phát điên lên một lần và mãi mãi? Cố dẹp bỏ nỗi sợ của mình qua một bên, Tim Lửa quay qua nói

với bộ tộc. “Hỡi các mèo bộ tộc Sấm”, anh bắt đầu. “Sáng nay chúng tôi phát hiện có một bầy chó trên lãnh địa của chúng ta, sống trong những cái hang ở bãi đá Hang Rắn”.

Tiếng gầm rầm cất lên trong bầy mèo tụ họp, cùng với vài tiếng ngao gầm phẫn. Tim Lửa đoán họ hầu như không tin anh, nhưng còn một tin tệ hơn nữa. Anh không thể nhìn chăm chăm vào Văn Đen, nhưng vẻ mặt của ông chiến binh đen này không biểu lộ gì hết, khiến Tim Lửa hoang mang không biết ông ta đã biết được bao nhiêu.

“Sao Cọp bấy lâu nay đã cho bầy chó này ăn”, anh tiếp, cố giữ cho giọng mình bình tĩnh, và hất đã rai một con đường bằng cỏ để dẫn chúng đến đúng trại của chúng ta”. Anh nghiêng đầu về phía ngoài trại nơi Mặt Vện được chôn cất.

Anh buộc phải phát đuôi ra hiệu cho họ im lặng khi một tràng tiếng ngao đồng loạt rú lên. Anh không khỏi lưu ý Hoa Vàng ngồi gục đầu xuống trong khi lắng nghe những việc Sao Cọp đã làm, và anh cũng nhìn sẫm soi hai lính nhỏ mới nhất. Chân Hung đang ngó anh trợn trạo với vẻ mặt kinh hãi, nhưng mặt của chân Mâm Xôi bị che khuất. Tim Lửa tự hỏi liệu nó có sốc tương tự hay không, hay một phần trong nó lại tán phục cha nó đã dám thực hiện một kế hoạch táo tợn như vậy.

Khi xoay sở để tiếng mình được nghe trở lại, Tim Lửa tiếp tục. “Chúng tôi đã cố xóa dấu vết, nhưng đám cỏ đã nằm đó suốt đêm, và bầy chó sẽ lần theo cái mùi mà chúng còn vương lại. Chúng ta phải sơ tán mau – mèo già, mèo con và tất cả mọi mèo. Nếu chó xông vào trại của chúng ta tuyệt đối không được để cho chúng thấy chúng ta”.

Lại thêm âm thanh hoảng loạn nữa, lần này là tiếng gầm bầm lo lắng của Đuôi Đốm Xám, một bà mèo già một thời từng là chị mèo tuyệt đẹp, nổi trội lên. “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Tới gò đá Thái Dương”, Tim Lửa đáp. “Khi chúng

ta tới đó, hãy leo lên cành cây cao nhất có thể tìm thấy. Nếu bầy chó đuổi theo chúng ta, chúng sẽ tưởng chúng bị mất dấu ở những tầng đá thì sẽ thôi không săn lùng chúng ta nữa”.

Thật nhẹ người, bộ tộc đã yên lặng hơn bởi vì anh ra cho họ những mệnh lệnh rõ ràng, mặc dù họ vẫn nằm thụp xuống tiếc thương cho Mặt Vện. Các con của bà, các lính nhỏ chân Dương Xỉ và chân Tần bì, đang rúc vào nhau, vẻ thất thần hiện trên gương mặt chúng. Tim Lửa thăm tạ ơn bộ tộc Sao về tiết trời hôm đó, dù lạnh và u ám nhưng khô ráo, và không có mèo bị bệnh hay mèo con quá nhỏ phải thực hiện cuộc di dời.

“Thế còn bầy chó thì sao?” Da Bụi hỏi. “Chúng ta sẽ làm gì với chúng?”

Tim Lửa ngậm ngừng. Anh biết bầy chó rất hung hăng và mạnh mẽ, các chiến binh không thể tấn công trực diện với chúng được. Sao Cọp không bao giờ dẫn chúng đến trại nế hẳn không chắc chắn điều đó. *Xin bộ tộc sao giúp con*, anh thầm khẩn, một ý tưởng lóe lên trong đầu anh. “Ra rồi!” anh thì thào. “Chúng ta sẽ cướp dấu vết”. Khi những mèo ở gần nghe được trở mắt nhìn anh, anh lặp lại to hơn. “Chúng ta sẽ cướp dấu vết”.

“Ý anh là sao?” Bão Cát hỏi, đôi mắt xanh lá cây của cô mở lớn.

“Như tôi đã nói. Sao Cọp muốn dẫn bầy chó thẳng đến trại chúng ta. Tốt. Chúng ta sẽ để hẳn làm điều đó. Và khi chúng tới, chúng ta sẽ chờ... và đưa chúng tới thác nước”.

Cách điểm Bốn Cây không xa, ở phía ngoài lãnh địa bộ tộc Sấm, có một khúc sông sỏi bọt, vỗ ầm ào qua giữa hai bên bờ đá dốc đứng. Dòng thủy triều chảy xiết và mạnh mẽ ghê hồn, lại thêm những mỏm đá sắc nhọn nhô lên khỏi mặt nước. Nếu mèo có thể chết đuối ở đó thì tại sao chó lại không?

“Phải, chúng ta sẽ dụ cho bầy chó lao xuống sông”, Tim Lửa tiếp, kế hoạch chi tiết đang hình thành

trong trí anh trong khi anh nói. “Tôi cần những chiến binh có khả năng chạy nhanh”. Mắt anh quét xung quanh. “Văn Xám. Bão Cát. Lông Chuột và Đuôi Dài. Da Bụi nữa. Và tôi. Vậy là đủ. Những mèo còn lại tập hợp bên cạnh cổng trại, sẵn sàng di chuyển”.

Khi những mèo không được xưng tên làm theo mệnh lệnh, Tim Lửa thấy chân Dương Xỉ và chân Tần Bì để chen lên đầu hàng mèo.

“Tim Lửa, chúng cháu muốn giúp sức”, chân Dương ỉ nài nỉ, dán cặp mắt đau thương, hoảng sợ vào Tim Lửa.

“Tôi đã nói là những chiến binh”, Tim Lửa nhẹ nhàng nhắc cô bé.

“Nhưng Mặt Vện là mẹ của tụi cháu”, chân Tần Bì phản đối. “Làm ơn đi, Tim Lửa. Chúng cháu muốn làm gì đó để trả thù cho mẹ”.

“Được, hãy mang chúng theo”, Bão Trắng xen vào, giọng ông vững chãi. “Mối căm thù sẽ khiến chúng không hề biết sợ”.

Tim Lửa ngần ngừ, sau đó thấy vẻ cương quyết trong mắt ông chiến binh trắng, liền gật đầu. “Được”.

“Còn tôi thì sao?” Đuôi Mây chất vấn, đuôi nó lại bắt đầu quất tóit tấp.

“Nghe này, Đuôi Mây”, Tim Lửa meo. “Tôi không thể đem hết những chiến binh giỏi của mình ra để nhử bầy chó được. Một bài trong số các bạn phải chăm lo cho mèo còn lại của bộ tộc”. Đuôi Mây há miệng toan cãi, nhưng Tim Lửa nói tiếp thật mau. “Tôi sẽ không giao cho cậu một công việc dễ dàng đâu. Nếu chúng tôi thua, thì cậu sẽ thấy mình phải chiến đấu với bầy chó – mà có lẽ cả bộ tộc Bóng Tối nữa. Hãy nghĩ coi, Đuôi Mây”, anh thúc ép khi cậu chiến binh vẫn có vẻ chưa tâm phục. “Điều nào tốt hơn: trả thù Sao Cọp hay là làm cho kế hoạch của hắn bị phá sản và bộ tộc Sầm vẫn tồn tại?”

Đuôi Mây im lặng một lát, mặt nó xoắn lại tức giận và đau khổ vì Mặt Vện”.

“Đừng quên Mất Mặt”, Tim Lửa khẽ meo. “Lúc này cô ấy cần cậu hơn bao giờ hết”.

Cậu chiến binh trẻ thẳng người lên khi nghe nhắc tới cô bạn bị thương của mình và liếc qua trắng trống, thấy cô lập chập đi về phía cổng trại, được Đuôi Chấm và những mèo già khác dẫn đi. Con mắt còn lại của cô trợn trừng và be sườn nhấp nhô vì hoảng sợ.

“Thôi được, Tim Lửa”. Đuôi Mây thành linh quả quyết. “Tôi sẽ đi đường tôi”.

“Cảm ơn”, Tim Lửa gọi với theo khi cậu ta băng qua trắng trống tới bên cạnh Mất Mặt. “Cậu tin cháu, Đuôi Mây”.

Khi bầy mèo đang tập hợp lại, một sự chuyển động hơi tách biệt khỏi họ đập vào mắt anh. Văn Đen đang lén lách đi qua một lối hổng bên hàng rào gai, chậm chạp theo sau là chân Mâm Xôi và chân Hung.

Tim Lửa lao bắn theo họ và cố đuôi kịp họ khi họ vừa chui qua bụi gai. “Văn Đen!” anh quát. “Ông định đi đâu đấy?”

Ông chiến binh đen quay lại. Một thoáng hoảng sợ trong mắt ông ta, mặc dù ông ta ngang ngạnh nhìn Tim Lửa. “Tôi không nghĩ gò đá Thái Dương an toàn”, ông ta meo. “Tôi sẽ đem hai đứa trẻ này tới một nơi tốt hơn. Chúng...”

“Nơi tốt hơn?” Tim Lửa chỉ trích. “Nếu anh biết một nơi tốt hơn thì tại sao anh không chia sẻ với cả bộ tộc? Trừ phi anh cố ý mang chúng đến chỗ Sao Cọp?” Cơn thịnh nộ bất chợt nổi lên khiến anh chỉ muốn lao xổ vào cào Văn Đen, nhưng anh ráng kìm mình phải điềm tĩnh. “Dĩ nhiên, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối không muốn đám con mình bị bầy chó ăn mất”, anh vỡ lẽ và nói to lên. “Ông định đưa chúng đi trước khi bầy chó tấn công vào đây thì phải. Tôi nghi ngờ ông đã sắp đặt tất cả việc này tại cuộc Tụ họp vừa qua”.

Văn Đen không đáp. Vẻ mặt ông ta tối sầm lại, và ông ta khộng nhìn thẳng vào mắt Tim Lửa.

“Vần Đen, ông khiến tôi kinh tởm”, Tim Lửa rít lên. “Ông đã biết Sao Cọp chủ định đưa bầy chó đến đây tấn công chúng ta... và ông không hé răng với bất cứ mèo nào! Ông không có lòng trung thành với bộ tộc của ông sao?”

“Tôi không biết!” Vần Đen kháng cự, đầu ông ta ngóc cao lên. “Sao Cọp bảo tôi mang bọn trẻ đến cho ông ta, nhưng không bao giờ nói cho tôi biết lý do tại sao. Tôi không bao giờ biết về bầy chó. Tôi xin thề trước bộ tộc Sao!”

Tim Lửa tự hỏi liệu lời thề tới bộ tộc Sao đáng giá như thế nào trong miệng của ông chiến binh phản bội này. Anh quay qua nhìn hai tên lính nhỏ, chúng đang nhìn trao tráo vào anh, mắt chúng mở lớn, hãi hùng. “Vần Đen nói gì với các trò?”

“Kh–không gì hết, thưa Tim Lửa”, bé Hung ấp úng.

“Chỉ báo đi với ông ấy”, thằng em thêm vào. “Ông ấy bảo ông ấy biết một nơi trốn rất tốt”.

“Và trò nghe lời ông ta?” giọng Tim Lửa rủa rói. “Bây giờ ông ta là tộc trưởng bộ tộc à? Hay mèo nào đó tự cho mình là mèo bảo trợ của trò mà trò không nhận ra? Hãy theo ta, tất cả hai trò”.

Khi ra tới chỗ những mèo khác, anh triệu tập Lông Diều Hâu bằng một cái quật đuôi. “Lông Diều Hâu”, anh meo. “Tôi giao cho anh chịu trách nhiệm hai lính nhỏ này. Đừng rời mắt khỏi chúng, cho dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Và nếu Vần Đen rỉ tai chúng cái gì thì tôi muốn biết về cái đó”.

“Vâng, thưa Tim Lửa”, Lông Diều Hâu meo, lộ vẻ hoang mang. Hích hai lính nhỏ, anh lừa chúng đi vào giữa những mèo khác.

Trông thấy Bão trắng đi lại gần, Tim Lửa bước tới đón ông và hất đầu vào Vần Đen. “Để mắt tới tên đó”, anh ra lệnh. “Tôi không tin một con lông trên da hần”.

Sau đó anh nói với những chiến binh được chọn đi nhử bầy chó. “Nếu hôm nay các bạn chưa ăn, tôi đề nghị

các bạn hãy ăn ngay bây giờ đi”, anh meo. “Các bạn sẽ cần vận hết sức mạnh của mình. Chúng ta sẽ đi ngay, nhưng trước hết tôi phải nói chuyện với Sao Xanh đã”.

Khi Tim Lửa quay về phía hang của Sao Xanh, anh nhận ra Da Xỉ Than đang ở bên cạnh mình. “Thầy có cần em đi cùng với thầy không ạ?”

Tim Lửa lắc đầu. “Không cần. Hãy đi giúp những mèo khác chuẩn bị dời đi. Hãy làm điều cô có thể để trấn an họ”.

“Đừng lo, Tim Lửa”, cô mèo lang y bảo đảm với anh. “Em sẽ mang theo một số dược thảo cần kíp để phòng khi cần đến”.

“Hay đấy”, Tim Lửa meo. “Bảo chân Gai giúp cô. Cô có thể lên đường ngay khi Sao Xanh sẵn sàng đi cùng cô”.

Anh nhìn vào hang của Sao Xanh, tộc trưởng đã thức giấc và đang chải lông. “Tim Lửa hả? Gì đó?”

Tim Lửa bước vào hang và nghiêng đầu. “Thưa Sao Xanh, chúng tôi đã khám phá ra con quỷ trong rừng”, anh thận trọng bắt đầu. “Chúng tôi đã biết ‘bầy’ có nghĩa là gì”.

Sao Xanh ngồi thẳng lên và nhìn Tim Lửa với đôi mắt xanh không chớp, trong khi anh báo cáo với bà những gì anh và đội do thám đã thấy hồi sáng. Trong lúc anh kể, mặt bà đờ ra kinh hoàng, và nỗi sợ của Tim Lửa lại ùa về, e rằng khám phá này sẽ khiến bà phát điên lên mất.

“Vậy là Mặt Vện chết rồi”, bà lầm bầm khi Tim Lửa dứt lời. Rồi bà thêm một cách cay đắng. “Chẳng bao lâu nữa những mèo còn lại trong bộ tộc sẽ theo cô ấy. Bộ tộc Sao phái Sao Cọp xuống để trừng phạt chúng ta. Giờ họ sẽ không giúp chúng ta đâu”.

“Có lẽ không, thưa Sao Xanh, nhưng chúng ta sẽ không đầu hàng”, Tim Lửa quả quyết, cố đừng tỏ ra hoảng sợ. “Bà phải dẫn dắt bộ tộc tới gò đá Thái Dương”.

Tai của Sao Xanh dạt ra sau. “Việc đó phỏng có ích

gì? Chúng ta không thể sống ở gò đá Thái Dương, và ngay cả ở đó bầy chó cũng sẽ lùng ra chúng ta”.

“Nếu kế hoạch của tôi có hiệu quả, thì bà sẽ không phải ở đó lâu. Thế này”, Tim Lửa trình bày với bà kế hoạch dụ bầy chó chạy qua rừng và lừa chúng xuống rãnh sông của mình.

Ánh mắt tộc trưởng lộ vẻ hoài nghi, dán dăm dăm vào cái gì đó mà Tim Lửa không thấy. “Vậy anh muốn ta tới gò đá Thái Dương như một mèo già”, bà meo.

Tim Lửa bối rối. Bảo Sao Xanh phải làm gì còn khó hơn ra lệnh cho Đuôi Mây. “Như một tộc trưởng”, anh khẳng định. “Không có bà ở đó, bộ tộc sẽ hoảng hốt và chạy tán loạn. Họ cần bà kéo họ xích lại gần nhau. Ngoài ra”, anh thêm, “đừng quên đây là mạng cuối cùng của bà. Nếu bà mất, thử hỏi bộ tộc sẽ làm gì khi không có bà?”

Sao Xanh lần chân. “Được”.

“Thế thì chúng ta nên đi ngay đi”.

Sao Xanh gạt đầu và đi ra khỏi hang. Cốt lõi của bộ tộc – tất cả những mèo mà Tim Lửa không chọn đi với mình – đã tụ tập cả ở lối vào trại. Khi Sao Xanh tới hòa nhập vào với họ, Tim Lửa quật đuôi gọi Bão Trắng. “Hãy ở bên cạnh bà”, anh meo khế. “Hãy chăm sóc bà”.

Bão Trắng nghiêng đầu. “anh có thể tin tôi, Tim Lửa”. Ánh mắt ông trao đổi với Tim Lửa cho thấy ông hiểu rõ tâm trí của Sao xanh mong manh đến thế nào. Ông bước tới sóng vai với Sao Xanh và dẫn bà ra khỏi trại.

Nhìn theo ông chiến binh trắng, già nhưng kiên cường, bên cạnh bà, Tim Lửa lại chạnh lòng thấy bà hom hèm biết chừng nào. Nhưng sự hiện diện của bà trong số họ làm an lòng những mèo khác, nhất là những mèo già.

Khi những mèo cuối cùng của bộ tộc lên tới khe núi, Tim Lửa quay lại những chiến binh còn lại, đang dùn mình bên những thân tầm ma cháy sém. Vần Xám và Bão Cát bắt gặp ánh mắt anh, mắt họ đầy quyết tâm không kém gì sợ hãi. Tim Lửa quặn lòng nhớ lại lần bộ tộc phải sơ tán khỏi trại vừa qua, khi ngọn lửa lan tới, và ba mèo

đã không trở về.

Nhưng anh biết những ý nghĩ đại loại như thế chỉ khiến mình chùn bước. Anh cần phải cứng rắn lên vì lợi ích của bộ tộc. Bước tới những chiến binh của mình anh meo. “Sẵn sàng chứ? Chúng ta đi nào”.

Chương 26

Khi Tim Lửa lên tới đỉnh khe núi, anh dừng lại rồi quay qua chân Dương Xỉ và chân Tần Bì. “Hai mèo hãy đợi ở đây”, anh ra lệnh. “Ngay khi thấy bầy chó hãy chạy thẳng ra thác nước. Bão Cát sẽ đứng kế tiếp trong hàng chạy tiếp sức. Khi các cháu trông thấy cô ấy, hãy leo lên một cái cây nào đó, và đến khi bầy chó dò ra dấu vết của cô ấy và chạy đi khỏi rồi, hãy hướng ra gò đá Thái Dương”.

Anh nhìn xuống hai lính nhỏ. Mắt chúng quắc lên nổi căm thù, nổi đau thường mất mẹ tạm thời bị quên đi trước sự khao khát trả thù cho cái chết của bà. Tim Lửa hy vọng chúng nhớ kỹ những chỉ thị của mình và không bấn loạn lên, hay tệ hơn, cố tự mình tấn công bầy chó. “Bộ tộc dựa vào hai cháu”, anh thêm, “và chúng tôi tự hào về hai cháu”.

“Chúng cháu sẽ không làm mọi mèo thất vọng”, chân Dương Xỉ hứa.

Tim Lửa để chúng ở đó và dẫn những mèo khác vào sâu trong rừng. Tai anh động lên dò tìm tiếng của bầy chó, nhưng lúc này, dường như khu rừng đang chờ đợi trong sự thinh lặng nghẹt thở, chờ tiếng tru thốn óc hoặc tiếng vén dạt những bụi cây thấp. Tiếng đội mèo thở và tiếng bước chân rón rén của họ như ồn ào một cách không tự nhiên khi họ đi dưới những tàng cây.

Thoáng sau, Tim Lửa lại dừng lại. “Bão Cát, cô đứng ở đây”, anh meo. “Tôi không muốn hai lính nhỏ phải chạy quá xa. Cô là mèo chạy nhanh nhất bộ tộc Sấm – cô cần xuất phát tốt so với bầy chó để cho những mèo còn lại chúng tôi có cơ hội. Được chứ?”

Bão Cát gật đầu. “Anh có thể tin tưởng vào tôi,

Tim Lửa”.

Thật nhanh, cô quét mồm mình vào mồm anh. Không có thời gian để nói thêm lời nào nữa, nhưng tình yêu của cô dành cho anh sáng ngời lên trong đôi mắt xanh lá cây, và Tim Lửa dấy lên nỗi lo lắng cho cô.

Cổ dứt đi khỏi, anh sắp đặt những chiến binh còn lại vào hàng suốt dọc đường đến thác nước – mỗi chiến binh được cắm lại tại một quãng cách đều nhau: tiếp theo là Đuôi Dài, rồi đến Da Bụi, sau đó là Long Chuột. Sau cùng chỉ còn lại anh và Vằn Xám ở trên lằn biên giới với bộ tộc Sông, gần thác nước, nhưng chưa rời lãnh địa của họ. “Được rồi, Vằn Xám”, anh meo, dừng lại. “Cậu núp ở đây. Nếu tất cả suôn sẻ thì Long Chuột sẽ dẫn bầy chó tới chỗ cậu. Khi chúng xuất hiện, hãy dẫn chúng tới nơi dốc nhất của thác nước. Mình sẽ ở phía trước chờ cậu, chờ ở đó để chạy nốt quãng cuối cùng”.

“Nhưng đó là ở bên bộ tộc Sông”. Vằn Xám hồ nghi. “Long Báo Đốm sẽ nghĩ gì về việc này?”

“Nếu may mắn thì Long Báo Đốm sẽ chẳng hay biết gì sất”. Tim Lửa đáp, nhớ ra tộc trưởng bộ tộc Sông dọa sẽ giết Vằn Xám nếu cậu ta lại đặt chân lên lãnh địa của bà ta một lần nữa. “Giờ tụi mình chẳng thể lo lắng về chuyện đó được. Cứ núp phía bên đất của chúng ta đi, và nếu cậu bắt gặp đội tuần tra nào, đừng để cho họ biết cậu đang ở đây”.

Vằn Xám gật đầu và nằm ẹp bụng xuống đất để bò xuống dưới một bụi cây gai rậm rạp. “Chúc may mắn”, Vằn Xám meo rồi biến thỏm vào bụi gai.

Tim Lửa cũng chúc bạn may mắn và đi khỏi, nơm nớp phập phồng hơn, vào lãnh địa bộ tộc Sông. Anh không thấy mèo bộ tộc Sông nào, nhưng ngửi thấy phảng phất những mùi mèo còn mới, chứng tỏ đội tuần tra bình minh đã đi ngang qua lối này. Cuối cùng anh tìm được chỗ nấp và nằm xuống đợi. Toàn bộ khu rừng yên ắng, ngoài tiếng gầm réo chỗ thác nước đằng xa.

Tim Lửa không thể không tự hỏi liệu lúc này Sao

Cọp đang ở đâu. An tọa trong lãnh địa bộ tộc Bóng Tối, anh đoán, chờ bộ tộc của anh bị xé xác. Thế rồi sau đó hẳn ta sẽ nhảy xổ vào tựa như một con quạ thối tha và chiến đất bộ tộc Sấm làm đất của mình, hả hê về đã trả thù trọn vẹn.

Mây vẫn phủ kín bầu trời, vì vậy Tim Lửa không có cách chi để phán đoán thời gian trôi đi, nhưng cứ sau mỗi nhịp tim đập, anh lại bắt đầu có cái gì đó không ổn. Tại sao hình dung Bao Cát bị rửa dớt bởi những quai hàm hung tợn, bất giác anh cào thật mạnh mảng đất cứng ở trước mặt, hết gương móng vuốt ra lại thụp vuốt vào. Anh cố buộc mình không được quay trở lại xem chuyện gì đã xảy ra. *Ngộ nhỡ đây là một sai lầm khủng khiếp thì sao?* Anh tự hỏi. Phải chăng anh đã đưa toàn thể bộ tộc vào thảm họa thậm chí còn ghê gớm hơn?

Sau đó, nổi hẳn lên tiếng ì oạp của con sông, anh nghe thấy tiếng sủa ở đằng xa. Gấp rút, nó tiến lại gần hơn. Thế lỵc đen tối rớt cuộc cũng đã lên tiếng, khi bầy chó hùng hục vào những con mèo mà đã trở thành mối của chúng. Tiếng sủa càng lúc càng rộ hơn, cho đến khi nó vang động khắp khu rừng, và Văn Xám xuất hiện, di chuyển cực nhanh với cái bụng hầu như quệt sát đất.

Cách chưa đầy ba con cáo ở đằng sau cậu ta là gõ chó đầu đàn. Tim Lửa chưa từng bao giờ trông thấy con chó nào như thế cả. Gã to sù sụ, dễ đến gấp đôi kích thước của bất cứ con vật cứng nào của Hai chân. Khi nó chạy, cơ bắp của nó nổi u cục mạnh mẽ bên dưới tấm da ngắn củn màu đen và nâu. Quai hàm nó ngoác ra để phô những hàm răng trắng nhỡn, và cái lưỡi lè ra lòng thòng. Nó sủa rống lên trong khi chạy đuổi theo Văn Xám.

“Bộ tộc Sao hãy giúp con!” Tim Lửa thì thào phóng ào ra khỏi chỗ nấp.

Anh chỉ vừa kịp thời gian để thấy Văn Xám cong mình chạy về phía thân cây gần nhất, sau đó tất cả những gì anh có thể làm là chạy. Tiếng sủa hình như dội âm gấp đôi, và anh cảm thấy hơi thở nóng ran của gã chó đầu đàn

dính vào hai cẳng chân sau của mình.

Lần đầu tiên Tim Lửa mới tự hỏi mình sẽ làm gì khi chạy đến thác nước. Trước đó anh đã hình dung mình nhảy bần qua bên vào khoảnh khắc cuối cùng, để hất bầy chó đang hăng tiết lao qua mép đá. Bây giờ anh chợt nhận ra điều đó có thể không thực hiện được – bầy chó đang càng lúc càng gần, gần hơn anh có thể tưởng tượng nhiều.

Có lẽ chính anh phải nhảy xuống thác nước.

Nếu đó là điều cần thiết để cứu bộ tộc thì mình sẽ làm, Tim Lửa thề độc.

Thác nước mỗi lúc một thu ngắn lại. Tim Lửa xô ra khỏi rặng cây để rồi chẳng thấy gì ngoài lớp cỏ mịn ngắn cách anh và gờ đá. Luống cuống liếc vội ra sau, anh thấy mình bị bầy chó đông nhưng nhúc đuổi theo, và kìm bước lại một nhịp cho chúng đuổi kịp. Bầy chó lũ lượt tuôn ra khỏi rừng cây theo sau gã đầu đàn của chúng, lưỡi chúng thập thò, sủa vang.

“Bầy, bầy! Giết, giết!” Những tiếng đó chém phập vào Tim Lửa như rặng phập xuống.

Bất thành linh, từ hông phía bên kia của anh, một khối nặng quăng vào anh, vật anh ngã lộn nhào. Anh giãy giụa một cách vô hiệu để đứng lên trong khi một cái chân khổng lồ ghì chặt cổ anh xuống. Một tiếng ngao gào trong tai anh. “Đi đâu đó hả, Tim Lửa?”

Đó là Sao Cọp.

Chương 27

Tim Lửa đang vùng vẫy một cách tuyệt vọng hầu thoát ra, cố tung cặp chân sau lên đá cho móng vuốt quặp vào đám lông bụng của kẻ thù. Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối hầu như không nhúc nhích. Mùi hôi thối của hắn xộc vào miệng và lỗ mũi Tim Lửa, đôi mắt màu hổ phách trợn trừng chọc vào mắt anh.

“Hãy chào bộ tộc Sao dùm ta”, hắn gừ.

“Chỉ sau người thôi!” Tim Lửa hống hển.

Thật sững sốt, Sao Cọp buông anh ra. Lão đảo đứng lên, Tim Lửa thấy tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối lùi lại hai bước và phóng thẳng lên cái cây gần nhất. Trước khi kịp định thần xem chuyện gì đã xảy ra thì anh nghe thấy tiếng tru inh tai và cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung chuyển. Anh quay ngoắt lại liền thấy gã đầu đàn lù lù xông vào mình, quai hàm ướm rượt của gã mở toác hoác. Không có thời gian để chạy nữa rồi. Tim Lửa nhắm mắt lại và chuẩn bị gặp bộ tộc Sao.

Cơn đau đâm *phụp* vào anh khi hàm răng sắc nhọn tọt trúng miếng da cổ của anh. Chân căng anh quơ quào bất lực khi con chó nhắc anh lên khỏi mặt đất và nhảy lắt anh từ bên này qua bên kia. Anh cong vắn trên không, cố cào vào mắt, má và lưỡi hắn, nhưng những cú quẫy đập của anh chẳng khua trúng cái gì. Khi rùng chao đảo, quay cuồng với anh. Anh nhận thức rõ có thêm tiếng sủa và mùi chó tanh tưởi ở khắp nơi.

“Bộ tộc Sao, cứu con!” Tim Lửa phọt ra tiếng ngao bạt vía và tuyệt vọng. Đây không chỉ là cái chết của anh, mà còn là sự kết thúc của cả một bộ tộc. Kế hoạch của anh đã thất bại. “Bộ tộc Sao, các ngài ở đâu?”

Thình lình, một tiếng ngao ở đâu đó rất gần. Tim Lửa bị đập phịch xuống đất, hơi thở tuột hết ra khỏi cơ

thể anh. Cú kẹp nơi cổ anh lỏng ra rồi biến mất. Xây xắm mặt mày, anh ngóc lên nhìn thì thấy một hình hài màu xám xanh húc mạnh vào sườn của gã đầu đàn.

“Sao Xanh!” anh ngao.

Lực va chạm từ tộc trưởng của anh hất gã chó loạng choạng văng ra sát mí ghềnh nước. Tiếng sủa biến thành tiếng rú ghê hồn khi các cẳng chân to đùng của gã quỳnh quýn túm chặt vào mặt cỏ. Cục đất xộp vỡ vụn ra dưới sức nặng của gã rồi rời rã ra, thế nhưng trước khi gã biến mất khỏi rìa đá, đôi quai hàm đang há ra của gã ngậm lại ngay cẳng chân của Sao Xanh và giật mạnh bà theo luôn.

Hai con chó nữa trong bầy, ở ngay sau gã đầu đàn, không thể dừng lại kịp thời. Chưa kịp hiểu đầu của tai nheo gì, chúng đã lao khỏi rìa thác nước và mất dạng, tru thảm thiết, trong khi đám còn lại của bầy chó thảng kít lại, tiếng sủa của chúng tắt ngúm chỉ còn là tiếng rên rỉ thảm đạm. Trước khi Tim Lửa vùng đứng lên được, chúng đã quay đầu khỏi gờ thác nước và cút thẳng vào rừng.

Tim Lửa loạc choạc ra rìa nước và nhìn xuống. Nước sủi bọt trắng xóa bên dưới anh. Trong một nhịp tim đập, anh thoáng thấy cái mõm há hốc của gã đầu đàn trời lên hụp xuống giữa dòng nước rồi biến mất tăm.

“Sao Xanh!” Tim Lửa thét gọi. Tộc trưởng của anh đã làm gì ở đây? Anh đã gọi bà đi cùng với những con mèo còn lại trong bộ tộc tới gò đá Thái Dương rồi kia mà.

Quá choáng váng đê mà động đậy, anh ngó chối chết xuống dòng sông. Bất chợt anh trông thấy một cái đầu xám nhỏ nhô lên khỏi mặt nước, những cẳng chân quẫy đạp liên hồi. Sao Xanh vẫn còn sống! Nhưng dòng nước chảy xiết cuốn bà đi xuôi dòng, và Tim Lửa biết bà quá yếu sức, không thể bơi lâu nổi.

Chỉ còn một cách duy nhất. Ngao to, “Sao Xanh, ráng lên! Con tới đây!” anh lao bổ xuống con dốc của thác nước và nhào xuống sông.

Nước chộp lấy ngay Tim Lửa như có cú táng của

một bàn chân khổng lồ và quăng quật anh chới vói. Cái lạnh giá của dòng nước bóp nghẹt hết hơi thở của anh. Cẳng chân anh đập điên cuồng trong khi anh cố sức bơi nhưng sức nước xô anh lộn nhào xuống dưới. Anh đã bị vuột mất Sao Xanh trước khi chạm vào nước – anh chẳng thấy gì ngoài bọt trắng sôi sùng sùng xung quanh mình.

Đầu anh ló khỏi mặt nước để hớp không khí, cố giữ cho thân mình nổi lên khi bị nước cuốn phăng phăng theo dòng. Thế rồi anh lại trông thấy Sao Xanh, cách vài con cáo ở phía trước, lông dính sát vào đầu và hàm của bà há to ra. Quầy mạnh hơn nữa, anh thu hẹp khoảng cách giữa họ, và đúng lúc Sao Xanh chìm xuống trở lại anh đã kịp ngoạm răng vào miếng da cổ bà.

Sức nặng cộng thêm kéo tụt anh xuống. Tất cả bản năng của Tim Lửa kêu gào anh phải thả Sao Xanh ra để cứu lấy mạng mình. Nhưng anh vẫn giữ chặt bà trong khi chân tiếp tục quẫy và lôi được tộc trưởng đang chìm ngoi lên mặt nước. Anh sắp buông lời bà thì một cái gì đó bập vào giữa họ, anh lơ mơ thấy một con chó lộn tưng phèo giữa dòng nước, mắt gã trợn lên thất kinh trong khi gã quờ quạng bất lực và lại biến đi mất.

Một mảng tối thình lình chụp xuống đầu họ rồi lại nhấc lên ngay khi dòng nước đẩy họ đi qua gầm cầu của Hai Chân và xa khỏi những vách đá lừng lững. Bây giờ Tim Lửa đã cso thể trông thấy bờ sông và cố dướn về phía đó, nhưng chân cẳng anh rã rời vì kiệt sức. Sao Xanh nặng như một cái xác chết, không thể tự bơi được nữa. Tim Lửa biết mình không thể buông bà ra để hớp vào thêm một chút không khí, các giác quan của anh bắt đầu quay cuồng trong màn đen khi đầu anh lại chìm xuống.

Hầu như bất tỉnh, anh vận hết sức bình sinh thêm một lần nữa để quẫy đập vào dòng nước. Nhưng khi nổi lên trở lại thì anh lại chẳng trông thấy bờ đâu cả, anh đã mất hết mọi cảm giác về phương hướng. Chân cẳng anh cứng đờ vì khiếp kinh khi anh biết mình sẽ chết đuối.

Bỗng dưng sức nặng của Sao Xanh nhẹ băng đi.

Chớp cho nước văng ra khỏi mắt, Tim Lửa thấy một cái đầu nữa nhô lên mặt nước bên cạnh anh, răng ngậm chắc vào lông của Sao Xanh. Anh nhận ra khối lông màu xám xám và suýt nữa quên cả bơi vì sửng sốt.

Đó là Bàn Chân Sương!

Đồng thời anh nghe tiếng của Lông Đá Quý từ hông phía bên kia của anh. “Buông ra. Giờ chúng tôi đã bà rồi”.

Tim Lửa làm theo như anh ấy bảo và Lông Đá Quý thay thế anh. Hai mèo bộ tộc Sông đẩy Sao Xanh lướt đi trên dòng nước về phía bờ. Không còn phải nâng đỡ bà mèo nặng chịch nữa, Tim Lửa xoay xở dẫn theo họ cho đến khi anh chạm được chân vào lòng sông bên dưới mình. Giờ đã ở trên đất bằng, được nước sông đưa ra khỏi ghềnh thác nghiêng dốc, anh có thể lội tới nơi an toàn trên bờ sông bên lãnh địa bộ tộc Sông.

Ho khục khặc để hớp không khí vào buồng phổi mệt nhoài, Tim Lửa rũ nước ra khỏi lông và nhìn quanh xem sao xanh thế nào. Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý đã đặt tộc trưởng bộ tộc Sấm nằm nghiêng trên bờ sỏi. Nước rỏ ra từ quai hàm há hốc của bà và bà không cựa gì.

“Sao Xanh!” Bàn Chân Sương hoảng hốt la.

“Bà ấy chết rồi sao?” Tim Lửa nói khàn khàn, lê lét tới chỗ họ.

“Tôi nghĩ bà...”

Lông Đá Quý bị ngắt ngang bởi một tiếng ngao lớn. “Tim Lửa! Tim Lửa! Coi chừng!”

Đó là giọng Vần Xám. Tim Lửa quay qua vừa lúc thấy Sao Cọp băng qua cây cầu của Hai CHân cùng với anh chiến binh xám sát nút đằng sau. Khi tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối queo ngoặt bờ sông về phía Tim Lửa và những mèo khác, Vần Xám vượt qua mặt ông mèo mướp to lớn cái vù và quay ngoắt lại đối mặt với hắn.

“Lùi lại!” anh ấy gừ. “Không được chạm tới họ”.

Cơn thịnh nộ châm sức mạnh cho Tim Lửa. Tộc

trưởng của anh nằm trên bờ sông, mạng cuối cùng của bà đang mất đi cho dù bà đã từng nói hay làm gì chẳng nữa bà vẫn là tộc trưởng của anh và anh không bao giờ ngờ rằng bà phải chết để cứu bộ tộc. Và tất cả những điều này là do Sao Cọp.

Anh phóng ngược sông đến đứng bên cạnh Vắn Xám, và tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối dừng lại cách chừng hai con cáo. Rõ ràng hẳn e ngại phải chiến đấu với cả hai bọn họ cùng một lúc.

Từ phía sau, anh nghe tiếng Bàn Chân Sương la thất thanh. “Tim Lửa! Bà còn sống!”

Anh nhe răng khè vào Sao Cọp. “Nếu ngươi bước lại gần một bước nữa, ta sẽ ném ngươi xuống sông với lũ chó”, anh ngao. “Vắn xám, kìm cho hẳn phải lùi lại”.

Vắn Xám gật đầu, gương vuốt ra, và Sao Cọp phụt ra một tiếng rú điên khùng và thất vọng.

Tim Lửa chạy băng trở lại Sao xanh và thụp xuống bên cạnh bà. Bà vẫn nằm bất động dưới bờ sỏi, dẫu bây giờ Tim Lửa có thể trông thấy lồng ngực bà nhấp nhô theo từng hơi thở ngắt quãng. “Sao Xanh?” anh thì thầm. “Sao Xanh, con là Tim Lửa đây. Bây giờ bà ổn rồi. Bà an toàn rồi”.

Mắt bà líu nhíu mở ra và dán chặt vào hai chiến binh bộ tộc Sông. Trong một nhịp tim đập, bà như không nhận ra họ, và rồi bà nhướng cằm lên, dịu đi với niềm tự hào. “Các con đã cứu ta”, bà lầm bầm.

Sao Xanh dường như không nghe thấy. “Ta muốn nói với các con điều này... Ta muốn xin các con hãy tha thứ cho ta vì đã gửi các con đi. Tim Cây Sồi đã hứa với ta là Hồ Xám sẽ là một mèo mẹ tốt cho các con”.

“Đúng vậy”, Long Đá Quý meo cộc lốc.

Tim Lửa căng người. Lần vừa rồi họ nói chuyện với Sao Xanh, hai chiến binh bộ tộc Sông này đã dẫn dắt bà, căm ghét bà vì việc bà đã làm. Liệu lúc này họ có chống lại bà, cho dù bà không tự vệ được?

“Ta nợ Hồ Xám rất nhiều”, Sao xanh tiếp tục.

Giọng bà yếu ớt và rời rạc. “Và cả Tim Cây Sồi nữa, vì đã bảo trợ cho các con thật tốt. Ta đã theo dõi các con lớn lên, và ta đã chứng kiến các con đóng góp cho bộ tộc nuôi của mình đặc lực như thế nào”. Một cơn rừng mình quét qua toàn thân bà, và bà ngừng nó một thoáng. “Phải chi ta lựa chọn khác đi, thì chắc chắn các con đã được truyền tất cả sức mạnh của bộ tộc Sấm rồi. Hãy tha thứ cho ta”, bà thều thào.

Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý trao nhau một cái liếc đau khổ.

“Bà đã phải chịu đựng biết bao đau đớn vì lựa chọn của mình”, Tim Lửa không thể không xen vào. “Xin hãy tha thứ cho bà”.

Trong một nhịp tim đập, hai chiến binh vẫn lần chần. Sau đó Bàn Chân Sương cúi xuống liếm lông mẹ mình, và Tim Lửa cảm thấy chân mình run lên vì nhẹ nhõm. “Chúng con tha thứ cho mẹ, Sao xanh”, cô thì thào.

“Chúng con tha thứ cho mẹ, Sao Xanh”, Lòng Đá Quý hét to.

Với chút sức tàn cuối cùng, Sao Xanh bắt đầu rừ rừ sung sướng. Cổ họng Tim Lửa nghẹn cứng lại trước cảnh hai chiến binh bộ tộc Sông thụp mình ôm chầm lấy tộc trưởng của anh – mẹ của họ – chia lười với bà lần đầu tiên.

Một tiếng rít cuồng nộ từ Vằn Xám khiến anh quay đầu lại và thấy Sao Cọp vừa bước lên một bước. Đôi mắt của ông mèo mướp lực lưỡng trợn to lên sững sờ. Tim Lửa biết cho đến bây giờ Sao Cọp vẫn chưa biết ai là mẹ của những đứa trẻ bộ tộc Sấm bị đem gởi đi.

“Không được đến gần hơn, Sao Cọp”, anh gầm. “Việc này không liên quan gì tới người cả”.

Quay lại với Sao Xanh, anh thấy mắt bà đang nhắm lại và hơi thở của bà nhanh gấp và cạn hơn.

“Chúng ta có thể làm gì?” anh lo lắng hỏi Bàn Chân Sương. “Đây là mạng cuối cùng của bà, và bà sẽ không

bao giờ cầm cự nổi để về lại trại bộ tộc Sấm. Một trong hai anh chị làm ơn đi gọi mèo lang y của anh chị được không?”

“Qua trể rồi, Tim Lửa”. Đích thân Long Đá Quý đáp lời, giọng anh ấy trầm và nhẹ. “Bà đang trên đường tới bộ tộc Sao”.

“Không!” Tim Lửa phản đối. Anh thụp người xuống bên cạnh Sao Xanh và dụi mõm mình vào mõm bà. “Sao Xanh... Sao Xanh, tỉnh lại! Chúng con sẽ gọi trở giúp đến cho bà – hãy cố thêm chút nữa đi”.

Mắt Sao xanh lại chớp mở ra một lần nữa, không nhìn vào Tim Lửa, mà nhìn cái gì đó sượt qua vai anh. Ánh mắt bà trong sáng và an lành. “Tim Cây Sồi”, bà lầm bầm. “Ông đến đón ta đấy à? Ta đã sẵn sàng”.

“Không!” Tim Lửa phản đối lần nữa. Tất cả những khó khăn của anh với Sao Xanh gần đây đã tiêu biến. Anh chỉ còn nhớ duy nhất hình ảnh của một tộc trưởng cao quý mà bà đã từng là – thông thái và hừng khởi – và nhớ như in bà đã là mèo bảo trợ cho anh như thế nào khi anh là một chú mèo kiểng mới bước chân vào bộ tộc Sấm. Bà đã ra khỏi bóng tối để chết cao quý như bà đã từng sống, cứu bộ tộc bằng chính sự hy sinh của mình.

“Sao Xanh, xin đừng rời bỏ chúng con”, anh khẩn khoản.

“Ta phải đi”, tộc trưởng của anh khẽ khàng. “Ta đã chiến đấu trận cuối cùng của đời mình. Bà thử hồng học vì gắng sức nói. “Khi ta thấy bộ tộc ở gò đá Thái Dương, mèo khỏe mạnh dìu mèo yếu... và ta biết con và những mèo khác đã đi đối mặt với bầy cho... thì ta biết bộ tộc của mình rất trung thành. Ta biết bộ tộc Sao không quay lưng lại với chúng ta. Ta biết...” giọng bà trượt đi và cố nói tiếp. “Ta biết ta không thể để con đương đầu với nguy hiểm một mình”.

“Sao Xanh...” giọng Tim Lửa run bắn lên với nỗi đau chia lìa, nhưng tim anh nhảy căng lên khi nghe nói

tộc trưởng của anh biết anh không phải là kẻ phản bội.

Sao Xanh gấn chặt đôi mắt xanh da trời của bà vào anh. “Tim Lửa nghĩ mình đã thấy ánh hào quang của bộ tộc Sao trong mắt bà. “Lửa sẽ cứu bộ tộc chúng ta”, bà ào ào, và Tim Lửa chợt nhớ lại lời tiên tri bí ẩn mà anh đã nghe từ những ngày đầu tiên vào bộ tộc Sấm. “Con không bao giờ hiểu, phải không?” Sao xanh tiếp. “Không hiểu ngay cả khi ta đặt cho con cái tên lính nhỏ, chân Lửa. Chính ta cũng nghi ngờ lửa xông vào trại của chúng ta. Nhưng bây giờ thì ta thấy thật sự rồi, Tim Lửa, con là ngọn lửa sẽ cứu bộ tộc Sấm”.

Tim Lửa chẳng thể làm gì, chỉ đau đầu vào bà tộc trưởng yêu dấu của mình. Anh cảm thấy như toàn thân mình hóa đá. Phía trên đầu, cơn gió xé toạc những đám mây thành từng mảnh, để cho một tia nắng mặt trời rơi xuống và chiếu rọi bộ lông anh như lửa cháy, giống hệt như nó đã làm trong trắng trống khi anh mới lần đầu tới bộ tộc, cách đây biết bao mùa trăng.

“Con sẽ là một tộc trưởng vĩ đại”. Giọng Sao Xanh là lời thì thầm sẽ sàng nhất. “Một trong những tộc trưởng vĩ đại mà khu rừng từng biết đến. Con sẽ là Sao Lửa, ánh sáng của bộ tộc Sấm”.

“Không”, Tim Lửa phản đối. “Con không thể. Con không thể làm được nếu không có bà, Sao Xanh”.

Nhưng đã quá trễ, Sao Xanh thở nhẹ ra, và ánh sáng tắt lịm khỏi mắt bà. Bàn Chân Sương học lên một tiếng ngao trầm và ấn mũi cô vào bộ lông của mẹ. Lông Đá Quý thụp sát bên bà, đầu cúi thấp.

“Sao Xanh!” Tim Lửa tuyệt vọng kêu, nhưng không có lời đáp lại. Tộc trưởng bộ tộc Sấm đã rời bỏ mạng cuối cùng của mình và đã đi sẵn với bộ tộc Sao mãi mãi.

Tim Lửa thần thờ đứng lên. Anh phải cắn chặt móng vuốt xuống đất trong khi đầu anh quay mòng mòng, và trong một thoáng anh sợ mình sẽ ngã nhào vào bầu trời. Lông dựng đứng, anh cảm thấy như tim mình đập vỡ toang lồng ngực.

“Tim Lửa”, Văn Xám lẩm bẩm. “Ôi, Tim Lửa”.

Anh chiến binh xám đã rời Sao Cọp và lảng lảng bước tới để chứng kiến tộc trưởng của mình qua đời. Bây giờ, Tim Lửa mới thấy đôi mắt màu hổ phách của bạn dán chặt vào mình với cái gì đó như là kính hoàn, khi mắt họ gặp nhau, Văn Xám nghiêng đầu với vẻ tôn kính sâu sắc nhất. Tim Lửa sửng người lại hoảng hốt, khao khát muốn kháng cự – anh muốn sự an ủi của tình bạn xưa, thoải mái chứ không phải sự tiếp nhận trịnh trọng từ một chiến binh đối với tộc trưởng của anh ta.

Phía bên kia Văn Xám, anh thấy Sao Cọp đứng trở mặt nhìn những mèo đang tùm tùm lại bên bờ sông, nổi kinh ngạc và giận dữ trong mắt hấn. Trước khi Tim Lửa kịp nói gì, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đã quay đầu và phóng băng qua cây cầu của Hai Chân, trở về lãnh địa của hấn.

Tim Lửa để mặc hấn đi. Anh cần phải chăm lo cho bộ tộc đang khủng hoảng, bị sấn lòng của mình đã rồi mới tính đến việc thanh toán mối thù xưa. Nhưng những gì Sao Cọp làm hôm nay sẽ không bao giờ bị quên lãng bởi bất cứ mèo nào của bộ tộc Sấm. “Chúng ta cần kiếm mồi cho những mèo khác ăn”, anh meo khản đặc với Văn Xám. “Chúng ta phải đưa Sao Xanh trở lại trại”.

Văn Xám lại nghiêng đầu một lần nữa. “Phải, Tim Lửa.

“Để chúng tôi giúp một tay”. Lông Đá Quý đề nghị, đứng lên và nhìn thẳng vào những mèo bộ tộc Sấm.

“Chúng tôi sẽ rất vinh dự”, Bàn Chân Sương thêm, mắt cô tối tăm với nỗi sầu. “Tôi muốn chứng kiến mẹ của chúng tôi được yên nghỉ tại bộ tộc của bà”.

“Cảm ơn hai anh chị”, Tim Lửa meo. Anh hít một hơi thật sâu, cố đứng lên, và giữ bộ lông đang khô dần của mình. Cảm thấy như hết thảy sức nặng của bộ tộc vừa đổ dồn lên vai mình, tuy nhiên, trong một nhịp tim đập, dường như anh có thể chịu được sức nặng ấy.

Bây giờ anh đã là tộc trưởng bộ tộc Sấm. Trước

cái chết của gã chó đầu đàn, mối đe dọa từ bầy chó đã rút khỏi khu rừng, và bộ tộc của anh đang chờ anh - tất cả họ đều bình an - ở gò đá Thái Dương. Bảo Cát cũng đang chờ anh.

“Đi”, anh meo với Văn Xám. “Chúng ta về nhà thôi”.

-HẾT-

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Table of Contents

[Phần mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)